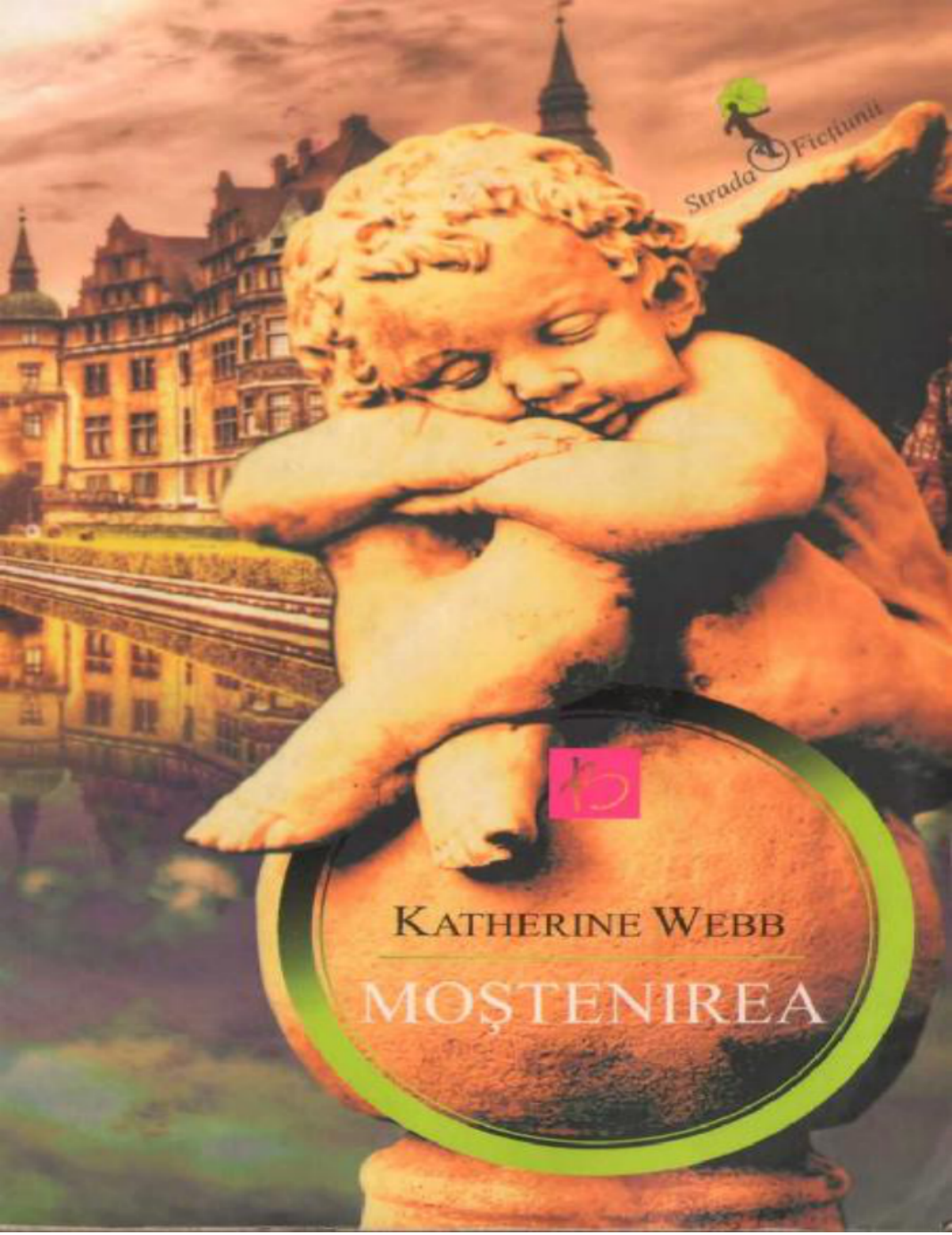
Strada Ficțiunii
KATHERINE WEBB
MOȘTENIREA

Cuprins

Prolog
1
Plecarea
2
Iubirea
3
Dorinţa
4
Pierderea
5
Jalea
6
Supravieţuirea
7
Moştenirea
Epilog
Mulţumiri

KATHERINE WEBB

MOŞTENIREA

Traducere din limba engleză de Anca Buja
Titlul Original: *THE LEGACY*, 2010

Editura ALLFA, 2011

Versiune ebook: v1.0, mai 2017

Katherine Webb s-a născut în 1977 la Kent, în Marea Britanie. A studiat istoria la Durham University şi a locuit la Londra şi Veneţia, unde a lucrat, printre altele, ca bibliotecară, chelneriţă şi vânzătoare într-un magazin de costume. Romanul *Moştenirea (The Legacy,* 2010) a primit Premiul Book of the Year 2009 din partea YouWriteOn.com.

Vocea autoarei: „Sunt sigură că oricărui scriitor îi place să creadă că vocea sa originală se hrăneşte în întregime dinlăuntrul lui, dar eu aş spune că pe toţi ne modelează cărţile pe care le-am citit, oamenii pe care i-am întâlnit şi experienţele de viaţă pe care le-am avut.”

Katherine Webb

Mamei şi tatălui meu

Prolog

1905

Încet-încet, Caroline şi-a revenit în simţiri. I-a trecut ameţeala şi a devenit conştientă de nenumărate gânduri, care i se zbăteau în cap ca nişte păsări într-o colivie, mult prea repede pentru a le putea surprinde. S-a ridicat şovăielnic în picioare. Copilul era tot acolo, în pat. A simţit cum o trece un fior de spaimă pe şira spinării. O parte din ea sperase că nu va fi aşa, că va fi dispărut sau, şi mai bine, că nu va fi fost niciodată acolo. Se trăsese spre marginea mai îndepărtată a patului şi se chinuia să se târască pe partea alunecoasă a cuverturii. O apucase cu pumnii lui puternici şi înainta de parcă ar fi înotat foarte încet pe întinsul de mătase turcoaz. A crescut aşa de mare şi puternic! Probabil că, într-o altă epocă sau într-o altă viaţă, ar fi fost războinic. Părul lui era negru ca abanosul. Bebeluşul a cercetat patul şi apoi a întors capul ca s-o privească pe Caroline. A scos un singur sunet: „daa”. Era o prostie, dar lui Caroline i s-a părut că fusese vorba de o întrebare. I s-au umplut ochii de lacrimi, iar picioarele ameninţau să o lase din nou. Bebeluşul era real, era aici, în dormitorul ei din conacul Storton, şi crescuse îndeajuns de mare ca s-o ia la întrebări.

Ruşinea era ca un nor, dincolo de care nu mai vedea nimic. Era ca fumul – întuneca totul, îi era imposibil să gândească limpede. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Au trecut multe minute până i s-a părut că aude nişte paşi dincolo de uşă, pe coridor. Inima stătea să îi sară din piept şi până la urmă tot ce ştia era că bebeluşul nu putea rămâne acolo. Nici pe pat, nici în camera ei, nici în conac. Pur şi simplu *nu se putea,* la fel cum nu se putea ca servitorii sau soţul ei să afle că fusese vreodată acolo. Poate că servitorii îl descoperiseră deja, poate că văzuseră sau auziseră ceva în timp ce ea se prăbuşise inconştientă pe podea. Nu putea decât să se roage să nu se fi întâmplat aşa. N-avea idee cât timp zăcuse, cu mintea copleşită de frică şi durere. Dar totuşi nu îndeajuns încât copilul să se fi plictisit între timp să exploreze patul, aşa că probabil nu trecuse chiar atât de mult. Mai avea timp să acţioneze; nu avea încotro.

Ştergându-şi faţa, Caroline a înconjurat patul şi l-a ridicat pe băiat, prea ruşinată pentru a-l privi în ochi. Ştia că şi ai lui erau negri. Negri şi impenetrabili ca nişte pete de cerneală. Era mult mai greu decât îşi amintea. L-a întins şi i-a dat jos toate hainele, inclusiv scutecul, chiar dacă erau destul de grosolane, ca nu cumva să existe indicii care l-ar putea aduce înapoi. Le-a azvârlit în şemineu, iar tăciunii focului de dimineaţă au început să fumege şi să degaje un miros uşor neplăcut. Apoi şi-a aruncat privirea pierdută împrejur, până când a dat cu ochii

de faţa de pernă brodată de la capul patului. Era o broderie frumos lucrată de mână, cu nişte flori galbene. Pânza era moale şi groasă. Caroline a scos umplutura din pernă şi a băgat înăuntru bebeluşul care se împotrivea. A făcut asta cu tandreţe, mâinile ei fiind conştiente de iubirea pe care i-o purta copilului, în ciuda minţii ei, care n-o accepta. Dar n-a folosit faţa de pernă pentru a-l înveli, ci a transformat-o într-un sac şi a cărat bebeluşul aşa cum îşi cară braconierii iepurii. Lacrimile îi inundau chipul, izvorând din adâncul ei, dar nu se putea opri, nu-şi putea dezlănţui din nou iubirea pentru el.

Afară ploua torenţial. Caroline a traversat peluza cu pielea înfiorată, simţind toţi ochii casei aţintiţi asupra ei. De îndată ce a ajuns în dreptul copacilor, la adăpost de orice privire, şi-a tras sufletul. I se albiseră încheieturile degetelor cu care strângea fata de pernă. Înăuntru, copilul se foia şi gângurea, dar nu plângea. Ploaia îi curgea şiroaie pe păr şi pe piele. „Dar n-o să mă curăţe niciodată”, şi-a spus cu disperare tăcută. Ştia că exista un iaz. Un iaz artificial, pe versantul mai îndepărtat al dealului, unde moşia se întâlnea cu izvorul pârâului care trecea prin sat. Era adânc, nemişcat şi umbrit; apa era întunecată într-o zi noroasă ca aceasta, acoperită de o pâclă gata să ascundă orice secret ai fi azvârlit în ea. Şi-a ţinut respiraţia în timp ce gândul ăsta i-a încolţit în minte. Au trecut-o fiori de gheată. „Nu, nu pot”, şi-a zis în gând. „Nu pot.” Îl privase deja de atâtea.

Şi-a continuat drumul, dar nu în direcţia iazului, ci în direcţia opusă casei, rugându-se să găsească altă soluţie. Când acest lucru s-a întâmplat, Caroline a răsuflat uşurată. O căruţă cu coviltir era oprită într-un luminiş, în locul unde pădurea se întâlnea cu pajiştea. Un ponei alb cu negru era priponit alături. Spinarea i se contracta din cauza vremii urâte. Rotocoale răzleţe de fum se ridicau din tubul de metal de pe acoperiş. „Spoitori”, i-a trecut prin cap şi o scânteie de speranţă i s-a aprins în suflet. Nu va mai trebui să-l vadă niciodată, nu va mai trebui să aibă de-a face cu el. Dar va fi îngrijit. Va avea o viaţă.

Bebeluşul a început să plângă, pentru că ploaia pătrunsese prin faţa de pernă şi îi ajunsese până la piele. Caroline şi-a pus cu repeziciune sacul înapoi pe umăr şi şi-a croit drum printre copaci spre cealaltă parte a luminişului, mai departe de casă, pentru ca urmele să indice o altă direcţie. Spera să pară că lăsase copilul cineva care venise din sud, dinspre câmp. L-a pus între rădăcinile împletite ale unui fag, unde era destul de uscat, şi s-a îndepărtat, în timp ce ţipetele lui deveneau mai puternice şi mai insistente. „Luaţi-l şi plecaţi!” a implorat în gând.

S-a împleticit înapoi în pădure cât de repede a putut, iar strigătele copilului au urmat-o o vreme, până când s-au stins cu totul. În acea clipă, paşii au început să-i şovăiască. S-a oprit, sfâşiată între dorinţa de a continua să meargă şi cea de a se întoarce. „Nu-l voi mai auzi niciodată”, şi-a spus, dar nu era nici pe departe o uşurare. Probabil că

fusese singura cale şi, odată cu acest gând, un pumnal i s-a înfipt în inimă, puternic şi ascuţit ca un ţurţure, pentru că nu mai exista cale de întoarcere de la ceea ce tocmai făcuse, ştia asta. Nu va putea uita. Va purta asta înăuntru ca pe o cangrenă: dar, aşa cum nu mai exista nicio cale de întoarcere, nici nu mai era sigură dacă era capabilă să înainteze. Şi-a dus mâna către pântece, acolo unde ştia că un copil stătea cuibărit. L-a lăsat să-i simtă căldura mâinii, ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze acestui copil că trăia încă, că îl simţea şi că îl iubea. Apoi şi-a continuat încet drumul spre casă, unde, câteva ore mai târziu, îşi va da seama că, deşi dezbrăcase cu atenţie bebeluşul, îl lăsase învelit în faţa de pernă frumos brodată. Şi-a cufundat faţa în perna dezgolită şi a încercat să şi-l şteargă pe bebeluş din memorie.

„Ce pace grea! Atât de grea, de mintea-i
Pierdută-n contemplare tremură şi se pleacă sub povara
Unei bizare şi acute acalmii.”

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopţii*

1

Măcar e iarnă. Întotdeauna venim aici pe timpul verii, aşa că locul nu mai pare chiar la fel. Nu mai este atât de îngrozitor de familiar, atât de copleşitor. Conacul Storton, înspăimântător şi masiv, de culoarea norilor joşi de azi. Un imobil victorian în stil neogotic, cu ferestre cu lemnărie verde, scorojită şi plină de muşchi. Mormane de frunze uscate lângă pereţi şi muşchiul care se întinde în spatele lor, până la tocurile uşilor şi ferestrelor de la parter. Respir calm în timp ce cobor din maşină. A fost o iarnă tipic englezească până acum. Umedă şi noroioasă. În depărtare, gardul viu arată ca nişte cicatrice vineţii. Azi port bijuterii în culori luminoase, vii, în ciuda locului, a senzaţiei de austeritate pe care o degajă şi a poverii lui în amintirea mea. Acum mă simt ridicol, ca un clovn.

Prin parbrizul Golfului meu alb, murdar îi zăresc mâinile lui Beth, pe care şi le ţine în poală, şi vârful cozii ei lungi de cal. Are şuviţe răzleţe de păr alb prin ea şi mi se pare că e prea curând, mult prea curând. Era îngrozitor de nerăbdătoare să ajungă aici, dar acum stă ca o statuie, cu mâinile palide şi subţiri încrucişate fără vlagă în poală – pasivă, aşteptând. Când eram mici, părul nostru era atât de strălucitor. Era blondul auriu al îngerilor, al tinerilor vikingi: o culoare pură, care a pălit de-a lungul anilor, până la stadiul actual de maro-cenuşiu insipid. Eu mi-l vopsesc ca să-l înveselesc. Arătăm tot mai puţin ca două surori. Mi-i amintesc pe Beth şi pe Dinny, cu capetele apropiate, punând la cale ceva, şuşotind: părul lui era atât de întunecat, iar al ei, atât de bălai. Crăpam de gelozie pe vremea aceea, iar acum, în închipuirea mea, capetele lor arată ca yin şi yang. Erau prieteni la cataramă.

Ferestrele pustii ale casei sunt întunecate de umbrele copacilor goi din jur. Copacii ăştia par mai înalţi acum şi parcă se apleacă prea aproape de casă. Ar trebui curăţaţi. Chiar mă gândesc la lucruri care ar trebui făcute? Mă imaginez oare trăind aici? Casa este acum a noastră, toate cele douăsprezece dormitoare: tavanele înalte, scările impozante, camerele de la subsol, ale căror dale de piatră au fost netezite de paşii servitorilor. Este toată a noastră, dar numai dacă rămânem să trăim aici. Asta şi-a dorit mereu Meredith. Meredith – bunica noastră, cu răutatea ei şi cu mâinile ei cu degete osoase. Cu mulţi ani în urmă, îi ceruse mamei să ne mutăm cu toţii aici şi să o privim cum moare. Mama a refuzat şi a fost dezmoştenită, iar noi ne-am continuat vieţile fericite într-o suburbie din Reading. Dacă nu ne mutăm aici, va fi vândută, iar banii, folosiţi pentru acţiuni caritabile. Meredith, o filantroapă înveterată, până dincolo de moarte. Aşa că acum casa este a noastră, dar pentru puţin timp, fiindcă nu cred că

vom rezista să trăim aici.

Există şi un motiv pentru care n-am putea. Dacă încerc să-l surprind, dispare ca aburul. Doar un nume se iveşte la suprafaţă: Henry. Băiatul care dispăruse, care pur şi simplu nu mai era acolo. Ce-mi trece prin cap acum, în timp ce privesc crengile năucitoare? Îmi trece prin cap că *ştiu.* Ştiu de ce nu putem trăi aici şi de ce este de-a dreptul uimitor până şi că am venit până aici. *Ştiu.* Ştiu de ce Beth nici măcar nu se dă jos din maşină. Mă-ntreb dac-ar trebui s-o conving să iasă, aşa cum trebuie s-o convingă cineva să mănânce. Nici măcar o singură plantă nu creşte de aici până în dreptul casei – umbra este prea deasă. Sau poate că pământul e otrăvit. Miroase a pământ şi a putreziciune, a ciuperci catifelate. *Humus,* cuvântul răzbate din lecţiile de ştiinţele naturii, de acum mulţi ani. Gurile a mii de insecte mici care muşcă, lucrează, devorează pământul. Apoi urmează un moment de linişte. Liniştea motorului, liniştea copacilor, a casei şi a golurilor dintre toate lucrurile astea. Mă urc la loc în maşină.

Beth se uită fix la propriile mâini. Nu cred că şi-a ridicat privirea încă, nu s-a uitat la casă. Dintr-odată mă-ntreb dac-am făcut bine s-o aduc aici. Apoi, la fel de brusc, mă gândesc că am amânat prea mult, iar spaima asta îmi face stomacul să mi se strângă. Tendoanele gâtului ei sunt întinse ca nişte corzi şi, aşa cum stă aşezată, ţeapănă, pe marginea banchetei, e numai colţuri şi încheieturi. A slăbit atât de mult în ultimul timp şi pare aşa de plăpândă… E în continuare sora mea, dar e altfel acum. Are ceva înlăuntrul ei care-mi rămâne necunoscut, ceva ce nu pot surprinde. A făcut lucruri pe care nu le pot înţelege şi a avut gânduri pe care nu mi le pot imagina. Ochii, cu care-şi fixează genunchii, sunt larg deschişi şi inexpresivi. Maxwell vrea s-o interneze din nou. Mi-a spus-o la telefon, acum două zile, şi m-am înfuriat. Dar acum mă comport diferit în preajma ei, oricât de mult aş încerca să nu se-ntâmple aşa, şi ceva din mine o urăşte din cauza asta. E sora mea mai mare. Ar trebui să fie mai puternică decât mine. O mângâi uşor pe braţ şi îi zâmbesc larg.

— Ar trebui să intrăm, îi spun. Mi-ar prinde bine să beau ceva tare. Vocea mea e prea ridicată, având în vedere cât de aproape ne aflăm una de alta. Îmi imaginez recipientele de cristal, pentru băuturi ale lui Meredith, aliniate în salon. Când eram copil, obişnuiam să mă furişez în încăpere, să examinez lichidele misterioase, să mă uit cum străluceau în lumină şi să ridic dopurile, pentru a le mirosi pe ascuns. Acum, că era moartă, părea oarecum grotesc să-i bem whisky-ul. Propunerea asta este modul meu de a-i arăta lui Beth că ştiu că n-are niciun chef să se afle acolo. Dar, oftând din rărunchi, iese din maşină şi se îndreaptă cu paşi mari către casă, ca şi cum ar fi trasă de ceva, iar eu mă grăbesc s-o urmez.

Casa pare, într-adevăr, mai mică din interior, aşa cum se-ntâmplă de

obicei cu lucrurile din copilărie, dar rămâne în continuare imensă. Apartamentul pe care-l împart la Londra părea mare când m-am mutat, pentru că erau destule camere, astfel încât să nu fii nevoit să tragi cu ochiul la televizor printre rufele atârnate la uscat. Acum, având de-a face cu spaţiul mare, cu ecou, al holului, simt imboldul prostesc să fac roata. Şovăim şi ne lăsăm bagajele la capătul scărilor. E prima oară când venim aici singure şi este atât de ciudat, încât ne învârtim ca oile, una după alta. Rolurile ne sunt definite de mentalitate, memorie şi obişnuinţă. Aici, în casa asta, suntem copii. Dar trebuie să mă port cât mai nonşalant, pentru că Beth e şovăielnică şi are o privire tot mai tulbure.

— Ţine ibricul. Mă duc să caut nişte tărie, să facem cafea cu rom.

— Dar nu-i nici măcar ora prânzului, Erica.

— Şi, ce? Nu suntem în vacanţă?

De fapt, nu suntem. Nu, nu suntem. Nu ştiu ce-i asta, dar numai vacanţă nu e. Beth refuză, scuturând din cap.

— Eu vreau doar ceai, spune, îndreptându-se spre bucătărie.

Are spatele îngust, iar umerii împung materialul cămăşii. Simt un fior de nelinişte în timp ce-i observ. Aş vrea să o strâng în braţe şi să se facă bine.

Casa e rece şi umedă, aşa că apăs pe butoanele de pe vechiul panou, până aud că se întâmplă ceva, ţevile încep să geamă şi apa să bolborosească. Mai sunt câţiva cărbuni părăsiţi în şeminee. Mai sunt câteva şerveţele şi un cotor de măr putrezit în coşul din salon. Faptul că năvălim astfel în viaţa lui Meredith îmi dă o senzaţie neplăcută, uşor bolnăvicioasă. Ca şi cum, dacă m-aş întoarce, aş putea să-i surprind imaginea în oglindă – expresia ei acră şi părul ei vopsit blond. Mă opresc la fereastră şi arunc o privire la peisajul de iarnă din grădină, o învălmăşeală de buruieni înalte, neplivite, care se prăbuşesc. Sunt câteva mirosuri pe care mi le amintesc din verile petrecute aici: cremă pentru protecţie solară cu aromă de cocos, supă din coadă de vită la prânz, indiferent cât de cald era afară, izul dulceag şi greoi al trandafirilor şi levănţicii din curtea interioară, mirosul înţepător, animalic al labradorilor graşi ai lui Meredith, care gâfâiau pe la picioarele mele. E atât de diferit acum! Parcă au trecut câteva secole, de fapt, parcă i s-a întâmplat chiar altcuiva. Câteva picături de ploaie răzleţe pe geam, iar eu mă aflu la sute de ani depărtare de tot şi de toate. Eu şi Beth suntem cu adevărat singure aici. Singure în casa asta, din nou, în conspiraţia tăcerii, după tot acest timp în care nu s-a rezolvat nimic, în care Beth s-a sfâşiat tot mai tare, bucăţică cu bucăţică, iar eu m-am eschivat şi am scăpat de toate astea.

Întâi trebuie să sortăm lucrurile, să facem ordine în toate obiectele care s-au adunat grămezi prin toate colţurile. Casa asta are atât de

multe camere, atât de multă mobilă, atât de multe sertare, atât de multe dulapuri şi locuri pentru dosit lucruri. Presupun că ar trebui să mă întristeze numai gândul de-a o şti vândută; se întrerupe lunga istorie a familiei, care se va încheia cu mine şi Beth. Dar nu mă întristează deloc. Poate pentru că, în mod normal, Henry ar fi trebuit să moştenească totul. Aici s-a întrerupt istoria familiei. Mă uit la Beth, care scoate nişte batiste brodate dintr-un sertar şi le stivuieşte pe genunchi. Le scoate una câte una, studiindu-le motivele din dantelă şi urmărindu-le desenele cu buricele degetelor. Teancul de pe genunchii ei nu este la fel de frumos aranjat ca cel din sertar. N-are niciun sens ce face. E unul dintre acele lucruri pe care Beth obişnuieşte să le facă şi pe care eu nu le înţeleg.

— Mă duc să mă plimb, o anunţ în timp ce mă ridic pe genunchii înţepeniţi, încercând să-mi stăpânesc iritarea.

Beth tresare, ca şi cum ar fi uitat că eram şi eu acolo.

— Unde te duci?

— Tocmai ţi-am spus. Să mă plimb. Simt nevoia să respir aer curat.

— Bine, să nu stai mult, spune Beth.

Face şi asta uneori – vorbeşte cu mine ca şi cum aş fi un copil nebunatic, ca şi cum aş putea fugi. Oftez.

— Nu. Douăzeci de minute. Cât să-mi dezmorţesc picioarele.

Cred că ştie unde mă duc.

Îmi urmez paşii. Pajiştea este răscolită şi plină de bulgări, o mare de iarbă uscată, maronie, care-mi înghite picioarele. Totul era aşa de aranjat şi de frumos înainte! Mă gândisem că lucrurile scăpaseră de sub control de când murise Meredith. Dar e ridicol. A murit acum o lună, iar grădina pare neîngrijită de câţiva ani buni. Aşa cum şi noi am neglijat-o pe Meredith, se pare. N-am nicio idee cum se descurca înainte de a muri – *dacă* se descurca. Ea exista doar acolo, în adâncul minţii mele. Mama şi tata veneau s-o vadă în fiecare an, cred. Eu şi Beth n-am mai fost de o grămadă de vreme. Dar cred că absenţa noastră a fost înţeleasă; n-a fost niciodată chestionată prea tare. Nu eram niciodată sâcâite s-o vizităm. Poate că i-ar fi plăcut să fi venit, poate că nu. Când venea vorba de Meredith, era greu de spus. Nu era o bunică simpatică, nu era nici măcar afectuoasă. Când era mama mică, străbunica noastră, Caroline, trăia şi ea aici. O altă sursă de disconfort. Mama a plecat cât de repede a putut. Meredith a murit dintr-odată, a făcut atac cerebral. Azi părea fără vârstă – de când mi-o aminteam eu era tot bătrână –, iar a doua zi n-a mai fost. Ultima dată am văzut-o la nunta de argint a părinţilor noştri, nu aici, ci într-un hotel supraîncălzit, cu mochetă pe jos. Stătea ca o regină la masa ei şi arunca priviri de gheaţă în jur, cu ochii încruntaţi şi gura ridată făcută pungă.

Iată iazul artificial. E acolo unde a fost dintotdeauna, dar pare atât

de diferit în culorile iernii. Se află în colţul unei pajişti golaşe. Câmpia se întinde către est, iar pădurea către vest. Pădurea ar fi revărsat o lumină verzuie neuniformă pe oglinda apei: răcoarea răspândită de crengile neliniştite în bătaia vântului şi cântecul păsărilor. Dar acum crengile sunt desfrunzite, presărate cu ciori gălăgioase, care croncăne, părând să se ciondănească. Iazul ăsta era irezistibil în zilele fierbinţi de iulie, dar acum, sub un cer aşa de mohorât, pare mlăştinos, ca o mică baltă. Norii se iau la întrecere pe apă. Ştiu că nu este deloc mic. Când eram copii, era împrejmuit, dar câteva ocoale de sârmă ghimpată nu însemnau nimic pentru nişte tineri hotărâţi. Cine băga de seamă zgârieturile de pe picioare şi părul prins în sârmă? La apus, apa era de un albastru sticlos. Părea destul de adâncă, dar Dinny spunea că e şi mai adâncă. Spunea că apa păcăleşte ochii şi nu l-am crezut până nu s-a scufundat într-o zi, luând o gură sănătoasă de aer şi afundându-se tot mai adânc. I-am privit trupul maroniu cum se unduia şi se micşora, l-am privit cum continua să se scufunde chiar şi când părea că deja atinsese fundul calcaros. A ţâşnit la suprafaţă, inspirând cu nesaţ, iar eu am fost fascinată şi uimită.

Din iazul ăsta pleacă pârâul care trece prin satul Barrow Storton, pe un versant al dealului mare care străjuieşte conacul. Iazul ăsta mi-a rămas adânc întipărit în minte: pare să-mi domine copilăria. Parcă o văd pe Beth cum se zbânţuia neliniştită pe mal, când am înotat prima oară în el. Făcea ture furioasă, pentru că ea era cea mai mare, malurile erau abrupte, iar dacă m-aş fi înecat, ar fi fost vina ei. M-am scufundat de multe ori, încercând să ating fundul ca Dinny, dar n-am reuşit niciodată şi, de fiecare dată când ieşeam la suprafaţă, auzeam ameninţările lui Beth. Eram ca un dop de plută. Pluteam din cauza grăsimii pufoase de pe picioarele mele dolofane şi de pe burta rotunjoară. Mă punea să alerg prin grădină ca să mă usuc, înainte să mă lase să mă apropii de casă, să fiu caldă şi nu vineţie, cu dinţii clănţănind, lucru care ar fi necesitat explicaţii.

În spatele meu, casa îmi aruncă priviri reci printre crengile dezgolite. Asta nu observasem niciodată. N-o poţi vedea printre copaci vara, dar acum priveşte, aşteaptă. Mă îngrijorează gândul că Beth este singură înăuntru, dar nu vreau să mă-ntorc, nu încă. Mă plimb în continuare, mă caţăr şi trec dincolo de poartă, în câmp. Câmpul ăsta, apoi altul şi ajungi jos – descoperind astfel ţinutul Wiltshire, cu pământ calcaros, marcat din loc în loc de preistorie şi din loc în loc de tancuri sau poligoane de tir. La orizont se vede tumulul care dă şi numele localităţii, mormântul unui rege din Epoca bronzului, ale cărui nume şi faimă nu şi le mai aminteşte nimeni: o movilă joasă şi îngustă de pământ, de lungimea a două maşini, care e deschisă la unul dintre capete. Vara, regele ăsta zace sub orz sălbatic, cruciuliţe şi nu-mă-uita şi ascultă trilul necontenit al ciocârliilor. Acum e acoperit mai mult de

iarbă uscată, ciulini şi o pungă goală de chipsuri.

Mă opresc în dreptul tumulului şi mă uit în jos, spre sat, trăgându-mi răsuflarea după urcuş. Nu e multă mişcare. Câteva coşuri fumegă slab, iar câţiva localnici bine înfofoliţi îşi plimbă câinii până la cutia poştală. Privit de aici, de pe dealul ăsta însingurat, pare centrul universului. „Un sat nespus de populat!” Coleridge îmi răsare în minte. Am făcut poemele conversaţionale{1} la clasa a zecea. Am încercat să-i fac să citească suficient de rar pentru a simţi cuvintele şi pentru a asimila imaginile: dar citesc de mântuială şi pălăvrăgesc ca maimuţele.

Aerul e tăios aici – mă cuprinde ca un val rece. Degetele de la picioare mi-au amorţit, fiindcă mi-a intrat apă în pantofi. Cred că sunt vreo zece sau chiar douăzeci de perechi de cizme de cauciuc în casă. Jos, în beci, ordonate frumos şi înfăşurate în pânze de păianjen. Îmi amintesc cu groază de ziua aceea, când n-am scuturat cizma înainte de a-mi băga piciorul gol înăuntru şi am simţit gâdilatul unui alt ocupant. Nu mai sunt obişnuită să trăiesc la ţară: sunt prost echipată pentru schimbările consistenţei solului sau pentru terenul care nu a fost pregătit ca să-mi ofere confort. Şi totuşi, dacă aş fi întrebată, aş răspunde c-am crescut aici. Verile alea de la început, aşa de lungi şi de clare în mintea mea, apar ca nişte insule din marea zilelor de şcoală şi sfârşiturilor de săptămână prea umede, întunecoase şi identice ca să mi le mai amintesc.

La intrarea în tumul, vântul geme uşor. Sar pe treptele de piatră şi o iau prin surprindere pe o fată care e înăuntru. Tresare cu un icnet şi se loveşte cu capul de tavanul jos, se ghemuieşte din nou şi se freacă la cap.

— Aoleu! Scuză-mă! N-am vrut să dau buzna aşa… nu ştiam că e cineva aici.

Zâmbesc. Lumina palidă care pătrunde de afară cade chiar pe ea, pe cârlionţii aurii legaţi la spate cu o eşarfă turcoaz, pe un chip tânăr şi un corp ciudat, aproape fără nicio formă, înfăşurat într-o fustă lungă de şifon şi o bluză tricotată. Îşi mijeşte ochii la mine, probabil că pentru ea sunt doar o siluetă, o formă întunecată pe fundalul cerului de afară.

— Te simţi bine?

Nu-mi răspunde. Bucheţele de flori viu colorate au fost înfipte în găurile din peretele din faţa ei, tulpinile tăiate sunt legate frumos cu panglici. Asta făcea aici, în linişte? Se ruga la un altar pe jumătate imaginat, pe jumătate împrumutat? Mă observă privindu-i ofrandele şi se ridică, mă priveşte mânioasă, îşi face loc şi trece pe lângă mine fără să rostească vreun cuvânt. Îmi dau seama că ceea ce mi se păruse lipsit de formă abunda de fapt – era rotunjimea sarcinii. Foarte frumoasă, foarte tânără, cu burta la gură. Când ies din mormânt, mă

uit spre sat, dar n-o văd. Se îndreaptă în direcţia cealaltă – direcţia din care am venit eu, către zona împădurită de lângă conac. Merge cu paşi mari şi legănându-şi braţele.

În această primă seară, eu şi Beth luăm cina în salon. Poate părea o alegere ciudată, dar este singura încăpere care are televizor. Mâncăm spaghete cu farfuriile în braţe şi cu ştirile de seară drept companie – se pare că ne-a pierit cheful de pălăvrăgit, iar discuţiile serioase nu-şi au locul acum. Nu suntem încă pregătite. Nu sunt sigură dacă vom fi vreodată, dar sunt nişte lucruri pe care aş vrea să le aflu de la sora mea. Voi aştepta şi voi pune întrebările cum trebuie, cu speranţa că aşa se va face bine. Sper că adevărul o va elibera. Beth vânează fiecare macaroană din farfurie, înainte să o prindă cu furculiţa. Ridică furculiţa de câteva ori înainte să bage una în gură. Unele dintre ele alunecă şi atunci o ia de la capăt. Văd toate astea cu colţul ochiului, la fel cum văd şi felul în care se înfometează. Imaginile din televizor îi strălucesc în ochi.

— Crezi că-i o idee bună să-l aducem pe Eddie aici, de Crăciun? mă-ntreabă dintr-odată.

— Bineînţeles. De ce n-ar fi? O să stăm oricum o vreme aici, pentru a aranja toate treburile, aşa că putem sta şi de Crăciun. Împreună.

Ridic din umeri:

— Până la urmă, e destul loc.

— Nu, vreau să spun… să aduci un copil aici. În… locul ăsta.

— Beth, e doar o casă. O să-i placă la nebunie. El nu ştie… O să-i placă la nebunie, sunt sigură. Sunt atâtea unghere şi cotloane de explorat!

— Deşi e cam mare şi goală, nu-i aşa? Poate şi un pic cam izolată, nu? Să nu se plictisească.

— Poţi să-i spui să ia un prieten. De ce nu faci asta? Cheamă-l mâine. Nu pe toată perioada Crăciunului, bineînţeles. Unii dintre părinţii care lucrează s-ar bucura de câteva zile liniştite, fără micii distrugători, nu crezi?

— Hm! Beth îşi dă ochii peste cap. Nu cred că vreuna dintre mamele copiilor de la şcoala aia lucrează.

— Numai întreţinute ca tine?

— Numai întreţinute ca mine, mă aprobă, prefăcându-se serioasă.

— E ironic, mai ales că tu eşti pe bune. Sânge albastru, aproape.

— Prea puţin. La fel ca tine.

— Nu. În privinţa mea, cred că aristocraţia a sărit peste o generaţie.

Zâmbesc. Meredith mi-a spus asta odată, când aveam zece ani. „Sora ta are mina familiei Calcott, Erica. Tu, din păcate, eşti bucăţică taică-tău.” Nu m-a deranjat nici atunci şi nu mă deranjează nici acum. Pe vremea aceea, nu eram prea sigură ce-nseamnă *mină*. Mă gândeam

că se referea la părul meu, care-mi fusese tuns scurt, din cauza unui incident cu nişte gumă de mestecat. Când s-a-ntors cu spatele, am scos limba, iar mama mi-a făcut semn cu degetul.

Nici Beth nu se sinchiseşte de asta. S-a luptat cu Maxwell – tatăl lui Eddie – să-i dea voie fiului lor să frecventeze cursurile şcolii primare din oraş, care era mică şi prietenoasă şi avea o grădină botanică într-un colţ al curţii: ouă de broască, rămăşiţele uscate ale larvelor de libelulă; ciuboţica-cucului primăvara, iar mai târziu, panseluţe. Dar Maxwell s-a impus când a venit vorba de gimnaziu. Poate că tot răul a fost spre bine. Eddie stă tot semestrul la internat. Beth are la dispoziţie săptămâni nesfârşite ca să se pună pe picioare şi să-şi regăsească zâmbetul.

— O să umplem spaţiul, o asigur. O să mobilăm coridoarele. O să caut un aparat de radio. N-o să fie ca…

Dar vocea mi se stinge. Nu sunt sigură ce voiam să spun. În colţ, micul televizor trosneşte şi tresărim amândouă.

E aproape miezul nopţii, iar eu şi Beth ne-am retras în camerele noastre. Camerele pe care le-am avut întotdeauna, unde am descoperit aceleaşi cuverturi moi şi decolorate. La început mi s-a părut ireal. Dar pe urmă m-am gândit: de ce să schimbi cuverturile în nişte încăperi pe care nu le foloseşti niciodată? Cred că nici Beth nu va dormi. Liniştea din casă te ţine treaz, ca o sonerie. Mă aşez şi mă afund în saltea: se pare că şi arcurile şi-au pierdut flexibilitatea. Patul are o tăblie din lemn de stejar închis la culoare, iar pe perete e o acuarelă ale cărei culori sunt atât de pale acum. Nişte bărci într-un port, deşi n-am auzit niciodată ca Meredith să fi vizitat coasta. Ajung la tăblia de lemn a patului, iar degetele mele pipăie de-a lungul suporturilor verticale, până găsesc ceea ce caută. Par fragile acum şi sunt nisipoase de la praf. Bucata de panglică pe care am legat-o eu – panglica roşie de plastic, de la un cadou de ziua mea. Am legat-o aici când aveam opt ani, ca să am un secret pe care să-l ştiu doar eu. Puteam să mă gândesc la ea şi după ce ne întorceam la şcoală. Mi-o imaginam ascunsă, neatinsă când se făcea curăţenie în cameră, iar oamenii intrau şi ieşeau. Era ceva de care să-mi amintesc mereu: un rest din mine, pe care-l puteam găsi oricând.

Se aude un ciocănit şi Beth bagă capul pe uşă. I-a ieşit părul din coada împletită, şuviţele răvăşite încadrându-i chipul, făcând-o să pară mai tânără. E aşa de frumoasă uneori, că simt o durere în piept, de parcă mi s-ar strânge inima. Lumina slabă a veiozei de pe noptieră îi desenează o umbră pe pomeţi, sub ochi: îi accentuează linia buzei de sus.

— Cum te simţi? Eu nu pot să dorm, îmi şopteşte, de parcă ar mai fi cineva în casă să o audă.

— Bine, Beth, doar că nu mi-e somn încă.

— Aha. Zăboveşte în uşă, ezită. E aşa de ciudat să fim aici.

Asta nu e o întrebare. Aştept.

— Mă simt ca… Mă simt puţin ca Alice în Ţara din Oglindă{2}. Înţelegi ce vreau să spun? Totul este atât de familiar şi-n acelaşi timp atât de aiurea. Ca şi cum ar fi pe de-a-ndoaselea. De ce crezi că ne-a lăsat casa?

— Chiar nu ştiu. Ca să le facă în ciudă mamei şi unchiului Clifford, bănuiesc. Tipic pentru Meredith, zic şi oftez.

Beth stăruie, aşa drăguţ, ca o fetiţă. E ca şi cum timpul n-ar fi trecut şi nimic nu s-ar fi schimbat. Ar putea avea din nou doisprezece ani, iar eu, opt, şi s-ar putea apleca să mă trezească, să fie sigură că nu-ntârzii la micul dejun.

— Cred c-a făcut-o ca să ne pedepsească, spune încet şi pare copleşită.

— Nu, Beth. Noi n-am făcut nimic rău, spun cu fermitate.

— Nu? Vara aia… Nu. Nu, bănuiesc că nu.

Îşi plimbă ochii pe mine cu repeziciune, nedumerită: iar eu am sentimentul că ar vrea să spună ceva, un adevăr despre mine.

— Noapte bună, Rick, îmi şopteşte, folosind familiarul diminutiv băieţesc al numelui meu, şi dispare din uşă.

Îmi amintesc atât de multe lucruri din vara aceea… Ultima vacanţă în care a fost totul în regulă, vara anului 1986. Mi-o amintesc pe Beth înnebunită că cei de la *Wham!* se despărţeau. Îmi amintesc de căldura din cauza căreia îmi apăreau broboane de sudoare pe piept, mă mânca pielea şi mi se făcea rău. Îmi amintesc de iepurele mort din pădure, pe care-l verificam aproape zilnic, îngrozită şi privind fascinată cum se micşora încet-încet, parcă se plastifia, cum părea să respire, până când am vârât un băţ în el ca să mă conving că era într-adevăr mort şi am descoperit că mişcarea se datora viermilor lacomi care forfoteau înăuntru. Îmi amintesc că ne-am uitat, la televizorul micuţ al lui Meredith, cum s-a căsătorit Prinţul Andrew cu Sarah Ferguson, la douăzeci şi trei iulie – rochia aceea imensă mă făcea să mor de invidie.

Îmi amintesc cum dansam pe *Chain Reaction,* hitul Dianei Ross, şi cum am furat şalul din pene al lui Meredith, ca să mă costumez, împiedicându-mă şi călcând pe el: o cascadă de pene, pe care o ascundeam într-un sertar neumblat, cu stomacul strâns de groază, fiindcă mi-era prea frică pentru a recunoaşte deschis. Îmi amintesc de poliţiştii şi de reporterii care se uitau unii la alţii, fiecare grup de câte o parte a porţilor de fier ale domeniului Storton. Poliţiştii stăteau cu braţele încrucişate, păreau plictisiţi şi murind de cald în uniforme. Reporterii se foiau şi-şi aranjau echipamentul, vorbeau în faţa

camerelor de filmat, se înregistrau pe casete şi aşteptau noutăţi. Îmi amintesc de ochii lui Beth, care mă fixau în timp ce poliţistul vorbea cu mine despre Henry şi mă-ntreba unde ne-am jucat şi ce-am făcut. Respiraţia lui mirosea înţepător a bomboane mentolate Polo. Cred că i-am spus şi nu m-am simţit bine: ochii lui Beth mă urmăreau cu amărăciune, larg deschişi.

În ciuda acestor gânduri, adorm destul de uşor până la urmă, de îndată ce trec peste răceala aşternuturilor şi peste întunericul necunoscut al camerei. Mai e şi mirosul, care nu-i neplăcut, ci foarte pătrunzător. Fiecare casă împrumută mirosul locatarilor ei – o combinaţie între săpunul lor, deodorantul lor şi izul părului lor când trebuie spălat, parfumul, pielea lor, mâncarea pe care o gătesc. În ciuda iernii, mirosul ăsta persistă în fiecare cameră, evocator şi tulburător. La un moment dat mă trezesc, mi se pare c-o aud pe Beth umblând prin casă. Apoi visez iazul, că înot în el şi încerc să mă scufund, trebuie să ajung la ceva de pe fundul lui, dar nu reuşesc. Şocul contactului cu apa rece, presiunea din plămânii mei, frica îngrozitoare de ceea ce voi atinge cu degetele la fund.

Plecarea

1902

„Voi rămâne neclintită”, îşi repeta Caroline cu fermitate, în timp ce o privea pe mătuşa ei, Bathilda, printre gene. Bătrâna şi-a golit metodic şi eficient farfuria înainte de a vorbi din nou.

— Mă tem că faci o mare greşeală, draga mea.

Dar era o licărire în ochii mătuşii ei, care nu exprima deloc teamă. Părea mai mult virtute, de fapt, mulţumire de sine, ca şi cum s-ar fi simţit victorioasă, în ciuda tuturor încercărilor de a demonstra contrariul. Caroline îşi studia propria farfurie, în care sosul gras se transformase într-o crustă neapetisantă.

— Ai mai spus asta, mătuşă Bathilda.

Îşi menţinea tonul vocii calm şi respectuos, dar mătuşa o privea tot încruntată.

— Mă repet, copila mea, pentru că nu pari să m-asculţi! s-a răstit.

Caroline a simţit că îi iau foc obrajii. Şi-a aranjat tacâmurile cât mai corect şi a pipăit cu buricele degetelor suprafaţa netedă a argintului. Şi-a îndreptat uşor şira spinării. Corsetul era strâns legat şi o durea spatele.

— Şi nu te mai fâţâi! a adăugat Bathilda.

Sala de mese din La Florentina era excesiv de luminoasă, închisă de nişte geamuri care păreau mate din cauza aburilor de la mâncarea fierbinte şi de la răsuflările lor. Lumina gălbuie făcea să strălucească toate paharele, bijuteriile şi metalul lustruit. Iarna fusese lungă şi grea, iar acum, tocmai când primăvara păruse gata să izbucnească, după o săptămână îmbietoare, plină de ciripitul păsărelelor, brânduşe şi un voal verde pe copacii din parc, o lungă perioadă de ploi s-a abătut asupra oraşului New York.

Caroline şi-a surprins reflexia în câteva oglinzi amplasate în încăpere, care-i preluau fiecare mişcare. Neliniştită de atâtea priviri cercetătoare, a roşit şi mai tare.

— Ba te ascult, mătuşă! *Întotdeauna* te-am ascultat!

— M-ai ascultat în trecut pentru că trebuia să m-asculţi, aşa cred eu. Iar acum, de când ţi se pare că eşti îndeajuns de matură, mă desconsideri de tot. La cea mai importantă decizie din viaţa ta, într-un moment crucial, alegi să mă ignori! Mă bucur că dragul meu frate nu mai e în viaţă, să vadă că n-am reuşit să-i educ singurul copil.

Bathilda a lăsat să-i scape un oftat adânc, de martiră.

— Ba ai reuşit, mătuşă, a murmurat Caroline, fără nicio tragere de inimă.

Un chelner le-a strâns farfuriile goale, le-a adus vin alb dulce şi

platoul cu deserturi. Bathilda a luat o gură de vin, iar buzele ei au lăsat o urmă de grăsime pe marginea suflată cu aur a paharului, apoi a ales un ecler cu frişcă, a tăiat o bucată mare şi a deschis gura larg, ca s-o cuprindă pe toată. Pielea flască a bărbiei îi atârna peste gulerul de dantelă. Caroline o privea cu dezgust şi parcă ceva o strângea de gât.

— Niciodată nu m-ai făcut să simt că ţii la mine, a murmurat Caroline, atât de încet, încât cuvintele i s-au pierdut în aglomeraţia de voci şi sunete specifice mesei, plescăituri, sorbituri, înghiţituri. Mirosuri de carne prăjită şi supă de curry pluteau în aer.

— Nu vorbi cu prune-n gură, Caroline!

Bathilda şi-a terminat eclerul şi şi-a şters resturile de frişcă din colţurile gurii. „Nu mai e mult. Nu mai e foarte mult”, şi-a spus Caroline. Mătuşa ei era o fortăreaţă, s-a gândit ea cu mânie. Spaţiul interior era înconjurat de ziduri de bune maniere şi bogăţie – un spaţiu umplut de obicei cu mâncare copioasă şi sherry. Cu siguranţă că nu exista nicio inimă înăuntru, niciun pic de iubire sau de căldură sufletească. Caroline simţea sfidarea începând să pâlpâie.

— Domnul Massey este un om bun, iar familia lui e respectabilă… a început să rostească, adoptând un ton de bun-simţ.

— Moralitatea bărbatului este irelevantă! Corin Massey îţi va face viaţa o corvoadă. Nu te va face fericită, a întrerupt-o Bathilda. De altfel, cum ar putea? Îţi este *inferior*. Îţi este cu mult inferior, în privinţa averii şi în privinţa manierelor – din toate punctele de vedere.

— Nici măcar nu l-ai cunoscut cum trebuie! a ţipat Caroline.

Bathilda i-a aruncat o privire necruţătoare.

— Poate c-ar trebui să-ţi amintesc că *nici tu* nu l-ai cunoscut cum trebuie? Chiar dac-ai împlinit optsprezece ani şi chiar dacă acum eşti independentă de mine, nu ţi-am câştigat deloc respectul crescându-te? Te-am întreţinut şi te-am educat…

— M-ai întreţinut din banii pe care mi i-au lăsat părinţii mei. Ţi-ai îndeplinit datoria, a spus Caroline, cu puţină amărăciune în glas.

— Nu mă-ntrerupe, Caroline! Avem un nume bun, care ţi-ar fi servit aici, la New York. Dar tu ai ales să te căsătoreşti cu un… *fermier*. Şi să laşi de-o parte totul şi pe toţi cei pe care-i cunoşti ca să te duci să trăieşti într-o pustietate. E foarte clar că am eşuat. Nu am reuşit să-ţi insuflu valorile respectului, înţelepciunii şi decenţei, în ciuda tuturor eforturilor mele.

— Dar nu *cunosc* aproape pe nimeni aici, mătuşă. De fapt, chiar nu cunosc pe nimeni. Te cunosc doar pe tine, a spus cu tristeţe Caroline. Iar Corin nu este fermier. Este crescător de vite, unul de succes. Afacerea lui…

— *Afacerea? Afacerea* lui ar fi trebuit să rămână în sălbăticie, nu să ajungă până aici şi să-i sucească minţile unei tinere impresionabile.

— Am destui bani, a spus Caroline şi şi-a ridicat uşor bărbia, cu

sfidare. Nu vom fi săraci.

— Încă nu-i ai. Mai sunt doi ani. Pân-atunci, o să vedem cât de bine o să te descurci cu veniturile unui fermier. Şi o să vedem şi cât o să dureze averea ta, din clipa în care o să pună mâna pe ea şi-o să ia drumul jocurilor de noroc!

— Nu mai spune astfel de lucruri! E un om bun şi mă iubeşte şi… şi eu îl iubesc! a declarat Caroline, cu hotărâre.

O iubea. Gândul ăsta a învăluit-o şi n-a putut să nu zâmbească.

Când a cerut-o de nevastă, Corin i-a spus c-o iubise din prima clipă în care se întâlniseră, adică la un bal, luna trecută – balul de la familia Montgomery, care marchează începutul Postului Mare. Încă de la primul ei bal, Caroline le invidiase pe celelalte fete pentru veselia lor. Dansau, râdeau şi discutau cu uşurinţă. Caroline, pentru că era forţată să intre în încăpere cu mătuşa ei, era întotdeauna în dezavantaj, îi era mereu frică să deschidă gura ca să n-o corecteze mătuşa ei dacă spunea ceva greşit sau s-o dojenească aspru. De când a apărut Corin, toate astea s-au schimbat.

Caroline a ales rochia de mătase cafenie şi smaraldele mamei sale pentru balul de la familia Montgomery. Colierul era rece şi greu. Acoperea micul spaţiu al decolteului cu o strălucire aurie, care-i trimitea o licărire în ochii ei cenuşii.

— Arătaţi ca o împărătească, domnişoară, i-a spus Sara cu admiraţie, pieptănându-i părul bălai, pe care i l-a prins în coc cu un ac de păr, şi apoi proptindu-şi piciorul de scaun pentru a-i strânge corsetul. Talia lui Caroline era motiv de invidie pentru fetele de vârsta ei, aşa că Sara se chinuia întotdeauna să strângă corsetul cât de tare putea.

— Niciun bărbat n-o să vă reziste.

— Crezi? a întrebat Caroline, cu răsuflarea tăiată. Cu Sara, care avea părul negru şi un zâmbet binevoitor, avea o relaţie care se apropia cel mai mult de o prietenie.

— Oricum, mă tem că-i vor rezista mătuşii mele, a oftat ea.

Bathilda pusese pe fugă mai mulţi pretendenţi prudenţi, tineri pe care-i considera nevrednici.

— Mătuşa dumneavoastră are speranţe mari pentru dumneavoastră, atâta tot. Bineînţeles că-i pasă cu cine vă căsătoriţi, a liniştit-o Sara.

— În felul ăsta, n-o să mă căsătoresc niciodată şi-o să rămân pe vecie aici, s-ascult cât de tare am dezamăgit-o.

— Nu-i adevărat. Cel care vă e sortit o s-apară şi o să-i cucerească şi inima mătuşii, dacă asta o să fie nevoie să facă ca să vă aibă. Uitaţi-vă la dumneavoastră, domnişoară! O să le furaţi minţile, vă spun eu! a adăugat Sara, zâmbind.

Caroline a întâlnit privirea Sarei în oglindă. Şi-a întins mâna peste umăr, i-a prins degetele fetei şi le-a strâns tare, ca să capete curaj.

— Staţi liniştită, c-o să fie totul bine! a asigurat-o Sara, întinzându-se peste măsuţa de toaletă ca să ia pudra şi rujul.

Caroline, o fată sfioasă şi neprihănită din înalta societate, a coborât pe scara grandioasă, în incandescenţa sălii de bal a familiei Montgomery. Încăperea era luminată de pietre scumpe şi râsete, plină de aroma vinului şi de parfumul pomezilor. Bârfele şi zâmbetele roiau prin încăpere, uneori prietenoase, alteori glumeţe sau răutăcioase. Caroline a observat că rochia ei este evaluată, că i se aruncă priviri făţişe şi că se comentează şoptit, în spatele degetelor delicate sau ale portţigaretelor din carapace de broască ţestoasă. A vorbit puţin, îndeajuns cât să fie politicoasă, ştiind că măcar aşa va fi pe placul mătuşii ei. A zâmbit şi a aplaudat cu toţi ceilalţi, când Harold Montgomery şi-a făcut numărul specific petrecerilor sale: cascada de şampanie într-o piramidă de pahare. De fiecare dată şampania curgea peste marginile paharelor, udând picioarele de cristal şi pătând mănuşile doamnelor.

Încăperea era aglomerată şi aerul, încins. Caroline stătea în picioare, sorbind din vinul acrişor, care o ameţea; începuse să transpire. Focul ardea în toate şemineele, iar lumina se revărsa din toate lumânările electrice din candelabre, fiind atât de puternică încât putea observa cum Bathildei i se prelingea rujul de pe buze în ridurile din jurul gurii. Apoi a apărut Corin în faţa lor şi aproape că n-a auzit cuvântarea de deschidere a lui Charlie Montgomery, fiind fermecată de căutătura sinceră a nou-venitului şi de căldura lui; iar când a roşit ea, a roşit şi el şi a bâiguit primele cuvinte pe care i le-a adresat, spunând: „Bună, ce mai faci?”, de parcă ar fi fost prieteni vechi şi s-ar fi întâlnit la o partidă de cărţi. I-a prins mâna acoperită de mănuşa brodată, ca şi cum ar fi vrut să i-o strângă, apoi şi-a dat seama de greşeală şi i-a dat drumul brusc, lăsând-o să cadă moale înapoi pe rochie. Atunci ea a roşit şi mai tare şi nu a îndrăznit să se uite la Bathilda, care-i arunca tânărului cea mai severă privire.

— Mă scuzaţi, domnişoară… eu, hm… îmi veţi accepta scuzele? a bâiguit, înclinându-şi capul înspre ele şi dispărând înapoi în mulţime.

— Ce tânăr *neobişnuit!* a exclamat Bathilda usturător. Unde Dumnezeu l-ai găsit, Charlie?

Părul negru al lui Charlie Montgomery era plin de briantină şi lucea de fiecare dată când întorcea capul.

— O, nu-l luaţi în seamă pe Corin! Şi-a cam pierdut antrenamentul când vine vorba de lucrurile astea, nimic altceva. Este un văr îndepărtat. Familia lui este din New York, dar el trăieşte de mulţi ani în vest, în Teritoriul Oklahoma. S-a-ntors pentru înmormântarea tatălui său, a spus Charlie.

— Ce neobişnuit! a exclamat Bathilda din nou. Nu m-am gândit niciodată că cineva trebuie să-şi *antreneze* bunele maniere.

Auzind această replică, Charlie a zâmbit uşor absent. Caroline s-a uitat la mătuşa ei şi şi-a dat seama că aceasta n-avea nici cea mai mică idee cât era de antipatică.

— Ce s-a-ntâmplat cu tatăl lui? l-a întrebat pe Charlie, curioasă.

— Se afla într-unul dintre trenurile care s-au ciocnit luna trecută în Tunelul Park Avenue. A fost o nenorocire, a spus Charlie, cu o grimasă de neplăcere. Şaptesprezece morţi şi aproape patruzeci de răniţi.

— Ce îngrozitor! a spus Caroline, iar Charlie a aprobat.

— Ar trebui să folosească trenurile cu electricitate. Să automatizeze indicatoarele şi să înlăture posibilitatea ca aceste incidente să se repete din cauza unor conductori obosiţi, a declarat Charlie.

— Dar cum ar putea să funcţioneze un indicator, fără ca cineva să-l manevreze? a întrebat Caroline, dar Bathilda a lăsat să-i scape un oftat uşor, iar Charlie Montgomery s-a scuzat şi a plecat.

Caroline l-a căutat prin mulţime pe străinul cu păr arămiu şi s-a trezit că-i pare rău pentru el – pentru pierderea grea pe care tocmai o suferise şi pentru că o luase de mână cu stângăcie chiar sub ochii necruţători ai Bathildei. Înţelegea foarte bine şocul de a pierde o rudă apropiată. Şi-a sorbit absentă vinul, care între timp i se încălzise în mână şi îi irita gâtul. Simţea cum smaraldele o apasă pe piept, iar materialul vaporos al rochiei pe coapse, de parcă pielea ei ar fi tânjit brusc să fie atinsă. O clipă mai târziu, când a apărut Corin lângă ea şi a invitat-o să danseze, a acceptat fără un cuvânt, aprobând uimită din cap: inima îi bătea atât de tare, încât îi era imposibil să vorbească. Bathilda i-a aruncat o privire cruntă, dar el nici măcar nu s-a uitat la ea, ceea ce a făcut-o să exclame:

— Ei, asta-i bună!

Au dansat un vals lent, iar Caroline, care se întrebase de ce Corin alesese un dans atât de lent şi la o oră atât de târzie, a ghicit răspunsul în paşii lui nesiguri şi în felul stângaci în care o ţinea. Îi zâmbea emoţionată şi la început n-au vorbit deloc. Apoi el i-a spus:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Fitzpatrick. Pentru mai devreme şi pentru că… mă tem că nu sunt un dansator desăvârşit.A trecut destul timp de pân ă să am norocul să particip la un astfel de eveniment sau să dansez cu cineva atât de… ăăă…

A ezitat, iar ea a zâmbit, lăsându-şi privirea în jos, aşa cum fusese învăţată. Dar n-a putut să stea aşa mult timp. Îi simţea căldura mâinii pe spate, ca şi cum n-ar fi fost nimic între pielea ei şi a lui. S-a simţit dintr-odată goală, îngrozitor de tulburată, dar şi încântată. Chipul lui era foarte bronzat, iar soarele se cuibărise în sprâncenele şi mustaţa lui, dându-le o nuanţă caldă. Avea părul pieptănat, dar nu era dat cu briantină, aşa că o şuviţă îi cădea pe sprânceană: de-abia s-a abţinut să n-o aranjeze la loc. O privea cu ochii lui căprui deschis şi o clipă i s-a părut că în privirea lui se iveşte un soi de fericire uimită.

După ce s-a terminat dansul, i-a luat mâna ca s-o conducă de pe ringul de dans, iar mănuşa i s-a agăţat de pielea aspră a mâinii lui. Din impuls, i-a întors mâna într-a ei şi a început s-o studieze, apăsând uşor cu degetul fiecare bătătură din palmă, comparând apoi mâna ei cu a lui. Mâna ei părea a unui copil şi a dat să spună asta, dar apoi şi-a dat seama cât de nepotrivit ar fi fost. Se simţea ca un copil şi a observat că el trage adânc aer în piept.

— Vă simţiţi bine, domnule Massey? l-a întrebat.

— Da… sunt bine, mulţumesc. E un aer cam înăbuşitor aici, nu-i aşa?

— Haideţi la fereastră, aerul e mai proaspăt acolo, a spus ea, luându-l de braţ pentru a-l conduce prin mulţime.

Aerul era într-adevăr închis, îmbâcsit de transpiraţie şi de respiraţii, încărcat de fum, muzică şi voci.

— Mulţumesc, a spus Corin.

Ferestrele mari erau închise din cauza frigului nopţii de februarie, dar aerul rece pătrundea totuşi pe la tocuri, creând o zonă mai răcoroasă, unde cei extenuaţi puteau respira în voie.

— Nu sunt obişnuit să văd atâţia oameni la un loc sub acelaşi acoperiş. E incredibil cât de repede se poate dezobişnui omul de lucrurile astea!

A ridicat din umeri cu o smucitură total nepotrivită costumului de seară pe care îl purta.

— Eu n-am părăsit niciodată New Yorkul, i-a scăpat lui Caroline. De fapt… vreau să spun… în afară de casa de vacanţă a părinţilor mei, de pe coastă…

Dar, de fapt, nu era sigură ce voia să spună. Că-i părea străin, o figură aproape de poveste? Să pleci aşa departe de civilizaţie, s-alegi să trăieşti în sălbăticie!

— Nu v-ar plăcea să călătoriţi, domnişoară Fitzpatrick? a întrebat-o, iar ea a început să înţeleagă că se petrecea ceva între ei. Un fel de negociere, o tatonare.

— Aici erai, draga mea!

Bathilda se apropia ameninţător. Se pare că putea să detecteze o asemenea discuţie de la distanţă.

— Vino, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu lady Clemence.

Caroline n-a avut de ales şi s-a lăsat condusă, dar şi-a aruncat privirea peste umăr şi i-a făcut un semn discret cu mâna, de rămas-bun.

— Termină cu prostiile, fata mea!

Bathilda a smuls-o din gândurile ei şi a adus-o din nou la realitate, la masa de prânz din La Fiorentina.

— Parc-ai fi o şcolăriţă îndrăgostită! Am citit şi eu *romanul*

domnului Wister şi e clar că ţi-a împuiat capul cu idei romantice. Nu-mi vine în minte niciun alt motiv pentru care ţi-ai putea dori să te căsătoreşti cu un *cowboy!* Dar trebuie să-ţi între bine-n cap că *Omul din Virginia*{3} este o carte de *ficţiune* şi că nu prea are legătură cu realitatea. N-ai citit şi despre pericolele, pustietatea şi greutăţile vieţii la frontieră?

— Acum nu mai este aşa. Corin mi-a povestit foarte multe despre ţinut. Mi-a spus că e atât de frumos, încât parcă vezi mâna lui Dumnezeu în fiecare smoc de iarbă…

Când a auzit asta, Bathilda a pufnit dispreţuitor.

— Chiar şi domnul Wister a recunoscut că epoca sălbatică pe care a descris-o el s-a terminat. Woodward e un oraş prosper, Corin zice că…

— Woodward? Cine a auzit de *Woodward?* În ce stat e?

— Nu… nu ştiu, a recunoscut Caroline, muşcându-şi buzele de ciudă.

— Nu e în niciun stat, de-aia nu ştii! Niciun stat al Uniunii! E un pământ care nu există pe hartă, e plin de sălbatici şi desfrânaţi de toate felurile. De-aia se-aude că nu întâlneşti nicio doamnă la vest de Dodge City – numai *femei* de ultima teapă. Nicio doamnă! Îţi închipui cât de părăsit de Dumnezeu o fi locul ăla?

Bathilda şi-a umflat pieptul atât cât i-a permis corsetul rochiei vişinii. O roşeaţă i se întindea pe toată faţa, până la linia părului de culoarea oţelului, strâns într-un coc înfoiat. Era emoţionată, a realizat Caroline, nevenindu-i să creadă. Bathilda era chiar *emoţionată!*

— Bineînţeles că există doamne! Sunt sigură că poveştile astea sunt exagerate, a spus Caroline.

— Nu ştiu cum poţi fi aşa de sigură, când nu ştii nimic! De unde să ştii tu ceva, Caroline? Eşti doar un copil! Ar spune absolut orice ca să pună mâna pe o soţie aşa de frumoasă şi de bogată. Iar tu crezi fiecare cuvânt! O să-ţi părăseşti casa, familia şi toate perspectivele pe care le ai aici, ca să trăieşti undeva unde n-o să ai niciun nume, nicio companie şi niciun sprijin.

— O să am sprijin, a stăruit Caroline.

La o săptămână de la bal, Corin a invitat-o pe Caroline la patinoarul din Central Park, împreună cu Charlie Montgomery şi sora lui, Diana, care, plini de tact, i-au lăsat singuri. Era sfârşitul lui februarie, iar cerul avea o culoare ciudată, alb-gălbuie. Pe acest fundal, fulgii păreau la început negri, apoi, când ajungeau în dreptul copacilor, deveneau deschişi la culoare înainte de-a atinge pământul.

— Când eram mic, mi-era frică să patinez aici. Credeam c-o să cad prin gheaţă, a zâmbit Corin, înaintând cu paşi mici, precauţi, care nu prea aduceau a patinat.

— N-ar fi trebuit să-ţi faci griji, domnule Massey. Mai drenează din

apă la începutul iernii, ca să se asigure că îngheaţă bine, a spus Caroline zâmbind.

Din cauza frigului muşcător li se înroşiseră obrajii şi răsuflarea li se prefăcea în aburi. Caroline şi-a băgat mâinile cu tot cu mănuşi în buzunare şi a făcut un cerc uşor în jurul lui Corin.

— Te pricepi, domnişoară Fitzpatrick. Patinezi mult mai bine ca mine!

— Când eram mică, veneam mereu cu mama aici. N-am mai patinat de mult. Bathildei nu-i place.

— Unde-i mama ta acum? a întrebat Corin, dând caraghios din mâini, ca să-şi menţină echilibrul. Zăpada i se strânsese pe borurile pălăriei, dându-i un aer festiv.

— Părinţii mei au murit. Acum opt ani, a spus Caroline, luând un viraj şi apoi oprindu-se în faţa lui Corin, care încremenise. Într-o seară, în timp ce se întorceau acasă, a avut loc o explozie la o fabrică. A căzut un zid, iar… trăsura lor a fost prinsă sub el, i-a povestit cu glas stins.

Corin a întins mâinile ca şi cum ar fi vrut să o îmbrăţişeze, dar n-a făcut-o.

— Ce ghinion teribil. Îmi pare rău, a spus.

— Charlie mi-a povestit de tatăl tău, şi mie-mi pare rău, a spus Caroline, întrebându-se dacă şi el a observat asemănările dintre modurile îngrozitoare, claustrofobice în care îşi pierduseră amândoi familiile. S-a uitat în jos, la patine. Îi amorţiseră degetele de frig.

— Haideţi, domnule Massey, să ne mişcăm înainte să ne prefacem în sloiuri de gheaţă! a sugerat ea, întinzându-i mâna. I-a luat-o zâmbind, apoi zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă, pe măsură ce era tras tot mai tare şi se împleticea ca un copil care învaţă să meargă.

După ce gheaţa a devenit atât de aglomerată cu patinatori, încât era aproape imposibil să mai înaintezi, chiar şi încet, s-au îndreptat spre pavilion, să bea ciocolată caldă. De la masa lor de la geam îi vedeau pe băieţii care se avântau nechibzuiţi printre adulţi. Caroline şi-a dat seama că nu mai simţise frigul iernii ca de obicei. Probabil că apropierea de Corin era îndeajuns ca s-o încălzească – se pare că-i făcea sângele să circule mult mai repede decât înainte.

— Aveţi cei mai minunaţi ochi din lume, domnişoară Fitzpatrick, i-a spus Corin, zâmbind sfios. Străluceau ca monedele de argint pe fundalul zăpezii de afară! a exclamat.

Caroline nu avea nici cea mai mică idee cum să-i răspundă. Nu era obişnuită cu complimentele, aşa că s-a uitat stânjenită în ceaşcă.

— Bathilda spune că am ochi reci. Şi se tot plânge că n-am moştenit ochii albaştri ai tatei, a spus ea în timp ce amesteca uşor în ciocolată.

Dar Corin a întins un deget şi i-a ridicat bărbia, atingere care i s-a părut asemănătoare unei descărcări electrice.

— Mătuşa ta greşeşte foarte tare, a declarat el.

Cererea în căsătorie a venit după doar trei săptămâni, în timp ce gheaţa din parcuri începuse să se topească, iar cerul spălăcit începuse să capete culoare. A căutat-o într-o marţi după-amiază, ştiind că o va găsi singură, pentru că era ziua în care mătuşa ei juca bridge cu lady Atwell. În timp ce Sara îl conducea în cameră, Caroline s-a îmbujorat şi i s-a uscat gâtul, iar când s-a ridicat să-l întâmpine picioarele i s-au înmuiat şi au încetat să o mai asculte. Un amestec de fericire şi teroare o cuprindea de câte ori îl vedea şi de fiecare dată sentimentul era tot mai intens. Lui Caroline i-a dispărut orice cuvânt din minte în clipa în care Sara a închis uşa şi i-a aruncat stăpânei sale un zâmbet prietenos şi plin de entuziasm.

— Ce drăguţ din partea ta să mă vizitezi! a reuşit Caroline să rostească într-un final, vocea tremurându-i la fel de tare ca mâinile. Sper că eşti bine.

În loc de răspuns, Corin îşi tot învârtea pălăria în mâini, apoi a început să se bâlbâie şi să tragă cu degetul de guler, ca şi cum l-ar fi strâns prea tare. Caroline şi-a împreunat mâinile, ca să le potolească tremuratul, şi aştepta, privindu-l uimită.

— Nu vrei să… să iei loc? l-a invitat ea într-un final.

Corin a privit-o şi părea că a luat în sfârşit o decizie.

— Nu, n-o să iau loc, i-a răspuns, uimind-o cu asprimea tonului său.

S-au privit îndelung, părea o situaţie fără ieşire, apoi Corin a traversat încăperea cu paşi mari, i-a luat faţa lui Caroline în mâini şi a sărutat-o. Apăsarea gurii sale a fost atât de şocantă, încât Caroline n-a apucat să se împotrivească sau să-l respingă, aşa cum ar fi trebuit. Era fermecată de moliciunea buzelor şi de căldura lui. Nu putea să respire, iar ameţeala s-a amestecat cu fluturii pe care-i simţea în stomac.

— Domnule… domnule Massey… s-a bâlbâit Caroline când el s-a îndepărtat puţin, ţinându-i în continuare chipul în palme şi studiindu-l cu insistenţă.

— Caroline… vino cu mine! Căsătoreşte-te cu mine! a spus.

Lui Caroline îi era imposibil să găsească cuvintele potrivite pentru a-i răspunde.

— Atunci asta-nseamnă că… că mă iubeşti? l-a întrebat în cele din urmă. Inima îi bătea puternic în timp ce-i aştepta răspunsul, cuvintele pe care şi le dorea atât de mult să le audă.

— Nu ştiai? Nu ţi-ai dat seama? a întrebat-o cu scepticism. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Chiar din prima clipă, a murmurat el.

Caroline a închis ochii, copleşită de senzaţia de uşurare.

— Zâmbeşti, a spus Corin în timp ce-i mângâia obrazul cu degetul. Asta-nseamnă că te vei căsători cu mine sau că râzi de mine?

Zâmbea nerăbdător, iar Caroline i-a luat mâna şi a apăsat-o uşor pe faţă.

— Asta-nseamnă că mă voi căsători cu tine, domnule Massey. Înseamnă că… nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu tine, a rostit ea pe nerăsuflate.

— Te voi face atât de fericită! i-a promis, sărutând-o din nou.

Bathilda a refuzat să anunţe logodna dintre nepoata ei şi Corin Massey. N-a vrut s-o ajute să-şi strângă trusoul, să cumpere haine pentru călătorie sau să-şi împacheteze lucrurile în cuferele de piele. În schimb, şi-a privit nepoata care aranja frumos taioarele noi, fustele plisate şi cămăşile brodate, strânse pe corp.

— Presupun că te consideri emancipată acţionând atât de dezastruos. Una dintre eroinele creionate de Gibson, sunt sigură, a observat mătuşa.

Caroline nu i-a răspuns, chiar dacă criticile mătuşii ajunseseră la apogeu, tocmai pentru că se apropiau de sfârşit. Şi-a înfăşurat bijuteriile într-o bucată de catifea albastră şi le-a îndesat în trusă. Mai târziu, a căutat-o pe Bathilda prin casa lor spaţioasă din Gramercy Park şi a găsit-o aşezată în bătaia soarelui primăvăratic, atât de strălucitor, încât reuşise să şteargă câţiva ani de pe chipul mătuşii. Caroline a rugat-o din nou să anunţe logodna. Îşi dorea ca totul să fie făcut aşa cum trebuia, ca la carte: dar rugămintea ei n-a avut ecou.

— N-avem nimic de sărbătorit, i-a trântit-o Bathilda. Mă bucur doar că nu voi mai fi aici şi nu voi fi nevoită să răspund la întrebări. Mă voi întoarce la Londra, să locuiesc împreună cu o verişoară de-a regretatului şi iubitului meu soţ, o doamnă căreia îi port multă afecţiune şi respect. Acum nu mă mai leagă nimic de New York.

— Te întorci la Londra? Dar… când? a întrebat Caroline cu mai multă blândeţe. Şi-a dat seama că, din nefericire, în ciuda tuturor neînţelegerilor dintre ele, mătuşa Bathilda reprezenta singura ei familie, singurul ei cămin.

— Luna viitoare, când se mai îmbunează vremea.

— Am înţeles, i-a răspuns Caroline.

Şi-a împreunat mâinile în faţă şi şi-a strâns degetele cu putere. Bathilda a ridicat ochii din cartea pe care se prefăcea că o citeşte şi a privit-o: căutătura ei avea o sclipire de-a dreptul ameninţătoare.

— Asta-nseamnă că n-o să ne mai vedem prea des de-acum înainte, a bâiguit Caroline.

— Nu prea, draga mea. Dar ar fi fost acelaşi lucru şi dac-aş fi rămas la New York. Vei fi la o distanţă mult prea mare, iar eu nu pot călători atât de mult. Îţi voi da, însă, adresa mea din Londra, ca să-mi scrii. Mă gândesc că vei găsi cu cine să te întovărăşeşti la fermă, sunt sigură că trebuie să existe o soţie de fermier şi la ferma vecină, a spus cu un

zâmbet vag, în timp ce-şi întorcea privirea spre carte.

Lui Caroline i se părea că începe să o strângă gulerul de dantelă. A cuprins-o teama şi nu ştia dacă să fugă de sau spre Bathilda.

— Nu mi-ai arătat niciodată că mă iubeşti, a şoptit, cu voce sfioasă şi gâtuită. Nu ştiu de ce te surprinde atât de tare că fug după iubire atunci când îmi este oferită.

Şi a părăsit camera înainte ca Bathilda să ridiculizeze şi acest sentiment.

Astfel, Caroline s-a căsătorit fără vreo rudă care să o reprezinte sau să îi dea binecuvântarea. A ales o rochie de muselină albă, diafană, cu volane de dantelă în partea de sus şi pliseuri la gât şi la manşete. Părul şi l-a strâns într-un coc prins cu un pieptăn de fildeş, iar singurele ei bijuterii erau o pereche de cercei cu perle. Nu s-a fardat deloc, iar când a aruncat o ultimă privire în oglindă, a rămas cu impresia că era un pic palidă. Chiar dacă vremea nu era călduroasă, a purtat evantaiul de mătase al mamei ei, la încheietură, jucându-se agitată cu el în drum spre micuţa biserică din partea de est a oraşului, aproape de zona unde copilărise Corin. Sara, servitoarea, era singura care stătea în biserică pe partea miresei: intrând în biserică, Caroline şi-a dorit foarte tare să-i fi văzut pe părinţii ei acolo. Corin purta un costum şi o cravată împrumutate, iar părul îi era pieptănat pe spate şi avea obrajii proaspăt bărbieriţi, cu pielea moale, uşor jupuită. Îşi tot aranja cu nervozitate gulerul în timp ce ea se apropia, dar apoi i-a întâlnit privirea neliniştită, i-a zâmbit şi s-a potolit, fiindcă de-acum nu mai conta nimic altceva. Din partea lui erau prezenţi mama şi doi fraţi mai mari, care au asistat cu solemnitate la ceremonie, în timp ce perechea şi-a depus jurămintele în faţa preotului. Doamna Massey purta încă rochia de doliu şi, chiar dacă şi-a întâmpinat cu bucurie nora, doliul ei era prea recent pentru a putea fi cu adevărat fericită. Era o zi ploioasă, iar biserica era liniştită şi întunecoasă, mirosind a igrasie şi a ceară de lumânări. Pe Caroline nu o deranja. Lumea ei se îngustase şi nu-l mai cuprindea decât pe bărbatul din faţa ei, bărbatul care o ţinea de mână şi care o privea atât de posesiv în timp ce-şi rostea jurămintele cu convingere. Cu mâinile unite în faţa lui Dumnezeu, Caroline simţea aşa o exaltare, că nu era în stare să o cuprindă, aşa că a izbucnit în lacrimi pe care Corin le culegea cu degetele lui şi le săruta. În sfârşit va începe adevărata ei viaţă alături de el.

Dar, spre disperarea soţiei sale, Corin şi-a făcut bagajele chiar a doua zi şi s-a pregătit să părăsească New Yorkul.

— O să ne petrecem noaptea nunţii în casa *noastră,* în casa pe care am ridicat-o pentru noi, nu aici, într-un loc care-mi aminteşte de moartea tatei. Am venit pentru o înmormântare şi nu m-am gândit c-o să găsesc o soţie, a spus, zâmbind şi sărutându-i mâinile. Trebuie să mai rezolv nişte lucruri, să pregătesc casa pentru sosirea ta. Vreau să

fie perfect.

— O să fie perfect, Corin, l-a asigurat, încă neobişnuită să i se adreseze vreunui bărbat pe numele mic.

Sărutările lui fierbinţi îi tăiau respiraţia.

— Te rog, lasă-mă să merg cu tine acum!

— Acordă-mi o lună, iubita mea, doar atât. Mă vei urma de azi în patru săptămâni şi pân-atunci va fi totul gata. Vei avea timp să-ţi iei rămas-bun de la toţi prietenii tăi, iar eu voi avea timp să mă mândresc la ai mei că m-am căsătorit cu cea mai frumoasă fată din America, a spus, iar ea a acceptat, chiar dacă la plecarea lui parcă s-a întunecat cerul.

Şi-a căutat câteva foste colege de şcoală, să-şi ia rămas-bun, dar cam de fiecare dată i s-a spus că erau ocupate sau că nu erau acasă. În cele din urmă, şi-a dat seama că era *persona non grata,* aşa că şi-a petrecut cele patru săptămâni acasă, răbdând tăcerea stânjenitoare dintre ea şi mătuşa ei, împachetând şi despachetând, scriindu-i scrisoare după scrisoare lui Corin şi privind pe fereastră la priveliştea dominată acum de nou construita clădire Fuller – o dihanie trapezoidală, care se ridica la aproape trei sute de metri către cer. Caroline nu-şi imaginase că omul poate construi ceva atât de înalt. Privind-o, se simţea copleşită, şi primele îndoieli au început să-i încolţească în minte. De când plecase Corin, aproape că i se părea că nu fusese niciodată aici şi că visase tot ce se întâmplase. Şi-a întors verigheta pe deget şi s-a încruntat, încercând să ţină la distanţă astfel de gânduri. Ce putea fi atât de îngrozitor, încât să nu vrea s-o ia cu el de la bun început? Ce avea de ascuns – regreta oare căsătoria pripită? Sara a simţit că era tulburată.

— Nu mai e mult, domnişoară, a spus ea, aducându-i ceaiul.

— Sara… vrei să stai o clipă?

— Bineînţeles, domnişoară.

— Crezi… crezi c-o să fie totul bine? Acolo, în teritoriul Oklahoma? a întrebat-o Caroline încet.

— Bineînţeles, domnişoară! Adică… eu nu prea ştiu, n-am fost niciodată acolo. Dar… domnul Massey va avea grijă de dumneavoastră, cum să nu? Nu cred că v-ar duce niciodată undeva unde nu v-aţi dori să mergeţi, sunt sigură, a liniştit-o Sara.

— Bathilda spune că va trebui să muncesc. Până îmi voi primi moştenirea, adică… Voi fi soţie de fermier, a spus Caroline.

— Aşa e, dar nu una obişnuită.

— E foarte grea munca asta? Să întreţii o casă şi tot restul? Tu o faci atât de bine, Sara… Este chiar atât de grea? a întrebat, încercând să-şi ascundă neliniştea din voce.

Sara a privit-o cu un amestec de amuzament, milă şi resentiment.

— Poate fi destul de grea, domnişoară! i-a răspuns pe un ton

categoric. Dar veţi fi stăpâna casei! Veţi fi liberă să faceţi totul aşa cum vi se pare potrivit şi sunt sigură că veţi avea ajutoare! Nu vă chinuiţi cu gândurile astea, domnişoară! Poate c-o să dureze un timp până vă veţi obişnui cu un trai atât de diferit faţă de cel pe care l-aţi avut, dar veţi fi fericită, sunt sigură de asta!

— Da, o să fiu, nu-i aşa?

Caroline a zâmbit.

— Domnul Massey vă *iubeşte*. Şi dumneavoastră îl iubiţi – cum aţi putea să nu fiţi fericită?

— Îl iubesc, a spus Caroline trăgând tare aer în piept şi strângându-i mâna Sarei, cu putere. Îl iubesc.

— Şi eu sunt *atât* de fericită pentru dumneavoastră, domnişoară, a spus Sara cu vocea gâtuită şi cu lacrimi în ochi.

— Nu plânge, Sara, te rog! Cât de mult mi-aş dori să vii cu mine! a exclamat Caroline.

— Şi eu mi-aş dori, domnişoară, a spus Sara încet, ştergându-şi ochii cu tivul şorţului.

Când a sosit, în sfârşit, o scrisoare de la Corin, plină de cuvinte de iubire şi îmbărbătare, implorând-o să mai aibă răbdare puţin, Caroline a citit-o şi a recitit-o de douăzeci de ori pe zi, până când a învăţat-o pe de rost şi a prins curaj. După ce au trecut cele patru săptămâni, a sărutat obrazul îmbujorat al Bathildei şi a încercat să descopere vreun semn de regret în comportamentul mătuşii ei. Dar numai Sara a condus-o la gară, oftând neconsolată lângă tânăra ei stăpână, în timp ce caii mergeau la pas pe străzile şi bulevardele aglomerate.

— Nu ştiu cum o să fie fără dumneavoastră, domnişoară. Nu ştiu dac-o să-mi placă la Londra! s-a plâns fata, iar Caroline i-a luat mâna, strângându-i-o cu putere, mult prea copleşită de sentimente pentru a putea vorbi.

Doar când a dat cu ochii de locomotiva care scotea abur, şi funingine cu putere şi care i-a umplut nările cu mirosul de metal încins şi cărbuni, şi-a dat seama că a descoperit un lucru nou în viaţă şi cât de fericită o făcea această călătorie. A închis ochii în timp ce trenul pornea încet, iar cu huruitul puternic al locomotivei care tuşea abur vechea ei viaţă lua sfârşit şi începea alta nouă.

2

Fratele mamei, unchiul Clifford, şi soţia sa, Mary, vor şifonierul din odaia copiilor, masa rotundă în stil Queen Anne din cabinet şi colecţia de miniaturi care se află într-o vitrină de la baza scării. Nu sunt sigură că la asta s-a referit Meredith când a spus că le revine câte un *suvenir* copiilor ei, dar nici nu-mi pasă. Îndrăznesc să spun că şi alte lucruri îşi vor găsi drum în dubiţţa lui Clifford la sfârşitul săptămânii, dar chiar dacă Meredith ar fi revoltată, eu nu voi fi. Este o casă impresionantă, dar nu este Chatsworth. Nu adăposteşte opere de muzeu, în afară de câteva tablouri, probabil. Este doar o casă mare, plină cu lucruri mari şi vechi: poate că valoroase, dar neiubite. Mama a cerut doar fotografiile de familie pe care le voi găsi. O iubesc pentru decenţa şi pentru sufletul ei.

Sper că Clifford va trimite destui oameni. Şifonierul este imens. Se întrevede pe peretele îndepărtat din camera copiilor: o namilă de mahon franţuzesc, decorată cu minarete şi cornişe, un templu în miniatură pentru albituri şi naftalină. O scară de lemn stă dosită în spatele lui şi acum scârţâie şi se clatină sub greutatea corpului meu. Scot teancuri aspre şi compacte de aşternuturi de pe rafturi şi le dau drumul pe podea. Sunt călcate şi grele: tablourile se zguduie la fiecare aterizare. Praful se ridică şi mă mănâncă nasul, iar Beth apare în pragul uşii, curioasă să vadă ce dezastru provoc. Sunt atât de multe… Generaţii de aşternuturi, folosite îndeajuns de mult pentru a fi înlocuite, dar nu uzate îndeajuns pentru a fi aruncate. Probabil că sunt zeci de ani de când teancurile astea n-au mai fost mişcate. Mi-o amintesc pe servitoarea lui Meredith, care urca scările cu ele în braţe, gâfâind, avea obrajii roşii şi crăpaţi şi mâinile grosolane şi urâte.

După ce golesc dulapul, nu ştiu ce să fac cu maldărele de aşternuturi. Bănuiesc că aş putea să le dau de pomană, dar nu mă atrage ideea de a le băga în saci de plastic pe toate, de a le căra jos la maşină şi a le duce în pachete la Devizes. Le stivuiesc pe toate lângă perete şi zăresc un model, o pată de culoare în toată marea asta de alb. Flori galbene. Trei feţe de pernă cu flori galbene şi tulpini verzi, brodate în fiecare colţ al suprafeţei de mătase care luceşte încă. Îmi trec degetele peste cusăturile netede şi simt cum anii de folosinţă au subţiat materialul fin. E ceva în străfundul minţii mele, ceva ce ştiu că ar trebui să recunosc, dar nu-mi pot aminti. Le-am mai văzut oare? Florile sunt neregulate, sălbatice. Nu le pot numi. Şi sunt doar trei. În toate celelalte seturi sunt câte patru feţe de pernă, în afară de setul ăsta. Le pun într-un teanc şi mai pun altele deasupra. Îmi dau seama că sunt încruntată şi încerc să-mi descreţesc fruntea.

Clifford şi Mary sunt părinţii lui Henry. Au fost părinţii lui Henry.

Erau la Saint Tropez când a dispărut, lucru pe care presa l-a speculat, pe nedrept. De parcă l-ar fi lăsat cu nişte străini, de parcă l-ar fi lăsat singur acasă! Şi părinţii noştri au făcut la fel. Aproape în fiecare an ne petreceam toată vacanţa de vară aici, iar de cele mai multe ori părinţii noştri plecau în concediu fără noi, timp de două sau trei săptămâni. În Italia, pentru plimbări lungi, sau în Caraibe, pentru voiaje pe mare. Îmi plăcea şi mă temeam în acelaşi timp să-i ştiu plecaţi. Îmi plăcea fiindcă pe Meredith n-o interesa pe unde umblam, nu venea niciodată să ne caute când dispăream cu orele. Ne simţeam liberi, ne făceam de cap. Dar mă şi temeam, fiindcă, în casă, Meredith era stăpânul nostru. Trebuia să stăm cu ea. Trebuia să luăm cina cu ea, să-i răspundem la întrebări, să inventăm minciuni. Nu-mi dădea niciodată prin cap că nu mi-ar fi plăcut de ea sau că ea ar fi fost antipatică. Eram prea tânără ca să mă gândesc la asta. Dar, când se întorcea mama, alergam la ea şi mă agăţăm de fusta ei şi nu mai voiam să-i dau drumul.

Când părinţii noştri erau plecaţi, Beth mă ţinea mereu lângă ea. Dacă mergea înaintea mea, avea întotdeauna mâna întinsă uşor în spate, cu degetele lungi răsfirate, aşteptând mereu să i-o prind. Iar dacă n-o făceam, se oprea, arunca o privire peste umăr şi se asigura c-o urmez. Într-un an, Dinny i-a construit o căsuţă într-un fag înalt, pe partea îndepărtată a pădurii. Nu prea l-am văzut zile întregi şi ne-a interzis să-l spionăm. Vremea era schimbătoare, iar vântul încreţea suprafaţa iazului, a cărui apă era prea rece pentru scăldat. Obişnuiam să ne deghizăm într-unul dintre dormitoarele libere, făceam castele din ghivece goale, în sera de portocali, am făcut o vizuină secretă printre tisele ornamentale de pe pajiştea cea mai înaltă. Apoi a apărut soarele din nou şi l-am văzut pe Dinny făcându-ne semn din colţul grădinii, iar Beth mi-a zâmbit şi ochii au început să-i strălucească.

— E gata, ne-a spus când am ajuns în dreptul lui.

— Ce e? l-am întrebat. Hai, spune-ne!

— O surpriză, a fost tot ce-a vrut să zică, zâmbindu-i timid lui Beth.

L-am urmat printre copaci, iar eu îi povesteam despre vizuina dintre tise, când am văzut-o şi am amuţit. Unul dintre cei mai mari fagi, cu trunchiul argintiu şi neted, care se încreţea din locul în care se formau crengile, ca la încheietura cotului sau porţiunea din spatele genunchiului. Îl mai văzusem pe Dinny căţărându-se în el – avea antrenament – şi aşezându-se între frunzele de un verde pal, mult deasupra mea. Acum, sus, în locul în care coroana copacului căpăta amploare, Dinny construise o platformă lată, din nişte scânduri solide. Pereţii erau făcuţi din vechi pungi de îngrăşământ, de un albastru aprins, bătute în cuie pe un cadru de lemn şi care se umflau ca nişte pânze de corabie. Calea de acces către această fortăreaţă era o scară destul de instabilă, făcută din bucăţi de lemn legate de o sfoară bătută în cuie de copac. În tăcerea care s-a aşternut, am auzit foşnetul

ispititor al pereţilor casei din copac.

— Cum vi se pare? a întrebat Dinny, încrucişându-şi braţele şi privindu-ne cu coada ochiului.

— E grozavă! E cea mai frumoasă casă din copac! am strigat eu, ţopăind când pe un picior, când pe celălalt.

— E minunată! Ai făcut-o singur? l-a întrebat Beth, zâmbind şi uitându-se în continuare la casa albastră.

Dinny a aprobat din cap.

— Haideţi sus să o vedeţi! E şi mai tare înăuntru! le-a spus, îndreptându-se spre copac şi întinzându-se către prima treaptă a scării.

— *Haide,* Beth! am îndemnat-o eu, când am văzut că ezită.

— Bine! a spus râzând. Du-te tu prima, Erica – o să te sprijin eu până la prima creangă.

— Ar trebui să-i dăm un nume. Tu ar trebui să-i dai un nume, Dinny! am început eu să sporovăiesc, suflecându-mi fusta.

— Ce părere aveţi de Turnul de Control? Sau de Cuibul Corbului? a spus el, iar eu şi Beth am aprobat – Cuibul Corbului să fie. Beth m-a ridicat ca să ajung la prima creangă, iar eu am râcâit cu marginea sandalelor muşchiul prăfos, dar n-am reuşit să ajung la următoarea treaptă. Buricele degetelor mi s-au agăţat de bucata de lemn pe care Dinny o bătuse în copac atât de aproape, dar nu îndeajuns de aproape pentru ca eu s-o pot prinde în siguranţă. Dinny mi s-a alăturat pe prima creangă şi m-a lăsat să-mi pun piciorul pe genunchiul lui ca să pot ajunge, dar piciorul meu tot nu reuşea să atingă următoarea treaptă.

— Coboară, Erica! a strigat Beth în cele din urmă, când eu eram deja roşie toată, zgâriată şi în pragul plânsului.

— Nu! Vreau să urc! am protestat, dar ea a scuturat din cap.

— Eşti prea mică! Coboară! a insistat ea, iar Dinny şi-a retras genunchiul, a sărit din copac, iar eu n-am mai avut de ales. M-am lăsat în jos şi am început să mă holbez în linişte la picioarele mele nesuferite şi prea scurte. Mă julisem la genunchi, dar eram prea dezamăgită ca să mă mai agit din cauza firişorului de sânge care-mi curgea pe picior.

— Beth! Vii sus? a întrebat Dinny, iar mie mi s-a strâns inima. Cum să rămân pe dinafară şi să pierd minunăţia aia de căsuţă din copac? Dar Beth a dat din cap.

— Dacă Erica nu poate, nu vin, a spus ea, iar eu l-am privit cu coada ochiului pe Dinny şi apoi m-am uitat în altă parte, jenată de dezamăgirea din ochii lui şi de faptul că zâmbetul i se ştersese de pe chip. S-a sprijinit de copac şi şi-a împreunat mâinile, îmbufnat. Beth a ezitat puţin, de parcă nu şi-ar fi găsit cuvintele. Apoi mi-a întins mâna.

— Haide, Rick! Trebuie să mergem să te speli pe picior!

După două zile, Dinny ne-a adus înapoi şi, de data asta, trunchiul

copacului era plin de bucăţi de lemn şi sfori. Beth i-a zâmbit liniştit lui Dinny, iar eu am zburat către capătul scării sale improvizate, zgâindu-mă la casa plutitoare, şi am început să urc.

— Ai grijă! a strigat Beth, ducându-şi mâna la gură când m-am dezechilibrat şi am ratat locul unde trebuia să-mi pun piciorul. A urcat în urma mea, încruntată de concentrare, atentă să nu privească în jos. O draperie şuie, din pungi, ţinea loc de uşă. Înăuntru, Dinny pusese nişte saci de plastic umpluţi cu paie. O cutie de lemn ţinea loc de masă, iar pe ea se găseau un buchet de coada şoricelului într-o sticlă de lapte, un pachet de cărţi de joc şi o revistă de benzi desenate. Era pur şi simplu cel mai tare loc în care fusesem vreodată. Am pictat un indicator pe care să-l punem la baza copacului. *Cuibul Corbului. Intruşii vor fi persecutaţi.* Mama a râs când l-a citit. Ne petreceam ore în şir acolo, printre norii de frunze verzi care şuşoteau şi printre care se mai vedeau din când în când petice strălucitoare de cer, făcând picnicuri departe de Meredith şi de Henry. Mă temeam că Henry ar distruge casa dacă ar veni să stea. Mă temeam că ne-ar face praf locul nostru magic, şi-ar bate joc de el şi l-ar face să pară mai puţin minunat. Dar, ca printr-o minune, se pare că Henry avea rău de înălţime.

În mintea mea, Henry este întotdeauna mai înalt decât mine şi mult mai mare. Când eu aveam şapte ani, el avea unsprezece. Părea o diferenţă enormă, pe vremea aceea. Era un *băiat mare.* Era gălăgios şi făcea pe şeful. Spunea că trebuie să fac ce-mi zice el. O linguşea pe Meredith, care mereu a preferat băieţii. O însoţea de fiecare dată în rarele ocazii în care ieşea la plimbare prin pădure şi de mai multe ori a ajutat-o să pună în practică vreun plan maliţios. Henry: un gât grăsuţ şi un început de bărbie dublă, păr castaniu închis, ochi albaştri sticloşi, pe care-i mijea şi-i urâţea, piele palidă, care i se pârlea pe nas în timpul verii. Acum îl văd ca pe unul dintre acei copii care sunt mai degrabă adulţi decât copii, la care te uiţi o clipă şi îţi dai seama cum vor arăta la maturitate. Trăsăturile lui erau deja conturate: ar fi crescut, dar nu s-ar fi schimbat. Avea întipărită pe faţă o expresie de neobrăzare, dar cred că era lipsită de orice farmec şi prea evidentă. Dar e nedrept. Până la urmă, n-a mai avut şansa să-mi dovedească dacă greşesc.

Eddie are încă o figură de copil, lucru care-mi place la nebunie. O figură de băiat ca oricare alta, nasul în vânt, părul smotocit, rotulele ieşindu-i mândre în evidenţă din crăcii lui slăbănogi, în pantalonii scurţi de uniformă. Nepotul meu. O îmbrăţişează pe Beth în mijlocul peronului, puţin jenat, pentru că în tren mai sunt câţiva colegi de-ai lui, care bat în geamuri şi fac semne cu degetul mijlociu. Îi aştept lângă maşină, cu mâinile îngheţate, zâmbindu-le când se apropie.

— Salut, Eddişor! Edderino! Eddius Maximus! îi spun, în timp ce-l

strâng în braţe şi-l ridic puţin de pe pământ.

— Mătuşă Rick, acum mi se zice Ed! protestează, cu o uşoară exasperare.

— Bineînţeles. Scuze. Iar tu să nu-mi spui mie *mătuşă* – mă faci să mă simt de o sută de ani! Aruncă-ţi ghiozdanul în spate şi hai să mergem! spun eu, rezistând tentaţiei de a-l tachina.

Are unsprezece ani acum. Exact vârsta pe care o va avea Henry pentru totdeauna: e deja destul de mare pentru ca tachinatul să-l deranjeze.

— Cum a fost drumul cu trenul?

— Destul de plictisitor. În afară de faptul că Absolom l-a încuiat pe Marcus în budă. A urlat ca din gură de şarpe, a fost foarte amuzant, ne raportează Eddie. Miroase a şcoală şi mirosul începe să umple maşina, înţepător şi acrişor. Şosete nespălate, ascuţitori, noroi, cerneală, sandviciuri râncede.

— Amuzant, într-adevăr. Acum două săptămâni, a trebuit să merg să mă întâlnesc cu directorul, pentru că-şi încuiase profesoara de desen în clasă. Au împins un dulap în faţa uşii, povesteşte Beth cu o voce atât de puternică şi de clară, încât mă uimeşte.

— N-a fost ideea *mea,* mamă!

— Oricum, i-ai ajutat, îl contrazice Beth. Dacă avea loc un incendiu sau orice altceva? A stat acolo ore întregi!

— Păi… atunci n-ar fi trebuit să interzică telefoanele mobile, nu-i aşa? spune Eddie, zâmbind. Îi surprind privirea în oglinda retrovizoare şi îi fac cu ochiul.

— Edward Calcott Walker, sunt îngrozită! spun pe un ton glumeţ. Beth îmi aruncă o privire. Trebuie să-mi amintesc mereu să nu conspir cu Eddie împotriva ei, nici măcar în privinţa unui lucru minor. Nu se poate să fim noi doi împotriva ei. Nici măcar pentru o secundă. Deja a iritat-o intervenţia mea.

— Maşina e nouă?

— Nou-nouţă, îi răspund. Broscuţa veche m-a lăsat într-un final. Stai să vezi casa, Ed! E un monstru!

Îl urmăresc cu atenţie când oprim în dreptul casei, dar nu este impresionat, dă doar din cap şi ridică puţin din sprâncene. Conacul e, probabil, cât o aripă a şcolii lor, mă gândesc după aceea – probabil că e mai mic decât casele prietenilor lui.

— Ce bine-mi pare că e din nou vacanţă, iubitule! spune Beth în timp ce-i ia ghiozdanul lui Eddie din spate. El îi zâmbeşte pieziş, uşor stânjenit. La un moment dat, o s-o întreacă în înălţime – deja îi ajunge până la umăr.

Îi arăt lui Eddie împrejurimile, în timp ce Beth îşi bate capul cu carnetul lui de note. Îl duc la tumul, ocolind pădurea mohorâtă, şi ne oprim la iaz. A găsit un băţ cu care loveşte buruienile şi urzicile

uscate. E mai cald astăzi, dar tot vreme închisă. Burniţează uşor în bătaia vântului, iar crengile goale se izbesc deasupra.

— De ce se cheamă iaz artificial? Nu-i un iaz normal? întreabă el, plesnind marginea apei cu băţul, ghemuit pe mal. Sar stropi din apa care clipoceşte. Buzunarele blugilor lui sunt doldora de comori şterpelite. E ca o coţofană în privinţa asta, dar sunt nişte lucruri pe care nimeni nu le-ar rata. Vechi ace de siguranţă, castane, cioburi de porţelan, albe şi albastre, adunate de pe jos.

— De aici începe pârâul. A fost săpat cu mult timp în urmă, cu scopul de a face din el un soi de rezervor. Se numeşte *artificial* pentru că e construit de om, nu s-a format singur.

— Se poate înota în el?

— Pe vremuri înotam – eu, mama ta şi Dinny. De fapt, nu cred că mama ta a intrat vreodată în apă. Era destul de rece.

— Părinţii lui Jamie au un lac extraordinar de mare pentru înot – este o piscină, doar că nu e cu gresie şi clor, ci e plină de plante. Dar e curată.

— Ca lumea. Dar nu pe vremea asta, nu?

— Cred că nu. Cine-i Dinny?

— Dinny… era un băiat cu care ne jucam când eram mici şi veneam aici. Familia lui locuia în apropiere, aşa că…

Vocea mi se stinge treptat. Oare de ce mă simt atât de straniu când vorbesc despre Dinny? Dinny. Cu palmele lui pătrăţoase, atât de pricepute să facă tot felul de lucruri. Cu ochii lui negri, zâmbind parcă de sub breton, cu claia lui de păr în care odată, când dormea, i-am băgat margarete, iar mâinile-mi tremurau din cauza râsului pe care mi-l înăbuşeam şi a îndrăznelii: să fiu atât de aproape de el şi să-l ating…

— Era un adevărat aventurier. Într-un an, a construit o căsuţă minunată într-un copac.

— Putem s-o vedem? Mai e acolo?

— Putem să mergem să vedem, dacă vrei.

Eddie zâmbeşte larg şi ţopăie câţiva paşi, punându-i gând rău unui vlăstar şi ameninţându-l că-l împuşcă cu două degete.

Dinţii de adult ai lui Eddie încă nu s-au aranjat cum trebuie. Par să se lupte pentru spaţiul din gura lui. Are spaţii goale mari şi vreo doi se încalecă. În curând o să fie aranjaţi de un aparat dentar.

— Ce strigau băieţii din tren după tine? îl întreb şi se strâmbă.

— Plantă de ghiveci, recunoaşte, posomorât.

— De unde, până unde?

— Păi, e destul de penibil… Chiar trebuie să spun?

— Da, trebuie. Între noi nu există secrete.

Zâmbesc şi Eddie oftează.

— Domnişoara Wilton are o plantă mică pe birou… nu ştiu sigur ce

e. Şi mama are unele la fel – au flori violet şi frunze cu puf.

— Pare să fie o violetă africană.

— Nu contează. Mă rog, şi ne-a lăsat închişi acolo în pauza de prânz, drept pedeapsă, iar eu am zis că mi-e aşa de foame, încât aş fi în stare să mănânc orice, iar Ben a făcut pariu că nu pot să mănânc planta. Aşa că…

— Ai mâncat-o?

Ridic din sprâncene, uimită, încrucişându-mi mâinile din mers. Eddie dă din umeri, dar nu se poate abţine să nu pară mulţumit.

— Nu pe *toată.* Doar florile.

— *Eddie!*

— Nu-i spune mamei!

Chicoteşte, ţopăind în jurul meu, şi mă-ntreabă:

— Care era porecla ta când erai la şcoală?

— Nu aveam niciuna. Doar Rick. Eram întotdeauna cea mai mică şi încercam să ţin pasul cu ei. Dinny mă striga uneori Căţeluş.

Eu şi Eddie suntem mai apropiaţi decât majoritatea mătuşilor şi nepoţilor. Am stat cu el două luni, cât timp Beth a fost în convalescenţă, cât timp *a primit ajutor.* A fost o perioadă chinuitoare, o perioadă în care am mers înainte şi ne-am prefăcut, în care am fost normali şi nu ne-am plâns. N-am avut prea multe discuţii. Nu ne-am deschis sufletele şi nu ne-am făcut mărturisiri. Eddie e prea tânăr pentru asta, iar eu n-am destulă răbdare. Dar am împărtăşit o perioadă extrem de ciudată, de tristeţe, furie şi confuzie condensate. Am trecut prin situaţia asta neplăcută împreună, amândoi având acelaşi sentiment; asta ne-a apropiat – faptul că am trăit vremurile alea. Eu şi tatăl lui, Maxwell, aveam discuţii şoptite, în spatele uşilor închise, pentru că nu voiam ca Eddie să audă cum tatăl lui afirmă că mama lui *nu e în stare* să aibă grijă de el.

Tot ce-a mai rămas din căsuţa din copac sunt doar câteva scânduri putrezite, înnegrite şi înverzite, care aveau un aspect cleios: ca rămăşiţele unei corăbii.

— Cred că şi-a trăit traiul, spun eu cu tristeţe.

— Ai putea s-o reconstruieşti. Te ajut eu, dacă vrei, îmi spune Eddie dornic să mă înveselească, iar eu îi zâmbesc.

— Putem încerca. Dar este mai degrabă o treabă de făcut vara – cred că mi-ar fi cam frig şi aş fi cam plouată acum.

— De ce n-aţi mai venit aici? În vizită la străbunica?

O întrebare inocentă, pe care dragul de Eddie mi-o pune ca să destindă atmosfera. Ce i-o fi venit să-ntrebe asta?

— A… păi, cred că am mers mai des cu părinţii noştri în vacanţă, când am crescut. Nu-mi amintesc exact.

— Dar nu mi-ai spus tu că lucrurile importante care ţi se-ntâmplă când eşti copil nu se uită niciodată? Aşa mi-ai zis când am câştigat

premiul ăla pentru discurs şi tehnici dramatice.

Când am spus lucrul ăsta, îmi doream să fie ceva pozitiv. Câştigase premiul în cele două luni în care a stat cu mine şi cred că ne-am gândit amândoi la acelaşi lucru, la faptul că-şi va aminti mereu momentul când s-a întors acasă de la şcoală şi a găsit-o pe Beth aşa cum a găsit-o. Am văzut gândul zburându-i pe chip, am închis ochii şi mi-am dorit să pot să-mi retrag cuvintele.

— Păi, tocmai, asta dovedeşte că n-a fost mare lucru, nu-i aşa? Haide, mai avem multe de văzut.

Ne îndreptăm spre casă şi ne adăpostim în sera de portocali, fiindcă începe să plouă. De acolo, ferindu-ne de ploaie, trecem dintr-un adăpost în altul, prin vechile grajduri, apoi prin garajul în care sunt dosite o grămadă de lucruri nefolositoare, toate pline de găinaţ. Numărăm cuiburile de rândunele de deasupra capetelor noastre, care stau agăţate de grinzi ca ciupercile. Eddie găseşte o bardă cu lama mâncată de rugină.

— Ce tare! exclamă, învârtind barda, de parcă ar da năvală undeva. Îl prind de încheietura mâinii şi mă asigur că lama toporului este tocită.

— Te rog să fii foarte atent cu ea şi să n-o aduci în casă! îi spun, privindu-l drept în ochi.

— N-o s-o aduc! îmi răspunde Eddie, învârtind-o din nou şi zâmbind la auzul vâjâitului pe care-l face când despică aerul.

Afară se întunecă tot mai mult şi plouă din ce în ce mai tare. Un firişor de apă clipoceşte la uşa de la intrarea garajului.

— Hai să intrăm, da? Maică-ta probabil că se-ntreabă unde-am dispărut.

— Ar trebui să vină şi ea afară, să vadă căsuţa din copac şi să ne zică dacă i se pare c-am putea s-o reconstruim. Crezi c-ar veni?

— Nu ştiu, Ed. Ştii ce repede răceşte pe o vreme ca asta.

De parcă n-ar exista nimic între miezul ei şi frigul iernii. Nici carne, nici muşchi, nici piele.

Când intrăm în bucătărie, o găsim pe Beth făcând prăjituri cu umplutură de fructe. Rulează foile, le taie în formă, le umple, le coace, le scoate din cuptor. A început de ieri să facă asta, pregătindu-se pentru sosirea lui Eddie, şi se pare că n-are de gând să se oprească. Masa din bucătărie e acoperită de făină şi tot felul de resturi, borcane de gem goale. Miroase dumnezeieşte. Îmbujorată, scoate o nouă serie din cuptor, trântind tava pe masa răvăşită. A umplut toate castroanele şi cutiile de biscuiţi. Mai sunt câteva pungi în frigiderul străvechi din subsol. Iau două prăjituri şi-i dau una lui Eddie. Umplutura îmi frige limba.

— Sunt excelente, Beth! îi spun în semn de mulţumire. Îmi aruncă un zâmbet care se lărgeşte când ajunge cu privirea la fiul ei. Merge şi-l

sărută pe obraz, lăsându-i urme fantomatice de făină pe mâneci.

— Bravo, dragul meu! Toţi profesorii par foarte mulţumiţi de tine, îi spune ea, iar eu iau carnetul de note de pe masă, suflu făina de pe el şi îl răsfoiesc. Poate cu excepţia domnişoarei Wilton… adaugă ea.

Este cea cu violeta africană.

— Ce predă? îl întreb şi se uită încurcat la mine.

— Franceză, mormăie, cu gura plină de prăjituri.

— Spune că nu te străduieşti îndeajuns, iar când o faci, se vede că poţi mult mai mult, continuă Beth, ţinându-l pe Eddie de umeri, ca să nu-l lase să scape. Eddie ridică ambiguu din umeri.

— Şi trei pedepse luna asta! Despre ce-i vorba?

— Franceza e aşa de *plictisitoare!* Iar doamna Wilton e *aşa* de severă! E foarte nedreaptă! Una dintre pedepse am primit-o pentru că Ben a aruncat cu un bileţel în mine! Nu era deloc vina mea!

— Te rog să-ncerci să fii mai atent, da? Franceza e foarte importantă. Ba da, este! insistă Beth, când vede că Eddie îşi dă ochii peste cap. Când o să fiu bogată şi-o să mă retrag în sudul Franţei, cum o să te descurci dacă n-o să vorbeşti limba?

— Ţipând şi arătând cu degetul? îndrăzneşte el, iar Beth îl priveşte cu severitate, după care râde cu poftă, un sunet plin şi voios, pe care-l aud atât de rar. Nu se poate abţine, cel puţin, nu cu Eddie.

— Pot să mai iau o prăjitură? întreabă el, presimţind victoria.

— Ia! Şi pe urmă să te duci direct la baie, eşti jegos!

Eddie ia două prăjituri şi o zbugheşte afară.

— Ia-ţi şi rucsacul cu tine! strigă Beth după el.

— Nu mai am nicio mână liberă! îi răspunde Eddie.

— Mai degrabă n-ai niciun chef, spune Beth către mine, zâmbind uşor încurcată.

Mai târziu, ne uităm la un film. Beth s-a încolăcit cu Eddie pe canapea, cu un bol mare de popcorn între ei. Când o privesc, îmi dau seama că nu se uită la film. Îşi odihneşte obrazul pe creştetul capului lui Eddie, cu ochii închişi de mulţumire, iar eu simt cum încep să mă destind, să mă las pradă căldurii focului din şemineu. Sfârşitul de săptămână trece repede în felul ăsta – o excursie la cinematograful din Devizes, lecţiile la masa din bucătărie, prăjituri cu umplutură de fructe; Eddie se joacă prin garaj sau hălăduieşte prin grajdurile goale, mânuindu-şi barda. Beth este liniştită, chiar dacă pare puţin distrată. A rămas fără făină şi s-a oprit din copt, iar acum stă la fereastră, minute în şir, şi-l priveşte pe Eddie, cu un zâmbet vag şi absent.

— Mă gândesc să-l duc în Franţa la vară, îmi spune când îi dau cana de ceai, fără să-şi întoarcă privirea şi continuând să-l urmărească.

— Cred c-o să-i placă, îi răspund.

— Probabil că în Dordogne. Sau în Valea Lot. Am putea să facem baie în râu.

Îmi place s-o aud cum îşi face planuri. Planuri de viitor. Îmi place să ştiu că se gândeşte să meargă înainte. Îmi lipesc obrazul de umărul ei, câteva clipe, urmându-i privirea îndreptată spre grădină.

— Ţi-am spus c-o să se distreze aici. Crăciunul o să fie minunat.

Părul ei miroase a mentă, i-l trag pe spate şi i-l netezesc cu mâna peste pulovăr.

Duminică după-amiaza soseşte Maxwell, să-şi ia fiul. O strig pe Beth în timp ce-i deschid uşa şi, pentru că nu apare, îi fac lui Maxwell un tur al parterului casei şi îl servesc cu o cafea. Maxwell a divorţat de Beth acum cinci ani, când depresia ei părea să se înrăutăţească şi slăbea văzând cu ochii, iar el a spus că nu mai face faţă şi că mediul în care trăiau nu era potrivit pentru a creşte un copil. Aşa c-a părăsit-o şi s-a recăsătorit aproape imediat – cu o femeie micuţă, durdulie, cu aspect sănătos, pe nume Diane: dinţi albi, caşmir, unghii perfecte. Fără complicaţii. Întotdeauna m-am gândit că depresia prin care-a trecut Beth i-a picat foarte bine lui Maxwell. Cu toate astea, nu e un om rău. Doar c-a întâlnit-o în vremurile bune, când era plină de graţie şi de o frumuseţe gingaşă, răpitoare. Era ca o lebădă, ca un crin. Maxwell s-a dovedit a fi un prieten doar pentru vremurile bune. Acum îi curg picături de ploaie de pe haină pe dalele de piatră, dar ploaia nu poate distruge strălucirea bunăstării de pe îmbrăcăminte, piele şi păr.

— E impresionant locul ăsta, spune, sorbind o gură din cafeaua fierbinte, pe care o înghite cu sunetul acela puternic pe care nu pot să-l sufăr.

— Da, probabil că este, îi răspund, sprijinindu-mă de aragaz şi încrucişându-mi mâinile. Mi-era greu să mă simt apropiată de Maxwell când era cumnatul meu. Acum, mi se pare aproape imposibil.

— E mult de muncă, bineînţeles. Dar are un potenţial imens, declară el.

Şi-a făcut banii din imobiliare şi mă-ntreb, un pic răutăcios, cum îi merge acum, cu criza financiară. Potenţial imens. A spus acelaşi lucru şi despre casa de la ţară, de lângă Esher, pe care Beth a cumpărat-o după divorţ. Vede totul cu ochii unui dezvoltator, dar Beth a păstrat uşile de lemn umflate şi sobele care trag doar cu geamul deschis. Îi place aşa, pe jumătate în ruină.

— V-aţi hotărât ce-o să faceţi cu ea?

— Nu, încă nu. Încă n-am vorbit cu Beth despre asta, îi spun.

Face o grimasă care îi trădează iritarea. Nu i-a plăcut niciodată nehotărârea care stă în calea judecăţii sănătoase.

— Păi moştenirea asta poate face din amândouă nişte femei foarte bogate…

— Dar ar trebui să locuim aici! Să trăim aici. Nu cred că vreuna dintre noi îşi doreşte asta.

— Dar nu trebuie să locuiţi în toată casa! Nu v-aţi gândit s-o

compartimentaţi, să faceţi mai multe apartamente? Aveţi nevoie de planul unui arhitect, bineînţeles, dar asta se rezolvă uşor. Puteţi păstra un apartament şi alodiul pentru voi, iar restul casei s-o închiriaţi pe termen lung. Aţi face un profit foarte mare şi aţi rămâne în termenii testamentului.

— Asta ar costa mii şi mii… scutur eu din cap. În plus, ai uitat că trecem printr-o perioadă de criză? Credeam că investiţiile în proiecte imobiliare şi construcţiile au stagnat.

— Om fi în recesiune acum, dar peste doi, trei ani? Oamenii vor avea întotdeauna nevoie de un acoperiş deasupra capului.

Maxwell dă din cap, căzut pe gânduri.

— Aveţi nevoie de investitori. V-aş putea ajuta. De fapt, aş putea fi chiar eu interesat…

Îl urmăresc cum se uită prin încăpere cu şi mai multă atenţie, ca şi cum ar face planuri, măsurători. Mă trece un fior de dezgust.

— Mulţumim! O să-i spun lui Beth.

Tonul meu pune capăt discuţiei. Maxwell mă priveşte încruntat şi o vreme nu mai spune nimic.

Îşi fixează privirea pe un tablou cu fructe de pe peretele din faţa lui şi, în cele din urmă, îşi drege vocea, aşa că ştiu ce are de gând să-ntrebe.

— Şi ce mai face Beth?

— Bine.

Ridic din umeri, cât mai nonşalant cu putinţă. Trăsăturile lui exprimă din nou iritare, iar fruntea i se încreţeşte şi mai tare.

— Haide, Erica! Când am văzut-o săptămâna trecută, era din nou foarte slabă. Mănâncă? N-a-nceput să se poarte din nou ciudat?

Încerc să nu mă gândesc la prăjiturile cu umplutură de fructe. Aproape o sută de prăjituri.

— Nu, din câte-am observat eu.

Mint. Este o minciună gogonată. Se simte din nou rău. Şi, chiar dacă nu-mi dau seama exact de ce, ştiu când a început totul: când a murit Meredith. Când, murind, a readus locul ăsta în vieţile noastre.

— Şi unde e?

— N-am nici cea mai mică idee. O fi în baie, îi răspund şi ridic din umeri.

— Observ-o cu atenţie, mormăie el. Nu vreau ca Eddie să-şi petreacă Crăciunul aici, dacă ea e pe punctul să facă una dintre crizele ei. Pur şi simplu nu-i corect pentru copil.

— Nu va face nicio *criză*! Mai ales dacă nu vei încerca să-l ţii pe Eddie departe de ea! i-o trântesc eu.

— Nu e vorba că-l ţin pe Eddie departe de ea. Problema e că trebuie să fac ce e mai bine pentru copilul meu şi…

— Cel mai bine pentru el e să petreacă cât mai mult timp alături de

mama lui. Iar pe ea o ajută foarte mult să-l aibă în preajmă. Se simte întotdeauna mult mai bine…

— N-ar trebui să fie treaba lui Edward s-o facă pe mama lui să se simtă mai bine!

— Nu asta am vrut să spun!

— Am fost de acord ca Edward să vină doar pentru că vei fi şi tu aici, să ţii lucrurile sub control, Erica! Beth a demonstrat deja cât e de instabilă şi de imprevizibilă. N-are niciun rost să-ncerci s-acoperi soarele cu degetul, să ştii.

— Cred că-mi cunosc sora, Maxwell, şi nu este *deloc* instabilă…

— Ascultă, eu ştiu că vrei să-i ţii partea, Erica, şi mi se pare chiar admirabil, dar ăsta nu-i un joc. Edward poate rămâne marcat pentru tot restul vieţii lui dacă-şi mai vede mama în ultimul hal, iar eu n-am de gând să mai permit una ca asta! Nu din nou!

— Nu mai ţipa, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eu vreau doar…

— Ştiu foarte bine ce vrei, Maxwell, dar nu poţi schimba faptul că Beth este mama lui Eddie! Oamenii nu sunt perfecţi – Beth nu este perfectă. Dar este o mamă minunată şi-l adoră pe Eddie, iar dacă te-ai concentra pe asta, în loc să ceri *custodie unică* de fiecare dată când Beth se simte puţin mai rău…

— Totuşi, *puţin mai rău* este doar jumătate de adevăr, nu-i aşa, Erica? îmi spune, iar eu nu pot decât să-l privesc, pentru că are dreptate. Între timp, auzim un zgomot din afara camerei şi schimbăm nişte priviri acuzatoare. Eddie este pe coridor, bălăngănindu-şi stingher rucsacul, de la stânga la dreapta. I-a răsucit încheietura slăbănoagă.

— Edward! îl strigă Maxwell, zâmbindu-i larg şi traversând încăperea pentru a-şi îmbrăţişa strâns fiul.

Îmi ia destul timp să o găsesc pe Beth. Casa este întunecată azi, la fel ca vremea de afară. O duminică din mijlocul iernii, în care soarele pare că nici n-a răsărit bine, c-a şi apus. Trec de la o uşă la alta, le deschid, arunc o privire înăuntru şi respir aerul stătut al camerelor neaerisite de mult. Cu câteva ore înainte, am servit toţi micul dejun la masa lungă din bucătărie. Beth era luminoasă şi senină: a făcut ciocolată caldă şi ne-a încălzit cornurile în cuptor. Poate prea luminoasă şi senină, îmi dau seama acum. N-am remarcat când a dispărut. Deschid întrerupătoarele pe măsură ce intru în camere, dar multe dintre becuri s-au ars. Într-un final o găsesc, stană de piatră la fereastră, într-unul dintre dormitoarele de la etajul întâi. De acolo, prin geamul murdar, aburit şi bătut de ploaie, se vede maşina argintie de pe alee.

— A venit Maxwell, îi spun pe un ton relaxat.

Beth mă ignoră. Se trage cu două degete de buza de jos, o împinge

înspre dinţi şi o muşcă cu putere.

— Pleacă Eddie, Beth! Trebuie să cobori şi să-l conduci. Haide! Şi Maxwell vrea să vorbească cu tine.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Nu vreau să-l văd. Nu vreau să plece Eddie.

— Ştiu, dar n-o să lipsească mult. Şi nu poţi să-l laşi pe Eddie să plece fără să-ţi iei rămas-bun.

Îşi întoarce capul să mă privească. Arată aşa de obosită… Obosită şi tristă.

— Te rog, Beth. Ne aşteaptă… trebuie să coborâm.

Beth trage adânc aer în piept şi se dezlipeşte de pervaz cu o mişcare înceată, greoaie, de parcă ar fi sub apă.

— Am găsit-o! Locul ăsta e aşa de mare, că poţi să te pierzi în el.

Anunţul meu vesel e prea tare. Beth şi Maxwell mă ignoră complet, iar Eddie zâmbeşte, nedumerit. Uneori îmi doresc ca Beth să-şi joace mai bine rolul, ceea ce ar dovedi că face faţă situaţiei. Îmi vine s-o scutur că nu-i prezintă lui Maxwell o imagine mai bună. Stă în faţa lui, cu mâinile încrucişate, pierdută în cardiganul fără formă. Nu s-a împotrivit deloc când Maxwell a părăsit-o. Au aranjat totul pe cale amiabilă – ăsta a fost cuvântul pe care ambele familii l-au trâmbiţat. *Amiabil.* Beth nu exprimă nimic prietenos, aşa cum stă acum, cu faţa întunecată şi încruntată. Nu se ating.

— Mă bucur să te văd, Beth. Arăţi bine, minte Maxwell.

— Şi tu.

— Te deranjează dacă-l aducem pe Eddie înapoi sâmbăta viitoare, în loc de vineri? Vineri seara, Melissa are serbarea de Crăciun la şcoală şi ne-ar plăcea să mergem cu toţii, nu-i aşa, Ed?

Eddie ridică din umeri şi aprobă din cap, în acelaşi timp. Bietul băiat ar putea preda oricui diplomaţia. Lui Beth îi pică faţa şi strânge din dinţi. Urăşte să audă de noua familie a lui Maxwell, urăşte fiecare secundă în plus pe care Ed o petrece cu ei. Dar cerinţa este rezonabilă, aşa că trebuie să fie şi ea rezonabilă.

— Bineînţeles! Bineînţeles că nu mă deranjează, îi spune.

— Perfect!

Maxwell zâmbeşte, un zâmbet scurt, de complezenţă. Se lasă tăcerea, atât cât să se audă rucsacul lui Eddie, *fâs, fâs, fâs,* bălăngănindu-se înainte şi înapoi.

— Aveţi multe în plan săptămâna asta? întreabă Maxwell.

— Nu foarte multe, doar să mai scăpăm de gunoaiele babetei şi să ne pregătim pentru Crăciun, îi răspund calm. Beth nu adaugă nimic.

— Bine, păi, hai să mergem, nu, Ed?

Maxwell îl grăbeşte pe fiul său către uşă.

— Ne vedem sâmbătă. S-aveţi o săptămână plăcută amândouă!

— Stai! Eddie…

Beth se îndreaptă spre el şi îl strânge în braţe, poate prea strâns. Ar merge cu el, dac-ar putea. Să-l ţină aproape, să nu-l lase s-o uite, să nu le iubească prea mult pe Diane şi pe Melissa. Când uşa se închide în urma lor, mă întorc spre Beth, dar evită să mă privească.

— Mi-aş dori să nu mai fi întotdeauna atât de tăcută în faţa lui Maxwell! izbucnesc eu. Nu poţi fi mai…

Mă retrag, învinsă. Beth dă din mâini.

— Nu, nu pot! Ştiu că vrea să-l ia pe Eddie de lângă mine. Nu pot să mă prefac că nu ştiu sau că nu mă deranjează! ţipă ea.

— Ştiu, ştiu! încerc eu s-o liniştesc.

Beth îşi trece mâna prin părul răvăşit.

— Eddie o să se-ntoarcă repede. Beth, ştii cât de mult îi place să stea cu tine! Te adoră şi nimic din ce face Maxwell n-o să schimbe situaţia.

O prind uşor de umeri, încercând să-i fur un zâmbet. Beth oftează şi îşi încrucişează mâinile.

— Ştiu. Doar că… Mă duc la duş, îmi spune şi-mi întoarce spatele.

Acum, că Eddie a plecat, casa este prea mare şi pustie din nou. Printr-o înţelegere tacită, am încetat să mai umblăm prin lucrurile lui Meredith, o vreme. E o corvoadă mult prea mare şi pare fără rost. Lucrurile din casa asta se află aici de aşa de mult timp, încât s-au dezintegrat în ea. Este o sarcină imposibilă să le scoţi pe toate dintr-odată. Vor fi nevoiţi să folosească forţa, poate chiar nişte buldozere – îmi imaginez asta, nişte colţi imenşi, metalici de excavator printre straturile de pânză, covoare, hârtie, lemn şi praf. Muncă grea, ca şi cum ai încerca să scoţi sâmburii unui pepene necopt. O să fie un act de agresiune îngrozitor. Toate urmele atâtor vieţi.

— Pân-acum nu m-am gândit ce se-ntâmplă cu lucrurile unei persoane după ce moare, spun eu în timp ce luăm masa de seară. Cămara era plină de supe la conservă Heinz când am ajuns noi, dar acum sunt pe terminate. Va trebui să mă aventurez în oraş, cât de curând.

— Ce vrei să spui?

— Păi… nimic, doar că n-am mai cunoscut pe nimeni care să moară. N-am avut niciodată de-a face cu consecinţele, să…

— N-ai avut de-a face cu consecinţele? Din ce spui, moartea pare un lucru egoist. Chiar crezi asta?

Vocea lui Beth este joasă şi gravă. Este atât de schimbată acum, de când a plecat Eddie!

— Nu! Bineînţeles că nu. Nu asta am vrut să spun. Doar că nu te prea gândeşti la lucrul ăsta până nu se-ntâmplă… Cine se va ocupa de toate astea? Unde se vor duce toate lucrurile? Vreau să zic, de exemplu ce-o să se-ntâmple cu cămăşile de noapte ale lui Meredith?

Cu ciorapii ei? Cu mâncarea din cămară?

Mă străduiesc, conversaţia ar fi trebuit să fie relaxantă.

— Ce importanţă are, Erica? mă repede Beth.

Rup un dumicat de pâine şi îl fărâmiţez între degete.

— Nu contează, îi spun.

Uneori, mă simt foarte singură cu Beth. Nu se-ntâmpla asta înainte, când eram mai tinere. Nu ne contraziceam mult şi nici nu ne certam. Poate pentru că diferenţa de vârstă dintre noi era suficient de mare. Poate pentru că aveam un duşman comun. Nici măcar când eram închise în cameră pentru două zile; două zile însorite, nu ne certam. Asta era treaba lui Henry şi a lui Meredith. Meredith ne-a interzis să ne jucăm cu Dinny încă de la început: ne-a spus să nu vorbim cu nimeni din familia lui, să nu ne apropiem de ei, după ce i-am împărtăşit, inocente, la ora ceaiului, prietenia noastră cu el.

L-am întâlnit la iazul artificial, unde se scălda. Era o zi călduroasă, dar nu sufocantă. Cred că era pe la începutul verii: peisajul era încă proaspăt şi de un verde crud. Bătea un vânt rece, aşa că ni s-a făcut pielea ca de găină când l-am văzut ud leoarcă. Hainele lui erau făcute grămadă pe mal. Toate hainele lui. Beth m-a prins de mână, dar n-am fugit. Am fost fascinate imediat. Am vrut să-l cunoaştem imediat – un băiat slăbuţ, brunet, gol, cu părul ud lipit de gât, înotând şi scufundându-se de unul singur. Câţi ani avea? Nu sunt sigură. Patru sau cinci, nu mai mult de-atât.

— Cine sunteţi? ne-a întrebat, bătând apa. M-am lipit de Beth şi i-am strâns mâna şi mai tare.

— Aia e casa bunicii noastre, i-a explicat Beth, arătându-i conacul cu degetul. Dinny a înotat mai aproape.

— Dar cine sunteţi voi? a zâmbit el, cu dinţii şi ochii strălucindu-i.

— Beth! am şoptit eu insistent. N-are nimic pe el!

— Şşt! mi-a şoptit Beth, dar era un sunet ciudat, înveselit de un chicot.

— Deci tu eşti Beth. Şi tu?

Dinny s-a uitat la mine. Eu mi-am ridicat puţin bărbia şi i-am spus cât de nonşalant am putut:

— Eu sunt Erica.

Chiar atunci, un terrier Jack Rüssel a ţâşnit din pădure spre noi, lătrând şi dând din coadă.

— Eu sunt Nathan Dinsdale şi el e Arthur.

A făcut un semn cu capul înspre câine. De atunci, l-aş fi urmat peste tot. Visam să am un animăluţ de companie, unul adevărat, nu un peştişor auriu – din păcate, numai pentru el aveam loc acasă. Eram aşa de preocupată să mă joc cu câinele, că n-am mai apucat să observ cum a ieşit Dinny din apă fără să-l vadă Beth în pielea goală. Bănuiesc că l-a văzut.

Am continuat să ne-întâlnim cu el, bineînţeles, în ciuda interdicţiei lui Meredith, ascunzându-ne de Henry înainte să fugim spre tabăra de la capătul proprietăţii noastre, în care Dinny trăia cu restul familiei lui. Oricum, de obicei, Henry se ţinea departe de zona aceea. Nu voia să-i iasă din cuvânt lui Meredith, preluându-i dispreţul pentru nomazi, care la el se transformase în ură. Atunci când Meredith ne-a încuiat în cameră, într-un weekend, părinţii noştri erau plecaţi. Ne-am dus în oraş cu Dinny să ne cumpărăm dulciuri şi Cola de la magazin. M-am întors şi l-am văzut pe Henry. S-a ascuns în spatele cabinei de telefon, dar nu destul de repede, şi tot drumul spre casă am simţit parcă o furnicătură între omoplaţi. Dinny şi-a luat la revedere şi a luat-o printre copaci, ocolind casa.

Când ne-am întors, Meredith ne aştepta pe scări. Henry nu era de găsit nicăieri, dar eu ştiam cum aflase. Ne-a înşfăcat de mâini, înţepându-ne cu unghiile, s-a aplecat şi şi-a apropiat faţa ei lividă de ale noastre.

— Dacă vă jucaţi cu câinii, o să prindeţi muşte! ne-a spus, iar vorbele au fost tăioase şi usturătoare. Apoi am fost târâte sus, obligate să facem baie într-o apă atât de fierbinte, încât pielea noastră s-a făcut roşie ca racul, iar eu am urlat şi-am urlat de furie. Beth era tăcută şi furioasă.

Apoi, când m-am băgat în pat, smiorcăindu-mă, Beth m-a instruit cu voce joasă:

— Vrea să ne pedepsească ţinându-ne în casă, aşa că trebuie să-i arătăm că nu ne pasă. Că nu ne deranjează. Înţelegi, Erica? Te rog, nu mai plânge! mi-a şoptit ea, mângâindu-mă pe păr cu mâinile care îi tremurau de mânie. Cred c-am aprobat din cap, dar eram prea supărată ca s-o bag în seamă. Afară era încă lumină. Îl auzeam pe Henry jucându-se cu unul dintre câinii din curte, am auzit vocea lui Clifford estompată de podele. O după-amiază frumoasă de august, iar noi am fost băgate în pat. Închise tot weekendul.

Când s-au întors părinţii noştri, le-am povestit totul.

— E prea de tot, Laura! De data asta vorbesc foarte serios!

Am simţit un val de veselie şi de dragoste pentru el. Mama a spus:

— O să vorbesc cu ea.

La ora ceaiului, le-am auzit în bucătărie. Pe mama şi pe Meredith.

— Pare un băiat foarte drăguţ. Chiar inteligent. Nu văd niciun rău în asta, mamă!

— Nu vezi niciun rău? Vrei ca fetele să-nceapă să folosească dialectul ăla îngrozitor de Wiltshire? Vrei să-nveţe să fure şi să-njure? Vrei să se întoarcă acasă prostite şi degradate? Dacă-i aşa, atunci într-adevăr nu e niciun rău în asta, i-a răspuns Meredith cu răceală.

— Fetele mele n-ar *fura* niciodată! i-a răspuns mama cu fermitate. Şi cred că *degradat* e o exagerare, serios!

— Eu nu cred, Laura. Poate c-ai uitat câte probleme ne-au făcut oamenii ăia de-a lungul timpului.

— Cum aş putea să uit? a oftat mama.

— Sunt copiii tăi…

— Da, sunt.

— Dar dacă vrei să trăiască sub acoperişul meu şi în grija mea, trebuie să se supună regulilor *mele!* i-a trântit-o Meredith.

Mama a inspirat adânc.

— Dacă mai aud că au fost închise, n-o să mai vină deloc pe aici şi n-o să mai venim nici eu, nici David, a spus ea calmă, dar eu îi simţeam încordarea. Vocea aproape îi tremura. Meredith nu i-a răspuns. I-am auzit paşii care se îndreptau spre mine, aşa că m-am ascuns. Când a trecut pericolul, m-am dus la mama şi am găsit-o spălând vasele, într-o tensiune surdă: ochii îi străluceau. Mi-am pus braţele în jurul picioarelor ei şi am strâns-o tare. Meredith nu şi-a schimbat atitudinea în privinţa prieteniei noastre cu Dinny, dar n-am mai fost niciodată închise în camera noastră. Cel puţin în privinţa asta, mama a câştigat.

Dimineaţa de luni este cenuşie şi umedă. Când m-am trezit, degetele de la mâini şi picioare erau reci şi aşa au rămas: acum mi-a îngheţat şi vârful nasului. Nu-mi mai amintesc de când nu mi-a mai fost aşa de frig. În Londra nu mi se-ntâmplă. Acolo e căldura aceea lipicioasă de la metrou, căldura magazinelor şi a cafenelelor. O mie şi unul de locuri unde te poţi ascunde de vremea de afară. Mă aflu în sera de portocali, pe latura sudică a casei, de unde se vede o parte a peluzei înconjurate de pomi fructiferi noduroşi. Când ne jucam prea zgomotos, când Meredith *îşi pierdea răbdarea,* eram trimise aici, pe bucata asta mică de pajişte, iar oamenii mari rămâneau pe partea de vest, pe terasă, la o masă albă de metal, şi beau ceai cu gheaţă şi vodcă. Îmi ţin companie nişte vrejuri de roşii uscate şi o broască râioasă, care stă ca o pleaşcă lângă pompa din care picură nişte apă coclită. Uitasem cât de linişte este la ţară: mă simt fără vlagă.

E pământ şi umezeală multă aici, un miros fertil, în ciuda anotimpului. Una dintre primele mele amintiri cu Henry, care avea probabil vreo opt-nouă ani atunci, e de pe această pajişte mică, când aveam în jur de cinci ani. Era o zi fierbinte de august, într-una dintre verile alea care păreau că nu se vor mai termina niciodată. Iarba era gălbuie, arsă şi foşnea când era luată cu asalt; pietrele terasei erau prea fierbinţi pentru picioarele goale; câinii prea epuizaţi pentru a se juca; eu aveam nasul ars de soare, iar braţele lui Beth erau acoperite de pistrui. Ne instalaseră o piscină gonflabilă uriaşă pe pajişte. Era atât de mare, încât era nevoie de câţiva paşi ca să te caţeri pe margine, iar înăuntru era o folie de plastic albastru, aşa de ispititor

chiar şi când era goală. Încă mai simt mirosul plasticului încins. Era aranjată, întinsă şi o ţeavă improvizată era ataşată la ea. Apa din furtun venea direct din conductele principale şi era rece ca gheaţa pe spatele nostru încins. Era nemaipomenită. Eu mă fâţâiam în costumul meu de baie roşu, nerăbdătoare să se umple mai repede.

Henry s-a urcat imediat în ea, cu fire de iarbă pe picioare, care pluteau în urma lui. A ridicat furtunul şi l-a îndreptat către noi, profitând că adulţii se retrăseseră. Ne stropea şi nu ne lăsa să intrăm în apă. Îmi amintesc că eram disperată să intru, să-mi ud picioarele, dar în condiţiile *mele.* Nu voiam să fiu stropită. Întâi picioarele, apoi restul, pe rând. De fiecare dată când m-apropiam, mă stropea. Apa îi ajungea până la glezne, avea picioarele albe şi pielea încreţită. Şi corpul lui era la fel de alb, părea moale, cu sfârcurile ţuguiate, lăsate în jos. Apoi s-a oprit şi s-a jurat – mi-a promis. A făcut un legământ, că pot să intru liniştită, că a terminat cu stropitul. L-am obligat să pună furtunul jos înainte să mă caţăr cu grijă. O clipă minunată, în care am simţit răcoarea apei pe picioare, şi apoi Henry m-a prins, mi-a prins capul la subraţ şi mi-a pus furtunul chiar pe faţă. Apa mi-a intrat în nas, în ochi, era îngheţată, iar eu mă înecam. Beth urla la el de pe margine. Am tuşit şi am urlat, până când a venit mama, să vadă ce s-a-ntâmplat.

Mi-aş dori ca Beth să iasă din casă. Am citit undeva că plimbările în aer liber prin natură sunt soluţia pentru depresie. O plimbare revigorantă, comuniunea cu natura. De parcă depresia ar fi o criză de indigestie, care să fie eliminată pur şi simplu din organism. Nu sunt sigură dacă funcţionează şi-n acest anotimp, când vântul îţi pătrunde până la oase, dar, oricum, trebuie să fie mai bine decât să bântui prin casa aia. Pe masa de lucru găsesc un coş de nuiele şi câteva foarfeci de vie şi mă-ndrept spre pădure.

Fac un ocol pe la iaz. Aşa fac aproape în fiecare zi. Nu pot să stau departe. Stau pe malul lui abrupt şi calcaros. Stând aici, frânturi de amintiri mi-au venit în minte. De fiecare dată când mă aflu pe lângă conacul Storton, îmi amintesc tot felul de lucruri – instantanee ale unui peisaj, unui miros sau unei încăperi. O panglică legată după tăblia unui pat. Nişte flori galbene brodate pe o faţă de pernă. Fiecare pas este ca un jurnal. Aici, la iaz, ar trebui să-mi *amintesc* ceva, ceva mai mult decât joaca, decât înotul, decât emoţia lucrului interzis. Închid ochii, mă chircesc şi-mi prind picioarele cu mâinile. Mă concentrez la mirosul apei şi al pământului, la foşnetul copacilor de deasupra. Aud un câine lătrând în depărtare, probabil în sat. Trebuie să fie cu siguranţă *ceva,* ceva ce-ar trebui să ştiu. Îmi întind degetele înainte, fără să privesc, până când ating apa. Apa e rece ca gheaţa şi o simţi până-n măduva oaselor. Mi-o imaginez îngheţând, cristalele de gheaţă rotindu-se în ea. Pentru o clipă am acea frică veche de a fi

trasă în adânc. Dacă apa s-ar ridica din adâncuri dintr-odată, ca prin farmec, atunci ar trebui să se şi întoarcă. Ca o gaură de scurgere imensă. Mă gândeam la asta adeseori când înotam. Un fior delicios, ca atunci când înoţi în mare şi gândul la rechini îţi încolţeşte în minte.

La poalele dealului, acolo unde copacii dispar, pământul se surpă într-o groapă rotundă, ca o prăpastie. O groapă uriaşă de excavator, plină de păducel, porumbar şi soc, înmănuncheate între ele de curpen. Gerul e mai aprig aici, muşcă mai tare. Privirea îmi cade pe o tufă de ilice aflată chiar în mijloc, fructele ei viu colorate fiind ca nişte nestemate în încrengătura ternă, dar n-ajung până la ea. Cobor, alunecând pe smocurile de iarbă, iar când ajung la desiş nu reuşesc să găsesc nicio cale de a pătrunde. Aerul este nemişcat, mult mai rece. În timp ce încerc să găsesc o cale de acces, observ aburul respiraţiei mele. Nu văd decât povârnişul şi, dincolo de el, cerul. Mai încerc o dată să trec şi mă retrag, pentru că m-am zgâriat tare.

Mă-ndrept înapoi spre pădure, n-am încă nimic în coş, doar nişte vrejuri de iederă din grădină. Pădurile astea sunt proprietăţi private: nu sunt îngrijite şi nu sunt pline de poteci. Păşunile statului sunt acum toate în arendă sau vândute fermierilor locali şi mă întreb dacă aceştia vin vreodată pe-aici – să taie lemne, să crească fazani sau să prindă iepuri. Nu văd nicio urmă care să mă facă să mă gândesc la asta. Pământul este acoperit de frunze uscate, de muri şi de buşteni putreziţi. Lucruri nevăzute se mişcă în prejma mea, cu foşnete şi fără nicio urmă. Ghinde, jir, un covor de mere mici, galbene, în putrefacţie, în jurul unui copac. Trebuie să fiu atentă pe unde merg, altfel risc să mă-mpiedic, nu se aude nici măcar un ciripit. Doar o adiere, vântul care se strecoară printre crengile goale.

Nu mă uit pe unde merg şi aproape dau peste o persoană ghemuită. De uimire, scot un ţipăt. Un tânăr cu părul lung împletit în stilul rasta şi haine în culori ţipătoare.

— Scuză-mă! Salut! spun eu dintr-o suflare. Se ridică în picioare, este mult mai înalt decât mine şi atunci văd o ciupercă mare la picioarele lui. Galbenă şi urâtă. O cerceta, nasul lui aproape atingând-o.

— Eu… nu cred că ciupercile astea sunt comestibile, adaug eu, zâmbind. Bărbatul mă priveşte şi nu spune nimic. Este lung şi deşirat. Braţele îi atârnă pe lângă corp şi stă doar şi mă priveşte, iar eu am o senzaţie de disconfort, care mă face să mă dau înapoi. Poate că din instinct sau din cauza faptului că îi lipseşte ceva din privire, simt că ceva nu e-n regulă. Fac un pas în spate şi apoi mă întorc spre stânga. El păşeşte în dreapta lui, pentru a mă bloca. Mă întorc în partea cealaltă, iar el mă urmează. Inima îmi bate tare. Tăcerea lui e neliniştitoare, e ameninţătoare, chiar dacă nu face nicio mişcare să mă înşface. Are un miros iute, aproape înţepător. Mă întreb dacă e drogat.

Mă întorc din nou la stânga, iar el îmi zâmbeşte, un zâmbet larg, care-i acoperă toată faţa.

— Da dă-te naibii odată din faţa mea! îl reped, tensionată.

Face un pas spre mine, iar eu încerc să mă îndepărtez, dar călcâiul meu se poticneşte într-o tufă de mur şi cad ciudat, pe o parte. Simt că mi-au intrat ghimpi în palme, iar respiraţia mi se taie. Frunzele zboară în jurul meu şi le simt mirosul mucegăit. Mă zbat să-mi eliberez piciorul din tufă, dar mişcările mele sunt smucite şi nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile. Mă gândesc să strig, dar casa este mult în spatele meu şi Beth nu mă poate auzi sub nicio formă. Nu ştie că mă aflu aici. Nimeni nu ştie. Panica mă face să tremur şi aerul mi se pare tot mai greu de respirat.

Apoi nişte mâini puternice şi grele, mă apucă strâns de braţe.

— Dă-mi drumul! Dă-te la o parte! *Dă-te!* strig ca o turbată.

Aud încă o voce, iar mâinile îmi dau drumul, lăsându-mă fără nicio jenă înapoi în frunzele putrezite.

— Harry nu face niciun rău. N-ai vrut să faci nimic rău, nu-i aşa, Harry? spune nou-venitul, bătându-l pe umăr pe bărbatul înalt.

Îi examinez pe amândoi de jos. Harry dă din cap şi acum observ că este abătut, îngrijorat, în niciun caz de temut sau lasciv.

— Încerca doar să v-ajute, spune celălalt bărbat, pe un ton care trădează un uşor reproş. Harry se întoarce şi cercetează atent ciuperca galbenă.

— El a… eu căutam… căutam doar nişte verdeaţă. Pentru casă. Am crezut… în fine, nimic, spun eu, încă marcată. Inima încetează să-mi mai bată aşa de repede şi mă simt ridicol acum. Necunoscutul îmi întinde o mână şi mă ajută să mă ridic în picioare.

— Mulţumesc, bolborosesc.

Are o puşcă cu aer comprimat pe umăr, iar ţeava este fără luciu. Mă descotorosesc de crengile din jurul piciorului şi îmi cercetez palmele zgâriate. Mi-au apărut broboane de sânge. Mi le şterg pe blugi şi-mi privesc salvatorul cu un zâmbet stingher. Îl descopăr privindu-mă cu o intensitate tulburătoare şi apoi zâmbeşte.

— Erica?

— De unde ştii… Scuză-mă, te cunosc de undeva?

— Nu mă recunoşti? mă întreabă.

Îl privesc din nou – o claie de păr, pieptănat pe spate până la ceafă, un piept larg, nasul uşor coroiat, frunte dreaptă, sprâncene bine conturate, linia gurii fermă. Ochi negri, strălucitori. Şi apoi totul pare să înceapă să capete sens: trăsăturile se adună ia un loc şi ceva uimitor de familiar ia naştere.

— *Dinny?* Tu eşti? rostesc şi simt că mi se taie răsuflarea.

— Nu mi-a mai spus nimeni *Dinny* de mult. Mai nou mi se spune Nathan.

Zâmbetul lui e destul de nesigur: plăcut surprins, curios ca şi mine să întâlnească o figură din trecut, dar reţinut, precaut. Dar ochii lui rămân fixaţi pe chipul meu. Îmi urmăreşte cu privirea orice mişcare.

— Nu-mi vine să cred că eşti chiar tu! Ce… ce mai faci? Ce naiba cauţi *aici?*

Sunt uimită. Nu mi-am imaginat niciodată că şi Dinny a crescut, că a trăit o altă viaţă şi că va veni înapoi la Barrow Storton.

— Eşti atât de schimbat!

Simt că-mi ard obrajii, ca şi cum aş fi fost prinsă cu vreo şmecherie. Îmi simt pulsul în degete.

— Dar tu arăţi exact la fel, Erica. Am citit câte ceva prin ziare despre moartea lui lady Calcott şi am început să mă gândesc la… locurile astea. Nu ne-am mai întors aici de când a murit tata. Acum am vrut dintr-odată să vin…

— Ah… îmi pare rău să aflu asta. Despre tatăl tău.

Mickey, tatăl lui Dinny. Eu şi Beth îl iubeam. Avea un zâmbet uriaş, nişte mâini uriaşe şi ne dădea întotdeauna un penny sau ceva dulce – le scotea de după urechile noastre. Mama l-a întâlnit o dată sau de două ori. Ne căuta politicos, pentru că petreceam foarte mult timp cu ei. Şi pe mama lui Dinny, Maureen, căreia îi spuneam întotdeauna Mo. Mickey şi Mo. Codul nostru, pe care-l foloseam ori de câte ori Meredith se afla prin preajmă, era că mergem să-l vizităm pe Mickey Mouse.

— Au trecut opt ani de-atunci. S-a-ntâmplat repede şi nici n-a avut timp să-şi dea seama. Presupun că aşa e cel mai bine, spune Dinny calm.

— Bănuiesc că da.

— Până la urmă, ce-a păţit lady Calcott?

Bag de seamă tonul, uşoara răceală. Nu mă compătimeşte pentru pierderea mea.

— Un atac de cord. Avea nouăzeci şi nouă de ani – probabil că a fost foarte dezamăgită.

— Ce vrei să spui'?

— Printre femeile din familia Calcott, au fost multe care au trăit mai mult de o sută de ani. Străbunica mea a trăit până la o sută doi ani. Meredith a fost mereu hotărâtă să trăiască mai mult decât regina. Suntem un neam longeviv.

Regret imediat ce am spus. Orice menţiune a neamului, a sângelui, a originii nu este binevenită.

Se lasă o tăcere grea. Am atât de multe să-i spun, încât nici nu ştiu de unde să-ncep. Încetează să mă mai privească, se uită printre copaci către casă, iar o umbră i se aşterne pe chip.

— Îmi pare rău. La… Harry m-a speriat, atâta tot, spun eu încet.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de el, e inofensiv, mă asigură Dinny. Ne

uităm amândoi la silueta pestriţă ghemuită deasupra unui morman de frunze. Dinny stă atât de aproape de mine, încât l-aş putea atinge. Dinny, real şi aici, chiar în faţa mea, când acum câteva minute era aproape un mit. Parcă nu-mi vine să cred.

— E… e ceva în neregulă cu el?

— Este blând şi prietenos şi nu-i place să vorbească. Dacă asta înseamnă că e ceva în neregulă cu el, atunci, da.

— O, nu mă referream la nimic anume prin asta. La nimic rău.

Vocea mea e prea stridentă. Trag adânc aer în piept.

— Şi căutai… ilice?

— Da, sau vâsc. Sau orice tufă cu fructe, fiindcă vreau să decorez casa.

Zâmbesc.

— Hai, Harry! Hai să-i arătăm Ericăi tufa mare de ilice! spune Dinny. Îl ridică pe Harry şi îl propulsează într-un mers fără vlagă.

— Mulţumesc, spun eu din nou.

Încă nu mi s-a liniştit respiraţia. Dinny se întoarce şi o ia înaintea mea, iar eu observ că pe spatele lui atârnă mai multe veveriţe cenuşii, legate cu sfoară de cozi. Au ochii negri pe jumătate închişi, uscaţi. Au pete întunecate în blana încâlcită de pe părţile laterale ale corpului.

— Pentru ce sunt veveriţele? întreb eu.

— Pentru cină, îmi răspunde Dinny, calm.

Se uită împrejur, vede groaza de pe chipul meu şi zâmbeşte uşor.

— Bănuiesc că veveriţele n-au ajuns încă în meniurile restaurantelor de fiţe din Londra.

— Probabil că în unele dintre ele au ajuns. Dar nu în cele în care mănânc eu. De unde ştiai că locuiesc la Londra?

Se întoarce din nou spre mine şi se uită la ghetele mele elegante, la blugii de culoare închisă şi la pardesiul de lână moale, voluminos. Inspecţia se opreşte la breton.

— Am ghicit, mormăie el.

— Nu-ţi place Londra? îl întreb.

— N-am fost decât o singură dată, îmi aruncă el vorbele peste umăr. Dar în general, nu. Nu-mi plac oraşele. Îmi place ca orizontul să fie mai departe de zece metri.

— Mie îmi place să am lucruri la care să mă uit.

Ridic din umeri. Dinny nu-mi zâmbeşte, dar rămâne puţin mai în spate pentru a merge lângă mine. Tăcerea lui e aproape prietenoasă. Caut modalităţi de a o umple. Nu e cu mult mai înalt decât mine, aproape de aceeaşi înălţime cu Beth. Are părul prins cu un şiret de piele roşu închis, răsucit şi strâns tare. Blugii lui sunt murdari de noroi la glezne: poartă un tricou şi un pulover de bumbac lălâu. Observ cum bate vântul pe la ceafa lui şi mă trece un fior de frig, eu sunt încotoşmănită cu mai multe straturi de haine, dar el nu pare să simtă

frigul. Mergem pe un dâmb mai înalt, iar paşii mei sunt de departe cei mai gălăgioşi. Picioarele lor par să nu găsească la fel de multe obstacole ca ale mele.

— Acolo! spune Dinny, arătând cu degetul.

Mă uit şi descopăr un copăcel de ilice întunecat, contorsionat şi bătrân. Harry culege o ramură căzută, îşi apasă ghimpii în buricul degetului mare, tresare şi scutură din cap, apoi o face din nou.

Mă apuc să tai câteva crengi, pe cele cu cei mai mulţi ţepi şi cu mănunchiurile cele mai mari de bobiţe. O creangă mă plesneşte peste faţă. Am o mică zgârietură sub ochi care mă ustură. Dinny mă priveşte din nou cu o expresie enigmatică.

— Ce mai face mama ta? E aici, cu tine? îl întreb, pentru că vreau să-l aud vorbind, vreau să aflu tot ce a făcut de când nu l-am mai văzut, vreau să devină real din nou, să fim prieteni. Dar îmi amintesc acum de momentele lui de tăcere. Înainte nu mă făceau să mă simt stânjenită. Copiii nu pot fi deranjaţi de ceva atât de inofensiv precum tăcerea, sunt ciudat de răbdători.

— E bine, mulţumesc de întrebare. Nu mai călătoreşte cu noi în ultimul timp. După ce a murit tata, a renunţat la viaţa asta – a spus că a îmbătrânit prea tare, dar eu cred că s-a săturat să tot fie pe drumuri. Nu i-ar fi spus niciodată tatei, bineînţeles, dar a renunţat după ce a murit el. S-a încurcat cu un instalator pe nume Keith. Locuiesc în West Hatch, nu foarte departe.

— A, păi să-i transmiţi salutările mele când o s-o vezi.

Când aude asta, se încruntă uşor şi mă întreb dacă am spus ceva greşit. Are o expresie care nu poate fi descrisă, atât de îndârjită, încât la cea mai mică încruntare devine crâncenă. Când avea doisprezece ani, îl făcea să pară studios, serios. Pe vremea aia te făcea să te simţi idiot, de parcă ai fi avut tărâţe în cap, şi la fel mă simt şi acum.

Ne întoarcem prin pădure, eu având coşul plin de crenguţe de ilice, la luminişul unde obişnuiau să-şi instaleze tabăra pe vremuri. Un spaţiu larg, la marginea de apus a crângului, înconjurat din trei părţi de copaci ocrotitori. Câmpul se întinde la vest şi o potecă înverzită te duce înapoi la drum. Aici, pământul nu este uscat încă. Pe măsură ce ne apropiem, lipăim prin noroi. Vara este un loc atât de verde, iarba creşte înaltă şi mătăsoasă, iar pământul e tare şi sigur. Harry merge încet în spatele nostru, iar atenţia îi zboară de la un lucru la altul.

— Şi tu? Acum locuieşti aici? întreabă Dinny într-un sfârşit.

— Nu, nu. Nu ştiu. Probabil că nu. Doar pentru o perioadă, pentru perioada Crăciunului, cel puţin. Am moştenit casa, eu şi Beth…

Cât de pompos sună!

— Beth e aici? mă întrerupe Dinny, întorcându-se cu faţa la mine.

— Da, dar… Da, este aici.

Aveam de gând să spun că *s-a schimbat, că n-o să mai iasă afară*

acum.

— Ar trebui să vii sus, în casă, s-o saluţi, spun eu, ştiind că nu va accepta.

Sunt şase maşini pe pajişte – mai multe ca înainte. Două microbuze, două rulote, o camionetă mare şi veche pentru cai şi o ambulanţă militară transformată, despre care Dinny spune că e a lui. Rotocoale de fum ies pe coşuri, iar fulgii de cenuşă se lasă pe pământ. Harry se repede spre o grămadă de lemne, se aşază, ridică câteva de pe jos şi se apucă de lucru. Trei câini aleargă spre noi când ne apropiem, lătrând fioros. Cunosc manevra asta. Stau liniştită, îmi ţin mâinile pe lângă corp şi îi aştept să ajungă în dreptul nostru, să mă miroasă şi să vadă că nu fug.

— Sunt ai tăi?

— Doar doi dintre ei – ăla negru şi tărcat e al vărului meu, Patrick. Ăsta-i Blot.

Dinny îl mângâie pe unul dintre ei, care e mai urâţel, o corcitură neagră cu colţi mari şi plin de cicatrici.

— Şi ăsta-i Popeye.

E un câine mai mic şi mai blând, cu blană maronie şi ochi blajini. Popeye îi linge degetele pe care Dinny i le întinde.

— Şi… lucrezi pe undeva pe-aici? Cu ce te ocupi?

Alunec pe o pantă mai periculoasă, iar Dinny ridică din umeri. O secundă îmi trece prin cap că profită de ajutorul social, că fură, că vinde droguri. Dar astea sunt gândurile lui Meredith, iar mie mi-e ruşine că le am.

— Nimic, momentan. În cea mai mare parte a anului, căutăm de lucru prin toată ţara. Muncim la câmp, în cârciumi, la festivaluri. Perioada asta a anului însă e cam moartă.

— Trebuie să fie greu.

Dinny îmi aruncă o privire.

— E bine, Erica, îmi spune, pe un ton blând.

Nu mă întreabă cu ce mă ocup. În scurta plimbare până la tabără, se pare că mi-am folosit tot creditul pe care-l aveam ca prieteni din copilărie.

— Îmi place ambulanţa ta, îi spun, disperată să mă agăţ de ceva.

În timp ce eu rostesc asta, portiera ambulanţei se deschide şi apare o fată cu mişcări ciudate. O recunosc imediat – este fata însărcinată pe care am întâlnit-o în tumul. Dar trebuie să aibă doar vreo cincisprezece, şaisprezece ani. Dinny este de o seamă cu Beth: treizeci şi cinci de ani. Mă uit din nou la fată şi încerc să-mi spun că are optsprezece, nouăsprezece ani, dar mi-e imposibil.

Fata are cârlionţi aurii, un blond natural pe care îl întâlneşti destul de rar acum. Pielea ei este palidă şi are cearcăne albastre sub ochi. Fiindcă e îmbrăcată cu un jerseu strâmt, cu dungi, este foarte limpede

cât este de aproape de termen. Mă vede stând lângă Dinny şi se apropie de noi cu o privire mânioasă. Încerc să zâmbesc şi să dau impresia că mă simt în largul meu aici. Arată mai fioros decât Blot.

— Cine e ea? întreabă, cu mâinile în şolduri. Vorbeşte cu Dinny, nu cu mine.

— Erica, ea este Honey. Honey, Erica.

— Honey? Sunt încântată să te cunosc. Îmi pare rău că te-am speriat ieri, la tumul, spun eu pe un ton vesel şi îmi dau seama, oripilată, că este exact acelaşi ton pe care-l folosesc la şcoală. Honey mă priveşte cu ochi inexpresivi, obosiţi.

— Tu erai? Nu m-ai speriat.

Are un accent pronunţat de Wiltshire.

— A, da, adică nu te-am speriat…

Ridic din umeri, iar ea mă priveşte îndelung. O privire atât de cercetătoare din partea unei persoane atât de tinere. Mă simt uşurată când termină cu mine şi îşi întoarce privirea spre Dinny.

— Soba nu trage cum trebuie, spune ea.

Dinny oftează şi se lasă pe vine, ca să-l poată mângâia pe Popeye. Simţim primele picături de ploaie pe mâini şi pe faţă.

— O să mă uit imediat la ea, îi spune, pe un ton liniştitor.

Se holbează la el şi apoi se întoarce şi intră în ambulanţă, fără să mai arunce nicio privire în spate. Încă sunt consternată de apariţia ei.

— Şi… când trebuie să nască? Probabil că-n curând, nu-i aşa? întreb, stânjenită, sperând că nu mă va auzi dinăuntru.

— Puţin după Crăciun, răspunde Dinny, uitându-se prin luminiş.

— Atât de repede! Probabil că de-abia aştepţi. S-a pregătit, şi-a făcut bagajul? Pentru spital, adică?

Dinny dă din cap în semn că nu.

— Fără spital. Vrea să-l nască aici.

După ce spune asta, Dinny se ridică şi se întoarce spre mine.

— Nu cred că e o idee prea bună. Ştii ceva despre copii?

Pare neliniştit.

— Eu? Nu, nu prea. N-am… Dar guvernul tot vorbeşte în ultimul timp despre beneficiile naşterii acasă. Se pare că fiecare femeie are dreptul să aleagă. Aveţi o moaşă?

— Nu vrea moaşă, nu vrea să nască *acasă* – vrea să nască afară, în pădure.

— În *pădure?* Dar… e decembrie! E nebună?

— Ştiu că e decembrie, Erica, dar e dreptul ei s-aleagă, aşa cum spui şi tu, zice el categoric.

Dar tonul ăsta ascunde o urmă de exasperare.

— Vrea să nască natural, cât de natural posibil.

— Păi, şi tu ai dreptul s-alegi. Şi tatăl are dreptul. Primul copil poate să vină mai greu, înţelegi? Beth a fost aproape treizeci şi şase de

ore în chinurile facerii, cu Eddie…

— Beth are un bebeluş?

— A avut un bebeluş. Acum are unsprezece ani. O să vină aici de Crăciun, aşa că probabil o să-l cunoşti… Eddie. E un puşti minunat.

— Asta-nseamnă că este căsătorită?

— A fost căsătorită. Acum nu mai este, îi răspund scurt. Are tot felul de întrebări despre Beth şi niciuna despre mine.

Ploaia începe să se înteţească. Mă zgribulesc şi-mi îndes mâinile mai adânc în buzunare, dar Dinny nu pare să observe. Mă gândesc să mă ofer să vorbesc cu Honey, dar apoi îmi amintesc privirea ei necruţătoare şi sper ca nici Dinny să nu mă roage. Fac un compromis.

— Păi, dacă Honey vrea să discute cu cineva despre asta, poate să vorbească cu Beth. Experienţa ei ar putea s-o ajute.

— Nu vrea să vorbească cu nimeni. Are o… voinţă foarte puternică.

Dinny oftează.

— Asta am observat şi eu, bâigui.

Nu mai suport alt moment de tăcere. Vreau să-l întreb cum o să-şi petreacă Crăciunul. Ce nume o să-i pună copilului. Vreau să-l întreb despre călătoriile lui, despre viaţa lui, despre trecutul nostru.

— Ar cam trebui să mă-ntorc. Să scap de ploaia asta.

Numai atât sunt în stare să spun.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd. Mă bucur că te-ai întors. Şi mă bucur că am cunoscut-o pe Honey. Păi… bine, o să fim acasă dacă ai nevoie de ceva…

— Şi eu m-am bucurat să te revăd, Erica.

Dinny mă priveşte cu capul înclinat uşor într-o parte. Pare îngrijorat, nefericit.

— Bine, la revedere.

Plec şi încerc să păşesc cât de relaxat pot.

Nu-i spun nimic lui Beth despre Dinny, când o găsesc stând în salon, la televizor. Nu sunt sigură de ce. O să aibă o reacţie, bănuiesc, când îi voi spune. Şi nu sunt sigură care va fi. Dintr-odată sunt agitată. Simt că nu mai suntem singure. Îi simt prezenţa lui Dinny, afară, acolo, între copaci. De parcă aş avea ceva neplăcut în colţul ochiului. Cel de-al treilea vârf al triunghiului nostru. Închid televizorul şi trag draperiile, să intre lumina.

— Hai să ieşim din casă! îi propun.

— Nu vreau să ies. Unde să merg?

— La cumpărături. M-am săturat până peste cap de supa la conservă. În plus, mai e un pic şi vine Crăciunul. Mama şi tata o să vină la masă, şi cu ce-ai de gând să-l hrăneşti pe Eddie în ziua de Crăciun? Cu biscuiţii vechi ai lui Meredith?

Beth se gândeşte un pic, apoi se ridică repede şi îşi pune mâini le în şolduri.

— Doamne, ai dreptate! Ai dreptate!

— Ştiu.

— Avem nevoie de o grămadă de lucruri… curcan, cârnaţi, cartofi, budincă…

Numără toate astea cu degetele ei lungi. Mai sunt totuşi zece zile până la Crăciun, avem o grămadă de timp. Dar nu-i spun. Vreau să profit de faptul că s-a înviorat dintr-odată şi îi arăt uşa.

— Şi ornamente!

— Haide! Poţi să faci lista în maşină.

Devizes este împodobit de Crăciun. În vitrinele magazinelor şi hotelurilor de pe High Street se găsesc brazi micuţi, împodobiţi cu şiraguri de lumini albe: cântă o fanfară şi un bărbat prăjeşte castane, iar din furgoneta lui se ridică dâre de fum tuciuriu. Mă întreb cu ce se ocupă în restul anului. Aici, întunericul şi lapoviţa ne fac să fim una cu mulţimea pestriţă. Ne înfofolim cu fularele peste urechi şi tragem cu ochiul la vitrine, încălzindu-ne la lumina lor gălbuie. Înapoi în lume, amândouă, după singurătatea conacului. Mă simt bine, plină de energie şi mi-e dor de Londra. În fiecare magazin, Beth fredonează fiecare colind, iar eu o îmbrăţişez din mers şi o strâng tare.

Câteva ore mai târziu, pe Beth a luat-o valul cumpărăturilor de Crăciun. Avem opt feluri de brânză, o bucată de şuncă imensă, cârnaţi, sărăţele – unele comestibile, altele cumpărate doar de dragul de a le cumpăra –, un curcan pe care mă chinui să-l car la maşină şi o prăjitură care a costat incredibil de mult. Le înghesuim pe toate în portbagaj şi ne întoarcem după globuri, beteală, vopsea aurie, ţurţuri de sticlă şi mici îngeraşi de paie, cu robe de muselină. La două minute de conac se află o fermă unde se vând brazi de Crăciun – ne oprim în drum spre casă şi vorbim să ne trimită unul înalt, de trei, patru metri, pe douăzeci şi trei decembrie.

— Putem să-l punem în hol şi să-l legăm de balustradă, spune Beth, cu hotărâre.

Poate că n-ar trebui să o las să cheltuie când nu se simte bine, ca acum. N-am îndrăznit să pun toate bonurile de casă la un loc şi să calculez. Dar Beth are bani – bani de la Maxwell, bani din munca ei de traducător. Cu siguranţă mult mai mulţi decât am eu, dar lucrul ăsta nu-l discutăm niciodată. În general, nu e foarte cheltuitoare. Se descurcă cu puţin, în afară de situaţiile în care Eddie are nevoie de ceva. La Londra, eu cheltui tot ce câştig pe transport, pe chirie, pe facturile curente. Acum avem mâncare pentru zece oameni, deşi vom fi numai cinci: dar Beth pare mai fericită, parcă nu mai e aşa de trasă la faţă. Terapia cumpărăturilor. Dar, de fapt, nu e vorba despre asta – îi place să dăruiască. O las să atârne beteală de-a lungul şemineului, încruntată din cauza concentrării, iar eu pun ibricul pe foc, mulţumită

şi somnoroasă.

Am un mesaj de la agenţie pe telefonul mobil, despre ceva de lucru la o şcoală din Ealing, începând cu doisprezece ianuarie. Degetul meu stă pe butonul pe care trebuie să apeşi când vrei să apelezi, însă o senzaţie stranie mă împiedică s-o fac, de parcă nu vreau să las viaţa reală să mă tulbure. Dar, pe de altă parte, am nevoie de bani: viaţa merge mai departe. Literatura trebuie vârâtă şi-n urechile celor care nu vor s-audă de ea. Doar dacă nu va mai trebui să fac asta. Doar dacă nu mă voi hotărî să locuiesc aici, bineînţeles. N-aş mai fi nevoită să plătesc chirie. Va trebui doar să mă-ntreţin, deşi, aici, probabil că asta ar costa mai mult decât chiria mea de-acum. Oare ar merita, pentru cinci sau zece ani? Să încerc să trăiesc aici îndeajuns de mult pentru ca proprietatea să ne revină nouă. Apoi am putea s-o vindem şi să ne pensionăm la patruzeci de ani: până atunci, preţurile proprietăţilor imobiliare vor fi revenit la normal. Dar dacă traiul aici o va îmbolnăvi pe Beth? Şi dacă voi avea mereu senzaţia că ceva mi se furişează pe la spate? Mi-aş dori să mă pot întoarce şi să privesc acel ceva, aş vrea să-i dau de capăt. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat în acea vară, în afară de ce s-a întâmplat cu Henry.

După acel an, am mai venit aici în două veri, iar mama ne-a supravegheat cu atenţie. Nu pentru a ne proteja, nu pentru a ne apăra de ceva rău: ci pentru a ne evalua, pentru a vedea cum reacţionăm. Nu cred că mă schimbasem prea tare. Poate că devenisem ceva mai tăcută. Şi ne-am limitat la grădină: n-am vrut să ne aventurăm mai departe. Mama ne-a ţinut departe de Meredith, care era destul de imprevizibilă pe atunci: când o apucau furiile, blestema şi făcea tot felul de acuzaţii. Dar Beth s-a închis tot mai tare în ea. Mama a observat şi i-a spus tatei, care s-a încruntat. Şi n-am mai venit.

Afară, soarele este portocaliu, iar la orizont cerul este rozaliu şi rece. Vopsesc frunzele crengilor de ilice cu auriu. Arată superb. Mirosul vopselei mă ameţeşte şi-mi dă o stare de euforie. Le atârn de balustrade şi le pun pe la pervazurile ferestrelor, în timp ce Beth coboară de la etaj, zgribulită şi somnoroasă. Se mută din loc în loc, pe unde le-am agăţat, şi le atinge uşor, testând vopseaua cu degetele.

— Îţi place? o întreb, zâmbind. Am deschis radioul pe Classic FM. Se difuzează *Good King Wenceslas.* Beth aprobă dând din cap şi cască. Eu cânt: Prostuţul gândac a căzut pe o cărămidă fierbinte!

Nu am voce deloc.

— Eşti veselă, îmi spune Beth.

Vine spre mine, în dreptul ferestrei pe care o împodobesc cu crenguţe, îmi dă părul pe după ureche şi-mi atinge zgârietura de sub ochi. Atât de rar mă atinge. Zâmbesc.

— Ei bine… încep eu. Cuvintele îmi stau pe buze. Sunt atât de tentată să le spun, dar nu sunt sigură dacă ar fi bine sau rău.

— Ei bine, ce?
— Ei bine, Dinny e aici, îi spun.

Iubirea

1902

Călătoria de la New York până la Woodward, în teritoriul Oklahoma, a fost lungă, acoperind o distanţă de aproape două mii de mile. Trenul a trecut din stat în stat, tot mai spre vest. La început, Caroline a fost uimită de peisaj. După ce a părăsit regiunea familiară a statului New York, aşezările au devenit tot mai rare şi distanţele dintre ele, tot mai mari. Au trecut prin păduri atât de dese şi de întunecoase, încât păreau că aparţin unei alte epoci şi că nu se mai sfârşesc. Apoi au traversat lanuri de grâu şi de porumb la fel de întinse şi de uimitoare, şi oraşe care deveneau tot mai mici, de parcă ar fi fost comprimate de întinderile uriaşe de pământ din jurul lor. Într-o gară, pe marginea şinelor, fuseseră ridicate nişte locuinţe precare, iar copiii alergau pe lângă tren, făcând cu mâna şi cerşind bani. În momentul în care trenul a pornit, Caroline a remarcat că erau desculţi. Le-a făcut cu mâna şi s-a întors să mai arunce o privire caselor şubrede care deveneau miniaturale, înghiţite din ambele părţi de întinderile nesfârşite. Se gândea că regiunea asta de vest era cu adevărat sălbatică. Chiar dacă trăiau oameni aici, încă nu reuşiseră să-i dea o formă, nu în felul în care îi dăduseră oraşului New York. Caroline s-a aşezat înapoi pe locul ei şi a început să studieze dealurile purpurii din depărtare, cu un sentiment de nelinişte, iar trenul acela mare i se părea doar o fărâmă, o insectă care se târa pe suprafaţa nesfârşită a pământului.

Când a schimbat trenul pentru a treia şi ultima oară, la Dodge City, în Kansas, era îngrozitor de obosită şi cu hainele îmbâcsite. O durea stomacul, din cauză că pachetul pe care i-l pregătise Sara se terminase cu o zi şi jumătate înainte, Sara nu ar fi avut cum să-şi închipuie că o călătorie ar putea să fie atât de lungă, încât şase ouă fierte, un măr şi o plăcintă cu carne de porc să nu fie de ajuns. Caroline li s-a alăturat unor călători pentru a servi prânzul la El Vacquero, în hotelul Harvey de lângă gara din Dodge City. Era o clădire nouă, de cărămidă, ceea ce, lui Caroline, i s-a părut a fi o dovadă că teritoriul care fusese odinioară de frontieră era acum bogat şi stabil. A aruncat priviri discrete în jur, curioasă să descopere locul.

Strada neasfaltată era înţesată de oameni şi ponei, de cărucioare şi căruţe, care făceau un zgomot surd, diferit de cel al străzilor din New York. Peste tot erau priponiţi cai înşeuaţi. Duhoarea mâlului era puternică şi se aduna deasupra oraşului de la toate fermele din preajmă, amestecându-se cu mirosurile de mâncare şi căldura emanată de corpurile oamenilor şi animalelor. Confuz, stomacul lui Caroline nu

ştia dacă să chiorăie de foame sau să i se întoarcă pe dos. Bărbaţii umblau cu pistoalele la brâu şi cu cămăşile desfăcute la gât, iar Caroline se holba uimită la ei, de parcă ar fi apărut direct dintr-o legendă. Inima îi bătea cu putere, iar gâtul i se uscase. O clipă, i-a simţit lipsa Bathildei, a simţit lipsa prezenţei sale trufaşe în apropierea ei, a barierei reprezentate de respectul pe care-l impunea Bathilda şi după care Caroline se putea ascunde. Ruşinată, a ridicat capul sus şi a recitit meniul.

Restaurantul era aglomerat, fiind ora prânzului, dar o fată vioaie, într-o uniformă îngrijită, a servit-o imediat, i-a adus o supă cu fidea, ouă ochiuri şi cafea.

— Călătoriţi departe, domnişoară? a întrebat-o un bărbat care stătea la două scaune mai încolo, la aceeaşi masă, iar apoi a zâmbit şi s-a aplecat spre ea. Ea a roşit, şocată să audă că cineva i se adresează atât de familiar. Bărbatul era neras, iar manşetele hainei sale erau tocite şi lucioase.

— La Woodward, i-a răspuns ea, neştiind dac-ar trebui să se prezinte înainte să vorbească sau dacă nu cumva n-ar trebui să vorbească cu el deloc.

— La Woodward? Păi, presupun că nu mai aveţi foarte mult, având în vedere distanţa de la care veniţi – după accent, bănuiesc că din New York, nu-i aşa?

A zâmbit din nou, un zâmbet mult mai larg de data asta. Caroline a dat repede din cap şi s-a concentrat la ochiurile ei.

— Vă vizitaţi rudele acolo? în Woodward, vreau să zic.

— Pe soţul meu, i-a răspuns Caroline.

— Pe soţul dumneavoastră! Asta da, nenorocire. Măcar aveţi noroc că s-a deschis restaurantul ăsta, nu-i aşa? Localul Fred Harvey dinainte era într-un vagon de tren pe butuci! Aţi văzut vreodată aşa ceva, acolo, în est? a exclamat el pe un ton destul de ridicat, iar Caroline a încercat să-i zâmbească politicos.

— Lasă fata în pace, Doon! Nu vezi că vrea să-şi mănânce prânzul liniştită?

Era vocea altui bărbat, care stătea lângă primul. Avea o privire destul de nepoliticoasă, chiar furioasă şi nişte cute adânci pe frunte. Îşi pieptănase părul într-o parte şi aşa îi rămăsese, dat probabil cu vreo pomadă. Caroline aproape că n-a îndrăznit să-l privească. Obrajii îi ardeau.

— Îmi cer scuze, domnişoară, a bâiguit primul bărbat.

Caroline a mâncat necuviincios de repede şi s-a întors la tren cu mâinile băgate în manşonul ei de blană de vulpe, în ciuda vremii călduroase.

După Dodge City, statul era format din întinderi nemărginite de păşuni şi, ici-colo, câte o mică schimbare de relief. Milă după milă,

preria domoală trecea neschimbată prin faţa geamului, în timp ce trenul cotea spre sud, pe linia Santa Fe. Caroline s-a ghemuit pe locul ei, dorindu-şi să-şi poată desface corsetul. Era mult prea obosită pentru a mai adopta o postură cuviincioasă. Pentru că era singură în compartiment, şi-a lăsat capul să se odihnească pe geam şi privirea pierdută să hălăduiască în nesfârşitul cerului gălbui. Nu văzuse niciodată orizontul atât de întins, atât de plat, atât de departe. Distanţele uriaşe au început să-i dea treptat o senzaţie de vertij. Se aşteptase să vadă piscuri înzăpezite, ferme înconjurate de pajişti de culoarea smaraldului şi izvoare repezi. Dar pământul părea fierbinte şi neroditor, la fel cum se simţea şi ea. A scos *Omul din Virginia* din geantă şi a început să-şi închipuie că era exact ca Molly Wood, desprinzându-se neînfricată de vechile obiceiuri şi înaintând încrezătoare către noua viaţă într-un tărâm necunoscut. Totuşi, în scurt timp n-a mai putut să gândească ca Molly Wood şi frica a încolţit-o din nou, a început să se gândească la soţul ei, care o aştepta în Woodward, şi, chiar dacă asta părea să încetinească mersul trenului şi să prelungească interminabila călătorie, măcar îi dădea o senzaţie de siguranţă.

Trenul a ajuns la Woodward târziu în aceeaşi zi, odată cu soarele care apunea portocaliu prin geamurile prăfuite ale trenului. Caroline moţăia când conductorul a trecut cu paşi mari pe la uşa compartimentul ei.

— Woodward! Următoarea oprire este la Woodward!

Strigătul lui a trezit-o şi inima a început să-i bată cu putere. Şi-a strâns lucrurile şi s-a ridicat atât de brusc, încât a luat-o ameţeala şi a fost nevoită să se aşeze din nou şi să respire adânc. *Corin,* doar la asta se putea gândi. O să-l vadă din nou, după atâta vreme! A aruncat nerăbdătoare o privire în gară, pentru a-l zări. Şi-a văzut chipul în geam, şi-a aranjat părul cu repeziciune, şi-a muşcat buzele pentru a le înroşi şi apoi şi-a ciupit obrajii, pentru a prinde un pic de culoare. Nu se putea calma, nu se putea opri din tremurat.

A coborât din tren înţepenită, împiedicându-se în rochie, cu picioarele umflate şi fierbinţi. S-a uitat într-o parte şi în alta, cu sufletul la gură, dar n-a reuşit să-l zărească pe Corin printre oamenii care coborau din vagoane sau aşteptau în gară. Trenul a scos un şuierat trudit şi s-a târât către o linie secundară, unde un turn de apă se înălţa către cer. A întâmpinat-o o adiere caldă, murmurându-i uşor în urechi şi răscolind nisipul de pe platforma de sub picioarele ei. Caroline s-a uitat din nou în jur şi s-a simţit dintr-odată golită, dintr-odată a nimănui, de parcă următoarea pală de vânt ar fi putut s-o ridice şi s-o ducă departe. Şi-a aranjat pălăria, cu gesturi nervoase, dar şi-a menţinut zâmbetul pe buze, căutând în continuare cu privirea. Woodward părea un târg mic şi adormit. Strada care ducea dinspre

gară spre oraş era lată şi desfundată, iar vântul forma mici dune de nisip de-a lungul ei. Simţea mirosul smoalei de pe clădirea gării, fierbinte din cauza soarelui, şi mirosul pătrunzător al fermelor. A privit în jos, desenând o linie în nisip cu vârful pantofului.

După ce a trecut locomotiva, s-a instalat un nou tip de linişte, dincolo de huruitul căruţelor şi scârţâitul căruţului plin cu bagajele ei, pe care îl împingea un hamal. Unde era Corin? Îndoiala şi teama au început să pună stăpânire pe ea – dacă şi-a regretat decizia, dacă fusese abandonată şi va fi nevoită să ia următorul tren înapoi spre New York? S-a învârtit, disperată să-l zărească. Hamalul s-a oprit cu bagajul ei şi încerca să-i surprindă privirea, cu siguranţă ca s-o întrebe unde ar trebui să-l ducă. Dar Caroline nu avea nicio idee, pentru că nu sosise Corin. Nu avea nicio idee unde să meargă, ce să facă, unde să stea. Simţea cum i se urcă sângele la cap şi i se înroşesc obrajii, iar un val de ameţeală îi înceţoşa mintea. Pentru o clipă terifiantă a crezut că ar putea leşina sau izbucni în lacrimi, sau amândouă în acelaşi timp. A tras adânc aer în piept şi a încercat cu disperare să se gândească ce să facă şi ce să-i spună hamalului pentru a-şi ascunde confuzia.

— Doamna Massey?

Caroline nu şi-a dat seama imediat că numele acela era al ei, mai ales că fusese rostit uşor tărăgănat. Îl ignora pe bărbatul care stătea lângă ea, cu pălăria în mâini şi corpul aplecat într-o plecăciune relaxată. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, dar lumina apusului îl făcea să pară mai obosit, de parcă se stingea în albastrul cămăşii de flanelă. Părul lui ciufulit avea şuviţe care băteau în maro şi roşcat.

— Doamna Massey? a întrebat din nou, făcând un pas spre ea.

— A, da, eu sunt! a exclamat, uimită.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Massey. Numele meu este Derek Hutchinson, dar toată lumea îmi spune Hutch şi mi-ar plăcea ca şi dumneavoastră să-mi spuneţi la fel, s-a prezentat el, punându-şi pălăria la subraţ şi întinzându-i o mână pe care Caroline i-a strâns-o de formă, doar cu vârfurile degetelor.

— Unde este domnul Massey? a întrebat Caroline.

— Corin ar fi trebuit să se-ntoarcă la timp pentru a vă întâmpina, doamnă, şi ştiu că-şi dorea asta grozav, dar a avut ceva neplăceri cu nişte hoţi de vite şi a trebuit să meargă să rezolve problema… Sunt sigur c-o să se-ntoarcă înainte s-ajungem noi, a spus Hutch, văzând-o pe Caroline cum se întunecă la faţă. Lacrimi de dezamăgire i-au apărut în colţurile ochilor şi şi-a muşcat buza pentru a le stăvili. Hutch a ezitat, surprins de reacţia ei.

— Am înţeles, a bolborosit ea şi a simţit nevoia să se aşeze undeva. Corin nu venise s-o întâmpine. Îngrozită, a început să-şi imagineze motivele pentru care ar fi simţit nevoia s-o evite.

Hutch şi-a dres glasul sfios şi s-a fâţâit într-un mod ciudat.

— Aaa… ştiu că-şi dorea foarte tare să vă-ntâmpine chiar el, doamnă Massey, dar când sunt hoţi de prins, e de datoria tuturor proprietarilor să se ajute între ei, ca să ducă la îndeplinire misiunea. Am venit în locul lui şi sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— E de datoria lor să meargă? a întrebat ea, într-o doară.

— Exact. Era responsabilitatea lui.

— Atunci dumneavoastră sunteţi… servitorul lui? a întrebat ea.

Hutch a zâmbit şi s-a bătut uşor peste obraz.

— Nu chiar servitor, doamnă Massey. Nu chiar. Sunt administratorul fermei.

— A! înţeleg, a spus Caroline, chiar dacă nu înţelegea nimic. Bine. Crezi c-o s-ajungem până la cină? a întrebat ea, chinuindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Cină? Poate vreţi să spuneţi mâine seară, doamnă.

— Mâine?

— De-aici, din Woodward, mai sunt aproape treizeci şi cinci de mile până la fermă. Nu e chiar foarte departe, dar e destul de mers şi ar fi mai bine dacă n-am pleca la drum în seara asta. Aveţi o cameră rezervată la hotel şi o cină bună, pentru că după cum arătaţi mi se pare c-aţi avea nevoie de o masă adevărată, dacă îmi permiteţi să fiu aşa de direct.

I-a cercetat silueta slăbuţă şi paloarea tenului.

— Treizeci şi cinci de mile? Dar… cât o să ne ia?

— O să pornim mâine-dimineaţă devreme şi ar trebui s-ajungem poimâine pe la ora prânzului… Nu m-aşteptam să aduceţi atât de multe cufere cu dumneavoastră… s-ar putea să-ncetinească niţel căruţa. Dar caii sunt odihniţi şi, dacă vremea o să rămână aşa frumoasă, o să fie bine, o călătorie uşoară.

I-a zâmbit, aşa că s-a adunat şi i-a întors zâmbetul, în loc să arate oboseala pe care o resimţea numai la gândul că va mai trebui să călătorească o zi şi jumătate. Hutch a păşit înainte, oferindu-i braţul.

— Aşa mai merge! Haideţi cu mine acum, să vă instalăm! Păreţi frântă, doamnă Massey.

Hotelul Central de pe Main Street era condus de o femeie cu faţă rotundă şi acră, care s-a prezentat drept doamna Jessop. A condus-o pe Caroline într-o cameră care măcar era curată, chiar dacă nu era aşa de spaţioasă, în timp ce Hutch a avut grijă ca bagajele ei să fie transportate de la gară la căruţa care urma să-i ducă a doua zi la fermă. Doamna Jessop s-a încruntat când i-a cerut să facă o baie caldă, iar Caroline a scos nerăbdătoare nişte monede din pungă, pentru a îndulci rugămintea.

— Bine, atunci. O să vă bat la uşă când o fi gata, i-a spus proprietăreasa, privind-o cu asprime.

Zăvorul de la baie era fragil şi exista o gaură în lemnul uşii, prin

care te puteai uita pe furiş de pe coridor. Caroline n-a scăpat-o din priviri cât timp s-a îmbăiat, îngrozită de gândul că ar putea vedea umbra unei persoane care să tragă cu ochiul pe acolo. Cada nu era chiar plină, dar o punea oricum pe picioare. Sângele i s-a pus uşor în mişcare în muşchii înţepeniţi şi în spatele dureros, în sfârşit îşi odihnea capul, respirând adânc. Camera mirosea a prosoape jilave şi a săpun ieftin. Ultima dâră de lumină a serii pătrundea caldă prin obloane, voci molcome şi melodioase, cu accente nefamiliare. Apoi s-a auzit vocea unui bărbat, se pare chiar de sub geam.

— Hei, *nenorocitule!* Ce *dracu'* cauţi aici?

Pulsul lui Caroline a crescut imediat la auzul unui limbaj aşa de obscen şi s-a ridicat speriată, cu un pleoscăit puternic, aşteptându-se în fiecare moment să audă şi mai multe înjurături, o bătaie sau chiar focuri de armă. Dar ce a auzit în momentul următor au fost un hohot de râs şi o bătaie pe umeri. S-a aşezat din nou în apa călduţă şi a încercat să se calmeze la loc.

Apoi s-a şters cu un prosop aspru şi s-a îmbrăcat cu o rochie albă, curată, pentru masa de seară, evitând să-şi pună vreo bijuterie pentru că nu dorea să iasă în evidenţă printre ceilalţi clienţi ai restaurantului. Fără ajutorul Sarei, corsetul nu mai era chiar aşa de strâns, iar părul nu mai era aşa de frumos aranjat, dar se simţea mult mai bine în pielea ei în timp ce cobora pentru cină. S-a uitat în jur după Derek Hutchinson, dar nu l-a zărit, aşa că a întrebat-o pe doamna Jessop de el.

— Pun pariu că n-o să-l mai vedeţi în scara asta, i-a răspuns femeia cu un zâmbet complice. Ultima oară când l-am văzut, se-ndrepta către Dew Drop.

— Se îndrepta către ce, dacă nu vă supăraţi?

— Către hanul Dew Drop de lângă podul Miliken, în apropierea gării. Acolo o să se-ntreţină-n seara asta, nu aici!

După asta a chicotit.

— Omului i se face foame, după ce-a petrecut câteva luni bune doar călare.

Văzând expresia confuză a lui Caroline, care nu înţelegea nimic, doamna Jessop a renunţat la subiect.

— Mergeţi şi aşezaţi-vă, doamnă Massey! O s-o trimit imediat pe Dora, cu cina dumneavoastră.

Caroline a făcut aşa cum i s-a spus şi a mâncat de una singură la tejghea, fără nicio companie în afară de cea a Dorei, fata băgăcioasă care, cu fiecare fel de mâncare pe care i-l aducea, îi punea o grămadă de întrebări despre est. În partea cealaltă a încăperii, doi domni cu figuri tensionate discutau despre preţul grâului pe termen lung.

Zorii zilei anunţau vreme frumoasă, cerul era limpede, ca de cleştar,

iar în aer plutea un miros cu care Caroline nu era obişnuită: un miros de pământ ud şi de tufe de salvie care înmugureau în preria din preajma Woodwardului. Era atât de diferit faţă de mirosul de cărămizi, de fum şi de oameni din oraş! Soarele ardea deja când au terminat ultimele pregătiri pentru călătorie. Hutch a ajutat-o să se urce în căruţă, iar Caroline a observat atunci că bărbatul avea un pistol la brâu. Acest lucru i-a provocat un gol ciudat în stomac. Şi-a tras boneta pe frunte, ca să se apere mai bine de lumina puternică a soarelui, dar tot nu putea vedea decât mijindu-şi ochii. Soarele părea să fie mai puternic aici decât la New York, iar când a comentat asta, Hutch a dat din cap.

— Aşa o fi, doamnă. N-am fost niciodată atât de departe în est sau în nord ca să mă gândesc la asta, dar cred că orice loc cu atâtea clădiri, cu atâţia oameni care trăiesc şi mor în el n-are cum să fie decât îmbâcsit, la fel ca râurile.

O pală de vânt mai puternică a ridicat nisipul de sub roţile căruţei, împrăştiindu-l în jurul lor, iar Caroline a început să dea din mâini pentru a-l îndepărta. În curând, faldurile fustei erau pline de nisip. Hutch a privit-o, dar nu a zâmbit.

— După ce-o să ieşim din oraş, o să fie mai puţin nisip, doamnă Massey, i-a spus.

Nu le-a luat mult să străbată oraşul Woodward. Au mers pe Main Street, care era flancată de clădiri de lemn, doar una sau două dintre ele părând mai rezistente. Existau câteva cârciumi, câteva bănci, un oficiu poştal, un magazin universal mare şi un teatru. Era un freamăt de cai şi căruţe, iar mulţi oameni umblau de colo-colo cu treburi, majoritatea fiind bărbaţi. Caroline s-a uitat înapoi peste umăr când au părăsit oraşul. De la distanţă, se putea observa că multe dintre faţadele clădirilor erau false şi că acestea aveau, de fapt, un singur etaj.

— Asta-i tot Woodward-ul? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, doamnă. Acum, peste două mii de suflete numesc locul ăsta „acasă” şi se tot măreşte. De când s-au deschis teritoriile Cheyenne şi Arapaho spre sud, au început să vină tot mai mulţi oameni, să se stabilească aici şi să-şi facă ferme. Unii zic că-i păcat că s-a ajuns să se îngrădească şi să se are pământurile astea. Eu numesc asta progres, deşi mă bucur să spun că mai este destul pământ liber pentru cirezile de vite.

— Arapaho? Ce-nseamnă asta?

— Arapaho? Sunt indieni. Din regiuni mai nordice, dar care s-au stabilit aici în urma deciziei guvernului, la fel ca mulţi alţii… Pământul ăsta pe care ne aflăm noi acum le-a aparţinut celor din tribul Cherokee, până de curând, deşi şi ei locuiau mai departe, în est. L-au concesionat fermierilor şi proprietarilor de cirezi cu mulţi ani

înainte să li se dea mână liberă coloniştilor, în nouăzeci şi trei…

— Dar e sigur? Nu e periculos pentru oamenii civilizaţi să trăiască în zone unde sunt şi indieni?

Caroline era şocată. Hutch i-a aruncat o privire piezişă, apoi a ridicat din umeri.

— Şi-au vândut pământurile şi s-au mutat mai la est. Nu cred c-ar fi fost fericiţi să aibă vecini albi, aşa cum nici albii nu sunt fericiţi să locuiască în preajma indienilor.

— Slavă Domnului! a spus Caroline. N-aş fi putut să dorm liniştită noaptea ştiind că asemenea creaturi mişună pe-afară, prin faţa geamului!

A râs un pic, ascuţit şi nervos, şi n-a observat privirea îngândurată pe care Hutch a aruncat-o către prerie. Caroline a făcut la fel ca el şi a cercetat orizontul înfiorată, numai la gândul că, nu cu mult timp în urmă, pieile-roşii vânau scalpuri chiar în zona aceea. O pereche de iepuri speriaţi a zbughit-o de pe marginea drumului, ascunzându-se după o tufă, nu li se mai zăreau decât vârfurile negre ale urechilor.

După vreo zece sau douăsprezece mile, au apărut câteva clădiri la orizont. Caroline era bucuroasă că le vede. Fiecare milă pe care o străbătuseră de la Woodward încoace părea încă un pas departe de siguranţă, încă o milă departe de civilizaţie, chiar dacă însemna în acelaşi timp şi o milă mai aproape de Corin. Şi-a dus mâna la ochi pentru a vedea mai bine.

— Acela este următorul oraş? a întrebat ea.

Hutch a fluierat uşor caii, două animale vânjoase de culoarea castanelor, cu picioare puternice, şi i-a oprit.

— Nu, doamnă. Este un vechi fort militar. Fort Supply, aşa se numeşte. În curând o să cotim de pe drum, aşa că n-o să mai fie atât de lin.

— Fort Supply? Deci este o garnizoană aici?

— Nu mai este. În ultimii şapte sau opt ani a fost părăsit.

— Dar de ce au fost aici? Ca să-i apere pe oameni de indieni, presupun, nu-i aşa?

— Da, ăsta a fost cu siguranţă unul dintre motive. Dar, mai mult de-atât, aveau misiunea de a-i ţine pe oamenii albi departe de pământurile indienilor. Aşa c-am putea spune că-i apărau pe indieni de oamenii albi, ca mine şi ca dumneavoastră.

— Aha! a exclamat Caroline, cam dezamăgită. Îi plăcea ideea ca soldaţii să fie atât de aproape de fermă şi s-a imaginat imediat dansând un cadril cu bărbaţi în uniforme îngrijite. Dar când s-au apropiat, a observat că fortul nu era înalt şi era nefinisat, construit doar din lemn şi pământ în loc de cărămizi sau piatră. Găurile negre care ţineau loc de ferestre păreau sinistre, iar Caroline şi-a întors privirea, înfiorată.

— Dar unde duce acum drumul ăsta?

— Presupun că nicăieri. Merge de-aici până la Fort Sill, dar capătul ăsta nu este folosit decât de foarte puţină lume, aşa ca noi acum, pentru a face drumul către oraş mai blând pentru oase, i-a răspuns Hutch.

Caroline s-a uitat la drumul gol care se întindea în spatele lor. S-a uitat cum praful se aşeza din nou pe urmele lor. Îşi imaginase un teritoriu virgin, neatins de altceva decât de mâna lui Dumnezeu, dar aici existau deja ruine ca nişte fantome şi un drum către nicăieri.

— În curând o să trecem râul North Canadian, doamnă Massey, dar să nu vă faceţi griji. În perioada asta a anului, n-ar trebui să ne facă niciun fel de probleme, i-a spus Hutch.

Caroline a aprobat dând din cap şi a zâmbit vitejeşte.

Râul era lat, dar nu era adânc. Apa ajungea doar până la jumătatea roţilor căruţei şi până la pântecele cailor. Hutch a slăbit hăţurile când au ajuns mai în larg şi s-au afundat mai adânc, mirosul pielii încinse a cailor îi umplea nările lui Caroline. Şi-a şters câteva picături de pe rochie, reuşind doar să facă nişte pete jegoase. Au făcut popas pentru prânz pe malul celălalt, unde câţiva plopi îşi împleteau rădăcinile pe malul nisipos şi aruncau o umbră pestriţă pe pământ. Hutch a întins o pătură groasă, iar Caroline i-a prins mâna pentru a coborî din căruţă şi apoi s-a aşezat. Corsetul nu-i dădea voie să se simtă confortabil, aşa că a vorbit puţin în timp ce a mâncat o bucată de şuncă care necesita o durată de mestecat indecentă şi nişte pâine care i se sfărâmiţa în poală. Singurul zgomot era făcut de şuieratul blând al vântului printre frunze: acestea se răsuceau şi tremurau, strălucind în nuanţe pale de gri şi verde. Înainte să pornească din nou la drum, Caroline s-a chinuit puţin să-şi scoată umbrela de mătase din bagaje.

Căruţa înainta mult mai încet pe câmpul deschis, izbindu-se de smocurile de iarbă, uneori împotmolindu-se în porţiuni de pământ nisipos sau în mlaştina vreunui pârâu. Uneori, treceau pe lângă mici locuinţe, ferme construite la repezeală pentru a putea adăposti o familie, pentru a revendica un teren, pentru a spera la un nou început. Dar aceste case erau la distanţe mari una de alta şi se răreau tot mai mult cu cât înaintau. Pentru că după-amiaza trecea greu, pe Caroline a cuprins-o moleşeala tot legănându-se pe banchetă lângă Hutch. De câte ori capul ei stătea să-i cadă în piept, o zgâlţâitură o aducea la realitate.

— În curând o să facem popasul de noapte, doamnă. Mi se pare că v-ar prinde bine o cană de cafea şi un loc unde să vă-ntindeţi.

— A, da! Sunt foarte obosită. Dar acum probabil că suntem foarte departe de oraş, nu-i aşa?

— Pare departe, cu căruţa asta-nceată. Dar am mai făcut călătoria asta călare şi mi-a luat doar o zi. Şi fără să mă străduiesc prea tare. Ai

nevoie doar de nişte mâncare bună şi de un cal rapid, iar soţul dumneavoastră creşte cele mai bune animale din tot teritoriul Oklahoma.

— Unde o să înnoptăm? Există vreo aşezare prin preajmă?

— Nu, doamnă. O să campăm în noaptea asta.

— O să campăm?

— Exact. Nu vă îngrijoraţi aşa, doamnă Massey! Sunt un bărbat onorabil şi discret, a spus el, zâmbind confuz, ca răspuns la expresia de uimire de pe chipul lui Caroline. Atunci şi-a dat ea seama că el îşi închipuise că ea era scandalizată la gândul că-şi va petrece noaptea singură cu el. A roşit şi şi-a lăsat privirea în jos, pentru ca apoi să-şi dea seama că ochii i se opriseră tocmai pe betelia pantalonilor lui, acolo unde cămaşa ieşise un pic şi lăsa să se vadă o bucată din abdomenul lui tare şi bronzat. Caroline a înghiţit în sec şi şi-a mutat privirea la orizont. Frica ei cea mai mare fusese de fapt că va sta afară toată noaptea, neprotejată de animalele sălbatice, de vreme şi de alte pericole ale naturii.

Înainte ca soarele să apună, Hutch a oprit căruţa pe un tăpşan, unde pământul era mai verde decât fusese până acolo. A ajutat-o pe Caroline să coboare, iar ea a rămas nemişcată, cu dureri peste tot şi neştiind ce să facă. Hutch le-a scos hăţurile cailor, le-a scos căluşurile din gură şi i-a bătut uşor pe spate. Eliberaţi, caii au făcut câţiva paşi şi au început să pască liniştiţi.

— Dar… n-o să fugă caii? a întrebat Caroline.

— Nu prea departe. Şi, oricum, vin înapoi de la mile distanţă, pentru o bucată de pâine.

Hutch a scos un cort din căruţă şi l-a ridicat foarte repede. A întins mai multe pături pe câteva piei de bivol, pentru a face un culcuş, şi i-a băgat geanta de călătorie înăuntru.

— O să vă simţiţi foarte comod acolo. La fel ca într-un hotel din New York, a asigurat-o.

Caroline l-a privit, neştiind dacă îşi bate joc de ea, apoi a zâmbit şi s-a aşezat în cort, strâmbând din nas la mirosul pieilor. Dar culcuşul era înalt şi moale, iar pânza cortului flutura bătută de vânt, de parcă ar fi respirat. Caroline a simţit cum i se linişteşte inima şi o cuprinde o stare de calm.

Hutch a făcut focul şi s-a ghemuit lângă el, învârtind o tigaie mare, care sfârâia şi scotea fum. Menţinea focul cu nişte obiecte uscate şi maro, ceva complet străin lui Caroline.

— Ce foloseşti pe post de combustibil?

— Balegă, i-a răspuns Hutch, fără alte explicaţii. Caroline n-a îndrăznit să mai întrebe nimic. Cerul era o splendoare, colorat în nuanţe de roz şi turcoaz, trecând de la culori aprinse la vest şi până la un albastru închis la est. Faţa lui Hutch era îmbujorată de la foc.

— Am pus cutia aia acolo pentru dumneavoastră, să vă aşezaţi pe ea, i-a spus, făcându-i semn cu furculiţa.

Caroline s-a aşezat, ascultătoare. În întunericul din spatele focului s-a auzit unul dintre cai fornăind. Apoi un urlet îndepărtat, tare şi fantomatic, s-a răspândit pe întinsul câmpiei până la ei.

— Ce-a fost asta? a exclamat Caroline, sărind imediat în picioare. Era albă ca varul şi agitată, dar Hutch a prins-o de mână, ivindu-se lângă ea.

— Staţi jos, doamnă! Aşezaţi-vă la loc! a insistat el.

— Sunt *lupi?* a ţipat, incapabilă să-şi ascundă tremuratul din voce.

— Lupi de prerie, nimic mai mult. Nu sunt mai mari decât un câine şi nu sunt nici mai fioroşi. N-o să se apropie de noi, vă promit!

— Sunteţi sigur?

— Vă dau cuvântul meu, doamnă Massey! a asigurat-o Hutch, iar Caroline şi-a strâns tare şalul în jurul ei şi s-a ghemuit înfricoşată pe lada de lemn tare, fiecare părticică din corpul ei fiind alarmată.

Se pare că Hutch a început să-i simtă neliniştea, fiindcă a început să vorbească.

— Li se mai spune şi coioţi. Trăiesc în haite şi se hrănesc cu leşuri de pe ici-colo. Doar pentru asta urlă – se anunţă cine a găsit cel mai bun os de vacă de ronţăit. Cele mai mari pagube pe care le fac sunt că mai fură din când în când câte o găină din vreo gospodărie, dar numai când n-au încotro. Cred că s-au învăţat să nu se apropie prea tare de oameni, dacă nu vor un glonţ în coadă…

Şi astfel a continuat să vorbească, cu voce joasă, liniştitoare, iar Caroline şi-a revenit. Din când în când, se mai auzea câte un coiot urlând lung, ca o jelanie.

— Par aşa de singuri, a murmurat ea.

Hutch a privit-o, cu ochii pierduţi în întuneric. I-a întins cu grijă o cană de cositor.

— Beţi nişte cafea, doamnă.

Au trezit-o primele raze ale soarelui, care străluceau irezistibil în cort. Caroline o visase pe Bathilda, care o privea din spate, în timp ce Caroline încerca diferite game muzicale la pian, şi exclama: „Încheieturile! Încheieturile!”, aşa cum îi era obiceiul. Pentru o clipă, Caroline nu şi-a putut aminti unde se află. Şi-a scos capul din cort, cu precauţie, şi s-a simţit uşurată când a văzut că nu era nici urmă de Hutch. Cerul era copleşitor la răsărit. Caroline nu se trezise în viaţa ei atât de devreme. S-a ridicat şi s-a întins. Avea părul ciufulit, iar în gură avea un gust acru de la cafeaua de aseară. S-a frecai la ochi şi a descoperit că avea sprâncenele pline de nisip. De fapt, toată faţa şi toate hainele erau pline de nisip. La manşete avea o dâră de mizerie şi simţea acelaşi lucru şi la guler, frecându-se de piele. Păturile

mototolite de lângă cenuşa rece arătau unde-şi petrecuse noaptea administratorul fermei.

— Bună dimineaţa, doamnă Massey! a strigat Hutch, făcând-o să tresară.

Se apropia dinspre întinderea verde din spatele căruţei, cu doi cai de culoarea castanei, pe care-i ţinea de frâie.

— Cum vi s-a părut prima noapte de cowboy? a întrebat-o zâmbind, iar Caroline i-a zâmbit la rândul ei, nedumerită.

— Bună dimineaţa, domnule Hutchinson! Am dormit bine, mulţumesc.

— Îi duc pe cei doi să se scalde puţin în râu, în partea asta, şi pe urmă o să pregătesc micul dejun, a spus.

Caroline a dat din cap aprobator şi s-a uitat în jur.

— Am lăsat o cană de apă acolo, în caz că vreţi să vă împrospătaţi puţin, a adăugat el, zâmbind din nou în timp ce trecea pe lângă tabără.

Caroline îşi dorea, de fapt, un closet. A şovăit un timp şi apoi şi-a dat seama, spre groaza ei, că va trebui să se uşureze în tufiş şi că plecarea ostentativă a lui Hutch în cealaltă direcţie era modul lui de a o asigura că nu va fi prin prejmă când o va face. I-a lăsat un teanc de şerveţele curate şi un prosop subţire de bumbac, alături de mult râvnita cană cu apă. Cu o expresie oripilată, Caroline s-a folosit de aceste facilităţi insuficiente aşa cum a putut. La întoarcere, Hutch, discret, n-a întrebat nimic despre niciunul dintre obiectele pe care i le lăsase. La prânz, soarele pârjolea, iar braţul lui Caroline, care ţinea strâns umbrela prăfuită, era greu din cauza oboselii. A renunţat, a strâns-o şi şi-a pus-o în braţe. Uitându-se la cerul măreţ şi fantomatic, a observat două puncte îndepărtate, zburând în cerc mult deasupra lor.

— Sunt vulturi? a întrebat, arătând spre cer şi cu ocazia asta a observat cât de maro din cauza mizeriei se făcuse mănuşa ei de dantelă. Hutch i-a urmărit privirea, mijindu-şi ochii.

— Din păcate, sunt doar ulii. Nu prea sunt vulturi aici, în prerie. Dac-o să mergeţi în Munţii Stâncoşi, o s-aveţi ocazia să vedeţi nişte păsări frumoase. Aveţi o privire ascuţită, doamnă Massey, i-a spus, apoi a întors din capul spre cai şi a început să fredoneze doar pentru el: Daisy, Daisy, dă-mi, te rog, răspunsul tău…

Caroline şi-a lăsat privirea să se odihnească la orizont, apoi s-a aşezat mai drept pe banchetă şi a arătat din nou cu degetul.

— Vine cineva! a exclamat ea, entuziasmată.

— Păi, acum suntem aproape de ferma noastră, doamnă. Ar putea fi unul dintre oamenii noştri, a dat Hutch din cap şi a zâmbit cu subînţeles.

— E Corin? a întrebat Caroline, cu mâinile în părul răvăşit. A

început să strângă şuviţele rebele şi să le bage sub bonetă. Credeţi că e domnul Massey?

— Păi… Hutch a zâmbit din nou, în timp ce ea continua să se dichisească, înnebunită. Nu cunosc alt bărbat în împrejurimi care să călărească o iapă aşa de neagră ca asta, aşa că s-ar putea să fie soţul dumneavoastră până la urmă, doamnă.

Caroline îşi aranja în continuare fusta şi se ciupea de obraji, fără să-i pese că Hutch era martorul acestor pregătiri, când călăreţul s-a apropiat de ei şi l-a văzut pe Corin pentru prima dată după ce se căsătoriseră, cu mai mult de o lună în urmă. Calul negru galopa repede, acoperind cu salturile sale bucăţi mari de pământ şi ridicând în urma lui nori de praf, iar când a ajuns în sfârşit în dreptul lor, Corin şi-a dat jos baticul de pe faţă, dezvelind un zâmbet larg. Era la fel de auriu şi de minunat cum şi-l amintea.

— Caroline! a strigat. Ce bine-mi pare să te revăd!

A coborât de pe cal şi a venit la picioarele ei. Ea a rămas acolo sus, nemişcată, încremenită de frică şi aşteptare.

— Eşti bine? Cum a fost călătoria?

Când a văzut că nu-i răspunde nimic, Corin s-a întristat un pic şi o expresie de nedumerire i-a apărut pe chip. Era vina ei. Nu-şi găsea cuvintele şi era mai uşurată că-l vede decât ar fi recunoscut vreodată. Caroline s-a dat bătută, a uitat de bună-cuviinţă şi a coborât de pe băncuţă în braţele care o aşteptau larg deschise. Mai era puţin şi perechea ajungea pe jos, în nisipul preriei. În spatele lor, Hutch îi privea cu hăţurile în mână, cu un zâmbet laconic şi i-a făcut un semn prietenos cu capul şefului său.

Când a ajuns la fermă căruţa care o aducea pe proaspăta soţie a lui Corin Massey, o grămadă de oameni erau împrăştiaţi în curte. Majoritatea erau bărbaţi tineri, îmbrăcaţi în haine purtate şi prăfuite, se vedea că se chinuiseră să-şi aranjeze părul şi să-şi bage cămăşile în pantaloni. Corin a zâmbit când a văzut îngrijorarea de pe chipul lui Caroline, care-şi mai arunca câte o privire disperată la veşmintele murdare. Bărbaţii o salutau şi-şi scoteau pălăriile, murmurând cuvinte de bun venit, în timp ce ea a coborât din căruţă. Le-a zâmbit şi i-a salutat politicos.

— Vreau aşa de tare să te duc să vizitezi ferma, Caroline! Sunt aşa de entuziasmat şi vreau să-ţi arăt totul! Doar dacă nu cumva eşti prea obosită? a spus Corin, descălecând.

— Sunt atât de obosită, Corin! Bineînţeles că trebuie să-mi arăţi totul, dar înainte de asta trebuie să mă odihnesc un pic şi să fac o baie caldă, a spus ea.

Corin a aprobat-o, deşi părea puţin dezamăgit. Casa înaltă şi albă pe care şi-o imaginase Caroline era de fapt una joasă, din lemn, chiar

dacă faţada fusese zugrăvită în alb, nisipul preriei, adus de vânt, murdărise jumătatea de jos. Corin i-a urmărit privirea.

— Un vânt de primăvară s-a pornit înainte ca vopseaua s-apuce să se usuce, i-a spus el cu sfială. O s-o vopsim din nou, nu-ţi face griji! Din fericire, n-am avut timp să vopsim decât faţada, aşa că n-a fost distrusă chiar aşa de multă muncă.

Caroline s-a uitat la părţile laterale ale casei, care erau din lemn neacoperit.

— Mă ocup eu de Strumpet, tu mergi cu doamna Caroline în casă, a spus Hutch, luându-i hăţurile lui Corin.

— Strumpet? a întrebat Caroline, zăpăcită.

— Iapa mea, a rânjit Corin, mângâind calul pe frunte.

Caroline nu ştia prea multe despre cai, dar animalul a părut să se încrunte.

— Cel mai zbuciumat şi mai îndărătnic suflet pe care o să-l găseşti în ţinuturile astea, iar ăsta-i un lucru recunoscut de toată lumea.

— Şi de ce-o mai ţii, atunci?

— Păi, a zis Corin şi a ridicat din umeri, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta, e calul meu.

Înăuntru, pereţii erau goi, iar la ferestre nu existau draperii. Era destulă mobilă, dar era aşezată anapoda. Un fotoliu era tras în faţa cuptorului, părând a fi singurul lucru care se afla la locul lui. Lângă el se găseau teancuri de reviste pentru fermieri şi cataloage cu soiuri de seminţe. Pe podea erau multe cutii şi cartoane. Caroline s-a învârtit, uitându-se la toate astea, nisipul scrâşnind sub picioarele ei, iar când a dat cu privirea de soţul său, n-a putut să-şi ascundă disperarea. Lui Corin i-a pălit zâmbetul de pe chip.

— N-am aranjat nimic, fiindcă m-am gândit că nu avea sens să fac asta până nu veneai şi tu să-mi spui *cum* ţi-ar plăcea. O să le punem la loc repede, acum, că eşti aici, i-a explicat el cu repeziciune.

Caroline a zâmbit, trăgând puternic aer în piept, un aer plin de mireasma lemnului de stejar proaspăt.

— Doar că… mi-a luat mai mult decât am plănuit să ridic casa… Îmi pare rău, Caroline.

— A, nu! Nu trebuie să-ţi pară rău! a exclamat ea, chinuită de gândul că l-a întristat degeaba. Sunt convinsă c-o să fie minunat – ştiu exact cum trebuie aranjat. Ai făcut totul *atât* de bine!

S-a întors şi s-a cuibărit la pieptul lui, desfătându-se cu mirosul lui. Corin i-a îndepărtat şuviţele de păr de pe frunte şi a strâns-o tare în braţe. Atingerea lui o făcea să simtă o fierbinţeală pe dinăuntru şi îi provoca o senzaţie ciudată, ca foamea.

— Hai cu mine, a murmurat el şi a condus-o, pe uşa din colţul îndepărtat al încăperii principale, într-o cameră mai mică, unde un pat mare cu schelet metalic domina încăperea. Era acoperit cu o cuvertură

fină şi multicoloră, iar Caroline şi-a trecut uşor degetele peste ea. Materialele erau satin şi mătase, răcoroase şi vaporoase la atingere.

— Am adus patul tocmai de la New York, i-a spus Corin. A ajuns chiar înainte s-ajungi tu, iar cuvertura este a mamei. De ce nu-l încerci?

— A, nu! O să-l murdăresc. E foarte frumos, Corin! a spus Caroline, încântată.

— Şi eu sunt murdar, dar eu zic să-l încercăm.

Corin i-a luat mâinile şi a cuprins-o de mijloc, apoi a strâns-o în braţe.

— Stai! Nu! s-a împotrivit Caroline râzând, în timp ce el a tras-o spre pat şi au aterizat cu o bufnitură pe saltea.

— N-am avut încă parte de noaptea nunţii, a spus el cu blândeţe. Soarele care intra pe geam îi făcea părul să strălucească ca o coroană şi îi umbrea ochii căprui. Caroline era foarte conştientă de mirosul stătut al corpului ei nespălat şi de gura ei uscată.

— Nu. Încă nu e ora de culcare, iar eu trebuie să mă spăl… Şi ne-ar putea vedea cineva.

— Nu mai eşti la New York, draga mea. Nu mai trebuie să faci ce-ţi spune mătuşa ta şi ce dictează societatea…

Corin şi-a pus palma pe abdomenul ei, iar Caroline a simţit că i se opreşte respiraţia. I-a desfăcut fiecare nasture al bluzei şi a dat-o uşor la o parte.

— Dar eu…

— *Niciun* dar, a murmurat Corin. Întoarce-te!

Caroline s-a supus, iar Corin a bâjbâit un pic până i-a desfăcut şireturile corsetului. Eliberată, Caroline a putut trage aer adânc în piept şi capul a început să i se învârtă în timp ce-şi închidea ochii. Corin a întors-o cu faţa la el şi i-a trasat liniile corpului cu mâinile lui aspre, pe care le remarcase de la început. I-a sărutat încet pleoapele.

— Eşti aşa de frumoasă! i-a spus încet, iar vocea lui era intensă şi tremurată. Ai ochii ca două monede de argint.

Tulburată de forţa pasiunii pe care o simţea, Caroline l-a sărutat cât de tare a putut. Nu prea avea idee ce urma să se întâmple, ştia doar că de-acum Corin avea nişte drepturi asupra corpului ei pe care nu le mai avusese nimeni. Bathilda făcuse câteva aluzii enigmatice la durerea pe care o va avea de îndurat şi îndatoririle pe care le va avea de îndeplinit, dar senzaţia pielii lui Corin pe a ei era cea mai minunată pe care-o trăise în viaţa ei; şi insistenţa blândă a atingerii lui, greutatea corpului său între coapsele ei, toate astea o umpleau de o senzaţie care era fierbinte şi rece şi aproape dureroasă, atât de diferită de tot ceea ce simţise până atunci, încât a strigat cuprinsă de bucurie, fără să-i mai pese de decenţă sau că ar mai exista altcineva pe lume care s-o audă.

Corin a dus-o într-o trăsurică să vadă ferma, care era prea mare pentru a fi străbătută pe jos, iar ea nu călărise niciodată. Păruse surprins de acest lucru, dar apoi a ridicat din umeri şi a spus:

— Nu-ţi face griji, c-o să-nveţi în curând!

Dar Caroline nu avea încredere în cai, cu dinţii lor urâţi şi forţa lor sălbatică, iar gândul de a sta aşezată pe unul nu-i surâdea chiar deloc. Când Corin, mândru, i-a făcut cunoştinţă cu iepele lui şi cu armăsarul Apache, Caroline a încuviinţat din cap, a zâmbit şi s-a chinuit să-i deosebească. Toţi arătau la fel pentru ea. A plimbat-o apoi pe la diferitele ţarcuri, magazii, grajduri şi la clădirile joase în care dormeau lucrătorii. Caroline a observat cât de în largul lui părea Corin aici, spre deosebire de New York, fără nicio urmă de nesiguranţă sau de neîncredere. Au trecut pe lângă o baracă amărâtă, pe jumătate îngropată în pământ şi acoperită cu scânduri şi pământ.

— Asta ar fi fost casa noastră dacă ne-am fi întâlnit mai demult! i-a spus Corin, zâmbind.

— *Asta?* a întrebat Caroline, îngrozită, iar Corin a încuviinţat din cap.

— Coşmelia aia e primul adăpost pe care l-am construit când mi-am îngrădit locul. Şi am trăit două ierni în ea, până când mi-am făcut rost de-o casă normală – am descoperit una în prerie şi am târât-o până aici, dacă-ţi vine să crezi!

— Ai furat o *casă!*

— N-am furat-o! Nu, bineînţeles că nu. Probabil că fusese construită de cineva care încercase să se stabilească aici înainte să fie legal. Oricum, cine o construise se mutase sau fusese mutat. Era pustie, doar. Şerpii îşi făcuseră cuib în ea, aşa că i-am alungat, am suit-o pe platforma unei căruţe şi am târât-o până aici. Era o casă micuţă şi drăguţă, dar nu era destul de încăpătoare pentru o familie.

Spunând asta, i-a luat mâna şi i-a strâns-o puternic; Caroline a privit ruşinoasă în altă parte.

— O familie *mare?* a întrebat Caroline, tatonând terenul.

— Cred că patru sau cinci copii ar fi de ajuns, i-a zâmbit Corin, ştrengăreşte. Tu ce zici?

— Patru sau cinci cred că sunt de ajuns, a aprobat ea cu un zâmbet larg.

— Uită-te aici! Ăsta-i adăpostul în care aducem iepele când trebuie să fete.

— Şi ăla ce este? a întrebat Caroline, arătând cu degetul către un cort conic din spatele adăpostului pentru iepe.

— Acolo locuieşte Joe, împreună cu familia lui. Vezi baraca de alături? Joe şi soţia lui dorm acolo, dar ceilalţi membri ai familiei şi-au dorit un cort tradiţional, aşa că trăiesc liniştiţi în el. Sunt nişte

oameni mai tradiţionalişti.

— De ce şi-ar dori… familia lui Joe să trăiască într-un cort? a întrebat Caroline perplexă. Corin a privit-o la fel de nedumerit ca ea.

— Pentru că sunt indieni, draga mea. Şi le place să trăiască aşa cum au făcut-o întotdeauna, chiar dacă Joe este mai deschis la minte. A lucrat pământul pentru mine de la început, când îl puteam plăti doar cu haine şi cutii de tabac. Unul dintre cei mai buni oameni ai mei…

— Indieni? Sunt *indieni* aici?

Lui Caroline a început să-i bată inima mai repede şi i s-a strâns stomacul. Nu ar fi fost mai şocată nici dacă i-ar fi spus că are un ţarc cu lupi printre animalele lui.

— Hutch mi-a spus c-au plecat toţi! a şoptit ea.

— Da, au plecat majoritatea. Restul oamenilor din tribul lui Joe sunt în rezervaţie, la est de-aici, pe pământurile care ajung la malurile râului Arkansas. Eu mă refeream la cei care au rămas aici, în teritoriul Oklahoma – sunt conduşi de Vulturul-Alb. Unii dintre ei s-au întors în nord, acum câţiva ani. Şeful lor, Ursul-pe-Două-Labe, i-a dus înapoi pe pământurile lor din Nebraska. Bănuiesc că le era mai dor de casă decât altora… i-a explicat el, dar Caroline a prins doar câteva frânturi din istoria rezumată a tribului. Nu-i venea să creadă că în pragul casei ei se găsea tabăra unor sălbatici despre ale căror atrocităţi circulau poveşti cumplite în est, de zeci de ani. A încremenit de frică. A smuls hăţurile din mâinile lui Corin şi a mânat caii înapoi, către casă.

— Stai, aşteaptă, ce faci?! a exclamat Corin, încercând să-i ia hăţurile din mână, deoarece calul începuse să scuture din cap în semn de protest. Căluşul îl deranja la dinţi.

— Vreau să plec! Vreau să plec cât mai departe de *ei*! a strigat Caroline, tremurând toată. Şi-a îngropat faţa în palme, vrând cu disperare să se ascundă.

Corin a potolit caii şi apoi i-a luat mâinile într-ale lui.

— Uite ce e, Caroline! i-a spus pe un ton serios, privind-o drept în ochi. Ascultă-mă! Sunt oameni buni. *Oameni,* la fel ca tine şi ca mine. Vor doar să trăiască, să muncească şi să-şi crească copiii: n-are nicio importanţă ce-ai auzit acolo, în est, unde unora le place să-i descrie pe indieni ca pe cei mai mari ticăloşi. Eu îţi spun că nu vor să-ţi facă rău nici ţie, nici oricui altcuiva. Au existat duşmănii în trecut, conflicte pe care le-am creat de cele mai multe ori noi, albii, dar acum toţi vrem să ne vedem de treburile noastre, cum putem mai bine. Joe şi-a adus familia aici, să trăiască şi să muncească alături de noi, iar eu cred că pentru asta a avut nevoie de mult curaj, un curaj pe care tu şi eu nu-l putem înţelege. Caroline, m-asculţi?

A încuviinţat dând din cap, dar nu prea putea să creadă ce auzea. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Nu plânge, draga mea! Nimic din ce-ai auzit despre indieni nu e

valabil în privinţa lui Joe. Îţi garantez! Hai să-ţi fac cunoştinţă cu el!

— Nu! a spus ea pe nerăsuflate.

— Ba da! Acum sunt vecinii tăi, iar Joe mi-e prieten adevărat.

— Nu pot! Te rog! a rostit Caroline printre suspine.

Corin şi-a scos batista şi i-a şters lacrimile, i-a ridicat bărbia şi i-a zâmbit cu dragoste.

— Biata de tine. Te rog să nu-ţi fie frică! Hai, te rog! După ce-o să-i cunoşti, o să vezi că n-are de ce să-ţi fie teamă.

Corin a mânat calul înapoi către cort şi baracă. În jurul celor două locuinţe erau o mulţime de frânghii pentru rufe, uscătoare de metal, sfori, scule şi hamuri. Un foc ardea lângă cort şi când s-au apropiat au zărit o femeie micuţă, cu părul lins, care a ieşit cu o oală înnegrită, pe care a pus-o pe foc. Era cocoşată, dar ochii îi străluceau vioi din adâncul cutelor care-i brăzdau chipul. N-a spus nimic, dar s-a îndreptat şi a dat din cap, urmărind-o pe Caroline cu un interes tăcut, în timp ce Corin a sărit din trăsură.

— Bună dimineaţa, Nor-Alb, am venit să-ţi fac cunoştinţă cu soţia mea, a spus Corin, ridicându-şi respectuos pălăria în faţa femeii bătrâne. Caroline şi-a simţit picioarele slăbite în clipa în care a atins pământul, după ce Corin a ajutat-o să coboare. A înghiţit în gol, iar în gât i-a rămas un nod care-i îngreuna respiraţia. Gândurile i se învârteau în minte ca într-o vijelie. Din baracă a ieşit un bărbat urmat de o fată tânără, iar din cort a ieşit altă femeie, de vârstă mijlocie şi părând mai dură. Femeia i-a spus ceva de neînţeles lui Corin şi, spre marea uimire a lui Caroline, el i-a răspuns.

— Le vorbeşti limba? spuse Caroline fără să se gândească şi apoi s-a retras uşor când toţi ochii s-au întors spre ea. Corin a zâmbit cu sfială.

— Exact. Uite, Caroline, el este Joe, iar ea e soţia lui, Magpie, pe care lumea o mai strigă şi Maggie.

Caroline a încercat să zâmbească, dar şi-a dat seama că nu-i poate privi în ochi mai mult de câteva secunde. Când i-a privit, a văzut un bărbat încruntat şi brunet, nu foarte înalt, dar cu umeri laţi: o fată durdulie, care avea părul lung împletit cu tot felul de aţe colorate. Părul lui Joe era de asemenea lung şi amândoi aveau pomeţii alungiţi, asemenea felinelor, şi nişte sprâncene groase.

— Sunt foarte încântată să vă cunosc, doamnă Massey, a spus ea.

Engleza ei era perfectă, chiar dacă accentul era puternic. Caroline a privit-o cu uimire.

— Vorbeşti engleză? a şoptit Caroline, nevenindu-i să creadă.

Magpie a chicotit.

— Da, doamnă Massey. Mai bine decât soţul meu, chiar dacă învăţ de mai puţin timp! s-a lăudat ea. Sunt foarte bucuroasă că sunteţi aici. Sunt prea mulţi bărbaţi la ferma asta.

Caroline s-a uitat lung la fata care purta o fustă simplă, o bluză şi o

pătură viu colorată pe umeri. Era încălţată cu nişte papuci moi, de care Caroline nu mai văzuse niciodată. Soţul ei, care purta o vestă greoaie peste cămaşă, a bâiguit ceva pe limba lor, iar Magpie l-a privit mânioasă şi i-a răspuns scurt şi indignat. Joe nu i-a zâmbit cu dragă inimă, ca soţia lui, şi avea o expresie pe care Caroline o găsea mai degrabă ostilă. Ochii lui erau atât de negri, încât o înspăimântau, iar linia buzelor era dreaptă şi fermă.

— N-am mai cunoscut până acum oameni din tribul Cherokee… a spus Caroline, influenţată de purtarea prietenoasă a lui Magpie.

— Nici n-aţi cunoscut încă. Erau primele cuvinte englezeşti ale lui Joe, cam stâlcite. Accentul lui era atât de gutural, încât i-a trebuit ceva timp să-l înţeleagă. Caroline i-a aruncat o privire lui Corin.

— Joe şi familia lui sunt din tribul Ponca, i-a explicat el.

— Dar… Hutch mi-a spus că pământurile astea au fost ale tribului Cherokee înainte…

— Au fost. Este… ca să fie mai simplu, trebuie să ştii că sunt multe triburi în această ţară. Până la urmă, înainte să fie teritoriul Oklahoma, ăsta a fost teritoriul indienilor. Joe şi familia lui, pe care o vezi aici, sunt puţin diferiţi, pentru c-au ales să adopte câte ceva din stilul de viaţă al omului alb. Cei mai mulţi oameni din tribul lui au ales să stea cu ai lor, în rezervaţii. Joe a-nceput să prindă gustul fermei şi nu s-a mai uitat niciodată înapoi, nu-i aşa Joe?

— Am prins gustul de-a te bate pe tine la cărţi, de fapt, a spus indianul Ponca, strâmbându-se sarcastic.

În timp ce se îndepărtau de cort, Caroline s-a încruntat.

— Joe pare un nume ciudat pentru… pentru un Ponco…

— Ponca. Numele său adevărat din limba lui era aproape imposibil de pronunţat. Înseamnă Furtună-de-Nisip sau cam aşa ceva. Joe e pur şi simplu mult mai uşor de pronunţat, i-a explicat Corin.

— Nu pare să-ţi acorde prea mult respect, având în vedere că eşti angajatorul lui.

Când a auzit acest lucru, Corin s-a uitat la Caroline şi o umbră i-a traversat chipul o clipă.

— Te asigur că mă respectă foarte tare. Şi e vorba de un respect pe care a trebuit să-l câştig. Oamenii ca Joe nu te respectă doar pentru că eşti alb sau pentru că ai pământ sau pentru că le plăteşti salariul. Ţi-l arată când le dovedeşti că eşti integru şi că ai voinţă pentru a învăţa sau că le poţi arăta şi tu la rândul tău respectul pe care-l merită. Aici lucrurile sunt puţin diferite faţă de New York, Caroline. Oamenii trebuie să se ajute între ei de câte ori vreo inundaţie, un îngheţ sau o tornadă le poate distruge tot ceea ce au, într-o clipă…

S-a cufundat în tăcere. Un vânt cald a început să bată dinspre prerie, izbindu-se de spiţele roţilor trăsurii. Caroline tăcea, nefericită, fiindcă reproşul lui o rănise.

— O să te obişnuieşti în curând, nu-ţi face probleme, a adăugat Corin, pe un ton mai relaxat.

Câteva zile mai târziu, au organizat picnicul obişnuit din luna de miere: s-au suit în trăsurică odată cu soarele care se ivea la răsărit şi au mers trei ore spre vest, la un loc unde pământul se încreţise şi formase nişte curbe senzuale în jurul unui iaz nu foarte adânc, alimentat de un pârâu leneş. Sălciile argintii îşi lăsau crengile în jos, umbrind oglinda apei, pe care o şi atingeau uneori, făcând rotocoale în cerul care se reflecta în ea.

— E foarte frumos aici, a spus Caroline, zâmbindu-i lui Corin, care a ajutat-o să coboare de pe banchetă.

— Mă bucur că-ţi place, a spus Corin, sărutând-o pe frunte. Este unul dintre locurile mele preferate. Vin aici când trebuie să mă gândesc la anumite lucruri sau când sunt trist…

— De ce nu trăieşti aici, atunci? De ce ai făcut ferma spre est?

— Am vrut s-o fac aici, dar Geoffrey Buchanan mi-a luat-o înainte. Ferma lui este la două mile depărtare, dar pământul ăsta a fost revendicat de el.

— Nu se supără că venim aici?

— Nu cred, e un tip destul de relaxat şi, oricum, n-o să ştie că suntem aici, a zâmbit Corin ştrengăreşte, iar Caroline a râs, mergând pe malul iazului şi băgându-şi degetele în apă.

— Vii des aici? Te-ntristezi des?

— La început mi se-ntâmpla mai des. Mă-ntrebam dac-am revendicat pământul care trebuie, dacă nu cumva eram prea departe de familia mea, dacă pământul era potrivit pentru vite. Dar n-am mai venit aici de multe luni.

Corin a ridicat din umeri.

— N-a trecut mult şi-am înţeles că n-am făcut niciodată vreun lucru mai bun decât să revendic pământul ăsta şi să fac alegerile pe care le-am făcut.

— De unde ştii? l-a întrebat ea, întorcându-şi privirea spre el şi ştergându-şi degetele pe fustă.

— Pentru că te am pe tine. Când a murit tatăl meu, m-am gândit… m-am gândit c-ar trebui să mă mut înapoi la New York pentru o vreme şi să am grijă de mama. Dar în clipa în care m-am întors, am ştiut că nu puteam sta. Apoi te-am găsit pe tine şi tu îţi doreai să vii cu mine… şi dacă există ceva bun în faptul că mi-am pierdut tatăl, tu eşti lucrul ăla, Caroline. Tu eşti ceea ce lipsea din viaţa mea.

Vorbea cu aşa o claritate, cu aşa o hotărâre, încât Caroline se simţea copleşită.

— Chiar crezi asta? i-a şoptit ea, stând aproape de el şi lăsând lumina soarelui să-i înroşească pielea. Ochii lui străluceau şi aveau

culoarea caramelului.

— Chiar cred asta, a spus el încet, iar ea s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute.

Au întins pledurile la umbra sălciilor, au despachetat coşul şi au deshămat calul, pe care Corin l-a priponit de un copac. Caroline stătea cu picioarele strânse cu grijă sub ea şi i-a turnat lui Corin un pahar de limonada. S-a întins uşor lângă ea, proptit într-un cot şi şi-a desfăcut nasturii de la cămaşă, să se răcorească. Caroline l-a urmărit aproape cu sfială, nefiind încă obişnuită cu ideea că îi aparţinea, nefiind încă obişnuită cu stilul lui relaxat. Până să ajungă la fermă, nu ştiuse că bărbaţilor le creşte păr pe piept şi acum îl cerceta, cârlionţat şi lipit de piele, din cauza căldurii.

— Corin? l-a întrebat dintr-odată.

— Da, iubita mea.

— Câţi ani ai?

— Cum? Ştii asta!

— Nu ştiu! Acum mi-am dat seama… Nu ştiu câţi ani ai. Pari mult mai în vârstă decât mine – nu mă refer la aspectul fizic! De fapt, şi la aspect puţin, dar mai mult… în alte privinţe, s-a bâlbâit ea.

Corin a zâmbit.

— O să împlinesc douăzeci şi şapte de ani, a spus. Poftim – eşti uimită că te-ai căsătorit cu un tip aşa de trecut?

— Douăzeci şi şapte nu e aşa de mult! Eu o să-mplinesc nouăsprezece, în câteva luni. Dar… mi se pare că trăieşti aici de-o viaţă!

— Am venit prima oară aici cu tatăl meu, într-o călătorie de afaceri – în căutarea unor distribuitori de carne de vită. Tata se ocupa cu comerţul de carne, ţi-am spus asta? Aproviziona cele mai bune restaurante din New York şi planul era să intru şi eu în afacere cu el. Dar, din prima clipă când am ajuns aici, am ştiut că ne aflăm la capătul greşit al producţiei de carne. Aveam doar şaisprezece ani când m-am hotărât să rămân aici şi să învăţ cum se cresc vitele, în loc să le cumpăr carnea moartă.

— Şaisprezece ani! a exclamat Caroline. Şi nu ţi-a fost frică să-ţi părăseşti familia aşa? l-a întrebat ea, iar Corin s-a gândit o clipă şi apoi a clătinat din cap.

— Nu prea mi-a fost niciodată frică de nimic. Până când te-am invitat pe tine la dans, i-a spus, iar Caroline a roşit fericită în timp ce-şi aranja fusta.

— E foarte cald, nu-i aşa? Chiar şi aici, la umbră, a observat ea.

— Vrei să ştii care e cea mai bună cale de-a te răcori'?

— Care e?

— Înotul! a declarat Corin, sărind în picioare şi dându-şi cămaşa jos, peste cap.

— *Înotul!* Ce vrei să zici? a râs Caroline.

— Îţi arăt eu! i-a spus, dându-şi jos cizmele şi pantalonii şi aruncându-se în apă la fel de gol ca Adam, cu un plescăit uriaş şi stropind totul în jur. Caroline s-a ridicat şi l-a urmărit, neclintită de uimire.

— Haide, iubito! E nemaipomenit! a strigat-o el.

— Eşti *nebun? Nu pot* să mă scald aici! a strigat ea.

— De ce nu? a întrebat el, înotând cu mişcări largi de braţe.

— Păi… păi e… a făcut semn cu mâna nedumerită. E noroi! Şi este afară, în văzul lumii! Oricine ne-ar putea vedea! Şi n-am costum de baie.

— Bineînţeles că ai! E chiar acolo, sub rochie, a rânjit Corin. Şi cine să te vadă? Nu există ţipenie de om pe mile întregi – suntem doar noi doi. Haide! O să-ţi placă la nebunie!

Caroline a înaintat nesigură până la malul iazului, şi-a desfăcut şireturile încălţărilor şi a ezitat. Razele soarelui dansau ademenitor pe suprafaţa apei şi nişte peşti mici se zăreau în locurile mai puţin adânci. Soarele bătea chiar pe ea, simţea cum îi arde capul, iar hainele o strângeau şi o jenau. S-a aplecat, s-a descălţat, şi-a dat jos ciorapii şi a aşezat totul cu grijă pe mal. Apoi, ridicându-şi fusta până la genunchi a intrat în apă până la glezne. Sentimentul de uşurare pe care l-a simţit când apa rece i-a atins pielea lipicioasă a convins-o.

— O, Doamne! a exclamat ea.

— Vezi ce bine te simţi? i-a strigat Corin, venind spre ea.

Fesele lui albe ieşeau în evidenţă, distorsionate de apă, iar Caroline a râs.

— Arăţi exact ca o broască într-o găleată! i-a spus.

— Serios? a întrebat-o el, stropind-o cu apă.

Caroline s-a retras cu un strigăt.

— Haide, hai înăuntru şi înoată! Te provoc!

Caroline s-a uitat peste umăr, să vadă dacă nu apăruse cineva, gata să-i privească dezaprobator dezmăţul, apoi şi-a descheiat rochia şi corsetul şi le-a dat drumul pe o creangă de salcie. Şi-a păstrat cămaşa pe ea, i se făcuse pielea de găină pe umeri de emoţie, se simţea înfiorător de expusă, apoi a mers până la marginea iazului, zgribulită. Acolo a făcut o pauză, fascinată de noroiul care-i ieşea printre degete. Nu mai simţise aşa ceva niciodată, aşa că şi-a ridicat cămaşa şi s-a ghemuit zâmbind, pentru a vedea mai bine. Când şi-a ridicat privirea, l-a observat pe Corin urmărind-o cu o expresie pierdută.

— Ce s-a-ntâmplat? l-a întrebat ea panicată.

— Tu. Mă uit doar la tine… Eşti aşa de curajoasă! Şi aşa de frumoasă! N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva, i-a spus el simplu. Apa îi lipise părul de frunte, făcându-l să pară mai tânăr, ca un băieţandru.

Caroline avea doar intenţia să se bălăcească, dar atingerea apei şi emoţia cuvintelor lui Corin i-au dat curaj, aşa că a intrat în apă până la mijloc, iar apa îi învârtea faldurile translucide ale cămăşii în jurul picioarelor.

— Vino-ncoa şi sărută-mă! i-a cerut Corin.

— Îmi pare rău, domnule, dar sunt mult prea ocupată cu înotul, i-a răspuns Caroline înfumurată şi a început să înoate cu mişcări stângace, îndepărtându-se de el. La început şi-a adus aminte că nu mai înotase din copilărie, la casa de vacanţă a familiei sale.

— O să primesc un sărut chiar dacă va trebui să te prind pentru el, i-a spus Corin. Râzând şi lovind din picioare, Caroline a încercat să scape, dar n-a încercat foarte tare.

Soarele apunea când au ajuns aproape de capătul drumului şi au zărit luminile casei pâlpâind la picioarele lor. Pielea lui Caroline era fierbinte şi o ustura acolo unde o prinsese soarele, iar rochia îi părea ciudată fără cămaşă pe dedesubt. Cămaşa era pusă la uscat, în spatele trăsuricii. Şi-a lins buzele şi a simţit gustul sălciu al apei de pârâu. Amândoi aveau mirosul ei pe piele şi în păr. Făcuseră dragoste pe malul pârâului şi încă mai simţea o moleşeală în muşchi, o senzaţie greoaie şi plăcută. Dintr-odată şi-a dorit să nu se întoarcă înapoi acasă. Îşi dorea ca ziua asta să dureze pentru totdeauna: ea şi Corin într-un loc umbrit, într-o zi fierbinte, făcând dragoste iar şi iar, fără niciun alt gând sau nicio altă grijă pe lume. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Corin a oprit trăsura, observându-şi pentru o clipă casa şi apoi întorcându-se către ea.

— Eşti gata să te-ntorci? a întrebat-o.

— Nu! a spus Caroline cu sălbăticie. Mi-aş… mi-aş dori ca fiecare zi să fie ca astăzi. A fost perfect!

— Chiar aşa a fost, iubita mea, a aprobat Corin, luându-i mâna şi sărutându-i-o.

— Promite-mi c-o să ne mai întoarcem acolo. N-o să fac niciun *pas* către casă dacă nu-mi promiţi!

— Trebuie să ne-ntoarcem acasă! Se lasă întunericul. Dar îţi promit că *vom* mai merge acolo din nou. Putem merge de câte ori vrem – vom mai merge acolo şi vom mai avea multe zile ca cea de azi. Îţi promit! i-a spus.

Caroline s-a uitat la silueta lui în lumina violet a asfinţitului, i-a prins o lucire a ochilor şi forma neclară a unui zâmbet. Şi-a întins mâna şi i-a atins faţa.

— Te iubesc, i-a spus simplu.

Cu o mişcare a hăţurilor, calul a început să meargă agale către casă şi, cu fiecare pas, Caroline simţea cum creşte un vag presentiment în ea. Şi-a întors privirea către pământul întunecat dinaintea ei şi a simţit

dintr-odată că o cuprinde spaima şi că, în ciuda promisiunii lui Corin, nicio zi care va urma nu va mai fi atât de frumoasă ca cea care abia trecuse.

„Cu ochiul
Ţintuit cu pretinsă-nţelepciune în cartea plutitoare:
Ca pe-un cuţit mi-aş arunca privirea
pe uşa-ntredeschisă, şi inima mi-ar tresări sperând
C-aş mai putea zări chipul *străinului.”*

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopţii*

3

Am încercat să-mi amintesc lucruri bune despre Henry. Probabil că îi datorăm asta, pentru că noi am apucat să creştem, să ne trăim vieţile, să ne îndrăgostim, să ne treacă îndrăgostirea. Îi plăcea să spună bancuri idioate, iar mie îmi plăcea să le ascult. Beth a fost întotdeauna bună şi m-a luat peste tot cu ea, şi m-a ajutat, dar era întotdeauna foarte serioasă, chiar şi când era copil. Odată am râs aşa de tare la una dintre glumele lui Henry, încât aproape că am făcut pipi pe mine – groaza că se va întâmpla asta mi-a oprit hohotele şi m-a trimis disperată la baie, cu o mână între picioare. „Cum îi spui unui dinozaur cu un singur ochi? Ochiozaur. Cum îi spui unei căprioare fără niciun ochi? Căprioarbă. De ce îşi pictează elefanţii talpa cu galben? Ca să poată sta invers în budinca de vanilie. Ce e verde şi sună ca mărul? Părul. Ce e mică, maro şi călătoreşte cu două sute de mile pe oră? O coacăză băgată-n priză.” Putea s-o ţină aşa ore întregi, iar eu mă ţineam cu mâinile de burtă, care mă durea de-atâta râs.

Într-o zi, când aveam aproape şapte ani, îmi spunea nişte glume tâmpite. Era sâmbătă, iar resturile de la micul dejun erau încă împrăştiate pe masă: afară era însorit, dar încă rece. Uşile franţuzeşti care dădeau spre terasă erau deschise, iar aerul care pătrundea înăuntru era îndeajuns de rece ca să-mi gâdile gleznele. Nu eram atentă la ce făcea Henry în timp ce-şi debita glumele. Nu-i acordam atenţie. Îl urmam doar, stăteam în spatele lui, îndeajuns de aproape ca să-i dau un imbold să pornească din nou de câte ori făcea vreo pauză. „Mai spune una! De unde ştii când e un elefant în patul tău? Vezi c-are un «E» pe pijama. Ce e maro şi băţos? Un băţ.” Avea o cutie de biscuiţi şi lipea doi biscuiţi între ei cu o cantitate mare de muştar englezesc, o chestie picantă şi urât colorată, pe care Clifford o punea peste cârnaţi. Încercam să-mi amintesc ceva plăcut despre Henry şi mi-am amintit asta.

Nu m-am gândit la vremea aceea să-ntreb de ce. Nu l-am întrebat unde mergem. A împachetat biscuiţii într-un şerveţel şi a băgat pachetul în buzunar. L-am urmat pe pajişte, ca o maimuţă dresată, cerându-i să mai spună glume iar şi iar. Ne-am îndreptat spre vest, nu spre sud, înspre copaci, ci spre vest, către cărare; am mers pe marginea ei, prin spatele gardului viu, până când am ajuns la tabăra lui Dinny. Henry s-a ghemuit în şanţ şi m-a tras şi pe mine după el. Ne-am pitit în spatele unui tufiş de hasmaţuchi cu miros înţepător. Atunci m-am gândit să şoptesc:

— Henry, ce faci? De ce ne ascundem?

Mi-a spus să tac, aşa că l-am ascultat. Un joc de-a spionii, m-am gândit eu; am încercat să nu mă foiesc prea zgomotos când căutam să

nu mă fi aşezat pe vreo urzică, vreun muşuroi sau vreun bondar. Bunicul lui Dinny stătea afară, pe un scaun pliant, lângă casa lui albă pe roţi, avea şapca trasă pe ochi şi braţele încrucişate, cu palmele ascunse la subsuori. Cred că dormea. Avea două cute adânci care porneau din dreptul nasului până la colţurile gurii. Câinii lui stăteau de o parte şi de alta, cu botul pe labe. Doi câini din rasa Collie, alb cu negru, Dixie şi Fiver, pe care nu aveai voie să-i atingi până când bunicul Flag nu-ţi dădea voie. „Dacă te bagi peste ei, o să-ţi retez degetele!”

Henry a aruncat sandviciul de biscuiţi peste gard. Câinii s-au ridicat imediat, dar au adulmecat biscuiţii, aşa că n-au lătrat. I-au ronţăit imediat, cu tot cu muştar. Îmi ţin răsuflarea, dar în mintea mea îi strig: *Henry!* Dixie a scos un sunet de parcă s-ar fi înecat, a strănutat şi şi-a pus botul pe o labă şi a început să-l frece cu cealaltă. Se uita cruciş înspre bot: apoi a strănutat din nou, şi-a scuturat capul şi a început să scheaune. Henry îşi rodea unghiile, iar ochii îi străluceau cu intensitate. Era foarte satisfăcut. Bunicul Flag se trezise şi bombănea către câini. Era cu mâinile afundate în blana de pe ceafa lui Dixie, o examina în timp ce ea râgâia şi fornăia. Fiver s-a răsucit uşor într-o parte, după care s-a sforţat şi a vomitat o chestie gălbuie dezgustătoare. Lui Henry i-a scăpat un hohot de râs, chiar dacă avea mâna la gură. Eu nu mai puteam de mila câinilor şi mă simţeam îngrozitor de vinovată. Voiam să mă ridic şi să strig: Nu e vina mea! Voiam să dispar, să fug înapoi acasă. Am stat înmărmurită, cu capul lăsat pe genunchii ghemuiţi.

Dar cel mai groaznic a fost când am putut să plec într-un final şi m-a ciupit de braţ ca să mă ridic şi nu ne-am îndepărtat nici măcar douăzeci de paşi, când i-am şi zărit pe Beth şi pe Dinny. Blugii lor erau uzi de la rouă, iar Beth avea o frunză mică şi verde în păr.

— Ce-aţi făcut voi doi? a întrebat Beth, iar Henry s-a încruntat la ea.

— *Nimic!* i-a răspuns el, capabil să transmită dispreţul chiar şi printr-un singur cuvânt.

— Erica?

Mă privea cu severitate, fără să creadă că mă plimbam împreună cu Henry fără niciun motiv, dar cu un aer vinovat. Fără să creadă că i-aş fi putut trăda astfel. Dar *ei* unde fuseseră fără mine? îmi venea să strig. *Ei* m-au lăsat pe *mine* singură! Henry m-a privit şi mi-a dat un ghiont.

— Nimic, am minţit eu.

Am fost tăcută şi posomorâtă întreaga zi. Şi când m-am întâlnit cu Dinny a doua zi, nu l-am putut privi în ochi, pentru că ştiam că fusese acasă. Ştiam că aflase tot. Şi toate astea din cauza glumelor lui Henry.

— Rick! Mergem?

Capul lui Eddie se iveşte în uşa camerei mele, unde mă ascunsesem pentru o vreme. Mă uitam prin geamul aburit la lumea albă de afară. Cristale mici se formaseră în colţurile geamului, delicate şi perfecte.

— „Gerul îşi ţine predica ocultă,/ Neajutat de vânt”, îi recit.

— Ce-i asta?

— Coleridge. Mergem, Eddie, cum să nu? Stai cinci secunde!

— Unu, doi, trei, patru, cinci.

— Da, da! Fugi! O să cobor şi eu imediat, nu pot să ies în halat de casă.

Rămăsesem special în halat când îi deschisesem uşa mai devreme lui Maxwell, pentru a-l sfida.

— Azi, nu, mă aprobă Eddie. E un ger de crapă pietrele.

— Minunat, dragul meu! îi strig eu.

Gerul a împodobit copacii cu promoroacă. Parcă este o altă lume afară – e o lume fragilă şi alburie, unde nuanţele de alb şi albastru lăptos au înlocuit cenuşiul mohorât şi maroul. Totul străluceşte de-ţi ia ochii. Fiecare rămurică, fiecare frunză căzută, fiecare firicel de iarbă. Casa este ca nouă: nu mai este fantomatică sau cadaverică, aşa cum mi-o aminteam. Plesnesc de optimism astăzi. Ar fi şi greu să nu fii astfel. După atâtea zile înnorate, cerul pare astăzi că nu se mai termină. Este ameţitor, atât de mult spaţiu deschis aici! Iar Beth a spus că o să vină cu noi azi – atât de vibrant este totul!

Când i-am spus că Dinny este aici, a înmărmurit. Pentru o clipă, m-am speriat. Părea să nu mai respire. Părea că sângele a încetat să-i mai curgă şi inima să-i mai bată, atât era de nemişcată. Un moment lung, suspendat parcă, în care am aşteptat, am privit şi am încercat să ghicesc ce-o să urmeze. Apoi şi-a întors privirea şi şi-a muşcat uşor buza de jos.

— O să fim ca nişte străini acum, a spus şi s-a îndreptat uşor spre bucătărie.

Nu m-a întrebat de unde ştiu, cum mai arată sau de ce se află aici. Şi mi-am dat seama că nu mă deranja să nu-i povestesc. Nu mă deranja să ţin asta pentru mine. Să păstrez vorbele pe care mi le-a spus doar în capul meu. Să-mi aparţină. Când m-am dus după ea, am descoperit că este relaxată şi ne-am făcut câte o cană de ceai, iar eu mi-am înmuiat biscuiţi în al meu. Dar ea n-a mâncat nimic în seara aceea. Nici biscuiţi, nici risotto, nici îngheţată la desert.

Astăzi suntem în douăzeci decembrie. Maşina rulează ascultătoare spre est, prin sat, şi virează pe autostrada A361.

— Încă o zi, oameni buni, şi o să-ncepem numărătoarea inversă până la primăvară! îi anunţ eu, mişcându-mi degetele înţepenite de frig în mănuşi.

— Nu poţi să-ţi doreşti să vină primăvara înainte să treacă Crăciunul! îmi spune Eddie hotărât.

— Chiar aşa? Nici măcar când degetele mi-au îngheţat până la os? Uite, încerc să-i dau drumul şi nu pot! Mi-au îngheţat mâinile pe el!

Eddie râde de mine.

— Să ţii mâinile lipite de volan când conduci nu poate fi decât un lucru bun, observă Beth, uşor amuzată, de lângă mine.

— Atunci se pare c-am făcut o treabă bună c-am îngheţat!

Zâmbesc şi virez spre Avebury. Eddie a făcut preistorie semestrul ăsta. Wiltshire e plin de mistere preistorice. Am parcat, am refuzat politicos să ne înscriem în Naţional Trust, şi ne-am dus după mulţimea care înainta încet pe cărarea dinspre pietre. Pământul scârţâie sub tălpi, iar soarele este copleşitor.

O zi frumoasă de sâmbătă şi sunt o grămadă de oameni la Avebury, toţi înfofoliţi la fel ca noi, amorfi şi întunecaţi, mişcându-se printre blocurile mari de piatră. Două cercuri concentrice, nu la fel de înalte ca cele de la Stonehenge, nu atât de măreţe sau de ordonate, dar cercurile în sine sunt mult mai mari. Un drum trece chiar printre ele: jumătate de sat este împrăştiat printre ele, dar biserica micuţă stă virtuoasă în afara lor. Îmi place aşezământul ăsta. Atâtea vieţi şi atâţia ani îngrămădiţi în acelaşi loc! Ne plimbăm în jurul cercului de pietre. Beth citeşte din ghid, dar nu sunt sigură că Eddie o ascultă. A făcut iar rost de un băţ. Probabil că se luptă cu sabia cu cineva din mintea lui: mi-ar plăcea să ştiu cu cine. Poate cu barbarii. Sau poate cu cineva de la el din şcoală.

— Cercurile de pietre din Avebury sunt cele mai mari din Marea Britanie şi pe locul trei la mărimea pietrelor. Toată zona cuprinde unsprezece hectare şi jumătate…

— Beth! o strig, pentru că se îndreaptă către marginea grupului de pietre. Iarba e alunecoasă acolo, din cauza gheţii.

— Aoleu!

Îşi reia traseul şi râde scurt.

— Eddie, mai încolo o să te-ntreb ce-ai înţeles! îi strig, iar vocea mea străpunge aerul îngheţat. Un cuplu în vârstă se întoarce să se uite. Vreau doar s-o asculte pe Beth.

— Pentru exploatarea şi prelucrarea pietrei se foloseau coarnele de cerb, lamele din os de bou şi probabil unelte de lemn şi coşuri…

— Interesant, spune Eddie, ascultător.

Trecem pe lângă un copac crescut pe marginea unui şanţ, cu rădăcinile noduroase căzând ca o cascadă peste pământ. Eddie se caţără printre ele, în stil comando: se ghemuieşte şi se prinde de rădăcini şi se iveşte la trei metri mai jos de noi.

— Eşti elf? îl întreabă Beth.

— Nu, sunt haiduc şi mă pregătesc să vă tâlhăresc, îi răspunde.

— Pun pariu că n-o să mă prinzi înainte să trec de copacul ăsta cu bine, îl provoacă Beth.

— Am pierdut ocazia de-a vă lua prin surprindere, se plânge Eddie.

— Prinde-mă, dacă poţi! l-a întărâtat Beth, luând-o înainte.

Cu un strigăt de luptă, Eddie a început să escaladeze rădăcinile, împiedicându-se, alunecând şi lovindu-se la genunchi. O prinde pe Beth cu ambele mâini şi o face să ţipe.

— Mă predau, mă predau! spune ea, râzând.

Mergem mai departe, ieşim din sat şi ne continuăm drumul printre pietre, către sud. Soarele străluceşte pe chipul lui Beth – a trecut mult timp de când i-am văzut chipul luminat astfel. Pare palidă, mai bătrână, dar are bujori în obraji. Pare şi liniştită. Eddie ne conduce, cu spada înălţată de atac. Mergem până când ne îngheaţă degetele de la picioare.

Pe drumul de întoarcere, opresc la un magazin din Barrow Storton, ca să-i cumpăr nişte bere de ghimbir lui Eddie. Beth aşteaptă în maşină şi este din nou tăcută. Eu şi Eddie ne prefacem că nu observăm. E groaznic să o ştii în dezechilibru, pe marginea unei noi crize. Şi eu, şi Eddie suntem foarte grijulii şi atenţi cu ea, de frică să n-o înghiontim şi să-i facem chiar noi vânt în partea greşită.

— Poţi să-mi iei mai bine nişte Cola?

— Da, dacă aşa vrei.

— Nu prea le am eu cu alcoolul, ca să fiu sincer. Am băut, nişte vodcă semestrul trecut, în cămin.

— Bei *vodcă?*

— Nu se poate spune că obişnuiesc să *beau.* Am băut o dată. Şi mi-a fost rău, le-a fost rău şi lui Boff şi lui Danny, iar toată camera puţea. Scârbos! Nu-nţeleg de ce le place adulţilor, îmi mărturiseşte fără să se sinchisească. Obrajii lui au o nuanţă rozalie din cauza frigului muşcător. Iar ochii îi sunt strălucitori ca apa.

— Păi, s-ar putea să te răzgândeşti mai târziu. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu-i spui mamei tale! O să facă o criză.

— Că doar nu sunt *prost,* ştii bine!

Eddie îşi dă ochii peste cap.

— Da, ştiu.

Zâmbesc, apoi mă încovoi sub greutatea celor două sticle uriaşe de Cola care aterizează în coş. În timp ce ne apropiem de casa de marcat, intră Dinny. Clopoţelul sună deasupra capului său, ca o mică orchestră voioasă. Dintr-odată nu mai ştiu încotro să mă uit şi cum să stau. A trecut chiar pe lângă maşină, în care se afla Beth. Mă-ntreb dacă l-a văzut şi dacă l-a recunoscut.

— Salutare, Dinny! îi zâmbesc. Vecini obişnuiţi, nimic mai mult, dar inima mea bate puternic. Se uită uimit la mine.

— Erica!

— El e Eddie – adică Ed –, ţi-am povestit despre el. Nepotul meu, băiatul lui Beth.

Îl trag pe Eddie lângă mine, el zâmbeşte plictisit şi salută. Dinny îl studiază cu atenţie şi apoi zâmbeşte.

— Băiatul lui Beth? Îmi pare bine să te cunosc, Ed, îi spune. Dau mâna, iar eu, nu ştiu de ce, sunt mişcată, mi se taie răsuflarea. E doar un gest. Cele două lumi ale mele se întâlnesc prin atingerea acestor mâini.

— Tu eşti acel Dinny cu care se juca mama când era mică?

— Da, eu sunt.

— Erica mi-a povestit despre tine. Mi-a zis că eraţi cei mai buni prieteni.

Dinny mă priveşte tăios, iar eu mă simt vinovată, chiar dacă ştiu că ceea ce am spus este adevărat.

— Păi, cred că eram.

Vocea lui este calmă şi joasă, mereu cumpătată.

— Faci cumpărăturile de Crăciun? intervin eu inutil. Magazinul Spar nu prea abundă în lucruri specifice sezonului. Nişte beteală jerpelită acoperă toate rafturile.

Dinny dezaprobă dând din cap şi apoi îşi dă puţin ochii peste cap.

— Honey vrea chipsuri cu sare şi oţet, îmi spune şi apoi se uită sfios în altă parte.

— Ai văzut-o pe mama afară? Este în maşină, ai salutat-o? întreabă Eddie.

Mă înfiorez.

— Nu. N-am salutat-o. Mă duc… acum, spune Dinny, întorcându-se spre uşă şi uitându-se la maşina mea albă şi murdară. Are o privire intensă: merge drept, cu umerii încordaţi, de parcă ceva l-ar obliga să meargă la ea.

Îl văd prin geamul uşii de la intrare. Printre urmele de zăpadă artificială de pe uşă. Se apleacă peste portieră, i se văd aburii respiraţiei. Beth lasă geamul în jos. Nu-i văd faţa, ascunsă de trupul lui Dinny. O văd cum îşi duce mâinile la gură şi apoi cum şi le retrage, se mişcă de parcă ar pluti. Mă ascund să nu mă vadă, dar în acelaşi timp mă străduiesc să văd tot. Îmi ciulesc urechile, dar tot ce reuşesc să aud este o melodie a celor de la Slade la radioul din spatele casei de marcat. Dinny stă cu mâna goală pe capota maşinii, iar eu simt durerea, de parcă răceala metalului îngheţat mi-ar atinge mie pielea.

— Rick, noi urmăm, îmi spune Eddie, înghiontindu-mă. Coşul meu este la casă, aşa că mă văd nevoită să-mi iau privirea de la ei şi îi zâmbesc bărbatului încruntat din spatele tejghelei. Plătesc Cola, un Twix şi nişte şuncă pentru prânz, iar apoi mă grăbesc să ajung la maşină.

— Şi cu ce te ocupi acum? Dacă-mi amintesc eu bine, întotdeauna ţi-ai dorit să fii flautistă într-o orchestră, spune Dinny. Nu se mai sprijină de maşină, se îndreaptă şi-şi încrucişează mâinile. Pare dintr-

odată defensiv, iar eu remarc că Beth n-a coborât din maşină ca să vorbească cu el. Evită să-l privească şi-şi tot aranjează capătul fularului în poală.

— Asta nu prea mi-a ieşit, a spus, râzând uşor. Am ajuns în clasa a şaptea şi apoi…

Face o pauză şi priveşte din nou în altă parte. A ajuns în clasa a şaptea în primăvara dinainte să dispară Henry.

— N-am mai repetat atât de mult, a încheiat ea, categoric. Acum, în cea mai mare parte a timpului, fac traduceri. Cel mai mult din italiană şi franceză.

— A! exclamă Dinny.

O studiază şi se lasă un moment de linişte, aşa că intervin eu.

— Eu mă chinui destul cu engleza! Să-ncerci să le predai asta adolescenţilor e ca şi cum ai încerca să treci o cămilă prin urechile acului. Dar Beth a avut întotdeauna o înclinaţie pentru limbile străine.

— Trebuie doar s-asculţi, asta-i tot, Rick, îmi spune Beth şi sună oarecum a mustrare.

— N-a fost niciodată punctul meu forte, o aprob zâmbind. Tocmai am fost la Avebury, Ed era nerăbdător să vadă monumentul, fiindcă l-au studiat la şcoală. Chiar dacă, după ce am ajuns acolo, erai mai interesat să bei o ciocolată caldă într-un pub, nu-i aşa, Ed?

— A fost *minunat,* ne asigură Eddie.

Dinny îmi zâmbeşte amuzat, dar, când observă că Beth nu-l mai întreabă nimic, se întunecă uşor la faţă şi se depărtează de maşină.

— Până când staţi? întreabă şi-mi adresează întrebarea mie, având în vedere că Beth are privirea pironită în faţa ei.

— De Crăciun o să fim sigur aici. Încă nu ştim ce-o să facem după aia. Trebuie să punem la punct multe lucruri, îi spun, ceea ce este sincer şi ambiguu în acelaşi timp. Tu?

— Deocamdată, o să rămânem aici. Ridică din umeri, şi mai ambiguu.

— Aha!

Îi zâmbesc.

— Păi, ar trebui să plec. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Beth. Mă bucur că te-am cunoscut, Ed, ne spune, salutându-ne cu o mişcare a capului, şi se depărtează.

— N-a mai cumpărat chipsurile, remarcă Eddie.

— Nu. Probabil c-a uitat, îl aprob eu cu sufletul la gură. O să-i cumpăr eu şi o să i le duc mai târziu.

— Perfect, acceptă Eddie, făcând semn din cap. Deschide portiera din spate cu o mână, în timp ce în cealaltă ţine Twix-ul. Este atât de relaxat! N-are idee ce lucru uriaş tocmai s-a petrecut aici, la geamul maşinii. Mă duc înapoi în magazin, cumpăr chipsuri cu sare şi oţet, mă întorc la maşină, pornesc motorul şi conduc până acasă, fără să mă

uit la Beth, pentru că mă simt prea ciudat, iar lucrurile pe care aş vrea să le întreb nu le-aş putea întreba în faţa fiului ei.

Eddie s-a culcat la el în pat, în pijamale, priponit de iPod. Stă pe burtă şi îşi leagănă picioarele. Citeşte o carte care se numeşte *Sasquatch!* şi cu muzica pornită nu poate auzi bufniţele de afară, care se strigă dintre copaci. Îl las singur. Jos, Beth face ceai de mentă, a prins săculeţul de ceai cu degetele, de un colţ, şi-l tot înmoaie în apă.

— Sper că nu te-a speriat Dinny când a apărut aşa la geamul portierei? spun pe un ton cât se poate de calm.

Beth mă priveşte şi strânge din buze.

— L-am văzut când a intrat în magazin, îmi răspunde, înmuind în continuare pliculeţul.

— Serios? Şi l-ai recunoscut? Eu nu cred că l-aş fi recunoscut – nu aşa, privindu-l o singură dată, de la distanţă.

— Nu te mai prosti, arată exact la fel, spune Beth.

Nu mă simt prea în largul meu – pare să fi observat ceva în plus.

— Da, e de-a dreptul incredibil să-l vezi din nou după atâta timp, nu-i aşa?

— Da, presupun că da, bâiguie ea.

Acum nu-mi vine în minte ce aş mai putea întreba. N-ar trebui să trateze întâmplarea asta cu atâta indiferenţă. Ar trebui să fie mai afectată. I-am cercetat chipul în căutarea unor semne.

— Poate c-ar trebui să-i invităm să ne facă o vizită. Să bem ceva împreună?

— Să-i invităm?

— Pe Dinny şi pe Honey. Ea e… de fapt nu sunt sigură dacă sunt căsătoriţi. Mai are puţin şi-o să nască. Ai putea s-o convingi să n-o facă în pădure, aşa cum are de gând. Cred că Dinny ţi-ar fi foarte recunoscător pentru asta.

— Să nască în pădure? Incredibil! spune Beth. Totuşi, ce nume frumos, Honey[4].

Trebuie să fie mai mult de-atât la mijloc. Sigur trebuie să fie.

— Chiar te simţi bine?

— De ce nu m-aş simţi? mă întreabă pe acelaşi ton care mi se pare năucitor. Mă priveşte din nou, iar eu observ că are degetele cufundate până la jumătate în apa fierbinte. Apă fierbinte, aburindă, şi ea nici măcar nu tresare.

— Dar aproape că n-ai vorbit cu el. Voi doi eraţi atât de apropiaţi… Nu ţi-ai dorit să vorbeşti cu el? Să afli ce-a mai făcut în toţi anii ăştia?

— Erica, douăzeci şi trei de ani înseamnă mult timp. Acum suntem nişte oameni complet diferiţi.

— Nu *complet* – tu eşti în continuare tu. Iar el este tot el. Suntem aceiaşi oameni care se jucau împreună când erau copii…

— Oamenii se schimbă. Merg mai departe, insistă ea.

Într-un final, spun:

— Beth, ce s-a-ntâmplat? Mă refer la Henry.

— Cum adică?

— Adică la ce s-a-ntâmplat cu el.

— A dispărut, spune ea hotărâtă, dar abia îşi mai poate stăpâni vocea.

— Dar tu îţi mai aminteşti de ziua aia de la iaz? Ziua în care a dispărut? Îţi mai aminteşti ce s-a-ntâmplat?

O presez, deşi nu cred că e înţelept. Beth îşi lasă mâinile să cadă pe masa din bucătărie. Loveşte cana cu ceai, care se varsă. Trage adânc aer în piept.

— Cum poţi să mă-ntrebi aşa ceva?

E indignată.

— Cum pot? De ce nu te-aş întreba?

Când îmi ridic privirea, observ că tremură şi are ochii aprinşi de mânie. Nu mai spune nimic, o vreme.

— Doar pentru că Dinny se află în preajmă… doar pentru că se află aici, asta nu-nseamnă că trebuie să te apuci să scormoneşti trecutul!

— Ce legătură are asta cu Dinny? Am pus o întrebare simplă!

— Păi, nu mai pune! Nu mai pune tot felul de întrebări nenorocite, Erica! mi-o trânteşte Beth, ieşind din cameră. Rămân tăcută o bună bucată de timp şi-mi amintesc de ziua aceea.

Ne-am trezit devreme, pentru că fusese o noapte fierbinte. O noapte în care cearceafurile păreau să mi se înfăşoare singure în jurul picioarelor şi mă tot trezeam cu părul ud lipit de frunte şi de gât. Am mâncat micul dejun şi apoi am ascultat la radio în seră, fiindcă era poziţionată spre nord şi era mai răcoroasă dimineaţa. Podeaua era acoperită cu gresie, iar pervazele erau pline de orhidee şi ferigi. Ne-am legănat în balansoarul lui Caroline, pe care erau nişte pernuţe ce miroseau înţepător, a pisică. Caroline era deja moartă. Murise când aveam eu cinci sau şase ani. M-am izbit odată de balansoar, eram foarte mică, şi n-am văzut că este aşezată în el, până când n-a apărut bastonul ei să mă caute. *Laura!* a izbit cu băţul, strigând numele mamei mele. „Du-te şi găseşte-l pe Corin! Spune-i că trebuie să-l văd! Trebuie să-l văd!” N-aveam nici cea mai mică idee cine era Corin, dar eram terifiată de maldărul de cârpe mototolite din balansoar. De puterea caraghioasă din spatele acelui baston. M-am furişat pe sub el şi am fugit.

Ne-am îmbrăcat în ultima clipă, am fost cu Meredith şi cu părinţii noştri la biserică, fără nicio tragere de inimă, şi am mâncat de prânz pe pajişte, la umbra stejarului. La o masă micuţă, pusă acolo doar pentru noi trei – pentru mine, pentru Beth şi pentru Henry. Unt de

arahide şi sandviciuri cu castraveţi, pe care ni le făcuse mama, pentru că ştia că ne este prea cald şi suntem prea mofturoşi pentru a mânca supă. Îmi amintesc de scaunul de răchită, care mă ciupea de picioare. O pasăre din copac şi-a făcut nevoile pe masă. Henry a curăţat găinaţul cu cuţitul lui şi apoi l-a aruncat spre mine. Eu m-am ferit atât de violent, încât am căzut de pe scaun, am lovit piciorul mesei şi am vărsat limonada mea şi pe-a lui Beth. Henry a râs atât de tare, încât a tras o firimitură de pâine pe nas, apoi s-a înecat şi s-a făcut roşu ca racul. Şi eu, şi Beth l-am privit satisfăcute: nu l-am bătut pe spate. Apoi a fost ticălos toată ziua. Ne-am chinuit să scăpăm de el. Din cauza căldurii era ameţit şi violent, ca un taur lovit de insolaţie. Până la urmă, a fost chemat în casă să se odihnească, pentru că a fost prins în timp ce lega piciorul unui labrador cu sârmă, câinele suflând greu din cauza suferinţei şi a sperieturii. Meredith nu suporta sub nicio formă să-i fie chinuiţi câinii.

Dar a ieşit din nou pe-afară, după-amiaza târziu. Ne-a găsit la iazul artificial. Eram toţi trei împreună, pe-atunci. Eu înotasem, prefăcându-mă că eram o vidră, o sirenă, un delfin. Henry a făcut mişto de chiloţii mei uzi şi lăsaţi din cauza apei care se scurgea din ei. „Ai făcut pe tine, Erica?” Apoi ceva, *ceva.* Fugă. Gândul la gaura de scurgere din fundul iazului, care l-ar fi putut suge pe Henry. Asta cred că le-am repetat mereu – „Uitaţi-vă în iaz! Cred că este în iaz! Eram toţi la iaz!” –, chiar dacă mi-au spus că se uitaseră. Mi-a spus mama, mi-a spus poliţistul. Au căutat şi nu era acolo. Nu era nevoie de scafandri, apa era destul de curată, de limpede. Meredith m-a apucat de umeri, m-a zdruncinat şi a urlat: „Unde este, Erica?” Un strop mic de scuipat din gura ei a aterizat, cald şi umed, pe obrazul meu. „Mamă, opreşte-te! Nu!” Eu şi Beth am mâncat de cină în bucătărie, mama ne întindea fasole pe feliile de pâine, iar chipul ei era palid şi îngândurat. Se înserase şi mirosea a iarbă fierbinte, umedă, iar aerul era aşa de plăcut, că-ţi venea să-l mănânci. Dar Beth n-a mâncat nimic. În seara aceea s-a întâmplat prima dată. Prima dată când i-am văzut gura închizându-i-se cu atâta fermitate. Nu intra şi nu ieşea nimic pe ea.

— Ce-i cu chipsurile astea? întreabă Beth, zărind punga de chipsuri cu sare şi oţet printre mărunţişurile pentru micul-dejun de pe masă.

— Erau pentru Honey. Am uitat să i le duc aseară, îi spun.

Eddie stă pe băncuţă, cu spatele la masa din bucătărie, şi aruncă cu o minge de tenis în perete. Mingea este moale, roasă, probabil c-a fost a unuia dintre labradori, la un moment dat. O aruncă cu o înnebunitoare lipsă de ritm.

— Eddie, ai putea să te potoleşti? îl întreb.

Oftează, ţinteşte şi aruncă mingea cu boltă în coşul de gunoi.

— Bună lovitură, dragul meu! Beth zâmbeşte, iar Eddie îşi dă ochii

peste cap. Te-ai plictisit? îl întreabă apoi.

— Puţin. De fapt, nu chiar, se încurcă Eddie. E undeva între sinceritate şi tact.

— De ce nu te duci să-i duci chipsurile astea lui Honey? sugerez eu, sorbindu-mi restul de ceai.

— N-am *cunoscut-o* niciodată pe Honey. Şi pe tipul ăla l-am văzut o singură dată, ieri. Nu pot să mă duc în curtea lor cu chipsurile în mână, nu-i aşa?

— Vin cu tine, îi spun, bălăngănindu-mi picioarele şi apoi mă ridic. Nu vrei să vii, Beth? Tabăra e acolo unde a fost întotdeauna. Nu pot rezista să nu adaug şi asta. Nu înţeleg cum de-ar putea să nu vrea să meargă să vadă.

— Nu. Nu, mulţumesc. Mă duc… Mă duc la o plimbare în oraş. Să iau ziarul de duminică.

— Îmi iei şi mie un Twix?

— Eddie, o să te transformi într-un Twix!

— Te rog!

— Haide, Eddie, să mergem! Ia-ţi ghetele, pentru că e destul de noroi pe drum! îi spun.

Îl duc la tabără pe drumul cel lung, pe lângă iaz. A devenit o zonă de pelerinaj zilnic. Este o zi întunecată astăzi, iar gheaţa nu mai luceşte ca ieri. Mă opresc, merg pe malul apei şi mă uit în adâncul ei. E neschimbată. Nu-mi oferă niciun răspuns. Mă întreb dacă pur şi simplu nu eram atentă când s-a întâmplat ce s-o fi întâmplat. Mintea îmi zboară uneori – rămâne agăţată de un gând retras, rămâne fixată acolo. Mi se mai întâmplă uneori când mi se adresează alţi profesori. Nu-mi place să mă gândesc la amintiri reprimate, la traumă, la amnezie. La boli mintale.

— Rick, eu cred că eşti puţin cam obsedată de iazul ăsta, îmi spune Eddie serios, iar eu zâmbesc.

— Nu sunt. Dar, oricum, ce te face să spui asta?

— De câte ori ajungem în preajma lui, parcă eşti Luna Lovegood[5]. Te holbezi aşa în gol…

— Păi, *scuză-mă,* ce pot să mai zic acum!

— *Glumesc!* exclamă el, împingându-mă ciudat cu umărul. Dar de fiecare dată arată la fel, nu-i aşa?

Se întoarce câţiva paşi, se apleacă să ridice o piatră şi o azvârle în apă. Oglinda se tulbură. Îl privesc şi dintr-odată genunchii încep să mă doară, supărător de tare, de parcă aş fi ratat să pun piciorul pe o treaptă.

— Haide, atunci! îi spun, întorcându-mă repede.

— S-a-ntâmplat ceva aici? mă întreabă Eddie, din senin. Pare încordat şi îngrijorat.

— Ce te face să crezi asta, Eddie?

— Păi, doar… vii mereu aici. Şi capeţi dintr-odată privirea aia, aşa cum păţeşte şi mama când e supărată, mormăie Eddie.

Mă înjur în gând.

— Iar mamei pare… pare să nu-i placă aici.

E uşor să uiţi cât de limpede vede un copil lucrurile.

— Păi, ceva s-a-ntâmplat aici, într-adevăr, Eddie. Vărul nostru Henry a dispărut când eram noi mici. Avea unsprezece ani, exact vârsta pe care o ai şi tu. Nimeni n-a reuşit să afle ce s-a-ntâmplat cu el, aşa că nici noi n-am uitat asta niciodată.

— A! spune, în timp ce dă cu şutul în frunzele moarte. E foarte trist, adaugă într-un final.

— Da, a fost, îi răspund.

— Poate c-a fugit pur şi simplu şi… nu ştiu, a intrat într-o bandă sau ceva de genul ăsta.

— Poate că da, Eddie, spun eu fără speranţă. Eddie dă din cap, aparent satisfăcut de explicaţia asta.

Dinny stă de vorbă cu un bărbat pe care nu-l recunosc, în timp ce câinii sar la noi, încercuindu-ne pentru a ne arăta că sunt stăpânii acelui loc. Zâmbesc şi fac cu mâna, ca şi cum i-aş vizita în fiecare zi, iar Dinny îmi răspunde, făcându-mi şovăielnic cu mâna. Interlocutorul lui îmi zâmbeşte. Este un bărbat slab şi vânjos şi nu foarte înalt. Are părul lins, tuns foarte scurt şi un tatuaj cu o floare mică, albastră pe gât. Eddie se ciocneşte de mine. Ne mişcăm agitat în cercul de maşini.

— Bună ziua, scuzaţi-mă că vă-ntrerup, încerc să spun eu pe un ton cristalin, dar până şi pentru urechile mele pare metalic.

— Bună ziua, eu sunt Patrick. Trebuie să fiţi vecinii noştri de sus, de la casa cea mare, mă întâmpină bărbatul slab şi musculos. Zâmbetul este cald şi neprefăcut, iar strângerea lui de mână îmi zdruncină umărul. După aşa o întâmpinare, parcă mă mai destind.

— Da, exact. Eu sunt Erica şi el este nepotul meu, Eddie.

— Ed! şuieră Eddie, printre dinţi.

— Ed, îmi pare bine să te cunosc.

Patrick îi zguduie şi lui umărul. Îl zăresc pe Harry, care stă pe scăriţa rulotei, în spatele lor. Mă gândesc să-l salut, dar mă răzgândesc. Are din nou ceva în mâini, ceva care-i captează toată atenţia. Mare parte din faţa lui este ascunsă de păr şi de barba deasă.

— Păi, poate părea ciudat ce vreau să-ţi spun, dar am observat c-ai uitat să-i cumperi chipsuri lui Honey, ieri. În magazin. Aşa că i-am adus câteva. Asta dacă nu cumva îi e poftă de murături în dimineaţa asta. Flutur punga mare de chipsuri. Patrick îi aruncă o privire lui Dinny – nu răutăcioasă, mai degrabă confuză.

— Ştiu cât de tare mă enervează *pe mine* când mama se duce la cumpărături şi uită să-mi ia ce i-am cerut, mă salvează Eddie. La sunetul vocii lui, Harry se uită spre noi. Dinny ridică din umeri şi se

întoarce.

— Honey! strigă către ambulanţă.

— O! Nu-i nevoie s-o deranjezi… Simt cum mi se înroşesc obrajii. Honey apare la unul dintre geamuri, care îi încadrează faţa frumuşică şi bosumflată.

— *Ce-i?* strigă ea mult mai tare decât era nevoie.

— Erica are ceva pentru tine.

Eu nu ştiu ce să fac. Eddie se apropie de Harry, încercând să vadă cu ce se ocupă. Honey apare, atentă la cum păşeşte pe trepte. Este îmbrăcată toată în negru, astăzi, iar părul este frapant de deschis la culoare, prin contrast. Stă la distanţă de mine şi mă priveşte cu suspiciune.

— Păi, probabil că pare stupid, dar ţi-am cumpărat astea. Dinny spunea că-ţi doreai şi…

Vocea mi se stinge treptat, aşa că-i întind punga. Honey se apropie şi ia chipsurile.

— Cât îţi datorez? mă întreabă ea, cu o privire furioasă.

— O, nu, nu-ţi face probleme! Nici nu-mi amintesc. Nu-i nevoie!

— Două lire sunt de-ajuns? mă întreabă el.

— Nu-i nevoie.

— Ia-i! Te rog.

Aşa că-i iau.

— Mulţumesc, mormăie Honey şi se întoarce înăuntru.

— N-o băga în seamă pe Honey! râde Patrick. S-a născut cu faţa la cearceaf, pe urmă a fost şi mai rău la pubertate, iar acum, că aşteaptă un copil… Mai bine s-o lăsăm baltă!

— Du-te dracului, Pat! urlă Honey din senin, iar el rânjeşte şi mai tare.

Eddie s-a tot apropiat de Harry. Se zgâieşte la mâinile bărbatului şi probabil că-i blochează lumina.

— Nu-i sta în lumină, te rog, Ed! îi spun, zâmbind cu precauţie.

— Ce-i asta? îl întreabă Eddie pe Harry, care nu-i răspunde, dar îl priveşte zâmbind.

— El e Harry, îi spune Dinny lui Eddie. Nu-i prea place să vorbească.

— A! Arată ca o lanternă. E stricată? Pot să văd şi eu? stăruie Eddie. Harry îşi deschide palmele şi îi arată micile componente mecanice.

— Erica, vii la mica noastră petrecere cu ocazia solstiţiului, din seara asta?

— Nu ştiu ce să zic. Mă uit la Dinny, iar el se uită constant în spate, de parcă ar avea de rezolvat o problemă.

— Sigur că vii! Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai bine, nu-i aşa, Nathan? Facem un foc în aer liber, un grătar. Adu ceva de băut. Şi eşti mai mult decât bine-venită, vecină! îmi spune Patrick.

— Bine, poate o să vin, atunci. Îi zâmbesc.

— Părul tău s-a cam despletit, îi spune Eddie lui Harry. Arăţi un pic ca *Predator.* Ai văzut filmul?

Şi-a băgat deja mâinile în componentele lanternei, ia câte una şi le aşază în ordine. Harry pare uşor uimit.

— Trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

Patrick ne salută din cap, pe mine şi pe Dinny. Pleacă din tabără cu pas sprinten, cu mâinile în buzunarele unei geci impermeabile ponosite.

Îmi privesc vârfurile pline de noroi ale ghetelor şi apoi mă uit la Eddie, care reasamblează lanterna sub ochii neîncrezători ai lui Harry.

— Ed pare un băiat bun, spune Dinny apoi, iar eu aprob din cap.

— E cel mai bun. De mare ajutor.

Urmează un lung moment de tăcere.

— Când am vorbit cu Beth… părea, nu ştiu… a spus Dinny, ezitând.

— Cum părea?

— Nu mai era la fel ca odată. De parcă n-ar fi fost prezentă?

— Suferă de depresie, îi spun, foarte repede. Este aceeaşi Beth. Doar că este mai… fragilă.

Trebuie să-i explic, chiar dacă simt că o trădez. Dinny dă din cap şi se încruntă.

— Cred că totul a început aici. Cred că a început atunci când a dispărut Henry, i-o trântesc eu. Nu e ceea ce mi-a spus Beth, dar eu cred că-i adevărat. Ea mi-a spus că totul a început într-o zi furtunoasă, când se întorcea acasă, cu maşina, pe înserat. Norii erau grei, dar la orizont, spre vest, direcţia în care mergea ea, norii se crăpau în fâşii subţiri şi părţi de cer luminos, de un albastru deschis, se vedeau în spatele lor. Era un cer din acela plumburiu şi vălurit. Spunea că dintr-odată n-a mai putut să-şi dea seama care era orizontul şi care era cerul. Dealurile sau norii. Pământul sau văzduhul. Era atât de tulburător, încât aproape că a intrat pe contrasens şi a avut un fel de rău de mare toată seara, de parcă pământul i s-ar fi mişcat sub picioare. Mi-a spus că după asta nu a mai putut să discearnă ceea ce era real, ceea ce era sigur. Atunci crede că a început totul. Dar mi-o amintesc în seara în care a dispărut Henry. Tăcerea şi fasolea nemâncată din farfurie.

— Mi-ar părea foarte rău să ştiu că ce s-a-ntâmplat atunci i-a făcut rău în tot acest timp, a spus Dinny încet.

El ştie ce s-a-ntâmplat. *Ştie.*

— Da?

Dac-ar continua, dac-ar spune mai mult… *Spune-mi.* Dar n-o face.

— N-a fost… Ei, îmi pare rău s-aud asta. Îmi pare rău să aflu că nu e fericită.

— M-am gândit că poate ar ajuta dacă ne întoarcem aici, dar… Sunt

îngrijorată că s-ar putea să-i facă şi mai rău. Să-i reamintească totul. Cred că lucrurile pot evolua în ambele direcţii. Dar e bine că Eddie este aici. El o face să nu se mai gândească la tot felul de lucruri. Dacă n-ar fi fost el, cred că nici n-ar fi ştiut că e Crăciunul.

— Crezi că Beth va veni diseară la petrecere?

— Sinceră să fiu, nu. Dar o s-o-ntreb, dacă vrei.

Dinny aprobă şi-şi lasă capul în jos.

— Întreab-o! Şi adu-l şi pe Eddie. El şi Harry par să se-nţeleagă bine. E minunat cu copiii – sunt mai puţin complicaţi pentru el.

— Dacă ai invita-o tu, sunt sigură c-ar veni. Adică dacă ai veni până sus, la casă, mă aventurez eu.

Dinny îmi aruncă un zâmbet scurt şi crispat.

— Eu şi casa aia nu ne împăcăm prea bine. Întreab-o tu şi poate ne vedem mai târziu.

Eu aprob şi îmi bag mâinile în buzunarele blugilor.

— Vii, Ed? Eu mă duc acasă. Eddie şi Harry îşi ridică privirea de la meşteritul lor. Două perechi de ochi albaştri, limpezi.

— Pot să stau să termin asta, Rick?

Mă uit la Dinny. El ridică din umeri şi apoi dă din cap în semn că da.

— O să mai arunc eu câte un ochi la ei, îmi spune.

Odată, când Meredith plecase la Devizes, pentru că avea programare la dentist, l-am băgat pe Dinny pe furiş în casă. Henry era acasă la un băiat din oraş, cu care se înţelegea bine. Un băiat care avea o piscină adevărată acasă.

— Haide! i-am şoptit lui Dinny. Ce eşti aşa de fricos?

Ardeam de nerăbdare să-i arăt camerele mari, scările uriaşe, pivniţele enorme. Dar nu pentru a-l impresiona sau pentru a mă da mare. Ideea era că puteam să-i arăt şi eu *lui* ceva în schimb, puteam să fiu şi eu o dată şefa. Beth se pitea în spatele nostru, zâmbind încordat. În afară de servitoare, nu mai era nimeni – ea nu ne acorda niciodată prea multă atenţie –, dar totuşi ne furişam. În spatele ultimei tufe, eram foarte aproape unii de alţii, iar genunchiul lui Dinny mă împungea în coapsă: simţeam mirosul uscat, de pădure, al pielii lui.

Dinny era reticent. I se spusese de multe ori, auzise nenumărate poveşti de la bunicul său, Flag, şi de la părinţii lui: de câteva ori se întâlnise întâmplător şi cu Meredith. Ştia că nu era binevenit acolo şi că n-ar trebui să se apropie. Dar eu îmi dădeam seama că e curios. Ca orice copil când îi este interzis un loc. Nu l-am văzut niciodată atât de nesigur: nu l-am văzut niciodată ezitând şi apoi hotărându-se să continue. Intram din cameră în cameră, iar eu îi dădeam scurte explicaţii.

— Ăsta-i salonul de recepţii, doar că, din câte am văzut eu, nu intră nimeni în el. Pe aici se ajunge-n pivniţă. Hai să vezi! E cât o casă!

Asta-i camera lui Beth. Ea are camera mai mare, pentru că e mai mare ca mine, dar din camera mea se pot vedea copacii. Am zărit o bufniţă, o dată.

Am continuat astfel. Labradorii ne urmăreau, arătându-şi colţii şi dând din coadă, agitaţi.

Dar, cu cât îi arătam mai multe, cu atât mai tăcut devenea Dinny. A rămas fără cuvinte, iar privirea curioasă de mai devreme s-a transformat într-una inexpresivă. Într-un final, am observat până şi eu.

— Nu-ţi place?

A ridicat din umeri şi din sprâncene, nepăsător. Apoi s-a auzit motorul maşinii pe alee. Am îngheţat, am intrat în panică şi inimile au început să ne bată puternic. Încercam să auzim pe unde vin: prin faţă sau prin spate? Am calculat riscurile şi am ales greşit. Am fugit pe terasă, în timp ce ei apăreau la colţul casei. Meredith, tatăl meu şi, cel mai rău, Henry, care se întorsese din vizită. A rânjit. După un moment de aşteptare, l-am apucat pe Dinny de mână şi am luat-o la sănătoasa pe pajişte. Cel mai mare act de revoltă pe care l-am făcut vreodată, şi a fost pentru a-l salva pe Dinny. L-am salvat de pedeapsa de a auzi ceea ce Meredith avea de gând să-i spună. O clipă a amuţit, din cauza şocului. Stătea nemişcată, înaltă şi slabă, într-un costum din pânză de în de culoarea oului de raţă; avea coafura imaculată. Gura ei, o dungă puternică de ruj, s-a deschis când noi nu mai eram deja lângă ea.

— Erica Calcott, întoarce-te-n *clipa asta!* Cum îndrăzneşti să-mi aduci *gunoiul* ăla în casă?! Cum îndrăzneşti! *Insist* să te-ntorci în clipa asta! Şi tu, ţigan împuţit! Fugi ca un nenorocit ce eşti, nu-i aşa? Ca ultima scursură, exact asta eşti!

Îmi place să cred că tatăl meu i-a spus ceva. Şi sper că Dinny n-a auzit, dar undeva, înlăuntrul meu, sunt conştientă c-a auzit. Să fugi ca un hoţ. Ca un intrus. Eu mă credeam curajoasă, credeam că sunt un erou pentru el, dar zile întregi a fost supărat pe mine. Pentru că l-am convins să meargă în casă şi pentru că l-am îndemnat să fugă.

Sunt sus, în camera lui Meredith. Este, bineînţeles, cel mai mare dormitor, cu un pat cu baldachin urât, bogat ornamentat. Baza este înaltă, iar salteaua se afundă. Cum o să mute viitorii proprietari patul ăsta? E uriaş. Cred că doar folosind un topor. Probabil că-l vor înlocui cu ceva modern şi bej. Mă arunc pe pat, pe cuvertura aspră de brocart, şi număr de câte ori mă legăn. Cine a aranjat patul ăsta? Menajera, presupun. În dimineaţa în care Meredith a murit în drum spre oraş. Treptat, mişcările se opresc şi-mi dau seama că stau pe patul bunicii mele decedate. Chiar pe aşternuturile pe care le-a folosit în noaptea dinainte să moară.

Aici, mai mult decât oriunde, pare să i se păstreze amintirea fantomatică intactă. Presupun că aşa e firesc. O parte din mine îşi

doreşte să fi revenit să o vadă, la maturitate. Să o fi încolţit, să o fi obligat să-mi spună de unde venea toată senzaţia aceea de rău. E mult prea târziu acum. Măsuţa ei de toaletă e un obiect imens – lungă şi lată: are câteva sertare mai mici pe fiecare parte şi un sertar mare chiar în mijloc, care mi se deschide în poală: o oglindă cu trei laturi este aşezată pe alt set de sertare. Partea superioară este fină ca mătasea, patinată de atingerea de sute de ani a degetelor moi de femeie. Mă gândesc că mama ar trebui să primească, pe lângă fotografii, şi bijuteriile. Meredith nu s-a ferit să ne spună că şi-a vândut cele mai de preţ bijuterii sau cele mai bune terenuri, pentru a-şi repara acoperişul. Le-a spus acest lucru părinţilor mei pe un ton acuzator, ca şi cum ar fi trebuit să-şi bage mâna în buzunare, să caute pe după pernele de pe canapea şi să găsească treizeci de mii de lire. Dar trebuie să fi rămas ceva pentru mâinile mele abile.

Rujuri şi farduri şi pudre în sertarul din dreapta sus. Mici dune de pudră care sclipesc sub tuburile de metal sau plastic. În următorul sertar sunt curele, încolăcite ca nişte şerpi. Batiste, clame şi eşarfe de mătase. Sertarul ăsta miroase puternic a Meredith, miroase a parfumul ei, cu note uşoare de la labradorii ei. În ultimul sertar din dreapta sunt cutii. Le scot şi le înşir. Cele mai multe dintre ele sunt pline de bijuterii – par să fie accesorii. O cutie, cea mai mare, închisă la culoare şi lucioasă, este plină cu fotografii.

O deschid, cu un fior de entuziasm. Scrisori de la Clifford şi Mary, vederi de la mama şi de la tata, extrase de cont ciudate, ascunse în cutia asta secretă cine ştie din ce motive. Citesc pe sărite din toate şi mă simt cuprinsă de curiozitate. Sunt şi câteva fotografii, pe care le pun de-o parte, şi apoi găsesc articole de ziar. Despre Henry, bineînţeles. Ziarele locale au început să scrie. *A dispărut nepotul lui lady Calcott. Căutarea băiatului pierdut ia amploare. Hainele descoperite în pădurea Westridge nu erau ale copilului dispărut.* Apoi au început şi ziarele naţionale. Se temeau c-a fost răpit, erau o grămadă de speculaţii, un vagabond misterios zărit pe marginea şoselei A361 cu o traistă mare în spate, în care ar fi putut să fie băgat un copil. Un băiat care se potrivea descrierilor a fost văzut întins într-o maşină în Devizes. *Poliţia este foarte îngrijorată.* Nu-mi pot lua ochii de la ele. De parcă un vagabond ar fi putut să-l care pe Henry vreun pic! Pe Henry cel lung şi zdravăn! Eu şi Beth n-am văzut niciodată nimic din toate astea. Bineînţeles că nu am văzut. Nimeni nu citeşte ziarul la opt ani şi, de cele mai multe ori, ni se interzicea să ne uităm la ştiri la televizor.

Se pare că obişnuia să cumpere mai multe ziare, în fiecare zi. Oare a decupat articolele pe vremea aceea sau mulţi ani mai târziu, din dorinţa de a-şi menţine speranţa vie sau de a-l menţine în viaţă *pe el?* Nu aveam nici cea mai mică idee că fusese o ştire aşa de importantă.

Nu m-am gândit până acum la reporterii care se învârteau pe la poartă şi la legătura lor cu vreo ştire de importanţă naţională. Bineînţeles că acum îmi dau seama de ce se aflau reporterii acolo: de ce povestea a continuat, având parte de tot mai puţine coloane în ziar, până când a dispărut de tot. Nu e normal să dispară copii fără urmă. Cred că asta e cea mai mare frică, mai mare chiar decât descoperirea cadavrului. Să nu ai niciun răspuns, nicio idee. Biata Meredith! La urma urmei, era bunica lui. Trebuia să fi avut grijă de el.

Mă uit mult timp la o fotografie ştearsă, mărită de-a lui Henry. O fotografie de şcoală. E îngrijit şi frumuşel, îmbrăcat într-un sacou, cu o cravată vărgată de uniformă. Părul, pieptănat; un zâmbet larg, cuviincios. Fotografia asta a fost pe post de afiş în vitrinele magazinelor, pe stâlpii de telegraf, în paginile ziarelor, în săli de aşteptare, magazine, garaje şi baruri. Nu existau pagini de internet pe atunci, dar îmi amintesc că am văzut fotografia asta peste tot în oraş. Cea din vitrină era color. S-a decolorat repede de la lumina soarelui, dar când am văzut-o prima oară era viu colorată. „Pot să mă duc până la magazin? Nu! Trebuie să stai în casă!” Nu înţelegeam de ce. Într-un final, a mers mama cu mine, ţinându-mă de mână, şi i-a rugat politicos pe reporteri să ne lase să trecem şi să nu ne urmărească. Vreo doi ne-au urmărit totuşi şi au făcut nişte fotografii inutile cu noi ieşind din magazin, cu nişte îngheţate pe băţ, portocalii. Un articol mic, de la sfârşitul lunii august, 1987. Un an întreg mai târziu. Ultimul rând, plin de regret: *În ciuda amplei anchete a poliţiei, nu s-a găsit încă nicio urmă a băiatului dispărut.*

Simt o durere în coaste şi-mi dau seama că-mi ţinusem respiraţia. De parcă aş fi sperat, de parcă povestea ar fi putut să aibă alt final. A început să plouă mai tare. Eddie este afară, în pădure. O să se ude până la piele. Pare aproape ireal să citesc despre Henry în presă, să citesc despre vara aceea. Ireal şi, în acelaşi timp, cu atât mai real. Cu atât mai groaznic. Chiar s-a-ntâmplat, iar eu mă aflam acolo. Pun la loc bucăţile de ziar în cutie, cu grijă, să nu le mototolesc. Mă gândesc să le păstrez pe toate, în aceeaşi cutie asemănătoare unui sicriu, în care le-a pus Meredith în urmă cu douăzeci şi trei de ani.

Iau teancul de fotografii şi mă uit la ele, încercând să alung gândurile sumbre trezite de articolele de ziar. Portrete de familie şi multe instantanee din vacanţe – ceea ce căuta mama. O mică fotografie alb-negru cu Meredith şi Charles în ziua nunţii lor – bunicul meu, Charles, care a fost omorât în cel de-al Doilea Război Mondial. Charles nu făcea parte din trupele armate, dar o rachetă V2 rătăcită a căzut chiar peste restaurantul în care-şi lua prânzul. Cele mai bune fotografii, de la nunta lor sunt în salon, lângă pian, puse în rame argintii, dar în asta Meredith a fost prinsă dintr-un unghi ciudat, întorcându-se să se uite peste umăr, dar nu la Charles, de parcă tivul

rochiei i s-ar fi prins în ceva. Ies din biserică, de la întuneric la lumină. Figura lui Meredith din profil este tânără şi foarte nerăbdătoare. Are părul foarte blond şi nişte ochi imenşi. Cum a reuşit o fată, o mireasă atât de emoţionată, să devină Meredith? Meredith pe care mi-o amintesc eu, rece şi dură ca rafturile de marmură din cămară.

Doar o fotografie mă fascinează. Este foarte veche, ruptă pe la margini. Imaginea apare dintr-o mare de cute şi este destul de ştearsă. O femeie tânără, având probabil în jur de douăzeci de ani, într-o rochie cu guler, cu părul prins rigid la spate, iar în poala ei, un copil într-o rochie de dantelă, nu pare să aibă mai mult de şase luni. Un copil cu părul negru, cu faţa uşor murdară, fantomatic, de parcă s-ar fi mişcat chiar atunci când a fost făcută fotografia. Femeia aceea este Caroline. O recunosc din celelalte fotografii din casă, chiar dacă în niciuna dintre ele nu arată la fel de tânără. O întorc şi citesc ştampila ştearsă de pe spate – „Gilbert Beaufort Fiul, New York City” – şi, scris de mână, cu cerneală care aproape că s-a şters: „1904”.

Dar Caroline s-a căsătorit cu Henry Calcott, străbunicul meu, de-abia în 1905. Acum câţiva ani, pe Mary a apucat-o dragostea de genealogie – a alcătuit arborele genealogic al familiei Calcott, în care intrase prin căsătorie şi de care era foarte mândră, şi ne-a trimis câte o copie în acel an, împreună cu felicitarea de Crăciun. S-au căsătorit în 1905 şi au pierdut o fiică înainte să se nască Meredith, în 1911. Mă încrunt şi întorc fotografia spre lumină, încercând să descopăr mai multe detalii. Caroline mă fixează calmă, cu mâna pusă protector în jurul bebeluşului ei. Unde a dispărut copilul ăsta? De ce a dispărut din arborele genealogic al familiei noastre? Bag fotografia în buzunarul din spate şi-mi îndes neatentă mâna prin bijuterii. Mă înţep la deget în acul unei broşe şi mai rămân acolo puţin şi-mi sug sângele.

După cină, Eddie fuge de la masă, ca să se uite la televizor. Eu şi Beth stăm printre farfurii şi boluri murdare. A mâncat puţin. N-a mâncat destul, ba chiar foarte puţin. Când simte că Eddie o priveşte, se străduieşte mai tare. Fur ultimul cartof din castron şi mă las pe spătar, dar mi-aduc aminte că am ceva în buzunarul de la blugi.

— Ce-i asta? întreabă Beth, după ce scot fotografia cu străbunica noastră din buzunar. N-a vorbit prea mult cu mine de când am întrebat-o despre Henry, iar acum vocea ei este uşor înţepată. Dar ştiu să recunosc un steag alb când îl văd.

— Am găsit-o în camera lui Meredith – este Caroline, îi spun în timp ce-i dau fotografia.

Beth studiază chipul tânăr, ochii palizi.

— Doamne, da, aşa e! Îmi amintesc ochii ăştia – chiar şi când era bătrână aveau aceeaşi culoare, argintiu deschis. Îţi aminteşti?

— Nu, nu prea.

— Da, erai destul de mică.

— Mi-era frică de ea. Nu mi se părea deloc umană.

— Chiar ţi-era? Dar nu se sinchisea niciodată de noi. Nu ne dădea prea multă atenţie.

— Ştiu. Atâta doar că era atât de… *bătrână!* spun eu, iar Beth chicoteşte.

— Da, era, într-adevăr. Cu totul dintr-o altă epocă.

— Ce-ţi mai aminteşti despre ea? o întreb, iar Beth se lasă pe spate şi împinge farfuria din faţa ei. Jumătate din felia de gutuie este încă în farfurie, neatinsă.

— Îmi amintesc de expresia pe care o avea Meredith ori de câte ori trebuia să-i dea de mâncare sau s-o îmbrace. Privirea aia de nepăsare studiată. Mi-aduc aminte că mă gândeam că trebuie să aibă gânduri groaznice, nişte gânduri atât de groaznice, încât era cât se poate de atentă să nu le lase să-i apară pe chip.

— Dar despre Caroline? Îţi mai aminteşti ceva din ce spunea sau făcea?

— Păi, lasă-mă să mă gândesc. Îmi amintesc când a luat-o razna, la o petrecere, într-o vară – când o fi fost? Nu-mi amintesc. Nu cu mult înainte să moară. Îţi mai aminteşti? Cu focurile de artificii şi toate felinarele înşirate pe şosea, pentru a ne lumina drumul spre casă?

— Doamne! Am uitat complet de asta… Mi-amintesc de artificii, aşa e, şi de mâncare. Dar acum, că mi-ai zis… mi-o amintesc şi pe Meredith, ducând-o în casă pe Caroline, în scaunul cu rotile, fiindcă strigase ceva despre nişte ciori… ce era oare? Îţi aminteşti? o întreb, iar Beth dă din cap afirmativ.

— Nu erau ciori, spune. Iar în timp ce-mi povesteşte, episoadele îmi devin clare în minte, de parcă ar fi fost întotdeauna acolo, aşteptând-o pe Beth să pună degetul pe rană.

Petrecerea de vară de pe domeniul Storton era un obicei anual şi avea loc în prima sâmbătă din iulie. Uneori o prindeam, alteori, nu, în funcţie de programul şcolar. Întotdeauna speram să ajungem la timp – era singura ocazie în care voiam să luăm parte la ceva ce avea legătură cu Meredith, pentru că luminile, oamenii, muzica, rochiile transformau conacul în cu totul altceva, într-o altă lume. În acel an, Beth şi-a petrecut ore întregi aranjându-mi părul. Plânsesem, pentru că rochiţa mea elegantă îmi rămăsese mică, lucru pe care nu-l observase nimeni, până în seara aceea, când m-am îmbrăcat cu ea. Era prea strâmtă la umeri, iar pliurile mă ciupeau. Dar nu exista nicio alternativă, aşa că trebuia s-o port şi, ca să mă înveselească, Beth mi-a împletit panglici turcoaz în păr, vreo cincisprezece sau douăzeci în total, care se uneau într-o coadă de cârlionţi la ceafă.

— Asta-i ultima, stai liniştită! Gata. Arăţi ca pasărea-paradisului, Erica! A zâmbit în timp ce înnoda ultima panglică. Mi-am pipăit capul şi am fost mulţumită de penajul de panglici din capul meu.

Torţe aprinse se îndreptau spre noi dinspre stradă, fumegând şi impregnând aerul nopţii cu un miros de parafină. Făceau zgomotul unor steaguri fluturând. Un cvartet de coarde era instalat pe terasă, lângă mesele lungi, învelite cu feţe de masă albe şi pline de pahare strălucitoare. Găleţile de gheaţă argintii, cu picioare lungi, răceau sticlele de şampanie, iar chelnerii au ridicat din sprâncene când mi-am băgat degetele şi am luat un cub de gheaţă să-l sug. Probabil că mâncarea era minunată, dar îmi amintesc cum am luat un aperitiv cu caviar, pe care mi l-am îndesat în gură şi apoi l-am scuipat în primul strat de flori. Conversaţiile adulţilor, pe care nu le înţelegeam, ne ameţeau: bârfa şi zvonurile treceau din gură în gură, iar cei mari uitau de noi, micii spioni infiltraţi în mulţime.

La petrecere erau invitate toate rudele noastre, chiar şi cele mai îndepărtate, cu care acum nu mă mai văd, şi toată lumea care era cineva în societate, în districtul nostru. Un fotograf de la *Wiltshire Life* se învârtea pe acolo, imortalizând femeile cele mai atrăgătoare şi bărbaţii cu cele mai multe titluri nobiliare. Femei care semănau cu nişte cai, cu părul lins şi dinţii mari, care purtau rochii de seară scumpe şi ţipătoare, în nuanţe de roz, turcoaz şi verde-smarald. Cu această ocazie, îşi scoteau colecţia de diamante – pietre care străluceau pe pielea pistruiată specifică englezilor. Toată grădina era plină de mirosul parfumurilor lor, iar mai târziu, când începea dansul, de mirosul transpiraţiei proaspete. Bărbaţii purtau cravate negre. Tata era deranjat de gulerul prea scrobit al cămăşii. Insectele se învârteau în jurul felinarelor ca scânteile în jurul focului. Întreaga pajişte răsuna de voci şi râsete, un murmur constant, care se înteţea odată cu numărul de sticle golite. Doar artificiile reuşeau să facă linişte, iar noi, copiii, ne holbam fascinaţi când cerul de un purpuriu închis exploda de lumină.

O întreagă armată de oameni era adusă pentru a se ocupa de petrecere. Chelneri care se ocupau de vin; bucătari; ospătăriţe care serveau diferitele feluri de mâncare; majordomi calmi, rigizi care stăteau de pază înăuntru, conducând politicos oaspeţii către toaletele de la subsol şi descurajând curioşii care se aventurau în camerele familiei. Pe unul dintre aceşti oameni, un necunoscut, l-a atacat, în mod inexplicabil, Caroline. Fusese aşezată în scaunul ei pe verandă, îndeajuns de aproape de terasă pentru a auzi muzica, dar încă la adăpostul casei. Oamenii treceau să o salute, aplecându-se stingher pentru a nu părea că o domină, dar se îndepărtau cât de repede era politicos s-o facă. Pe unii dintre ei, Caroline îi saluta cu o aplecare a capului. Pe alţii îi ignora pur şi simplu. Apoi o chelneriţă s-a apropiat

de ea, zâmbind şi oferindu-i să servească ceva.

Era brunetă, îmi amintesc asta. Foarte tânără, probabil chiar adolescentă. Eu şi Beth o remarcaserăm mai devreme, ne atrăsese atenţia părul ei. Avea pielea măslinie şi un păr negru şi des, împletit într-o coadă groasă. Era întunecat şi strălucitor ca cerneala. Avea un trup rotofei, armonios şi chipul rotund, cu ochi căprui închis şi bujori în obraji. Poate că era de origine spaniolă sau greacă. Dar când Caroline s-a uitat în sus şi privirea i-a căzut pe fată, ochii i s-au mărit şi gura i s-a deschis – o gaură umedă, lipsită de buze, căscată pe chip. Eram destul de aproape pentru a vedea că tremura şi pentru a observa cum chelneriţă s-a încruntat, speriată.

— Magpie? a şoptit Caroline. O respiraţie nervoasă a format cuvântul atât de şuierat, încât am crezut c-am auzit greşit. Dar l-a rostit din nou, cu fermitate. Magpie, tu eşti? Chelneriţa a dat din cap şi a zâmbit, dar Caroline şi-a întins mâinile spre ea, cu un strigăt aspru.

Meredith şi-a privit mama, încruntându-se.

— Eşti bine, mamă? a întrebat-o, dar Caroline a ignorat-o, continuând să se holbeze la chelneriţă brunetă, cu o expresie îngrozită.

— E imposibil să fii tu! Eşti moartă! Ştiu că eşti moartă… am *văzut* eu… s-a tânguit.

— Staţi liniştită, a spus fata, îndepărtându-se de bătrână. Eu şi Beth am privit fascinate cum lacrimile au început să curgă pe obrajii lui Caroline.

— Nu-mi face rău… te rog, nu-mi face rău, a spus ea răguşit.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat Meredith, apărând lângă mama ei şi privind-o pe chelneriţă neajutorată, care nu era în stare decât să dea din cap.

— Mamă, taci, te rog! Ce se-ntâmplă cu tine?

— Nu! Magpie… cum e posibil? Eram sigură că… n-am vrut să… se lamenta ea, acoperindu-şi gura cu mâinile tremurânde. Chipul ei era răvăşit, chinuit. Chelneriţa s-a îndepărtat, cerându-şi scuze şi zâmbind destul de stingher.

— Magpie… stai puţin, Magpie!

— Gata, ajunge! Nu e nicio Magpie aici. Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, încearcă să te aduni! a dojenit-o Meredith, cu asprime. Avem musafiri, i-a spus direct, încercând să se apropie de Caroline şi să-i vorbească la ureche. Dar Caroline o urmărea pe fata cu părul negru, căutând-o cu frenezie prin mulţime.

— Magpie! Magpie! a strigat ea, plângând. I-a prins mâna lui Meredith şi şi-a fixat fiica cu ochii larg deschişi şi disperaţi. S-a-ntors! N-o lăsa să-mi facă rău!

— Gata, ajunge! Clifford, vino să m-ajuţi! Meredith i-a făcut ferm

semn din cap fiului său. Au întors scaunul lui Caroline şi l-au urnit printre uşile mari de sticlă. Caroline a încercat să li se împotrivească şi îşi întorcea capul ca să o caute pe fată, repetându-i încontinuu numele: „Magpie, Magpie!” Îmi amintesc că a fost prima şi ultima oară când mi-a fost milă de ea, fiindcă părea atât de speriată şi atât de tristă, foarte tristă.

— Magpie, asta era. Un nume ciudat, spun eu în timp ce Beth se opreşte din vorbit, îşi desface coada de cal şi-şi trece degetele prin păr. Mă-ntreb cine credea că era fata aia?

— Cine ştie. Era destul de confuză pe-atunci. Din câte-mi amintesc, avea peste o sută de ani.

— Crezi că Meredith ştia? A fost destul de dură cu ea, atunci.

— Nu ştiu. Beth ridică din umeri. Meredith era dură tot timpul.

— În noaptea aia a fost îngrozitoare.

Mă ridic să pregătesc ibricul pentru cafea.

— Ar trebui să mergi să dai o raită prin pod, să vezi dacă mai găseşti fotografiile şi hârtiile alea vechi pe care le căutai, a spus Beth, brusc înviorată.

— Da?

— E un cufăr vechi acolo. Când am venit la înmormântarea lui Caroline, îmi amintesc că Meredith a pus tot ce-i aparţinea în cufărul ăla mare de piele. Parcă şi-ar fi dorit să nu mai vadă nimic din ce i-a aparţinut lui Caroline.

— Nu mai ţin minte. Eu unde eram?

— Ai rămas alături, în bibliotecă, cu Nick şi cu Sue. Tata a zis că erai prea mică pentru a merge la înmormântare.

— Atunci mă duc să arunc un ochi mai târziu, îi spun. Ar trebui să vii şi tu sus.

— Nu, nu, pe mine nu m-a interesat niciodată istoria familiei. Totuşi, poate descoperi ceva interesant. Îmi zâmbeşte. Îmi dau seama cât de dornică este să investighez mai degrabă trecutul îndepărtat decât pe cel apropiat. Cât de dornică este să mă distragă.

Dorinţa

1902–1903

Când primăvara s-a prefăcut în vară, Caroline începuse să se obişnuiască cu prezenţa lui Joe, a lui Magpie şi a celorlalte femei Ponca, adică mama lui Joe, Nor-Alb, şi sora lui rămasă văduvă, Annie. Nu le-a mai vizitat, dar Corin a avertizat-o că femeile indiene obişnuiau să se viziteze una pe cealaltă şi să-şi facă daruri, iar ea a primit câteva astfel de vizite, până când femeile Ponca şi-au pierdut interesul. Caroline era îngrozită când le vedea pe cele trei apropiindu-se de casă şi stătea foarte ciudat în timpul vizitelor, era crispată, nesigură de felul în care să le vorbească şi ce să le ofere în schimbul cadourilor lor – miere, mănuşi sau linguri de lemn cioplite frumos. La sfârşit le oferea bani, pe care Nor-Alb îi accepta cu un chip împietrit. Caroline le făcea ceai şi se ruga să plece mai repede, dar, când vizitele lor au încetat, nu se putea abţine să nu se gândească că a dat greş într-un fel. Apoi îl urmărea pe Joe de la fereastră, când se plimba prin fermă, era foarte curioasă să-i vadă trăsăturile ciudate şi coama neagră de păr. Avea un cuţit lung, pe care-l ţinea într-o teacă de piele la brâu, şi de câte ori îl vedea o trecea un fior pe şira spinării.

Nu s-a obişnuit cu căldura care creştea cu fiecare zi ce trecea. La prânz, soarele era un disc alb şi plat, care părea s-o apese pe cap ca o mână uriaşă, ori de câte ori ieşea afară, împingând-o tot mai jos, moleşind-o şi ameţind-o. Când bătea vântul, aerul era la fel de fierbinte ca într-un cuptor. Toată viaţa ei fusese obişnuită să se trezească la zece dimineaţa, iar acum se trezea odată cu Corin, în zori, ca să mai aibă timp să existe, să trăiască înainte să se facă insuportabil de cald. La ora aceea, cerul era violet şi azuriu la răsărit, împuns de stele sleite, care se stingeau pe măsură ce se mijea de ziuă. Corin a dus-o la Woodward, să comande covoare. Şi stofe pentru draperii, o oglindă mare pe care s-o atârne deasupra şemineului, iar el a plătit pentru toate astea cu o expresie uşor năucă. Caroline, nerăbdătoare, a stat ca pe ghimpi în toate săptămânile în care a aşteptat marfa din Kansas City şi a bătut din palme cu încântare când au sosit. Treptat a aranjat mobila din casă mai bine şi a tot măturat pentru a ţine nisipul afară din casă în zilele vântoase, până când a făcut băşici la palme şi a renunţat frustrată, încercând să astupe cu cârpe toate găurile pe care le descoperea pe la tocurile ferestrelor şi uşilor.

Era şi mai greu pentru ea să se obişnuiască cu munca pe care trebuia s-o facă zilnic, doar ca să menţină curăţenia în casă. Ştia că, fiind nevasta lui Corin, trebuia să-i prepare cafeaua şi micul dejun înainte să plece la lucru în fermă, dar, până îşi aranja ea părul, se

spăla pe faţă şi îşi punea corsetul, Corin îşi pregătea singur cafeaua şi mâncarea şi pleca la muncă.

— De ce-ţi pierzi atâta timp cu aranjarea părului, dragostea mea? Nu e nimeni aici care să-şi facă o părere proastă despre tine, dacă ţi-l prinzi pur şi simplu la spate, i-a spus Corin cu blândeţe, ridicându-i părul de pe gâtul umed şi plimbându-şi degetul pe şuviţele fine.

— *Eu* mi-aş face o părere proastă despre mine, i-a răspuns Caroline. O doamnă nu poate să-şi poarte părul despletit. Este pur şi simplu indecent.

Dar a înţeles care era, de fapt, ideea şi a început să se trezească şi mai devreme, pentru a se aranja şi a avea timp să-i pregătească micul dejun.

Când se golea rezervorul, apa trebuia adusă dintr-un izvor din vârful dealului, de la nord de casă: un izvor despre care Corin spunea că e aproape un miracol, pentru că aproape toată apa din întreg comitatul era stricată de ghips care rodea intestinele şi avea un gust groaznic.

— Nici cea mai frumoasă casă din Woodward n-are o sursă de apă atât de aproape de locuinţă şi atât de curată! O aduc în continuare din sud, cu trenul! i-a spus el, mândru.

Dura destul de mult să fierbi apa pe plită, având în vedere că nu prea existau lemne, şi balega pe care Caroline o descoperise la focul de tabără al lui Hutch era mult mai la îndemână şi era adeseori singura sursă de combustibil. De când aflase ce erau acestea – bucăţi de balegă uscată –, Caroline refuzase cu încăpăţânare să le culeagă şi putea fi convinsă să le folosească doar vârându-le în cuptor cu vătraiul. Nu departe de fermă era un firicel de apă, pe care fermierii îl numeau pârâul Toad şi pe malurile căruia creştea un şir de plopi, pruni roşii şi nuci încâlciţi, un pâlc de verdeaţă de care ferma chiar avea nevoie.

— De ce nu putem tăia lemne de la pârâu? a întrebat Caroline, strâmbând din nas, în timp ce Hutch, cam nemulţumit de însărcinare, aducea un coş plin de balegă uscată la uşă.

— Păi, doamnă, am putea, dar doar pentru câteva luni şi apoi ne-am întoarce din nou la balega uscată şi nici n-am mai avea copaci care să ne înfrumuseţeze priveliştea, i-a răspuns Hutch, sec.

În fiecare dimineaţă trebuia adusă apă în casă, trebuia curăţată soba şi făcut focul, apoi trebuiau spălate vasele şi rufele – Caroline fusese obişnuită ca toate hainele murdare să-i fie luate şi apoi să-i fie aduse înapoi peste două zile, curate, călcate şi împachetate cu grijă; a fost uimită să descopere câtă muncă presupuneau cele două zile. Apoi, mai era lupta nesfârşită cu nisipul din casă şi de pe verandă. Trebuia să aibă grijă şi de grădina de legume veştejite şi pipernicite. Corin i-a prezentat mândru seminţele pe care le luase la schimb, de la un vecin.

Pepeni şi dovlecei, mazăre şi fasole. I-a adus şi doi puieţi mici de cireşi, pe care ea îi uda cu mare dragoste şi atenţie, făcându-şi griji pentru ei, ori de câte ori bătea vântul prea tare. S-au chinuit să trăiască în pământul roşu, dar n-au înflorit, oricât de mult i-ar fi dezmierdat ea. Apoi trebuia pregătit prânzul, trebuiau aranjate hainele şi apoi pregătită cina. Caroline nu era o bucătăreasă bună. Ardea ouăle şi nu punea destulă sare la friptura de vită. Legumele se înmuiau prea tare, iar carnea era tare şi aţoasă. Fasolea ei avea miezul tare şi nisipos. Cafeaua era slabă, iar pâinea nu se umfla, ieşind din cuptor tare şi greu de mestecat. De câte ori îşi cerea scuze, Corin o liniştea:

— N-ai fost învăţată să faci toate lucrurile astea, nimic mai mult. O să te obişnuieşti şi o să te descurci. Îi zâmbea şi înghiţea bărbăteşte ce-i pusese ea în faţă.

De câte ori se murdărea pe mâini, se spăla imediat, nesuportând senzaţia de murdărie pe propria piele, mizeria care i se aduna sub fiecare unghie. Îşi freca mâinile de atâtea ori în fiecare zi, încât pielea i s-a înroşit, s-a uscat şi a crăpat, iar ea tânjea după fineţea lor de odinioară, ascunzându-şi-le în poală în fiecare seară.

Băile ei presupuneau multă muncă, umplerea unui butoi mare de aramă şi aprinderea focului sub el, apoi umplerea, cu ajutorul unei găleţi, a cădiţei de tinichea din spatele paravanului de lemn pe care Caroline îl comandase pentru a izola baia de restul încăperii. Corin se enerva din cauza consumului nesăbuit al apei preţioase, dar, la finalul fiecărei zile de muncă, din cauza mişcărilor limitate de corset, pe Caroline o durea toată carnea, de la degetele de la picioare, până la buricele degetelor de la mâini. Simţea fiecare os al şirei spinării în timp ce se ghemuia în cădiţă, simţind cum i se destind uşor toate coastele. Mâinile îi tremurau de oboseală în timp ce storcea hainele spălate. La lumina gălbuie a lămpilor cu petrol, îşi examina unghiile rupte şi pielea arsă de soare a mâinilor, acolo unde îşi suflecase mânecile din cauza căldurii. Îşi freca bătăturile de pe degetul mare cu cremă cu aromă de trandafiri, pentru a le înmuia, în timp ce urletele unui lup de prerie umpleau întunericul de afară.

Nu se plângea nici măcar în sinea ei de munca pe care o avea de făcut. De câte ori se simţea sleită, şi-o imagina pe Bathilda zâmbind triumfător, a batjocură, sau se gândea la Corin, care o admira atât de tare şi îi spunea că este curajoasă şi frumoasă, iar ea nu voia nici în ruptul capului să-l dezamăgească. Dar, de fiecare dată când o cuprindea disperarea, Corin părea să simtă. Îi peria nisipul din păr la sfârşitul zilei, cântând uşor în timp ce scotea grăunţele de nisip din şuviţele ei moi, sau îi spunea poveşti fantastice, ca s-o facă să râdă: despre vaca ultra deşteaptă care bea bere şi învăţase să numere sau despre colonistul nerăbdător, care se vopsise pe tot corpul cu noroiul

roşu din Woodward pentru a trece drept indian şi a le lua mai uşor pământurile. Sau, în timp ce ea se afla în cadă şi-şi freca bătăturile, el apărea de după paravanul băii şi îi masa muşchii încordaţi de la gât şi de pe spate, până când ea aţipea în mâinile lui; apoi o scotea din apă şi o ducea în pat. Datorită bucuriei orbitoare de a face dragoste cu el, uita de tot ce o durea.

Într-o seară, stăteau unul lângă altul pe pat şi-şi trăgeau sufletul. Proptindu-se într-un cot, Corin i-a şters transpiraţia de pe piept şi a ajuns cu mâna pe pântecele ei. Ea a zâmbit şi s-a întors sub greutatea mâinii lui fierbinţi pe pielea ei.

— Băiat sau fată, pentru început? a întrebat-o.

— Tu ce preferi?

— Eu am întrebat primul! i-a spus, zâmbind.

Caroline a oftat fericită.

— Sinceră să fiu, nu contează. Poate o fată… o fetiţă cu ochii tăi căprui şi părul de culoarea mierii.

— Şi pe urmă un băiat? a sugerat Corin.

— Normal! Ai prefera un băiat mai întâi?

— Nu neapărat… Deşi ar fi bine să-l văd mare şi alergând, să mă ajute la fermă… a căzut Corin pe gânduri.

— Bietul băiat, nici nu s-a născut bine şi tu i-ai şi făcut planul să repare gardurile! a exclamat Caroline.

Zâmbind larg, Corin şi-a lipit buzele de pielea jilavă a pântecelui ei.

— *Pst!* Hei, tu de acolo, dinăuntru! Ieşi afară băiat şi o să-ţi cumpăr un ponei, i-a şoptit el.

Caroline a început să râdă şi l-a dezmierdat pe Corin pe cap, fără să-i mai pese cât de aspre-i sunt palmele.

Au trecut două luni până când un vecin a trecut în vizită. Caroline a auzit un strigăt în faţa casei, în timp ce examina încruntată o prăjitură cu miere tocmai scoasă din cuptor.

— E cineva acasă la familia Massey?

S-a auzit din nou strigătul, iar Caroline şi-a dat seama cu uimire că era vocea unei femei. Şi-a aranjat părul, şi-a scuturat şorţul de făină şi a deschis uşa de la intrare, ieşind pe terasă cu o graţie regală. Atunci a rămas cu gura căscată. Femeia, dacă era într-adevăr femeie, era îmbrăcată ca un bărbat – în pantaloni largi de piele şi o cămaşă de flanel strânsă cu o curea lată de piele – şi era aşezată *bărbăteşte* în şaua unui cal murg şi zvelt, părând atât de în largul ei, de parcă s-ar fi născut acolo.

— Eşti acasă! începusem să cred că strig în faţa unei case pustii, i-a spus femeia în timp ce şi-a săltat un picior peste cal şi a aterizat brusc.

— Eu sunt Evangeline Fosset. Sunt încântată să te cunosc şi te rog să-mi spui Angie, aşa cum îmi spune toată lumea, a continuat ea, apropiindu-se şi zâmbind. Avea părul lung şi portocaliu, prins într-o

coadă la spate, şi, deşi chipul ei era la fel de ars de soare ca al lui Corin, părea de asemenea puternică şi frumoasă. Ochii ei albaştri străluceau.

— Eu sunt Caroline. Caroline Massey.

— M-am gândit eu că tu eşti. Ochii ei albaştri au măsurat-o. Păi, Hutch mi-a spus că eşti o frumuseţe şi Dumnezeu ştie că bărbatul ăsta nu spune niciodată minciuni, i-a spus. Caroline a zâmbit, stingherită, şi nu i-a răspuns nimic.

— Apropo, eu sunt vecina ta. Eu şi soţul meu avem o fermă la vreo şapte mile de voi. Angie a arătat înspre sud-est.

— Păi… ăăă… pofteşte, te rog, s-a bâlbâit Caroline.

A tăiat nişte bucăţele de la marginea prăjiturii ei cu miere, acolo semăna ceva mai mult cu o prăjitură, şi le-a servit pe un platou, alături de ceai şi apă. Angie a luat o înghiţitură mare de apă.

— O! Cât de tare vă invidiez pentru izvorul ăsta limpede al vostru! Să ai apă care să n-aibă gust de ghips sau de rezervor este un lucru minunat, te asigur! a exclamat, golind paharul. Ţi-a spus Corin cum l-au găsit? Mă refer la izvor.

— Nu, nu mi-a spus…

— Păi au săpat aproape vreo sută de gropi şi n-au găsit nimic decât ghips, ghips sau apă puturoasă amestecată cu ghips. Depindeau de pârâu, dar el seacă jumătate de an, aşa cum o să descoperi în curând. Aşa că erau atât de atenţi cu rezerva de apă, încât niciunul dintre bărbaţii de la ferma asta nu se spăla mai des de o dată pe lună. Credemă pe cuvânt, nu te mint: le simţeam mirosul de pe treptele casei mele! Până într-o zi, când a apărut un bătrân ciudat, călare pe un catâr la fel de bătrân şi l-a întrebat pe Corin dacă n-ar vrea să-i găsească un izvor cu apă dulce pe pământul lui. Corin i-a spus bătrânului că poate să facă o încercare, deşi nu-şi închipuia cum o să reuşească, după ce el se străduise atâtea luni.

Angie s-a oprit să-şi tragă sufletul şi a luat o bucăţică de prăjitură. Caroline o privea, fascinată.

— Bătrânul ăla a scos o creangă subţire, ramificată, care se vedea că fusese folosită mulţi ani, fiindcă era aproape lustruită, şi a început să se plimbe de colo-colo pe pământul lui Corin, cu nuiaua între degete. Începuse să ardă soarele de la amiază, iar el tot umbla ca năucul, înainte şi înapoi, până când a ajuns în vârful dealului şi, ura! Nuiaua aia a lui i se întoarce în mână şi se îndreaptă în jos spre iarbă, ca o săgeată. „Aici e apa dumneavoastră dulce, domnule”, îl anunţă bătrânul pe Corin. Şi, săpând acolo, au dat de izvor. Îţi vine să crezi una ca asta?

Angie şi-a terminat povestea cu o mişcare din cap şi un zâmbet, privind-o pe Caroline şi aşteptând un răspuns.

— Păi, eu… a început Caroline, iar vocea ei părea plăpândă, după

cea apăsată cu care povestise Angie. Dacă aşa s-a-ntâmplat, e incredibil, într-adevăr, i-a răspuns zâmbind uşor.

— Şi cum te-ai acomodat? Te-ai obişnuit cu viaţa la fermă?

— Da, cred că da. Este destul de diferită de… New York.

— Pun pariu că este! Cu siguranţă! a chicotit Angie.

— Până acum, n-am mai văzut niciodată o femeie care să călărească bărbăteşte, a adăugat Caroline, simţindu-se cam nepoliticoasă că a făcut această remarcă, dar prea uimită ca să nu o facă.

— A, e singura cale de-a te deplasa prin părţile astea, crede-mă! Dendată ce încerci, nu te mai întorci la poziţia aia pe-o parte. Când am aflat că vecinul nostru Corin o să aducă o femeie frumoasă de la oraş, m-am gândit: biata de ea! N-are de unde să ştie în ce se bagă! Nu că nu mi-ar plăcea locul ăsta. Este casa mea, chiar dacă bunul Dumnezeu ştie că, din când în când, Mama Natură poate să fie o nenorocită pe-aici, scuză-mi limbajul – dar chiar este, uneori!

Angie a privit-o din nou, iar Caroline i-a zâmbit cu nervozitate, neştiind ce să-i răspundă. I-a mai turnat nişte ceai musafirei. Ceaşca chinezească cu trandafiri roz şi panglici albastre, care arăta atât de frumos în catalog, i se părea acum ca o jucărie în palmele puternice ale lui Angie.

— Unele femei nu reuşesc să suporte singurătatea. Să nu vezi pe nimeni – adică nicio altă femeie –, câteodată săptămâni la rând, altă dată câteva luni chiar… E destul de greu pentru o persoană să stea toată ziua singură în casă.

— Eu m-am… ţinut destul de ocupată, a spus Caroline ezitant, uimită de francheţea femeii.

— Cum facem toţi, cu siguranţă, a spus Angie, ridicând din umeri. Copiii te ajută, când încep să apară. Nu e nimic mai bun decât o casă plină de copilaşi, care să-ţi distragă atenţia de la probleme, te asigur!

Caroline a zâmbit şi a roşit uşor. Abia aştepta să aibă primul copil. Îşi dorea să alinte un bebeluş, cu pielea lui fină. Asta era împlinirea unei familii tinere. Rădăcinile stabilităţii vor apărea.

— Corin îşi doreşte cinci, a spus ea, zâmbind cu timiditate.

— Cinci! Dumnezeule, atunci s-a terminat cu tine, draga mea! a exclamat Angie cu un zâmbet larg. Dar eşti încă tânără. Sfatul meu e să laşi distanţă între ei. În felul ăsta, cei mai mari o să te ajute cu bebeluşii. Păi, când o să rămâi însărcinată, te rog să-mi spui. O să ai nevoie de ajutor şi de un sfat de la o femeie trecută prin viaţă. Ţine minte unde stau şi trimite vorbă, dacă ai nevoie de ceva!

— E foarte drăguţ din partea ta, i-a spus Caroline, fiind convinsă că nu va avea nevoie de niciun fel de ajutor. Undeva, în inima ei, ştia că, chiar dacă nu o să se descurce niciodată prea bine cu gătitul şi curăţenia, o obosea destul de tare, chemarea ei era maternitatea.

După ce şi-a luat la revedere de la ea, peste o oră şi ceva, Angie nu

s-a îndreptat spre casa ei, ci spre ţarcurile cu animale unde lucrau câţiva oameni. Caroline evita să se apropie de una singură de acele zone, fiindcă era intimidată de bărbaţi şi nu prea avea habar de munca lor, dar Corin îşi dorea ca ea să înveţe să conducă ferma. Tot ce văzuse i se păruse brutal. Animalele erau trântite la pământ, li se tăiau coarnele, capetele le erau împinse într-o soluţie urât mirositoare şi înţepătoare, pentru a ucide paraziţii, apoi emblema Fermei Massey, *FM,* era imprimată pe pielea lor cu fierul încins. Ura felul în care animalele îngrozite îşi roteau ochii, atât de albi şi de vulnerabili. Dar, văzând-o pe Angie cum îşi mână calmă calul înspre Hutch, care supraveghea marcarea viţeilor în ţarcul cel mai apropiat, s-a simţit dintr-odată exclusă şi lăsată în urmă. Şi-a dat repede şorţul jos, şi-a pus boneta şi a pornit în aceeaşi direcţie.

Hutch s-a apropiat de gard, aplecându-se peste el, dar a continuat să supravegheze marcarea vitelor, chiar dacă vorbea cu Angie. Întrebându-se sub ce pretext şi-ar putea anunţa prezenţa, Caroline, simţindu-se cu nervii întinşi, s-a oprit când şi-a auzit numele şoptit şi s-a ascuns în umbra şopronului. Duhoarea pielii şi a părului ars i-au întors stomacul pe dos şi şi-a acoperit gura cu mâna, de frică să nu vomite.

— Nu-i prea prietenoasă, nu-i aşa? a spus Angie, încrucişându-şi braţele, iar Hutch a ridicat din umeri.

— Recunosc că-şi dă silinţa. N-are cum să-i fie uşor, c-a fost crescută în puf. Nu cred c-a mers niciodată pe jos mai mult de un sfert de milă şi am auzit de la Corin că nu mai gătise în viaţa ei.

— Păcat că n-a instalat-o mai aproape de oraş – ar fi putut să predea sau ceva de felul ăsta. Să se folosească mai bine de educaţia pe care a primit-o, a spus Angie clătinând din cap în semn de dezaprobare. Ce spun băieţii despre ea?

— Păi ce să zică, că nu prea au ce. Nu iese prea mult din casă, nu ştie să călărească şi pot să bag mâna-n foc că nu ne aduce limonada în zilele fierbinţi, a rânjit Hutch. Cred că simte mai puternic căldura.

— Ce-a fost în mintea lui Corin de s-a căsătorit cu o fătucă aşa de plăpândă şi de necoaptă şi a lăsat-o singură aici?

— Păi, presupun că s-a gândit că este o fată frumoasă, cu capul pe umeri.

— Hutchinson, dac-o să te aud într-una din zilele astea spunând vreun cuvânt rău despre cineva, jur c-o să cad de pe cal. Cu capul pe umeri în oraş, probabil, dar aici? De ce face tot felul de treburi grele cu corsetul strâns atât de tare, încât nici măcar nu poate respira? Ţi se pare un lucru înţelept? a exclamat Angie.

Hutch a spus ceva ce Caroline n-a reuşit să audă din cauza mugetelor vitelor speriate şi apoi s-a întors spre Angie. De frică să nu fie văzută, Caroline s-a furişat prin spatele şopronului şi s-a întors în

casă furioasă şi cu ochii plini de lacrimi.

Apoi, mai târziu, la cină, l-a privit pe soţul ei cum mănâncă mâncarea fără niciun gust pe care i-o pusese în faţă fără să se plângă. Se întorsese târziu, după ce căutase două vite rătăcite, şi se aşezase la masă hămesit, după ce se spălase pe mâini şi pe faţă cu apă din albia izvorului. La lumina lămpii, avea trăsăturile mai aspre şi arăta mai în vârstă decât era. Părul i se lipise în direcţii ciudate de cap şi era plin de nisipul preriei. După o zi întreagă petrecută afară, părea că a absorbit tot soarele şi că va străluci toată noaptea, s-a gândit ea. Soarele îl iubea. Dar pe ea nu o iubea. Îi pârlea pielea palidă, îi ardea obrajii şi nasul i se cojea într-un mod neatrăgător. Îl privea şi simţea o dorinţă să-l iubească, care era în acelaşi timp minunată şi disperată. Nu ştiuse că greşea până s-o cunoască pe Angie Fosset şi să afle verdictul ei despre gingaşa soţie a lui Corin. Îşi înghiţea lacrimile pentru că ştia că nu va fi în stare să i le explice.

— Evangeline Fosset a trecut azi pe-aici, a spus ea cu vocea uşor gâtuită.

— Da? Ce mă bucur! Este o vecină foarte bună şi întotdeauna foarte prietenoasă. Nu-i aşa? a întrebat, iar Caroline a sorbit din paharul ei de apă pentru a-şi pregăti răspunsul. Dacă există un exemplu al libertăţilor pe care i le oferă vestul unei femei, libertăţi pe care femeile nu le-au avut niciodată şi de care acum pot profita, Angie este cu siguranţă acel exemplu, a continuat Corin.

— Nu mi-a trimis cartea de vizită înainte să mă viziteze. Nu eram pregătită pentru un musafir, a spus Caroline, urându-şi răceala tonului cu care rostise aceste cuvinte, dar urând şi felul în care soţul ei ridica în slăvi altă femeie.

— Nu, păi… când trebuie să călăreşti şapte mile ca să laşi semn că vrei să vizitezi o persoană, presupun că mai bine o vizitezi chiar atunci.

— Am auzit-o vorbind despre mine cu Hutch. M-a făcut necoaptă. Ce-nseamnă asta?

— Necoaptă? Corin a zâmbit uşor, dar s-a oprit când a observat expresia serioasă a soţiei sale şi felul în care îi luceau ochii. Nu, draga mea, sunt sigur că nu voia să spună nimic rău prin asta. Necoaptă înseamnă doar că nu eşti obişnuită cu vestul, nimic mai mult. Cu viaţa în natură.

— Păi cum aş putea să fiu obişnuită cu ea? Oare e vina mea că m-am născut unde m-am născut? Să fie ăsta un motiv pentru care trebuie să judeci oamenii şi să-i faci în toate felurile? Eu mă *străduiesc* să mă împac cu viaţa de aici!

— Ştiu că te străduieşti! Ştiu asta. Corin i-a luat mâinile şi i le-a strâns. Nu-ţi face griji din cauza asta! Te descurci minunat…

— Nu, nu mă descurc deloc! Nu ştiu să gătesc! Nu sunt în stare să

fac faţă la atâta muncă! Legumele nu cresc, casa este plină de nisip! s-a tânguit ea.

— Exagerezi…

— Hutch ştie că nu sunt în stare să gătesc, aşa că tu trebuie să-i fi spus! L-am *auzit!*

Corin a tăcut şi obrajii i s-au înroşit uşor.

— Iartă-mă, draga mea, n-ar fi trebuit s-o spun şi-mi pare rău c-am făcut-o. Dar, draga mea, dacă ai nevoie de ajutor, te rog să-mi spui şi o să-ţi găsesc pe cineva să te ajute! a liniştit-o el, mângâind-o pe faţă, acolo unde pielea îi era jilavă din cauza lacrimilor.

— Am nevoie de ajutor, a spus ea pe un ton jalnic, iar din momentul în care a recunoscut, s-a simţit uşurată. Corin a zâmbit.

— Atunci o să-l ai, i-a spus cu blândeţe şi i-a şoptit cuvinte dulci, până când i-a zâmbit şi s-a oprit din plâns.

Aşa că Magpie a fost aleasă pentru întăriri, să vină în casă şi să împartă munca cu Caroline, chiar dacă ea nu era sigură că vrea să petreacă toată ziua în compania fetei Ponca. Dar Magpie a apărut cu zâmbetul pe buze şi cu o uşurinţă înnăscută de-a face totul. Mulţumită, Caroline a lăsat bucătăria pe mâna ei, privind cum ciolanul şi fasolea uscată devin o supă groasă şi gustoasă; coca de pâine creştea de bună-voie în şervetele aşezate la soare pe pervazul ferestrei, iar nişte legături de plante ciudate culese din prerie dădeau un gust delicios sosurilor. Spălatul rufelor lua acum jumătate din timpul pe care-l ocupase înainte, iar rufele erau şi mai curate; iar Magpie făcea lucrurile mai grele, ca adusul apei şi întinsul aşternuturilor pe sfoară, astfel încât Caroline, pentru prima oară de când sosise, a găsit timp să stea şi să citească sau să înceapă să coasă ceva. Nu se gândise că va simţi altceva decât bucurie că are o altă persoană care să o ajute cu toate treburile casei, dar, în acelaşi timp, o şi invidia pe Magpie pentru uşurinţa cu care le făcea. Magpie muncea cu voie bună şi o învăţa pe Caroline cu tact, nu presupunea niciodată că ea ar fi trebuit să ştie deja toate lucrurile alea şi n-o făcea niciodată să se simtă stânjenită, aşa că era foarte greu să nu-i placă fata.

Dar lui Caroline îi era greu să se concentreze cu Magpie în casă. Fata era plăcută, atrăgea privirile şi fredona în timp ce lucra – melodii ciudate, care nu semănau cu nimic din ce auzise Caroline, la fel de străine şi de înfiorătoare ca vocile lupilor de prerie. Şi se mişca uşor, atât de uşor, încât Caroline abia o auzea. Într-o dimineaţă, stătea şi cosea o floare mică din dantelă în colţul unei feţe de masă, când i-a simţit prezenţa în spatele ei şi s-a întors, iar Magpie era chiar lângă umărul ei, admirându-i munca.

— Foarte frumos, doamnă Massey, i-a zâmbit şi a clătinat din cap. Sunteţi foarte pricepută la cusut!

— Ah… mulţumesc, Magpie, a spus Caroline pe nerăsuflate, speriată

de apariţia neaşteptată a fetei. Soarele care strălucea pe părul fetei Ponca nu-l făcea să bată nici în roşcat, nici în castaniu. Era negru ca pana corbului. Caroline a remarcat cât era de des şi cum strălucea, dar s-a gândit că era aspru. Cu faţa ei rotundă şi pomeţii laţi, Magpie semăna cu femeile asiatice pe care Caroline le văzuse ocazional la New York, doar că avea pielea mai închisă la culoare şi mai roşie. Caroline nu s-a putut abţine să nu se înfioare când mâinile li s-au atins uşor, din greşeală. Dar era fascinată de fată şi se surprindea urmărind-o cu privirea în tot ce făcea. În miezul zilei, când lui Caroline transpiraţia i se oprea pe sprâncene şi hainele îi produceau o mâncărime pe tot corpul, Magpie părea să nu aibă nicio problemă.

Într-o după-amiază sufocantă, când Caroline simţea că înnebuneşte dacă nu scapă de căldură, s-a dus în dormitor, a închis uşa, şi-a dat jos bluza şi corsetul şi le-a aruncat pe podea. A rămas nemişcată şi a simţit cum răcoarea aerului din cameră îi atinge pielea lipicioasă şi înăbuşită, iar ameţeala care o chinuise toată dimineaţa începe să treacă. Era atât de umed, aerul atât de dens, cerul atât de orbitor, atât de strălucitor, încât lui Caroline i se părea că-şi simte sângele cum i se îngroaşă, cum îi fierbe în vene. Când s-a îmbrăcat la loc, nu şi-a mai pus corsetul. Nimeni n-a părut să-şi dea seama şi într-adevăr era puţin de observat. Căldura şi felurile pe care le gătea chiar ea îi tăiaseră pofta de mâncare, iar munca grea îşi spunea cuvântul. Caroline slăbise foarte tare.

Spre sfârşitul acelei săptămâni a plouat, iar cerul negru părea furios pe pământ, de parcă şi-ar fi dorit să-l rănească. A plouat torenţial, nu cu picături, ci cu găleata, iar apa care venea din norii fioroşi se amesteca cu ţărâna şi forma o supă care se scurgea înspre pârâul Toad. Modestul pârâu s-a transformat într-o adevărată cascadă mânioasă. Caii stăteau răbdători, cu capetele plecate, iar apa le curgea şiroaie pe spinări. Pe pajişte, vacile stăteau culcate, cu ochii mijiţi. Corin se afla în Woodward cu Hutch, mânase şapte sute de capete la ţarcurile de acolo, iar Caroline stătea pe pat şi se ruga cât de tare putea ca râul North Canadian să nu se reverse, să nu se producă un potop şi să nu-i întârzie întoarcerea lui Corin. A lăsat obloanele la perete şi asculta ploaia care ciocănea pe acoperiş, aşteptând, cu braţele larg deschise, ca aerul care intra pe geam să fie mai răcoros – iar apa să spele căldura.

S-a auzit un ciocănit uşor, iar Magpie a băgat capul pe uşă.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Caroline tăios, ridicându-se cu o mişcare bruscă.

— Nu s-a-ntâmplat nimic rău, doamnă Massey. V-am adus ceva. Ceva care să vă facă să vă simţiţi mai bine, a spus fata.

Caroline a oftat, dându-şi pe spate părul transpirat.

— Nimic nu mă poate face să mă simt mai bine, a bâiguit ea.

— Haideţi şi încercaţi! a continuat Magpie. Nu e bine să staţi nemişcată atâta timp. N-o să vă obişnuiţi astfel cu lucrurile, a insistat ea, iar Caroline s-a ridicat cu greu, urmând-o în bucătărie.

— Pepene. Primul din vara asta! Mâncaţi puţin!

I-a întins o felie mare de pepene: o semilună de culoarea sângelui, care-i făcea degetele lipicioase.

— Mulţumesc, Magpie, dar nu-mi e foarte foame…

— Mâncaţi puţin! i-a repetat Magpie, cu fermitate.

Caroline a privit-o şi i-a întâlnit ochii negri, iar în ei a zărit numai bunăvoinţă. A luat felia şi a început să mănânce.

— E bun, nu-i aşa?

— Da, a recunoscut Caroline, luând guri tot mai mari. Pepenele nu era nici dulce, nici acru. Avea un gust fin, blând, potolind fierbinţeala, răcorindu-i gâtul.

— Şi beţi asta! Magpie i-a dat o cană de apă. Este apă de ploaie. Direct din cer.

— Adevărul e că nu ne lipseşte astăzi! a glumit Caroline.

— Asta este apă din pământ, asta este apă din cer, i-a explicat Magpie, arătând spre fruct şi spre cană. Dacă mănânci şi bei lucrurile astea, eşti… eşti în echilibru cu cerul şi cu pământul. Înţelegeţi? Şi atunci nu mai simţi aşa de tare c-ai fost pedepsit. Te simţi ca făcând parte din pământul ăsta şi din cerul ăsta.

— Ar fi bine. Să nu mă mai simt pedepsită, a zâmbit Caroline uşor.

— Mâncaţi şi beţi mai mult! a încurajat-o Magpie, zâmbind la rândul ei. Au stat împreună la masa din bucătărie, ascultând ploaia, cu zeamă de pepene curgându-le pe obraji; iar Caroline a început să simtă în curând cum corpul ei emană o senzaţie de răcoare, care potoleşte fierbinţeala pielii.

Era o iapă cenuşie, care se chema Clara şi care avea picioare scurte, suple, un trup îndesat, coaste ca un butoi şi un gât cam sfrijit. Era în amurgul vieţii şi fătase de şase ori de când o avea Corin; mânjii crescuseră şi se făcuseră cai de călărie foarte buni, cu o singură excepţie – un mânz care era mai nebun, care nu putea fi îmblânzit şi care le-a rupt oasele multor călăreţi iscusiţi înainte să-i crape inima de propria furie.

— În ziua când s-a-ntâmplat, Clara a stat numai cu capu-n jos, de durere, chiar dacă mânzul se afla la ora aia dincolo de Woodward, i-a spus Hutch lui Caroline, în timp ce ea mângâia iapa pe bot, temătoare. Mirosul înţepător al cailor şi al pieii harnaşamentului era puternic în aerul dimineţii. Caroline îl privea chiorâş pe şeful fermei, pe sub borurile bonetei. Ochii lui Hutch erau ca nişte benzi strălucitoare în şanţul desenat de sprâncene, iar ridurile din colţurile ochilor i se întindeau către tâmple. Aceste semne de pe chipul lui erau adânci,

chiar dacă era doar puţin mai în vârstă decât Corin.

— Crezi că ştia că-i murise puiul? Ce trist! a spus Caroline.

— Presupun c-a ştiut. Inferno, aşa îi spuneam mânzului. Era de culoarea focului, iar când te-ndreptai spre el, te fixa cu o privire care le-ngheţa sângele-n vine şi ălora mai încercaţi de viaţă.

— Ce îngrozitor! Cum de-a putut un animal atât de blând cum e Clara să aibă aşa o progenitură rea?

— Mulţi ucigaşi s-au născut din femei decente, cu frică de Dumnezeu. Bănuiesc că la fel e şi la cai. Hutch a ridicat din umeri. Oricum, Clara n-ar face rău niciunei muşte. Puteţi să vă urcaţi în spinarea ei, să ţipaţi la ea şi chiar s-o loviţi cu băţul, că ea n-o să se-mpotrivească.

— Păi nu cred că voi face niciunul dintre aceste lucruri! a râs Caroline.

— Ba da, bineînţeles că le veţi face – mă refer la partea cu urcatul pe spatele ei, i-a zâmbit Hutch.

— A, nu! Mă gândeam că azi o să-nvăţ numai cum să-i pun tot harnaşamentul, a spus Caroline, cu spaimă în glas.

— Exact, şi asta a durat doar cinci minute. Şi la ce bun un cal cu şaua pe el, dacă nu-l călăreşte nimeni?

— Hutch… eu… nu cred că sunt în stare, a şovăit ea.

— Există doar o cale de-a afla, a spus el cu blândeţe şi a luat-o de braţ ca s-o tragă mai aproape de cal. Haideţi, doamnă Massey! Nu se poate ca o soţie de fermier să nu ştie să călărească. Şi nu-i nimic de speriat. E la fel de uşor ca statul pe scaun.

— Scaunele nu aleargă! Şi nici nu sunt nărăvaşe! l-a contrazis Caroline.

— Aşa e, dar nici nu te duc din punctul A în punctul B în jumătate din timpul de care are nevoie un tren, a chicotit Hutch. Zâmbetul lui era cald, iar când i-a întins mâna, i-a fost imposibil s-o refuze.

— Nu sunt sigură, a zis ea, iar emoţia îi făcea vocea tot mai slabă.

— În aproape zece minute o să vă-ntrebaţi de ce aţi făcut atâta tărăboi, a asigurat-o Hutch.

Şi-a făcut palma căuş în jurul gleznei ei şi a ridicat-o în şa, într-o parte, unde stătea cocoţată, toată palidă, aşteptându-se să fie trântită în fiecare clipă în nisip. I-a arătat cum să-şi prindă piciorul drept în scăriţă, ca să fie în siguranţă, şi să-şi mute greutatea spre stânga pentru balans.

— Gata acum. Staţi confortabil?

— Nu prea, i-a răspuns, dar a reuşit să-i arunce un început de zâmbet.

— Acum loviţi-o uşor cu pintenul, slăbiţi frâiele şi spuneţi: Haide, Clara!

— Haide, Clara, te rog! a spus Caroline, cât de convingător a putut

şi apoi a scos un ţipăt ascuţit, când iapa a început să se mişte, ascultătoare.

— Bine, acum călăriţi! a exclamat Hutch. Liniştiţi-vă, că nu pleacă nicăieri. Liniştiţi-vă, doamnă Massey! i-a strigat el, mergând pe lângă cal, cu o mână pe hăţuri. Vă descurcaţi perfect, i-a spus.

Timp de jumătate de oră, Hutch a escortat-o prin ţarcul gol. Clara mergea încet, oprindu-se, începând apoi din nou să meargă, întorcându-se la stânga şi la dreapta fără nicio urmă de plictiseală sau de revoltă. Caroline asculta cu atenţia tot ce i se spunea şi încerca să ţină minte, încerca să simtă fiecare mişcare a calului, ca şi cum ar fi fost propria ei mişcare, aşa cum o instruia Hutch, dar nu se putea abţine să nu se gândească că animalul nu avea de ales decât să se resemneze că se afla acolo şi că şi-ar fi dorit în fiecare moment să se răzvrătească, să se întoarcă în sălbăticie şi s-o azvârle cât colo. În curând, au început s-o doară spatele şi picioarele, iar când i-a spus lui Hutch, el a aruncat o privire depreciativă spre poziţia ei pe cal.

— Păi, aşa se-ntâmplă când faci un lucru prima dală. Dar, ca să fiu sincer, doamnă Massey, v-aţi simţi mult mai confortabil dac-aţi călări normal, decât să staţi aşa, în lateral…

— Bărbaţii călăresc aşa, femeile călăresc lateral! a spus Caroline, cu fermitate.

— Dumneavoastră sunteţi şefa, a ridicat Hutch din umeri.

În clipa aceea, pe pajişte a apărut Corin, însoţit de alţi doi călăreţi. Soarele strălucea pe coama neagră a lui Strumpet, iar transpiraţia curgea pe picioarele iepei. Caroline s-a îndreptat, ţeapănă de stânjeneală. Călăreţii, ale căror nume nu şi le putea aminti încă, şi-au scos pălăriile în semn de salut şi şi-au încetinit caii, iar ea s-a gândit îngrozită că s-ar putea opri să se uite la restul lecţiei de călărie. Le-a făcut uşor cu mâna şi s-a înroşit până-n vârful urechilor. Călăreau cu aceeaşi uşurinţă cu care Magpie gătea şi făcea curăţenie, săltând în şa ca şi cum corpurile lor ar fi fost făcute special pentru asta. Spre uşurarea ei, şi-au continuat drumul către pârâu şi doar Corin s-a oprit la gardul ţarcului.

— Ia te uită! Arăţi minunat acolo sus, draga mea! Radia de fericire în timp ce şi-a scos pălăria şi şi-a frecat creştetul fierbinte al capului.

— Vreţi să mergeţi spre el? a întrebat-o Hutch, iar Caroline i-a răspuns afirmativ. Păi, atunci mergeţi! Ştiţi deja cum, a îndemnat-o el. Caroline i-a întors capul iepei cu grijă şi a făcut-o să meargă spre gard.

— E minunat, Caroline! Mă bucur aşa de tare să te văd în sfârşit pe cal! i-a spus Corin.

— N-o să fiu niciodată în stare să-i pun şaua singură – e atât de greu! i-a zâmbit Caroline emoţionată.

— Nu contează! Poţi să-l rogi pe oricare dintre băieţi şi-o să te-ajute. Se găseşte mereu câte cineva prin preajmă şi-ar sări şi-n foc

dacă le-ar cere-o o fată aşa frumoasă ca tine! i-a zâmbit Corin larg.

— Pot să mă dau jos acum, Hutch? a întrebat.

— Cred c-a fost suficient pentru o zi, i-a răspuns Hutch, clătinând din cap şi ridicându-şi blugii din talie. Încă câteva zile ca asta şi o să vă spunem Annie Oakley! i-a spus, zâmbind.

Simţindu-se mai puţin necoaptă, Caroline l-a ascultat pe Hutch, care îi descria cea mai uşoară cale de a descăleca, dar piciorul i-a rămas agăţat în scara de la şa, iar fusta i s-a înfăşurat în jurul genunchiului, iar când s-a aplecat în faţă la coborâre, a căzut pe burtă în nisipul din ţarc, iar aerul i-a ieşit din plămâni cu un şuierat. În spatele ei, Clara a sforăit surprinsă.

— Ce dracu'! Eşti bine, Caroline? a înjurat Corin în timp ce a descălecat.

— Păi n-a mers exact cum mi-aş fi dorit, a remarcat Hutch cu calm, luând-o de braţ şi ajutând-o să se ridice în fund. Staţi acolo şi trageţi-vă răsuflarea! i-a sugerat el, dar Caroline n-avea de gând să rămână în ţărână şi atât de aproape de copitele Clarei. S-a ridicat în picioare tremurând, tuşind, iar ochii îi curgeau de la nisipul care intrase în ei. Gâtul îi era înţepenit şi o manşetă îi era îndoită pentru că-şi lăsase greutatea corpului pe acea mână. Era acoperită de praf din cap până în picioare. L-a privit pe Corin, furioasă pe ea şi ruşinată din cauza lui.

— Aoleu, păreţi la fel de neînfricată ca Inferno când sunteţi aşa de furioasă! a spus Hutch admirativ.

— Şi la fel de roşie ca el! a rânjit Corin.

— Nu mai *râdeţi* de mine! le-a spus Caroline răspicat, furioasă la culme. S-a întors pe călcâie şi a pornit-o spre casă, tremurând încă din cauza sperieturii căzăturii şi a încordării din şa. Era mult mai dezamăgită decât era în stare să suporte – dăduse greş şi se făcuse din nou de râsul lumii.

— Of, la naiba, Caroline! Vino-napoi! Nu râdeam de tine! l-a auzit pe Corin cum o striga din spate, dar şi-a îndreptat umerii cât de bine a putut şi a continuat să meargă.

Toamna a sosit în prerie cu un şir de furtuni puternice, iar din cerul negru cădea grindină. Într-o seară, Hutch a venit de la câmp şi s-a încălzit la cuptor, în timp ce raporta pierderea a trei capete de bovine, doborâte în acea zi de un fulger care lovise pământul chiar în mijlocul cirezii şi le aruncase în aer de parcă ar fi fost confetti. Caroline a pălit ascultând această poveste, iar Corin i-a aruncat omului său de încredere o privire necruţătoare, pe care bietul bărbat, cu dinţii clănţănind şi cu mâinile roşii de frig, n-a observat-o. Anotimpul ăsta de trecere era scurt şi-n curând avea să înceapă iarna adevărată. Corin s-a întors pentru cină, înţepenit, cu lapoviţă în sprâncene, dar întotdeauna avea puterea să-i zâmbească soţiei sale:

— E un *afurisit* de vifor afară! Groaznic!

Pe Caroline n-o mai deranja limbajul ăsta care odată o şocase. Cu toate astea, s-a încruntat, mai mult din obişnuinţă, strângând mai bine şalul în jurul ei, înfiorată de valul de frig care intrase odată cu soţul său. Ea, care nu se gândise niciodată că îi va fi dor de căldura verii, a descoperit că tânjea după soare.

Au încheiat anul 1902 şi au întâmpinat anul 1903 cu o petrecere la ferma familiei Fosset, unde au fost invitaţi toţi fermierii din împrejurimi, împreună cu familiile lor. Noaptea era nemişcată şi uscată, aerul părea o pătură îngheţată, iar pe drum, în trăsurică, lui Caroline i-au îngheţat bocnă degetele de la mâini şi de la picioare, vârful nasului şi vârfurile urechilor. Era o noapte fără lună şi felinarul trăsurii lumina slab preria, la câţiva yarzi în faţa lor. Întunericul dimprejur era ca o creatură, viu, ca un trup la pândă. Caroline s-a înfiorat şi s-a ghemuit mai tare lângă Corin. Din spate se auzeau copitele călăreţilor de la ferma Massey, care îi urmau îndeaproape, de parcă şi ei s-ar fi simţit urmăriţi. Când ferma Fossey a apărut în zare, cu toate luminile aprinse spintecând întunericul, Caroline a făcut o rugăciune scurtă de mulţumire, în gând, şi a răsuflat uşurată.

În curte erau focuri de tabără, carnea fumega şi sfârâia pe grătare şi o mulţime de oameni erau adunaţi în oaza aceea de viaţă şi de lumină de pe câmpiile întunecate şi inerte. Corin dădea noroc şi era bătut pe umăr; în curând, au fost absorbiţi de mulţimea prietenoasă a vecinilor lor. Un acordeon, o vioară şi o tobă au început să cânte în hambar, iar căldura emanată de corpurile care dansau încălzea atmosfera şi umplea hambarul de mirosul animalic de transpiraţie şi respiraţie. Copiii lui Angie au făcut o pancartă din câteva aşternuturi vechi şi au atârnat-o deasupra porţii, iar pe ea scria: „Un An Nou fericit!” Pancarta flutura în bătaia molcomă a vântului. Angie avea două fete, una de doisprezece ani şi alta de opt ani, şi un băiat de patru ani, care era roşcat ca mama lui şi avea cei mai albaştri ochi din lume. Chiar dacă dansa, râdea sau vorbea, Angie nu-şi desprindea privirea de băieţaşul ei, iar când a văzut-o pe Caroline admirându-l, l-a chemat lângă ea.

— Kyle, ea este buna noastră vecină, Caroline Massey. Şi acum, ce-i spui? i-a şoptit ea băiatului, pe care-l luase în braţe şi-l sălta pe şold.

— Cântat tă vă cunoc, doamnă Massey, a bâiguit Kyle timid, printre degetele pe care şi le rodea.

— Şi eu sunt încântată să te cunosc, Kyle Fosset. Caroline i-a zâmbit şi i-a scos mâna din gură, ca să i-o strângă uşor. Angie l-a lăsat jos, iar el a ţâşnit nesigur pe picioarele lui slăbănoage.

— Ah, Angie! Este pur şi simplu cel *mai frumos* copil pe care l-am văzut vreodată! a exclamat ea, iar Angie a radiat de fericire la auzul acestor cuvinte.

— Da, e îngeraşul meu şi o ştie foarte bine!

— Dar şi fetele sunt superbe… Trebuie să fii foarte mândră de… a început Caroline, dar nu şi-a putut stăpâni tremuratul din voce, aşa că a trebuit să se oprească.

— Hei, nu te mai gândi la asta acum! Asta-i sărbătoarea Anului Nou şi a tuturor lucrurilor minunate pe care le va aduce! M-auzi? a spus Angie înţelegătoare. O să ţi se întâmple şi ţie, dar trebuie să ai răbdare. Mă crezi?

Caroline a aprobat-o dând din cap şi şi-a dorit să fi fost la fel de sigură ca Angie.

— Doamnă Massey? Acceptaţi să dansaţi cu un călăreţ mai necioplit, aşa, ca mine? a întrebat-o Hutch, ivindu-se în dreptul lor.

— Bineînţeles! i-a zâmbit Caroline, ştergându-şi cu repeziciune ochii.

Formaţia cânta melodie după melodie, fără pauză, iar Hutch o conducea pe ringul de dans pe o melodie mai lentă, care semăna cu un vals. Încăperea era plină de feţe zâmbitoare, chiar dacă unele dintre ele nu erau chiar curate. Caroline şi-a amintit de balul de la familia Montgomery, de la care nu trecuse nici măcar un an, şi deja i se părea că toate se întâmplaseră într-o altă viaţă. Bătuse cale lungă, şi-a spus ea. Nu era de mirare că încă nu se simţea acasă aici.

— E totul în regulă, doamnă Massey? a întrebat-o Hutch pe un ton serios.

— Da, bineînţeles! De ce n-ar fi? a spus ea exagerat de veselă, cu vocea subţiată.

— Pur şi simplu, a spus Hutch, ridicând din umeri.

Purta cea mai bună cămaşă pe care o avea, iar ea a observat că nasturele de sus mai atârna de o singură aţă. Şi-a notat în minte să adauge această îndatorire pe lista celorlalte care o aşteptau la fermă.

— Sunteţi pregătită pentru o nouă lecţie de călărie? V-aţi descurcat foarte bine prima oară când am încercat, dar nu v-am mai văzut să veniţi să mai încercăm o dată.

— Păi… nu cred că sunt înzestrată de la natură pentru călărie. Şi, pe lângă asta, acum, că s-a făcut atât de frig, sunt convinsă c-aş îngheţa dac-aş încerca! i-a răspuns.

— Există oameni care sunt într-adevăr născuţi pentru asta, iar alţii care nu sunt. Dar am văzut că aceştia din urmă, odată ce se străduiesc, reuşesc să-i dea de capăt într-un final, exersând mult. Dar trebuie să vă doriţi să vă întoarceţi pe cal, doamnă Massey! Trebuie să vă întoarceţi pe cal! a spus Hutch cu ardoare, iar Caroline nu mai era chiar aşa de sigură că se referea la călărie.

— Eu… a început ea, dar nu-i venea în minte ce să spună. S-a uitat în jos către picioare şi a observat cât de prăfuiţi erau pantofii ei, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— O să vă descurcaţi foarte bine! i-a spus Hutch atât de încet, încât aproape că nu l-a auzit.

— Hutchinson, mă bag peste tine! Asta-i nevasta mea şi e de departe cea mai frumoasă femeie de-aici! s-a anunţat Corin, luându-i mâinile lui Caroline şi întorcând-o la el în braţe. Ochii îi străluceau de fericire, iar obrajii erau roşii de la whisky şi de la dans. Părea cherchelit, atât de cherchelit, încât Caroline a început să râdă şi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului său.

— Un An Nou fericit, dragul meu, i-a şoptit ea la ureche, atingându-i uşor gâtul cu buzele, iar el a strâns-o şi mai tare.

În februarie a nins încontinuu, zăpada se aşezase în straturi groase, iar lumea era prea strălucitoare pentru a putea fi privită. Caroline se uita uimită pe fereastră la peisajul inexpresiv şi stătea cât de mult putea aproape de cuptor, cu mâinile chircite în mănuşile fără degete pe care i le dăruise fata Ponca şi care îi ţineau acoperită mare parte din piele, dar îi şi permiteau să-şi facă treaba. Degetele ei reci bâjbâiau după ac şi deseori îl scăpau.

— Acum vă bucuraţi că le-aveţi, i-a spus Magpie, făcând semn cu capul către mănuşi. Când vi le-a dat Nor-Alb, am văzut pe faţa dumneavoastră că vă gândeaţi că n-o să le purtaţi niciodată! a continuat, zâmbind.

— Ar fi trebui să i le plătesc dublu, a aprobat-o Caroline, dar Magpie s-a încruntat uşor.

— Vreţi să-mi spuneţi o poveste în timp ce eu lucrez? a rugat-o Magpie.

— Ce fel de poveste?

— Nu contează. O poveste de-a oamenilor de felul dumneavoastră. Magpie a ridicat din umeri, aşa că, nesigură de cine erau oamenii de felul ei, Caroline i-a spus povestea lui Adam şi a Evei din Grădina Raiului, cu şarpele înşelător, mărul delicios şi ulterior izgonirea lor din Rai. Şi-a lăsat lucrul de mână de-o parte când a ajuns la final, a descris ruşinea pe care au simţit-o dintr-odată cei doi pentru că erau goi şi nevoia de a căuta ceva cu care să se acopere. Magpie a chicotit, lucru care i-a făcut obrajii să pară şi mai rotunzi şi ochii şi mai înguşti.

— Este o poveste bună, doamnă Massey. Un misionar i-a spus odată povestea asta tatălui meu şi ştiţi ce i-a răspuns tatăl meu?

— Ce i-a răspuns?

— Că e tipic pentru femeile albe! O femeie de-a noastră ar fi pus mâna pe băţ, ar fi omorât şarpele şi ar fi trăit bine mersi mai departe în Rai! apoi a râs.

Caroline, atinsă o clipă de critica implicită, a început să zâmbească fără să-şi dea seama şi apoi a început să râdă şi ea datorită hohotelor molipsitoare ale fetei.

— Probabil că aşa e, a încuviinţat ea şi au râs în continuare până când a intrat Corin, scuturându-şi zăpada de pe umeri. S-a uitat la Caroline, care stătea lângă sobă cu lucrul de mână în poală, şi apoi la Magpie, în genunchi lângă lighean, şi s-a încruntat.

— Corin! Ce s-a-ntâmplat? l-a întrebat Caroline, dar el a dat din cap în semn că nu s-a întâmplat nimic şi s-a apropiat de sobă să se încălzească.

Mai târziu, în timp ce mâncau de seară, Corin i-a spus ce avea pe suflet.

— Când m-am întors azi acasă, nu… nu mi-a plăcut ce-am văzut, Caroline, i-a spus.

— La ce te referi? a întrebat ea, cu inima bătându-i mai tare.

— Tu stăteai acolo şi te încălzeai, în timp ce Magpie muncea din greu…

— Nu-i adevărat! Eu cârpeam nişte haine! întreab-o pe Magpie, mă oprisem doar ca să-i spun povestea despre Adam şi Eva… Vocea i s-a stins treptat şi amarnic.

— Ştiu că eşti obişnuită să ai servitori, Caroline, dar Magpie nu e servitoare. Am rugat-o să te ajute la treburile casei, sigur, dar n-are timp să facă *totul* aici. Are de îngrijit şi propria casă şi-n curând n-o să mai poată să facă atât de multe. Trebuie s-o ajuţi mai mult, draga mea, a încheiat el cu blândeţe. A rupt un dumicat de pâine şi l-a strâns distrat între degete.

— Dar ea mă ajută! Vreau să spun că şi eu o ajut – împărţim treaba! La ce te referi când spui că-n curând n-o să mai poată să facă atât de multe? De ce?

— Draga mea… Corin a privit-o printre sprâncenele lui aspre şi aurii. Magpie este însărcinată, Caroline. Ea şi Joe vor avea un copil. Primul lor copil.

S-a uitat din nou într-o parte, posomorât, iar Caroline a găsit această expresie acuzatoare. I-au dat lacrimile şi a fost cuprinsă de o emoţie asemănătoare puţin mâniei, puţin mâhnirii şi puţin vinovăţiei. Un amestec insuportabil al celor trei stări îi ardea pântecele şi îi producea un ţiuit în urechi. S-a ridicat de la masă, a fugit în dormitor şi a închis uşa în urma ei.

Cu un cal tânăr înhămat la o trăsurică uşoară, călătoria până la Woodward putea să dureze o zi, dacă porneai la drum în zori şi făceai o pauză la prânz pentru odihnă şi adăpatul calului. Majoritatea muncitorilor şi călăreţilor de la fermă îi însoţeau călare, inclusiv Joe şi Magpie. Caroline o privea pe fata indiancă cum călărea un ponei cenuşiu cu păr sârmos şi se întreba cum de nu-i observase pântecele bombat care o dădea de gol şi felul mai atent în care se mişca.

— E bine ca Magpie să călărească în situaţia ei? i-a şoptit Caroline

lui Corin, deşi ceilalţi nu prea aveau cum s-o audă din cauza tropăitului copitelor, a vântului şi a scârţâitului roţilor trăsurii.

— Şi eu i-am spus acelaşi lucru lui Joe, i-a răspuns Corin zâmbind, iar el a râs de mine. Corin a ridicat din umeri. Probabil că femeile Ponca sunt un pic mai rezistente decât femeile albe.

Începuseră să cadă câteva picături de ploaie. Caroline n-a răspuns la observaţia lui Corin, dar i-a simţit înţepătura. A înţeles aluzia, chiar dacă el a făcut-o sau nu intenţionat. Ea era o femeie slabă şi nu se descurca în Vest, nici ca femeie, nici ca soţie.

Au ajuns în Woodward la căderea întunericului şi au luat o cameră la hotelul Central. Joe, Magpie şi ceilalţi băieţi de la fermă s-au împrăştiat prin oraş, pe la cârciumile Equity, Midway, Shamrock şi Cabinet, la bordelul condus de Dollie Kezer de la hanul Dew Drop şi pe la casele unor prieteni. Pe Caroline o durea spatele din cauza drumului lung şi era obosită, dar a insistat să se întindă lângă Corin şi a închis ochii când l-a simţit cum îşi împrăştie sămânţa în interiorul ei, rugându-se ca farmecul prin care copiii prind viaţă să i se întâmple şi ei de data asta – *de data asta.*

Starea sufletească a lui Caroline se îmbunătăţise cu ocazia vizitei în oraş pentru petrecerea de întâmpinare a primăverii, prilej cu care se dansa. Drumurile în afara fermei erau rare şi preţioase, având în vedere că, de la petrecerea de Anul Nou a familiei Fosset, nu mai ieşiseră nicăieri. La sosirea de la New York, Woodward i se păruse un sătuc amărât, pe când acum i se părea de-a dreptul un centru de interes, plin de viaţă şi de activitate. Dar tocmai acest lucru avea ceva care o întrista. Zorii zilei următoare anunţau o zi senină, iar străzile gemeau de oameni – cowboy şi colonişti. Formaseră două rânduri dese pe distanţa celor câteva clădiri de pe Main Street, rânduri care se unduiau în dreptul vreunui magazin. Aerul era plin de mirosurile şi sunetele a mii de trupuri şi de voci surescitate, de duhoarea cailor şi a bălegarului, de mirosul lemnului ars şi al faţadelor proaspăt vopsite ale clădirilor. Vitrinele magazinelor erau pline de stofe colorate, iar uşile lor erau larg deschise în faţa oportunităţii fără precedent de a avea atât de mulţi cumpărători ca în acea zi.

Mulţimea se distra cu un concurs de călărie şi de lasouri, parodia unei vânători de bizoni şi o întrecere de tragere cu arma. Existau tot felul de trucuri pentru folosirea lasoului şi de îmblânzire a taurilor, care lui Caroline i se păreau extrem de violente; şi-a întors capul în momentul în care i-a fost sucit gâtul unui taur cu limba scoasă. Joe i-a întrecut de departe pe toţi concurenţii la aruncarea cuţitului la ţintă şi a câştigat o cutie cu trabucuri de calitate şi un cuţit Bowie nou-nouţ. Aplauzele pentru victoria lui au fost aproape minime prin comparaţie cu ceilalţi câştigători albi, dar, cu toate astea, Joe a zâmbit în felul lui ciudat şi şi-a admirat noul cuţit. Au mâncat friptură, piersici

proaspete, îngheţată şi prăjituri cu miere, iar doamnele au băut ceai cu gheaţă, în timp ce bărbaţii au servit bere. Lui Caroline, care nu mai văzuse gheaţă de când plecase din New York, băutura răcoritoare i s-a părut aproape paradisiacă. S-au întâlnit cu vecinii lor fermieri, iar Corin a discutat preţurile actuale ale grâului şi ale bovinelor cu ceilalţi bărbaţi. Apoi au dat peste Angie şi Jacob Fosset. Angie era îmbrăcată într-o rochie de un liliachiu bolnăvicios şi avea prea mult fard pe faţă. Când Corin a complimentat-o, ea a râs şi şi-a exprimat surprinderea:

— Lasă, lasă, că ştiu c-arăt ca o dansatoare de revistă, dar noi, fetele, n-apucăm să ne îmbrăcăm elegant prea des! Dumnezeu ştie c-aveam nevoie de un pic de ajutor, ca să fiu în ton cu sărbătoarea – nu putem fi toate frumoase de parc-am fi fardate tot timpul, aşa, ca soţia ta, Corin Massey!

— Păi, după mine, arăţi excelent, Angie Fossert, i-a spus Corin, ridicându-şi uşor pălăria.

Cât timp bărbaţii au stat de vorbă, Angie a tras-o pe Caroline de-o parte.

— Ai vreo veste, draga mea? a întrebat-o cu voce joasă, iar Caroline n-a putut decât să-şi muşte buza şi să dea din cap în semn că nu.

— Uite, m-am gândit la nişte lucruri pe care-ar trebui să le încerci… i-a spus Angie.

Seara, formaţia a interpretat vals, polca şi câteva cadriluri – bucăţi mari de pânză de cort fuseseră întinse peste nisipul de pe Main Street pentru a înlesni dansul, de vreme ce nicio sală din oraş nu era îndeajuns de încăpătoare pentru atâtea perechi de dansatori. Caroline dansa cu graţia cu care fusese educată, chiar dacă paşii lui Corin erau tulburaţi din cauza berii, iar cutele din pânza de pe jos încurcau picioarele nesigure. Înconjurată de clădiri şi de oameni, în timp ce dansau un vals mexican printre coatele cetăţenilor din Woodward care îi înghionteau, Caroline s-a simţit mai bine decât se simţise în ultimele luni. Pentru puţin timp, zâmbetul ei n-a mai fost unul curajos sau prefăcut, ci unul sincer.

Dar, mai târziu, în timp ce stătea şi discuta cu un grup de soţii din Woodward, Caroline l-a zărit pe Corin peste drum, aplecându-se în faţa lui Magpie şi punându-şi mâinile pe burta ei. Părea că dezmiardă copilul din pântecele ei cu blândeţe, aproape reverenţios, iar Magpie arăta în acelaşi timp stânjenită, dar şi mulţumită. Lui Caroline i s-a tăiat răsuflarea şi sângele i s-a urcat în obraji. Corin era ameţit, ştia asta, dar comportamentul lui era prea de tot. Totuşi, în curând obrajii îi vor roşi dintr-o cu totul altă cauză. Corin îşi întorsese capul şi se uita în gol. Şi-a dat seama că aştepta: aştepta să se mişte copilul fetei Ponca. Iar în timp ce era martora unui gest atât de intim, i s-a părut dintr-odată că observă ceva posesiv în atingerea soţului său – ceva ce îl preocupa prea tare.

4

Simţim frigul în timp ce coborâm spre pădure, în cea mai lungă noapte a anului. Suntem toţi trei. Eddie a sâcâit-o pe Beth să vină şi, în cele din urmă, părea să-i fi stârnit curiozitatea. Bate un vânt aspru şi muşcător, care ne pătrunde prin haine, aşa că mergem grăbiţi, cu picioarele îngheţate. Fasciculele de lumină ale lanternelor noastre dansează în întunericul transparent. Luna străluceşte, iar din cauza norilor în mişcare ai impresia că pluteşte de-a lungul cerului. Un ţipăt de vulpe se aude când ne apropiem de copaci.

— Ce-a fost asta? bolboroseşte Eddie.

— Un vârcolac, răspund eu flegmatic.

— Ha, ha! Şi oricum nu-i lună plină.

— Bine, atunci a fost o vulpe. Nu mai ai niciun haz, Edderino.

Sunt binedispusă. Mă simt descătuşată, de parcă mi-ar fi fost tăiate sforile şi pot umbla liberă. Nopţile luminoase şi vii îmi dau starea asta. Un vânt care bate în întuneric spune ceva. Felul în care te-atinge în fugă, nonşalanţa lui. Pare să zică: „Aş putea să te iau cu mine şi să te duc departe, dac-aş vrea.” Seara asta e promiţătoare.

Auzim deja muzică, voci şi râsete, iar acum se vede strălucirea focului de tabără printre copaci. Beth rămâne în urmă. Îşi încrucişează strâns braţele la piept. Focul luminează fiecare cută neliniştită a feţei sale. Dacă n-ar fi fost Eddie cu noi, cred c-ar fi rămas aici, la adăpostul pădurii, alunecând de la o umbră la alta şi urmărind totul de la depărtare. Scot o sticluţă de whisky din buzunarul hainei şi mă chinui s-o deschid cu mâinile înmănuşate. Stăm toţi trei în cerc acum, şi respiraţia noastră urcă spre cer.

— Ia o duşcă! Hai, o să te-ncălzească! îi spun, şi măcar de data asta nu protestează. Ia o înghiţitură zdravănă.

— Pot să iau şi cu? întreabă Eddie.

— Nici să nu te gândeşti! răspunde Beth, ştergându-şi bărbia şi tuşind. A părut atât de reală, de prezentă, de adevărată, încât zâmbesc larg şi-i iau mâinile într-ale mele.

— Vino, o să ţi-l prezint pe Patrick! Este foarte simpatic.

Iau şi eu o înghiţitură, îmi simt gâtul arzând, apoi pornim.

Avem un moment de nelinişte când intrăm în lumina focului. La fel ca înainte, nu suntem siguri dacă vom fi bine-veniţi, dar Patrick ne găseşte şi ne prezintă o groază de oameni, cărora mă străduiesc să le reţin numele. Sarah şi Kip – cu părul lung strălucind în lumina focului şi căciuli vărgate, tricotate; Denise – o femeie micuţă, cu multe riduri şi părul negru ca smoala; Smurf – un individ uriaş, cu palmele ca nişte lopeţi şi zâmbet blând; Penny şi Louise – Penny fiind mai dură, rasă în cap şi având o privire aprigă. Hainele şi părul tuturor strălucesc. Par

fluturi în peisajul iernatic. În partea din spate a unei furgonete e instalat un sistem de amplificare şi de-a lungul întregii alei sunt parcate maşini. Sunt şi copii, care aleargă prin mulţime. Eddie dispare şi îl văd ceva mai târziu cu Harry, aruncând cu frunze uscate pe crengile şi buştenii care ard.

— Cine-i ăla care-i cu Eddie? mă întreabă Beth, cu o voce uşor alarmată.

— E Harry. Îl cunosc, nu te-ngrijora. Pare ceva mai încet la minte. Dinny mi-a spus că s-a-nţeles dintotdeauna bine cu copiii. Mie-mi pare complet inofensiv, îi spun la ureche.

De la foc, avem picături de transpiraţie deasupra buzelor şi pe frunte.

— A! exclamă Beth, nu pe de-a-ntregul convinsă.

O văd apoi pe Honey traversând poiana, precedată de burta ei uriaşă. Pare vioaie în seara asta, zâmbeşte şi e încântătoare. Mă-ncearcă o uşoară deznădejde.

— Cea de-acolo este Honey. Cea blondă, îi spun lui Beth, parcă pentru a-mi face în ciudă. În timp ce privesc expresiile schimbându-se pe faţa lui Honey, sunt din ce în ce mai sigură – am predat unor fete mai în vârstă decât ea, e prea tânără ca să aibă un copil. Simt un fel de furie, dar nu ştiu faţă de cine sau de ce.

Apoi Dinny apare lângă Beth, afişând zâmbetul lui prudent. Nu şi-a mai prins părul negru şi ciufulit care-i încadrează chipul, până la bărbie. Stă pe jumătate întors spre foc, astfel că lumina îl taie în două, evidenţiindu-i puternic trăsăturile feţei. Câteva momente îmi ţin răsuflarea.

— Beth, Erica, mă bucur c-aţi venit şi voi, spune şi observ în zâmbetul lui aburii uşori ai alcoolului – pentru prima oară de când l-am revăzut, ne întâmpină cu o căldură sinceră.

— Noi vă mulţumim că ne-aţi primit, răspunde Beth, privind în jurul ei la petrecere şi clătinând din cap de parcă-am fi la vreo sindrofie.

— În orice caz, aţi avut noroc cu vremea astă-seară. A fost urâtă, spun eu.

Dinny mă priveşte amuzat.

— Nu cred în vremea urâtă – e pur şi simplu vreme.

— Nicio vreme nu-i rea, doar hainele sunt nepotrivite? întreb.

— Exact! Aţi încercat punciul meu? Te cam pocneşte… În orice caz, să nu umblaţi cu flacără deschisă pe lângă el! zâmbeşte Dinny.

— Încerc să evit punciul, spun. Am avut un incident cu nişte punci, odată, cel puţin aşa mi s-a povestit. Deşi s-ar putea să nu fie nimic adevărat, pentru că personal nu-mi aduc aminte de-aşa ceva.

— Poate Beth, atunci? Pot să te ispitesc pe tine?

Beth încuviinţează din cap şi se lasă condusă. Pare încă puţin

buimacă, aproape uluită că se află aici. Mâna lui Dinny este pe cotul ei, ghidând-o. Rămân singură o clipă, în timp ce el se îndepărtează cu ea, şi simt o emoţie învăluindu-mă. Emoţia familiară de a fi lăsată în urmă de către Beth şi Dinny. Tresar, apoi găsesc cunoscuţi şi intru în vorbă.

Simt deja cum whisky-ul mi se urcă la cap şi ştiu că trebuie să fiu atentă. Eddie trece în viteză pe lângă mine, mă apucă de mânecă şi mă trage.

— Nu m-ai văzut! Nu le zice că m-ai văzut! rosteşte pe nerăsuflate, zâmbind larg.

— Cui? întreb, dar deja a dispărut, iar câteva secunde mai târziu o ceată mică de copii, împreună cu Harry, gonesc pe urmele lui.

Mai iau o înghiţitură bună de whisky şi dau sticla unei fete cu figură de spiriduş şi cercei în nas, care râde şi-mi mulţumeşte în trecere. Stelele se rotesc deasupra mea şi pământul pare să se cutremure. Nu ţin minte când m-am îmbătat ultima oară. Sunt multe luni de-atunci. Uitasem ce bine e. Şi o văd pe Beth stând lângă Dinny, într-un grup de oameni, şi chiar dacă nu vorbeşte pare aproape destinsă. Face parte din grup, nu e închisă în ea şi mă bucur s-o văd astfel. Dansez cu Smurf, care mă-nvârte până mă simt un pic rău.

— Să nu te-ndrăgosteşti de ea, Smurf! Fetele Calcott nu stau locului! îi strigă Dinny când trecem pe lângă el.

Sunt prea ameţită ca să-l întreb ce a vrut să zică. Mă apropii cât pot de foc şi folosesc un vătrai ca să curăţ un cartof copt în coajă şi-apoi mă frig gustând din el. Are aroma pământului. O salut pe Honey şi chiar dacă răspunsul ei sună afectat, nu-mi pasă. Şi mă uit la Dinny. De la un timp a devenit un reflex. Oriunde-aş fi, par să ştiu unde se află. De parcă focul l-ar lumina pe el un pic mai puternic decât pe restul lumii. Noaptea împresoară tabăra, întunecată şi vie; văd apoi lumini albastre intermitente apropiindu-se pe alee.

Poliţiştii sunt nevoiţi să parcheze şi să vină pe jos în tabără. Două maşini care scuipă afară patru poliţişti. Păşind cu un aer zelos, încep să caute droguri, cerându-le oamenilor să-şi întoarcă buzunarele pe dos. Muzica se opreşte, vocile amuţesc. Un moment suspendat, în care focul trosneşte şi vâjâie.

— E vreun Dinsdale pe-aici? întreabă un poliţist tânăr, cu un licăr bătăios în privire. Este scund, ţeapăn şi foarte îngrijit.

— Mai mulţi! îi strigă Patrick.

— Îmi puteţi arăta şi nişte acte de identitate, domnule? i-o taie poliţistul, băţos.

Dinny îi face semn lui Patrick, dispare în maşină şi îi arată poliţistului permisul de conducere.

— Bun, dar chiar şi aşa sunt nevoit să vă cer să vă împrăştiaţi, pentru că este o întrunire neautorizată într-un loc public. Am motive

să cred că lucrurile ar putea degenera într-o petrecere cu droguri. Am primit mai multe plângeri…

— Nu este o întrunire neautorizată într-un loc public! Avem dreptul să campăm aici, după cum bine ştiţi. Şi avem acelaşi drept ca oricine altcineva să invităm câţiva prieteni la o petrecere, spune Dinny rece.

— Am primit plângeri cu privire la zgomot, domnule Dinsdale…

— Plângeri din partea cui? Este abia ora zece!

— De la oamenii din sat şi de la conac…

— De la conac? Chiar aşa? întreabă Dinny, aruncându-mi o privire peste umăr. Mă duc lângă el.

— Te-ai plâns tu, Erica?

— Eu? Nu. Şi cu siguranţă nici Beth sau Eddie.

— Dumneavoastră cine sunteţi, doamnă? mă întreabă poliţistul, suspicios.

— Erica Calcott, proprietara domeniului Storton. Iar aceasta este sora mea Beth şi, din moment ce suntem singurele persoane care *locuiesc* la conacul Storton, cred că putem spune liniştiţi că toţi rezidenţii conacului susţin din toată inima această reuniune. Dar *dumneavoastră* cine sunteţi?

Whisky-ul îmi dă curaj, dar sunt şi furioasă.

— Sergentul Hoxteth, domnişoară… lady… Calcott, iar eu…

L-am intimidat. Cu coada ochiului, văd privirea lui Dinny luminându-se.

— *Domnişoara* Calcott. Sunteţi cumva rudă cu Peter Hoxteth, bătrânul jandarm? îl întrerup eu.

— Este unchiul meu, dar nu cred că are vreo importanţă pentru…

— Da, bine. Mi-l amintesc pe unchiul dumneavoastră. Era mai manierat.

— Totuşi au existat plângeri şi sunt autorizat să întrerup această reuniune, deşi n-aş vrea să provoc nemulţumire…

— Familia Hartford de la ferma Ridge organizează în fiecare an un bal de vară, la care invită de două ori mai multă lume şi au o orchestră care cântă live şi amplificare în toată regula. Dacă voi suna să mă plâng în legătură cu *acea petrecere,* veţi năvăli şi acolo pentru a o întrerupe? Vă veţi apuca să căutaţi droguri?

— Nu cred că…

— Şi, în orice caz, acesta nu este un loc public. Este pământul meu. Ceea ce, presupun, face ca aceasta să fie petrecerea *mea.* Petrecerea mea *privată,* la care mă tem că voi, băieţi, nu sunteţi invitaţi.

— Domnişoară Calcott, sunt sigur că înţelegeţi…

— Vom da muzica mai încet acum, iar la miezul nopţii vom pleca, lucru pe care oricum aveam de gând să-l facem: copiii trebuie să meargă la culcare, intervine Dinny. Dar dacă vreţi să ne trimiteţi la plimbare sau să faceţi nişte arestări, ar trebui să veniţi cu un motiv

mai serios decât cu plângeri inventate ca venind de la conac, domnule *poliţist.*

Hoxteth se zbârleşte, umerii îi sunt încordaţi.

— Este *datoria* noastră de ofiţeri de poliţie să investigăm situaţiile în legătură cu care am primit plângeri…

— Păi aţi investigat, aşa că valea! se amestecă Honey, împingându-şi agresiv pântecul spre poliţist. Dinny o opreşte cu braţul.

Privirea lui Hoxteth zăboveşte asupra tinereţii lui Honey, a frumuseţii ei, a abdomenului său bombat. Roşeşte şi muşchii maxilarului îi zvâcnesc. Face semn din cap către colegii săi şi încep să se retragă.

— Opriţi muzica! Şi toată lumea să plece până la miezul nopţii! Ne vom întoarce să verificăm, spune, ridicând un deget.

Honey ridică şi ea degetul, dar Hoxteth s-a întors cu spatele.

— Licheaua! bombăne Patrick. Plin de zel, individul! adaugă.

După ce maşinile demarează, Dinny se întoarce spre mine zâmbind, cu o sprânceană ridicată.

— Petrecerea *ta,* aşadar? întreabă amuzat.

— Ei, hai! A mers figura, răspund.

— Într-adevăr, a mers. Nu mi s-a părut niciodată c-ai fi genul antisistem, spune pe un ton echivoc.

— Asta arată cât ştii. Chiar am fost arestată odată – primesc ceva credit pentru asta?

— Depinde pentru ce ai fost arestată.

— Păi… am aruncat cu un ou în deputatul nostru, admit eu în silă. Nu ceva foarte anarhist.

— Nu cine ştie ce, spune, aruncându-mi un zâmbet larg. Dar e un început.

— Chiar c-ai fost rea, îmi spune Eddie, ivindu-se lângă mine, cu răsuflarea întretăiată. Îl îmbrăţişez strâns înainte să apuce să scape.

Beth găteşte ceva pentru prânz, umplând parterul cu abur cu miros de usturoi. Ferestrele sunt înceţoşate, iar afară ploaia învăluie tot, făcând casa să pară o insulă. Eddie a plecat cu Harry la pădure, iar acordurile Simfoniei a V-a de Sibelius se strecoară în sus pe scări, împreună cu aburul. Preferata lui Beth. Iau ca pe un semn bun faptul că a căutat-o în colecţia de muzică a lui Meredith şi că prepară mâncare pe care-ar putea-o chiar consuma. Oare ce-or fi făcând Dinny şi Honey pe ploaia asta, într-o zi atât de deprimantă? N-au camere pe care să le cutreiere, n-au şiruri de cărţi sau de muzică, n-au televizor. În locul lor, eu aş fi în cârciuma din sat. O clipă mă gândesc să-i caut acolo, dar stomacul meu protestează şi-mi amintesc de mahmureala de care trebuie să am grijă. În schimb, mă îndrept spre scările care duc în pod.

Chiar mi-l amintesc pe unchiul sergentului Hoxteth. Îl vedeam uneori prin sat, când mergeam la magazin după dulciuri sau îngheţată. Avea un zâmbet amabil. Şi a venit şi acasă, nu doar o dată, fie pentru că Meredith îl chemase, fie pentru că-l chemaseră Dinsdale-ii. Ei au dreptul să campeze aici, exact aşa cum spusese Dinny. Există un act sau o împuternicire legală sau cum altcumva i-o fi spunând, de pe vremea străbunicului meu, dinainte să se fi căsătorit cu Caroline. El şi soldatul Dinsdale făcuseră armata împreună, cred că-n Africa. Întreaga poveste s-a pierdut cu anii, dar, când s-au întors, Dinsdale a vrut un loc unde să poată poposi, iar Sir Henry Calcott i l-a oferit, lui şi tuturor membrilor familiei sale, pe vecie. Ei au o copie a actului, iar avocatul familiei noastre deţine şi el o copie. Treaba asta o scotea din sărite pe Meredith.

Îl vedeam pe sergentul Hoxteth stând în picioare în antreu, aşteptând neliniştit să apară Meredith cu căutătura ei de gorgonă. Odată, îl pusese pe unul dintre fermieri să parcheze o presă de balotat uriaşă în capătul drumului de acces, pentru a ţine nomazii departe. Altă dată, când aflase că nu toţi cei din tabără erau Dinsdale, ceruse ca *paraziţii* să fie evacuaţi. Sau, când văzuse pe cineva scoţând apă dintr-un jgheab de pe moşie, vrusese să-l dea în judecată. Sau, când dispăreau provizii din cămară şi tot felul de mărunţişuri din casă, Meredith insista că Dinsdale-ii sunt vinovaţi, asta până când ieşise la iveală că menajera avea o mamă bătrână de întreţinut. Sau când câinele unui locuitor al taberei scăpase în grădină, iar ea *îl băgase în sperieţi* cu o puşcă cu ţeava de doisprezece. Oamenii din sat crezuseră că sunt asediaţi. „O să le dea boli animalelor mele”, explicase Meredith laconic.

Urcam uneori în pod, ca să cotrobăim prin vechituri, cu speranţa că vom descoperi ceva interesant, dar ne plictiseam destul de repede de cutii, de lămpile stricate şi de carpetele rupte. Rezervorul de apă caldă bolboroseşte şi şuieră. Într-o zi ploioasă ca asta, aici sus e întunecat, iar colţurile mai îndepărtate rămân în umbră. Lucarnele sunt mici şi puţine, amplasate la distanţă mare una de alta, iar pe geamuri sunt urme de apă şi de alge. Este atât de linişte, încât se pot auzi sunetele mărunte ale casei, clipocitul muzical al ploii ce se infiltrează prin jgheaburile înfundate. Fără să-mi dau seama, merg pe vârfuri.

Pielea vechiului cufăr roşu este atât de uscată şi de fragilă, încât pare nisipoasă când o ating şi-mi rămâne pe degete sub formă de pulbere. Îmi mijesc ochii pentru a putea vedea ce-i în el, aducându-l lângă cea mai apropiată lucarnă. Îşi lasă fantoma în praful podelei şi mă întreb când o fi fost mutat ultima oară. Înăuntru sunt teancuri de hârtii, cutii, o valijoară stricată, făcută cine ştie pentru ce, câteva obiecte misterioase împachetate în foi îngălbenite de ziar, o mapă de piele pentru scrisori. Nu pare cine ştie ce, dacă astea sunt toate

lucrurile lui Caroline. Nu cine ştie ce pentru o sută de ani de viaţă. Dar, dacă stau să mă gândesc, casele vechi cum e asta vin făcute de-a gata. Vieţile dinăuntrul lor vin şi se duc, dar conţinutul rămâne în mare parte acelaşi.

Caut cu nesaţ printre hârtii. Invitaţii la diverse ceremonii; o circulară a guvernului cu instrucţiuni despre ce să faci în cazul unui atac aerian; telegrama lui Caroline de la regină, cu ocazia împlinirii a o sută de ani; câteva reţete medicale cu un scris de doctor din care nu se înţelege nimic. Despachetez câteva lucruri. Găsesc o pudrieră cu pudră aurie şi ruj de buze asortat; un superb evantai de baga, atât de fragil, că mi-e teamă să-l ating; un set de obiecte de toaletă din argint incrustat cu sidef, cu perii moi ca mătasea, cu oglinda crăpată; un straniu inel de os, fin ca satinul, de care e agăţat un clopoţel de argint al cărui clinchet mă înfioară. Mă întreb ce deosebeşte obiectele acestea, ce le-a făcut pe de-a-ntregul ale lui Caroline, ce a împiedicat-o pe Meredith să le vândă, cum a făcut cu aproape toate celelalte lucruri de valoare. După o vreme, îmi dau seama. Sunt toate gravate cu iniţialele ei. *CC*, o înflorituri în metal. Întorc inelul de os pe toate părţile, căutând acelaşi semn. Scrisul, pe care-l găsesc pe marginea clopoţelului de argint patinat, e mic şi aproape şters şi mă face să cad pe gânduri: „Pentru un fiu minunat.”

Reîmpachetez comorile astea şi le pun înapoi în cufăr. Nu ştiu ce se va întâmpla cu ele. Practic, acum ne aparţin mie şi lui Beth, dar bineînţeles că în realitate nu e aşa. Nu mai mult decât îi aparţineau lui Meredith, motiv pentru care le-a exilat aici. Valiza, cu un capac mare prins în balamale, este goală. A avut odată o căptuşeală de mătase roz, acum zdrenţuită. Iau în schimb mapa cu scrisori, care e atât de plină, încât şnururile cu greu o mai ţin prinsă. Înăuntru sunt scrisorile ei, multe dintre ele încă în plicurile lor. Plicuri compacte, albe, mult mai mici decât cele folosite astăzi. Le frunzăresc şi îmi dau seama că majoritatea au fost scrise de aceeaşi mână – un scris mic, înclinat, cu cerneală neagră. Un pic prea înghesuit pentru a putea fi numit elegant. Deschid una dintre scrisori cu grijă şi sar direct la sfârşit. Majoritatea sunt de la Meredith şi au timbru de Surrey.

Simt cum inima îmi tresare uşor. Mă întorc la prima pagină a scrisorii pe care o am în mână şi citesc.

28 aprilie 1931

Dragă mamă,

Sper ca scrisoarea mea să te găsească bine şi mai puţin chinuită de reumatism, ca ultima oară. Te vei bucura să afli că m-am instalat bine aici şi că mă obişnuiesc treptat cu administrarea gospodăriei mele – chiar dacă-mi este, bineînţeles, foarte dor de tine şi de Storton. Pe Charles nu-l prea

interesează rânduielile casei – singura lui pretenţie e ca micul dejun să fie servit la ora opt, iar cina, la nouă! E un om uşor de mulţumit şi am avut libertatea să aranjez lucrurile aşa cum vreau eu. Casa este atât de mică în comparaţie cu Storton-ul, încât sigur te-ai amuza dac-ai şti câte instrucţiuni a trebuit să dau personalului, ca să pun lucrurile în ordine! Mă tem că s-au obişnuit prea tare să aibă un gentleman singur în casă, şi încă unul care nu e foarte atent la schimbarea rufăriei, la udatul florilor sau la aerisirea camerelor de oaspeţi!

Mi se pare un pic ciudat să stau singură în casă toată ziua, cât Charles e la birou. După-amiezile e o linişte neobişnuită aici – deseori mă uit în stânga mea, ca să-ţi spun câte ceva, iar apoi îmi dau seama că sunt singură în camera goală! Cred c-ar trebui să profit de pace şi linişte, până nu vor fi alungate de tropăitul unor picioruşe… Mă simt împărţită pe de-a-ntregul între două emoţii: nerăbdarea de-a anticipa naşterea primului tău nepot şi groaza teribilă de acelaşi eveniment! Îmi spun zilnic că femeile dau naştere fără probleme de atâta amar de vreme şi sunt sigură că nu e ceva ce altă femeie să poată face, iar eu, nu. Ţie ţi-a fost frică când ai rămas însărcinată prima oară? Chiar sper că vei veni să ne vizitezi, mamă – mi-ar plăcea mult să aud sfaturile tale. Casa e mai mică decât eşti tu obişnuită, după cum ţi-am spus, dar este, cu toate astea, foarte confortabilă. Am reamenajat cel mai mare dormitor de oaspeţi, am pus lenjerie de pat şi draperii noi – cele existente erau chiar uzate –, aşa că este întru totul pregătit pentru sosirea ta. Grădina este o dezlănţuire de narcise, care ştiu că-ţi plac, iar împrejurimile sunt cu adevărat încântătoare pentru o plimbare lejeră. Scrie-mi şi spune-mi dacă vei veni, şi când anume ţi-ar plăcea. În anticiparea fericitului nostru eveniment, Charles mi-a interzis să conduc autoturismul, dar pot aranja ca omul nostru, Hepworth, să te ia de la gară la orice oră – este un drum scurt cu maşina, deloc obositor. Te rog să vii!

Cu multă afecţiune,
Meredith

În 1931, Meredith va fi avut doar douăzeci de ani. Douăzeci de ani, căsătorită şi aşteptând un copil pe care probabil că l-a pierdut, căci mama mea nu s-a născut decât ceva mai târziu. Recitesc scrisoarea, încercând să mi-o reimaginez pe Caroline ca pe-o mamă pe care cineva a iubit-o, ca pe cineva de care lui Meredith îi era limpede dor. Scrisoarea mă întristează şi sunt nevoită s-o recitesc pentru a afla de ce. Este o scrisoare atât de *singuratică!* De dedesubt, o aud pe Beth chemându-mă la masă. Bag scrisoarea la loc în mapă şi iau mapa cu mine.

Ploaia nu se opreşte până marţi după-amiază şi eu ard de nerăbdare

să ies afară. Îl invidiez pe Eddie, care se întoarce o dată cu lăsarea întunericului, cu părul lui ondulat umed şi blugii plini de noroi până la genunchi. La ce vârstă începi să bagi de seamă frigul şi umezeala şi noroiul? Cam tot atunci când nu te mai mişti de colo-colo în fugă, presupun. În odaia copiilor, nişa unde stătea dulapul pentru rufe se holbează la mine din perete. O fantomă de praf şi pânze de păianjen şi vopsea neestompată. Mă apuc să caut prin teancurile de rufărie pe care le-am scos din el, punând deoparte cearceafuri de copii, pleduri dantelate, feţe de pernă mici, o hăinuţă de botez extravagantă, un teanc de şervete de muselină, precum şi o plăpumioară mică de puf. Nu am idee dacă vreunul dintre ele îi va trebui lui Honey şi bebeluşului său, când o să vină pe lume. Va avea măcar un pătuţ de copil? Dar este pânză bună, groasă, moale la atingere. Luxoasă. Poate-i va plăcea ideea: să învelească bebeluşul în rufărie scumpă, chiar dacă rulota va fi o cameră de copil fără pretenţii. Îmi cad din nou ochii pe feţele acelea de pernă, brodate cu flori galbene. Îmi propun să aflu ce-i cu florile astea, să le identific, poate asta-mi va dezvălui de ce persistă aşa în subconştientul meu.

— Unde te duci cu alea? mă întreabă Beth, în timp ce mă chinui să cobor cu lucrurile pe scări.

— I le duc lui Honey. Sunt lucruri pentru bebeluşi, m-am gândit că le-ar putea folosi. Beth se-ncruntă. Ce s-a-ntâmplat? întreb.

— Erica, ce-ncerci să…

— Ce?

— Păi nu cred c-ar trebui să te străduieşti atât de tare să fii din nou prietenă cu ei, asta-i tot.

— De ce nu? Şi, în orice caz, nu mă străduiesc chiar aşa tare. Sunt, totuşi, vecinii noştri. La petrecere, din ce-mi amintesc, păreai destul de încântată să discuţi cu Dinny.

— Păi voi m-aţi obligat să merg, tu şi Eddie. Ar fi fost nepoliticos să nu vorbesc cu el. Dar… nu cred că mai avem mare lucru în comun. De fapt, nu cred că l-am cunoscut vreodată într-atât de bine pe cât ni se părea. Şi nu văd la ce bun să ne prefacem că totul e cum era înainte.

— Bineînţeles că l-am cunoscut! Ce vrea să-nsemne asta? Şi de ce să nu fie lucrurile ca mai înainte, Beth? întreb eu.

Îşi strânge buzele şi se uită în altă parte.

— Dacă s-a întâmplat ceva între voi doi şi eu nu ştiu…

— Nu s-a-ntâmplat nimic de care să nu ştii!

— Nu sunt chiar aşa de sigură. În plus, doar pentru că tu nu mai vrei să fii prietenă cu el, nu-nseamnă că eu n-aş putea fi, bâigui eu, târând sacul până la uşă şi luându-mi haina pe mine.

— Erica, aşteaptă!

Beth traversează holul şi ajunge lângă mine. Mă întorc şi caut indicii pe faţa ei. Ochii ei albaştri sunt tulburi, e îngrijorată.

— Nu *putem* să ne-ntoarcem la cum erau lucrurile înainte, s-au întâmplat prea multe! A trecut prea mult timp! E mult mai bine să… mergem mai departe. Să lăsăm trecutul în pace, spune, cu privirea ocolind-o pe-a mea.

Mă gândesc la mâna lui Dinny pe cotul ei, blândă şi posesivă.

— Mi se pare, spun fără să ezit, că tu nu-l mai vrei, dar nu vrei nici să-l am eu.

— Să-l *ai?* Asta ce-ar trebui să-nsemne? răspunde tăios.

Simt cum mi se înroşesc obrajii şi tac. Beth inspiră adânc, neregulat.

— Deja suport destul de greu că mă aflu aici, Erica, fără ca tu să te porţi ca un copil de opt ani! Nu poţi sta deoparte, măcar o dată? Ar trebui să ne petrecem timpul aici *împreună.* Acum Eddie e plecat toată ziua cu Harry ăla, iar tu ai fugi mai degrabă după Dinny decât să… Ştii, nu-i obligatoriu să rămân. L-aş putea lua pe Eddie şi să mă-ntorc la Esher de Crăciun…

— Mda, asta-i chiar o idee excelentă, Beth. Fix tipul de comportament imprevizibil pe care-l pândeşte Maxwell!

Regret imediat ce-am spus. Beth se dă înapoi de lângă mine.

— Îmi pare rău! spun repede.

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva? mă întreabă încet, în timp ce privirea i se înceţoşează. Se întoarce şi pleacă.

Odată ajunsă afară, trag adânc aer în piept şi ascult croncănitul înfundat al corbilor şi zgomotele uşoare făcute de frunzişul greu de atâta ploaie. Nişte sunete vii, un iz de viaţă în mijlocul iernii. Nu le-am mai observat niciodată până acum. Las jos sacul cu pânzeturi, brusc nesigură de mine, şi m-aşez pe o bancă de metal ruginit, de la marginea pajiştii: e rece ca gheaţa, simt frigul prin blugi. Poate voi duce lucrurile mai târziu. Aud voci dinspre pârâul de la marginea estică a grădinii. Mă-ndrept într-acolo, ies de pe pajişte, pe portiţă, şi apoi o iau în jos pe panta cu tufăriş. După ploaie, pământul este plin de apă. Se deformează sub tălpile mele în timp ce merg.

Eddie şi Harry sunt în pârâu, apa învolburându-se periculos de aproape de marginea cizmelor lor de cauciuc. Toată ploaia din ultima vreme a făcut ca apa să curgă mai repede, chiar vijelios pe mijlocul albiei, croindu-şi drum în adâncime, căci Eddie şi Harry au construit un baraj de cremene şi beţe ce porneşte de pe fiecare mal. Pantalonii lui Harry sunt uzi până la şolduri şi mă gândesc cam cât de rece poate fi apa.

— Rick, uită-te! Am reuşit să-l facem aproape pe tot, de la un capăt la altul, dar pe urmă o parte din el s-a prăbuşit! strigă Eddie entuziast, când ajung în dreptul lor. Dar, înainte să pice, apa ajunsese chiar mare! De fapt, atunci ne-am şi udat…

— Asta văd şi eu. Băieţi, cred c-aţi îngheţat!

Îi zâmbesc lui Harry, care-mi zâmbeşte şi el şi arată spre o piatră de

sub piciorul meu. Mă aplec şi i-o dau cu băgare de seamă, alunecând pe malul noroios, iar el o adaugă la baraj.

— Mulţumim, spune Eddie absent, vorbind în numele prietenului său, fără să-şi dea seama. Nu-i aşa de rece, o dată ce te obişnuieşti cu ea, zice ridicând din umeri.

— Chiar aşa?

— Nu, nu chiar –mi-au îngheţat picioarele ca naiba! râde el.

— Vorbeşte frumos, îl atenţionez automat şi fără convingere. E un baraj bun, trebuie să recunosc, continui, stând în picioare în noroi, cu mâinile în şolduri. Ce-o să faceţi dac-o să reuşiţi să-l terminaţi? O să se formeze un lac uriaş.

— Păi asta-i şi ideea!

— Hm, înţeleg. Doamne, Eddie, eşti *plin* de noroi!

Are noroi până sus, pe mânecile bluzei, pe care le-a suflecat cu mâinile pline de noroi: şi pe picioare, unde s-a şters cu mâinile pe pantaloni. E mânjit şi pe frunte, iar părul e năclăit.

— Cum ai reuşit să te murdăreşti în halul ăsta? Harry cum a putut să rămână curat?

— E mai departe de mal decât mine! protestează Eddie.

— Mda, asta cam aşa e, recunosc.

Apucând zdravăn haina lui Harry pentru a-şi ţine echilibrul, Eddie îşi croieşte drum până la mine, cu picioarele clătinându-i-se pe fundul pietros al pârâului.

— E prânzul? Mor de foame! declară, pierzându-şi echilibrul, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-se cu palmele în noroiul rece.

— Da, aproape. Hai acasă să faci o baie, puteţi să terminaţi asta mai târziu. Prinde-te! îi întind mâna şi Eddie o apucă, ieşind cu un pas uriaş din râu, lăsându-se pe braţul meu.

— Nu, nu trage, Eddie, o s-alunec! strig, dar prea târziu.

Picioarele-mi alunecă şi aterizez fulgerător, cu un pleoscăit zgomotos.

— Scuze! bolboroseşte Eddie. În spatele lui, Harry rânjeşte, scoate un pufăit bizar şi-mi dau seama că râde.

— A, crezi că-i amuzant, nu-i aşa? îl întreb, ridicându-mă, în timp ce noroiul ud îmi ajunge până la piele. Îmi trag pantalonii, lăsând dâre lungi de noroi de-a lungul lor. Eddie se clatină din nou, plescăind cu un picior în noroi şi aruncând astfel un val de apă peste ghetele mele.

— *Eddie!*

— Scuze! spune din nou, dar de data asta nu se poate abţine să nu zâmbească, iar Harry râde de-a binelea.

— Nemernici mici ce sunteţi! E a naibii de rece! Ia, ţine! Îmi şterg degetul cel mai plin de noroi pe nasul lui Eddie. Mai ia un pic!

— Uau, mulţumesc, Rick! Şi uite… am şi eu ceva pentru tine! Crăciun fericit! Eddie se apleacă, ia un pumn de noroi şi-l azvârle pe

partea din faţă a puloverului meu gri deschis. Icnesc şi mă holbez la el. Eddie îngheaţă, de parcă i-ar fi brusc teamă că a mers prea departe. Dau ce-i mai rău jos şi cântăresc în palmă.

— Eşti *mort!* spun, aruncând noroiul spre el. Cu un hohot de râs, Eddie se repede pe lângă mine, în sus pe mal şi în stufăriş.

Îmi ia ceva să-l ajung din urmă şi trebuie să scap de noroi şi să promit un armistiţiu înainte să mă lase lângă el. Îl iau pe după umeri, mai mult ca să-mi încălzesc propriile degete tremurătoare. În spatele nostru, Harry ne-a tot urmărit, dar se opreşte şi se uită lung la un păducel, unde doi măcălendri se răţoiesc unul la altul.

— El nu vine? întreb.

Eddie ridică din umeri.

— Tot timpul se opreşte să se uite la păsări şi chestii de-astea. Ne vedem mai târziu, Harry! strigă, făcându-i cu mâna.

Ar trebui să intrăm prin bucătărie, dar uşa e încuiată, aşa că n-avem ce face şi trebuie să folosim uşa din faţă. Ne lăsăm ghetele afară – un gest inutil, din moment ce şosetele ne sunt la fel de ude şi pline de noroi. Beth îşi scoate capul pe uşa de la bucătărie.

— Ce *naiba* aţi făcut? exclamă. Hainele voastre! Eddie are un aer uşor vinovat, se uită la mine după sprijin.

— Păi, avem din nou opt ani? îndrăznesc eu, cu o mină inocentă.

Beth îmi aruncă o privire cruntă, dar nu se poate abţine. Umbra unui surâs îi flutură pe buze.

— Poate c-ar fi cazul să vă schimbaţi amândoi înainte de masă, nu? mai spune ea.

După-amiază o sun pe mama, să văd ce mai fac ea şi tata şi să-ntreb când vor ajunge.

— Cum merg lucrurile pe-acolo? Ce mai face Beth? întreabă mama pe un ton nonşalant, pe care-l cunosc deja foarte bine. Tonul nonşalant pe care-l foloseşte când are de întrebat lucruri importante. Ezit şi trag cu urechea la zgomotele făcute de soră-mea, care-i prin apropiere.

— Este bine, cred. Un pic schimbătoare, parcă.

— A spus ceva? Ceva despre casă?

— Nu… cam ce să spună?

— A, nimic anume! Abia aştept să vă văd pe amândouă! Şi pe Eddie, bineînţeles! El se distrează acolo?

— Glumeşti? Îi place la nebunie! Abia dacă-l mai vedem – e tot timpul plecat să se joace prin pădure. Mama, ai putea să m-ajuţi cu ceva?

— Sigur, ce e?

— Poţi să cauţi o copie a arborelui aceluia genealogic pe care l-a făcut Mary? Şi să-l aduci?

— Da, cred că da’. Dacă-l găsesc. La ce-ţi trebuie?

— Vreau numai să verific ceva. Ai auzit vreodată despre Caroline că ar fi avut vreun copil înainte să se mărite cu lordul Calcott?

— Nu, n-am auzit niciodată. Chiar nu cred să fi fost aşa – era foarte tânără când s-a căsătorit cu el. Dar de unde până unde te-ai gândit la aşa ceva?

— Din cauza unei fotografii pe care am găsit-o, o să ţi-o arăt când ajungeţi.

— Bine, în regulă, atunci. Dar să ştii că cel mai bine ar fi ca orice întrebări legate de familie să i ie pui lui Mary. La urma urmei, ea a făcut cercetarea aia acum câţiva ani…

— Mda, cam aşa e. Acum trebuie să m-apuc de treabă aici, ne vedem cât de curând.

N-o pot suna pe mătuşa Mary – pe mama lui Henry. Nu pot să vorbesc cu ea la telefon. Îmi dă o senzaţie îngrozitoare, ca şi cum aerul din plămânii mei ar deveni rigid. La înmormântarea lui Meredith, m-am ascuns. Spre ruşinea mea, m-am ascuns de-adevăratelea de ea, în spatele unui buchet mare de crini.

Ca lectură înainte de culcare, îmi sprijin mapa cu scrisori a lui Caroline pe genunchi şi mai citesc câteva dintre scrisorile lui Meredith. Unele, mai timpurii, datează din perioada în care era la colegiu şi vorbesc despre un profesor fioros responsabil cu conduita, despre regulile dormitorului comun, despre excursiile la cumpărături în oraş. Încep apoi scrisorile singuratice din Surrey. Mă mai uit peste câteva, iar apoi, vârât într-unul dintre buzunarele mapei, găsesc un plic cu o caligrafie diferită. Hârtia dinăuntru e ca frunzele uscate şi o ating delicat, o despăturesc cu o grijă desăvârşită. Doar o pagină, cu un singur paragraf. Litere scrise mult mai mare decât la Meredith, scrise apăsat, de parcă ar fi fost redactate în grabă. Data notată este 15 martie 1905.

Caroline,

Ţi-am primit scrisoarea azi-dimineaţă, şi nu fără îngrijorare. Căsătoria ta recentă şi starea delicată în care te găseşti sunt lucruri îmbucurătoare şi nimeni n-ar putea fi mai mulţumit decât mine să te vadă aşezată la casa ta şi unită cu un asemenea om precum lordul Calcott, care are o poziţie suficient de bună încât să-ţi ofere tot ce ai nevoie pentru o viaţă fericită. A-ţi primejdui în mod inutil poziţia ar fi o prostie fără seamăn. Indiferent de ce simţi, vreau să te fac să înţelegi că orice chestiune legată de existenţa ta anterioară din America trebuie, prin orice mijloace, să rămână în America! Nu ajută la nimic să readuci astfel de chestiuni în discuţie acum. Fii mulţumită de noul început ce ţi-a fost oferit, de ocazia fericită a căsătoriei tale norocoase şi să nu mai aducem niciodată vorba despre aceste lucruri.

Dacă cumva vei aduce ruşine şi dezonoare asupra ta şi asupra familiei tale, nu-mi va rămâne nimic altceva de făcut decât să rup orice legături cu tine, oricât de mult m-ar durea acest lucru.

Mătuşa ta,
B.

Linia cu care fuseseră subliniate cuvintele „să rămână în America” aproape că rupsese hârtia. În liniştea ce urmează citirii acestor cuvinte răsunătoare, întrevăd toate secretele din casa asta zăcând în straturi adânci ca praful şi ca umbrele din colţurile camerei.

În ajunul Crăciunului sosesc părinţii noştri, iar maşina binecunoscută ce parchează pe alee pare un fel de miracol. O dovadă a unei lumi exterioare, o dovadă că această casă, eu şi Beth facem parte din acea lume. Am avut de gând să-l ţin acasă pe Eddie în dimineaţa asta – i-am sugerat şi lui Beth că ar trebui –, dar s-a trezit înaintea noastră şi a plecat. A lăsat un castron gol în chiuveta din bucătărie, fulgi de porumb uscaţi şi jumătate de pahar de Ribena pe masă.

— Mă tem că v-am pierdut nepotul, îi spun tatei în timp ce-l sărut şi iau gentile din portbagajul maşinii. Probabil că nu-i replica cea mai inteligentă pe care-o puteam spune. Mama are o clipă de şovăire.

— Ce s-a-ntâmplat cu Eddie? întreabă ea.

— Are un prieten, Harry. Locuieşte aici, în tabără, ca… Mă rog. Sunt toată ziua plecaţi prin pădure. Abia dacă-l mai vedem, spune Beth, iar în tonul ei se ghiceşte, puţin de tot, nemulţumirea.

— În tabără? Vrei să spui că…

— Dinny e-aici. Şi vărul lui, Patrick, şi alţi câţiva, spun eu, încercând să par indiferentă, dar nu-mi pot reţine zâmbetul.

— Dinny? Glumeşti? exclamă mama.

— Măi să fie! adaugă tata.

— Hm… Ehei, acum cred că ştiţi cum ne simţeam noi, îi zice mama lui Beth, sărutând-o pe obraz în timp ce intră în casă. Beth şi cu mine ne uităm una la alta. Aşa ceva nu ne trecuse prin cap.

Beth arată ca mama. Totdeauna a semănat cu ea, dar asemănarea devine din ce în ce mai pronunţată cu trecerea timpului. Au amândouă silueta mlădioasă a lui Meredith, oasele feţei delicate, mâinile lungi, artistice. Meredith îşi tunsese părul şi şi-l ondulase, dar mama şi l-a lăsat întotdeauna pe al ei natural, iar al lui Beth este lung, nestăvilit. Şi au un aer aparte, care mie-mi lipseşte. Farmec, cred. Eu semăn mai mult cu tala. Mai scundă, mai bine făcută, mai neîndemânatică. Şi eu, şi tata ne lovim tot timpul cu piciorul de câte ceva. Ne prindem mânecile în clanţele de la uşi, ne vărsăm paharele

cu vin, ne lovim de marginile măsuţelor de cafea, de picioarele scaunelor, de masa din bucătărie. Mi-e foarte dragă trăsătura asta, pentru că o am de la el.

Bem cafea şi admirăm pomul de Crăciun, care a sosit ieri, iar acum se înalţă în casa scării. Toate decoraţiile pe care le-am cumpărat n-au fost îndeajuns. Par oarecum pierdute pe ramurile atât de mari. Dar luminiţele licăresc, iar mirosul de răşină a pătruns în toate cotloanele casei, reamintind neîncetat că e iarnă.

— Un pic cam extravagant, nu-i aşa, draga mea? o întreabă tata pe Beth, care ridică din sprâncene expeditiv.

— Era nevoie de ceva cu care să-nveselim casa. Pentru Eddie, spune ea.

— A, da, aşa e! cade tata de acord. Poartă un jerseu roşu; părul cărunt îi stă în sus în smocuri, ca al lui Eddie, iar cafeaua fierbinte îi înroşeşte obrajii. Arată jovial, cald – aşa cum şi este.

Se aude un ciocănit în uşă, deschid şi iată-i pe Eddie şi pe Harry în prag, fără răsuflare, ca de obicei, şi uzi.

— Salut, Rick! Am venit să-i salut pe bunica şi bunicul. Şi i-am zis lui Harry că poate să vină şi el să vadă bradul. Se poate, aşa-i?

— Bineînţeles, dar scoateţi-vă ghetele înainte să mai faceţi vreun pas!

Eddie este îmbrăţişat, pupat, chestionat. Tata vrea să dea mâna cu Harry, dar Harry nu schiţează niciun gest şi se uită la el buimac. În schimb, se duce spre brad şi se aşază pe vine ca să-l privească, de parcă ar vrea să-l vadă cât mai mare şi mai impozant. Tata mă priveşte întrebător şi-i şoptesc: „Îţi spun mai încolo.” Ne hotărâm să-l ţinem pe Eddie acasă, căci nu mai e mult până la prânz, iar pe Harry îl trimitem în tabără cu o cutie de plăcinte cu carne făcute de Beth, din care începe deja să guste în timp ce traversează pajiştea, târşâindu-şi picioarele.

— Pare un moşuleţ caraghios, spune mama cu blândeţe.

— E super tare! Ştie locurile cele mai bune din pădure unde să găseşti ciuperci şi cuiburi de viezuri, îşi apără Eddie prietenul.

— Viezurii au vizuini, nu cuiburi, Eddie! Şi sper că nu te-ai jucat cu ciupercile, sunt foarte periculoase! spune mama.

Îl văd pe Eddie încordându-se.

— Harry le ştie pe cele care pot fi mâncate, mormăie el defensiv.

— Normal că le ştie. E-n regulă, mamă, îi spun ca s-o liniştesc. Oamenii în vârstă nu ştiu că „super tare” înseamnă „bun”, îi şoptesc lui Eddie. Se uită la mine şi o ia la fugă în sus pe scări, să se schimbe.

— E bine că are un prieten de hoinăreală. La şcoală stă atâta timp închis, spune Beth hotărâtă.

Mama ridică o mână:

— N-am vrut să critic! Dumnezeu ştie că şi voi petreceau o grămadă

de timp în pădure, cu Dinny, când veneaţi să staţi aici.

— Şi nu te supărai, nu-i aşa? întreabă Beth neliniştită. Este cu atât mai sensibilă acum la nepăsarea copiilor faţă de părinţi.

Mama şi tata se privesc, iar tata îi zâmbeşte călduros mamei.

— Nu, de fapt, presupun că nu, spune mama. Ar fi fost într-adevăr plăcut dac-aţi fi vrut să petreceţi mai mult timp cu noi…

În pauza mirată ce urmează cuvintelor ei, eu şi Beth ne privim una pe alta, vinovate, iar mama râde.

— E-n regulă, fetelor! Pentru mine, era pur şi simplu începutul sindromului cuibului părăsit.

— Nu ştiu ce-o să mă fac când Eddie o să meargă la facultate. E destul de rău şi-acum, când stă la internat toată săptămâna, murmură Beth, încrucişându-şi braţele.

— O să mori de dorul lui, o să-l răsfeţi îngrozitor când o să vină şi-o să-ţi găseşti o nouă preocupare – aşa cum fac toate mamele, draga mea, îi spune mama, luând-o pe după umerii ei osoşi.

— Mai e destul până atunci, totuşi, îi reamintesc eu. Are doar unsprezece ani, la urma urmei.

— Da, dar parcă nu-s nici cinci secunde de când era doar un bebeluş! spune Beth.

— Cresc repede, încuviinţează tata. Şi bucură-te de asta, Beth! După şase ani de trai cu un adolescent, o să te bucuri că pleacă la facultate!

— Şi dacă te gândeşti şi la toate etapele intermediare – certurile în legătură cu ora la care trebuie să se întoarcă acasă, şi lecţiile de condus, şi primele prietene care rămân să doarmă la el. Şi când găseşti reviste porno la el sub pat… iar dimineaţa îi studiezi privirea ameţită ca să afli ce droguri o fi luat seara…

— Erica, nici chiar aşa! mă apostrofează mama, în timp ce ochii lui Beth se cască îngroziţi.

— Scuze!

Zâmbesc.

— Rick, cred c-ai predat prea mult timp, chicoteşte tata.

Beth mă priveşte întrebătoare.

— Sindromul mătuşii fără griji – asta-i problema ta! Mă vezi trecând prin toate astea şi râzi pe sub mustăţi că nu-mi reuşeşte nimic şi-mi vine să-mi smulg părul din cap de nervi! spune ea acuzator.

— Hai, Beth, că glumeam! N-ai făcut niciodată un pas greşit ca mamă, îi spun, adăugând iute, înainte să poată apărea vreo întrerupere şi să ne amintim cu toţii de imensa greşeală pe care a făcut-o nu cu mult timp în urmă: Haideţi să gustaţi nişte plăcinte cu carne, Beth s-a depăşit pe sine făcându-le!

Mai târziu, îi arăt mamei fotografiile pe care i le-am găsit. Identifică persoanele pe care eu nu le recunoşteam – rude mai îndepărtate, oameni astăzi morţi, uitaţi, din care au mai rămas doar feţele pe hârtie

şi urme din sângele lor în venele noastre. I-o arăt pe cea a lui Caroline, făcută în New York, ţinând bebeluşul pe braţul stâng. Mama se încruntă studiind-o.

— Ei, asta-i categoric Caroline – ochii ăştia deschişi la culoare! Era o frumuseţe, nu-i aşa?

— Dar ce făcea în New York? Şi al cui este copilul, dacă s-a măritat cu lordul Calcott abia în 1904? Crezi că au avut unul înainte să se căsătorească?

— Cum adică, ce făcea în New York? Dar era *din* New York!

— Caroline? Era americancă? Cum se face că nimeni nu mi-a spus asta până acum?

— Păi, cum se poate să nu-ţi fi dat seama? Cu accentul ăla al ei…

— Mamă, aveam cinci ani! Cum să fi observat un accent la vârsta aia? Şi era deja foarte, foarte bătrână pe atunci. Abia dacă mai vorbea.

— Mda, cred că ai dreptate, încuviinţează mama.

— Bun, acum se explică ce făcea la New York în 1904. Dar al cui e copilul? insist eu. Mama oftează.

— Habar n-am. N-ar fi putut avea un copil cu Henry înainte de căsătorie, chiar dacă nu i-ar fi păsat c-ar fi stârnit un scandal imens. L-a întâlnit de-abia spre sfârşitul anului 1904, când a venit la Londra. S-au căsătorit în 1905, la puţin timp după ce s-au cunoscut.

— Atunci să fi fost căsătorită înainte? Şi-a adus copilaşul cu ea?

— Nu, nu cred. Mai bine ai întreba-o pe Mary. Tot ce ştiu e c-a venit de la New York pe la douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani, ca moştenitoare bogată, şi s-a căsătorit cam în grabă cu un bărbat cu titlu nobiliar, şi-atât.

Dau din cap, înciudată.

— Poate era copilul unei prietene. Poate îi era naşă. Cine ştie? spune mama.

— Cine ştie, admit eu.

Iau din nou fotografia, o studiez îndeaproape. Ochii mei caută palma stângă a lui Caroline, inelarul, dar este acoperit de hăinuţele copilului fantomatic.

— Pot s-o mai păstrez eu? întreb.

— Bineînţeles că poţi, draga mea.

— Am… citit câteva dintre scrisorile ei. Ale lui Caroline, recunosc eu cam cu jumătate de gură, fiindcă e ca şi cum ai citi jurnalul cuiva, chiar dacă acea persoană a murit deja.

— Ai adus arborele genealogic? Era o scrisoare de la o „mătuşă B.” de-a ei.

— Uite-l! Dar mă tem că ramura lui Caroline e incompletă. Cred că Mary a fost mai interesată de linia Calcott – oricum, presupun că toate documentele familiei lui Caroline erau în America.

De fapt, nu există nimic în partea lui Caroline, în afară de numele

părinţilor ei. Nu sunt unchi sau mătuşi, doar o foarte mică ramură laterală, înainte de momentul când Caroline s-a alăturat trunchiului principal, în 1905. Caroline Fitzpatrick, cum se numea pe atunci.

Îi cercetez numele câtva timp, aşteptând ceva, deşi nu ştiu ce.

— În scrisoarea aia, mătuşa ei – „mătuşa B.” – spunea că orice s-ar fi întâmplat în America, era cazul să rămână acolo, şi că n-ar trebui să întreprindă nimic care să strice căsătoria ei cu lordul Calcott. Ştii ceva despre asta? o întreb pe mama. Ea face semn din cap că nu.

— Nu, chiar nimic, din păcate.

— Dacă a avut un copil înainte să vină aici şi să se căsătorească?

— Păi, în primul rând, n-ar fi avut cum să se căsătorească, în cazul ăsta. Fetele binecrescute nu făceau pe vremea aia copii în afara căsătoriei. Ar fi fost de neconceput.

— Dar dacă a fost căsătorită cu altcineva înaintea lordului Calcott? Am găsit ceva, sus, în mansardă – în cufărul în care Meredith a pus toate lucrurile lui Caroline –, pe care era scris: „Pentru un fiu minunat”, îi spun.

Mama ridică un pic din sprâncene, se gândeşte.

— Era probabil al lui Clifford. Ce anume era?

— Nu prea ştiu, un fel de clopoţel. O să ţi-l aduc puţin mai târziu, ca să-l vezi.

Ne-am mutat în salon. Mama ia pe rând fotografiile de pe pian şi le studiază cu atenţie, iar pe chipul ei se reflectă diferite sentimente. Mângâie cu degetul geamul de la fotografia de nuntă a lui Charles şi Meredith. O dezmierdare în van.

— Ţi-e dor de ea? întreb. O întrebare în mod normal stupidă, când e vorba de cineva care a murit. Dar Meredith e un caz aparte.

— Normal. Da, mi-e dor. Ar fi greu să nu-ţi lipsească cineva care ştia să umple o cameră în felul mamei mele, zâmbeşte mama, punând fotografia deoparte şi ştergând urmele degetelor ei cu manşeta moale a jachetei.

— De ce era aşa? Vreau să zic, de ce era aşa de… *furioasă?*

— Caroline s-a purtat crud cu ea, spune mama, ridicând din umeri. Nu fizic sau nici măcar verbal… poate că nici chiar intenţionat, dar cine poate spune cât rău se produce dacă un copil creşte fără iubire?

— Nu-mi pot imagina. Nu-mi pot imagina cum o mamă n-ar reuşi să-şi iubească propriul copil. Dar *cum* era crudă cu ea?

— Într-o mie de feluri, oftează mama, gândindu-se o secundă. De exemplu, Caroline nu-i făcea niciodată cadouri. Nici măcar o dată. Nici de zilele de naştere, nici de Crăciun, nici măcar atunci când Meredith era încă mică. Nici în ziua nunţii, nici când m-am născut eu. Nimic. Îţi imaginezi cum te-ar putea răni aşa ceva?

— Dar dacă n-a primit niciodată cadouri, poate că nici nu se aştepta la vreunul…

— Orice copil ştie că există cadouri de ziua de naştere, Erica, e suficient să citească despre ele într-o carte de poveşti. Şi servitorii îi mai făceau daruri când era micuţă – mama mi-a zis ce mult însemnau pentru ea. Un iepure, ştiu că mi-a povestit de el. Într-un an, menajera i-a dat un iepuraş.

— Asta chiar că-i trist… spun eu. Caroline nu credea în cadouri?

— Cred că pur şi simplu nu-şi dădea seama în ce dată e, de cele mai multe ori. Sincer, cred că nici nu ştia când era ziua de naştere a lui Meredith. Era ca şi cum nici n-ar fi născut-o vreodată.

— Dar dacă era atât de îngrozitoare, de ce îi era Meredith aşa devotată? De ce s-a mutat înapoi aici, cu tine şi cu Clifford, când a murit tatăl tău?

— Păi, bună sau rea, Caroline era mama ei. Meredith o iubea şi-ncerca tot timpul să-i… câştige afecţiunea.

Mama ridică din umeri cu tristeţe, ridică capacul pianului şi apasă pe prima notă. Sunetul creşte, umple camera, perfect acordat.

— Nu ni se dădea niciodată voie să cântăm la pianul ăsta. Nu până nu am fi atins un anumit nivel. Îl aveam pe celălalt prăpădit, sus, în camera copiilor, pe care să exersăm. Clifford n-a ajuns niciodată suficient de bun. Eu da – chiar înainte să plec la universitate.

— Sunt o mulţime de scrisori de la Meredith printre lucrurile lui Caroline. Toate au un ton mai degrabă trist, de parcă ar fi fost tot timpul mai mult sau mai puţin singură – chiar şi când era măritată.

— Ei bine, oftează mama, nu mi-l amintesc pe tata, aşa că nu ştiu cum stăteau lucrurile înainte să moară el. Ea l-a iubit, cred că foarte mult. Poate prea mult. Caroline mi-a spus odată că a pierde o astfel de dragoste lasă în tine un gol pe care nu-l mai poţi umple niciodată. Îmi amintesc asta limpede, pentru că vorbea cu mine atât de rar. Sau cu Clifford – părea că nici nu ne observă pe noi, copiii. Mă uitam la mama, afară, în grădină, şi am tresărit când mi-a vorbit, pentru că nu o auzisem strecurându-se în spatele meu.

— Putea să meargă încă pe-atunci?

— Bineînţeles că putea! N-a fost dintotdeauna foarte bătrână.

— Dar de ce n-o iubea Caroline pe Meredith? Nu-nţeleg.

— Nici eu nu-nţeleg, draga mea. Străbunica ta era o femeie foarte ciudată. Foarte distantă. Uneori, mergeam şi mă aşezam lângă ea şi încercam să-i vorbesc, dar foarte repede îmi dădeam seama că nici măcar nu m-asculta. Se uita pur şi simplu prin tine, cu ochii ăia cenuşii ai ei! Nu-i de mirare că Meredith s-a căsătorit atât de devreme, probabil că era încântată că găsise pe cineva care s-o asculte.

— E uimitor cât de normală eşti tu! Ce mamă extraordinară eşti!

— Mulţumesc, Erica. M-a ajutat şi tatăl tău, desigur. Prinţul meu pe cal alb! Dacă m-aş fi mutat înapoi aici după absolvire, dac-aş fi stat aici o perioadă atât de lungă, încât să nu le mai suport pe niciuna…

cine ştie?

— Poate că nu oricine e făcut să fie părinte. Nu mi-o pot imagina pe Meredith ca pe cea mai drăgăstoasă…

— Nu, dar a fost o mamă bună, în cea mai mare parte. Severă, desigur. Dar n-a fost atât de… aprigă cât am fost mici, cum a devenit după ce ne-am mutat înapoi aici şi am stat câţiva ani. Pe măsură ce Caroline devenea mai plăpândă, avea nevoie de tot mai multă îngrijire. Cred că mama a urât situaţia asta. A făcut tot ce-a putut pentru noi, dar nu cred c-a trecut peste pierderea tatălui nostru sau peste dezamăgirea de a-şi începe şi a-şi sfârşi viaţa aici – ea şi Caroline întemniţate în casa asta veche! Dar noi ne-am descurcat bine, nu? mă întreabă ea, brusc întristată.

Traversez camera şi-o îmbrăţişez.

— Mai mult decât bine.

— Am venit s-adun câţiva pupici! anunţă tata, fluturând nişte crenguţe de vâsc şi afişând un zâmbet larg.

După cină, ne punem toate cadourile sub brad. Eddie arată ca un omuleţ în mantia sa albastră de marină, cu monogramă, în pijamaua dungată şi papucii de fetru roşu. Verifică etichetele cadourilor şi aşază fiecare cutie cu grijă, conform unei scheme cunoscute numai de el. Bem brandy şi ascultăm colinde. Afară ploaia cade în rafale peste casă. Parcă cineva ar arunca cu pumni de pietriş în geamuri. Mă trec fiori.

Cam pe la miezul nopţii, ploaia se opreşte, norii se împrăştie şi o lună strălucitoare transformă cu totul cerul nopţii, luminând lujerii de hârtie verde de pe pereţii camerei mele, dulapul singuratic, fereastra arcuită orientată spre răsărit, deasupra aleii. În castanul desfrunzit de afară e o colonie de păsări, iar cuiburile se văd ca nişte noduri printre crengile ramificate. Nu pot să dorm. Creierul meu se agaţă de realitate de câte ori încep să aţipesc, ameţindu-mă cu o puzderie de feţe şi nume şi amintiri. Brandy-ul are uneori efectul ăsta asupra mea. Trebuie să adun fiecare gând din învălmăşeală, să-l descâlcesc din mintea mea şi să-l las să zboare. Reţin totuşi amintirile cu Dinny: nu le las să plece. Mi-am făcut chiar unele noi, pe care să le adaug celor deja bătătorite, din vremurile cu soare. Ştiu cum arată în lumina focului. Ştiu cât alcool îl ameţeşte, ştiu cu ce se ocupă, cum trăieşte. Ştiu cum zâmbetul acela larg, leneş din copilărie s-a maturizat, s-a schimbat şi a devenit o fulgerare rapidă a dinţilor în întunecimea feţei sale. Ştiu că-i displăcem, şi eu, şi Beth. Şi-n curând, poate, voi începe să înţeleg de ce.

Dimineaţa de Crăciun trece într-un vârtej plăcut de pregătire a bucatelor, şampanie şi grămezi de bucăţele de hârtie strălucitoare. Tata îl ajută pe Eddie să despacheteze noua consolă de jocuri şi o

încearcă amândoi pe televizorul nepotrivit din salon, în timp ce noi, femeile, ocupăm bucătăria. Curcanul abia intră în soba de gătit Rayburn. Trebuie să-i împingem picioarele înăuntru, iar vârfurile li se înnegresc când ating marginile cuptorului.

— Nu contează. Oricum, toată lumea preferă pieptul, îi zice mama lui Beth, care risipeşte cu o mână nervoasă rotocoalele de fum ce se ridică din cuptor.

O să dureze câteva ore până să se coacă, aşa că Beth invocă o uşoară durere de cap şi se retrage să se odihnească. Când pleacă, ne aruncă o privire mută, furioasă. Ştie că acum vom vorbi despre ea. Nu ştiu dacă în asemenea situaţii doarme sau dacă pur şi simplu stă întinsă, cu ochii la fisurile din tavan sau la păianjenii care prind în mreje umbra şi lumina. Sper că doarme.

Eu şi mama ne aşezăm pe banchetele din bucătărie, ne unim mâinile peste masă, iar conversaţia lâncezeşte stânjenitor, în aşteptarea discuţiei despre Beth. Sparg tăcerea.

— Am găsit o grămadă de articole decupate, la un loc cu fotografiile dintr-un sertar al lui Meredith. Despre Henry, adaug, fără să mai fi fost nevoie. Mama oftează şi-şi retrage mâinile dintr-ale mele.

— Bietul Henry, spune şi îşi atinge fruntea cu degetele, dând la o parte un fir de păr imaginar.

— Ştiu. M-am gândit mult la el, la ce s-a-ntâmplat…

— Ce vrei să spui – la ce s-a întâmplat? întreabă mama tăios. Îmi ridic privirea de la unghia pe care o studiam.

— La faptul că s-a făcut nevăzut. La dispariţia lui, spun.

— A!

— De ce? Tu ce crezi că s-a-ntâmplat cu el?

— Nu ştiu! Desigur că nu ştiu. M-am gândit pentru o secundă că… poate voi, fetelor, ştiţi mai mult decât spuneţi…

— Crezi c-am avea vreo legătură cu ce s-a-ntâmplat?

— Nu, bineînţeles că nu! M-am gândit că poate vreţi să protejaţi pe cineva.

— Adică pe Dinny.

Ceva ia foc înăuntrul meu.

— Da, în fine, pe Dinny. Îi sărea ţandăra cam repede tânărului tău erou. Dar, Erica, Henry a dispărut! A fost luat, sunt sigură de asta. Cineva l-a luat, l-a dus de-aici şi cu asta, basta. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva aici, pe moşie, orice, poliţia ar fi găsit vreo dovadă. A fost dus de-aici şi asta-i tot, încheie ea, din nou calmă. A fost cu adevărat îngrozitor, dar nu e nimeni vinovat, în afară de cel care l-a luat. Sunt destui oameni foarte periculoşi pe lume, iar Henry a fost ghinionist şi a dat peste un asemenea om.

— Da, cred c-a fost, spun.

Dar nimic din lucrurile astea nu-mi pare credibil. Niciunul nu mă

convinge. Eddie lângă iaz, aruncând o piatră; şi durerea apoasă din genunchii mei.

— Hai mai bine să nu vorbim despre asta azi, vrei?

— Bine.

— Cum s-a mai simţit Beth?

— Nu prea grozav. Un pic mai bine acum. Am fost la o petrecere în tabără, acum câteva seri, unde a vorbit puţin cu Dinny şi părea să-şi fi revenit puţin. Iar acum, că tu şi tata sunteţi aici…

— Aţi mers la o *petrecere* cu *Dinny?* Mama pare neîncrezătoare.

— Da. Şi ce dacă?

— Păi, pur şi simplu pare ciudat după atâţia ani, spune, ridicând din umeri. Să reînnodaţi legăturile cu el…

— Nu *reînnodăm legăturile cu el.* Dar acum suntem vecini. Cel puţin, deocamdată. E… ei bine, nu s-a schimbat prea tare, şi nici eu nu m-am schimbat, aşa că…

Pentru o clipă, am impresia îngrozitoare că voi roşi.

— Era atât de îndrăgostit de Beth, mai ţii minte? Pe vremea când aveau vreo doisprezece ani, spune mama, gândindu-se la trecut şi zâmbind. Se spune că nu-ţi uiţi niciodată prima dragoste.

Dau pe gât ce a rămas din şampania mea şi mă ridic să aduc sticla. Căldura emoţiei mele rămâne, ameninţând să se transforme în lacrimi.

— Haide, cartofii ăştia nu vor să se cureţe singuri!

Zâmbesc, întinzându-i un cuţit pentru cojit.

— Cât se va odihni Beth?

— O oră, probabil. Suficient cât să scape de curăţatul cartofilor, asta-i sigur.

Ochii mei se străduiesc să zărească prin întunericul ce sporeşte. Nu e încă ora cinci, dar picioarele deja nu mi se mai zăresc desluşit. Se agaţă în smocuri de iarbă şi în rămurele şi rădăcini pe care nu le văd. Am venit să-l iau pe Eddie. Străbat toată tabăra, dar e linişte deplină. Încă nu sunt sigură cui îi aparţine fiecare vehicul şi par atât de apropiate unul de altul, se confundă atât de bine cu fundalul, încât mi-e prea teamă să m-apuc să bat pe la uşi, întrebând de Harry. Intru în pădure, dar acolo întunericul este şi mai adânc. Ar fi trebuit s-aduc o lanternă. Noaptea cade repede, lumina devine din ce în ce mai puţină.

— Eddie! strig, dar vocea îmi răsună jalnic. Prin faţa ochilor îmi trec imaginile echipelor de căutare străbătând pădurile astea, în urmă cu douăzeci de ani. La cinci zile după ce a dispărut, încă îl mai căutau, cu feţele întunecate şi câinii trăgând în lesă. Hârâitul şi păcănitul aparatelor de emisie-recepţie. *Henry*! strigătele lor erau răsunătoare şi limpezi, dar chiar şi aşa sunau fals, de parcă fiecare ar fi ştiut că numele era strigat în zadar, că va ajunge doar la urechile lor. Vremea era urâtă la sfârşitul acela de săptămână – era un weekend liber

prelungit, dat de guvern. Coada uraganului Charley mătura Marea Britanie cu vânturi şi ploi.

— *Eddie!* încerc din nou, cât de tare pot. Când picioarele mele greoaie se opresc, liniştea este de-a dreptul consternantă.

Ies din pădure, dincolo de iaz. Tumulul se vede ca o excrescenţă neclară pe linia orizontului. Ţin marginea câmpului, de-a lungul gardului, înapoi spre casă, şi încep să văd nişte siluete apărând lângă apă. Două mari şi una mai mică. Răsuflu adânc şi simt un fior pe şira spinării. Nu-mi dădusem seama cât de teamă-mi fusese. Harry, Eddie, Dinny. Ar putea fi protagoniştii unui roman de aventuri şi iată-i aici, la iaz. Răscolind pietre pe înserat, în ziua de Crăciun.

— Cine-i acolo? întreabă Eddie, când mă observă. Vocea lui e subţire, copilărească.

— Eu sunt, prostuţule, răspund, bătându-mi joc de frica mea pe seama lui.

— A, salut, Rick! zice.

Harry scoate un strigăt ciudat – primul sunet real pe care l-am auzit de la el. Aleargă spre mine pe malul apei, cu paşi mari, greoi. Îmi ţin respiraţia, m-aştept să alunece, să se-mpiedice, dar nu se-ntâmplă nimic. Îmi oferă o piatră mică, plată, aproape triunghiulară. Aproape că-i disting un zâmbet.

— Vrea să încerci şi tu, spune Dinny.

Ocolesc cu grijă iazul, până la ei. Răsucesc piatra în mână. E caldă, netedă.

— Am venit să-l iau pe Eddie. E timpul să meargă acasă, e întuneric beznă aici, îi spun lui Dinny.

Stau ca pe ghimpi, simt că sunt în primejdie. Apa e ca un abis negru la picioarele noastre.

— Trebuie să ai doar răbdare până ţi se obişnuiesc ochii cu întunericul, asta-i tot, îmi spune Dinny, în timp ce ceilalţi se întorc la pietrele lor, la apa întunecată, la numărarea trâmbelor de apă albe în asfinţit.

— Totuşi, ar trebui să ne-ntoarcem. Părinţii mei sunt aici…

— Da? Salută-i din partea mea.

— O să-i salut.

Stau lângă el, suficient de aproape ca mânecile noastre să se atingă. Nu-mi pasă dacă-l înghesui. Am nevoie de ceva aproape de care să mă agăţ, ceva care să mă ancoreze. Îi aud respiraţia, aud forma pe care-o decupează în ecourile dinspre iaz.

— Nu vrei să-ncerci s-arunci piatra aia? Pare amuzat.

— Aproape că nu văd apa.

— Şi ce-i cu asta? Ştii că-i acolo. Mă priveşte dintr-o parte. Doar un contur, şi aş vrea să-mi pun mâinile pe faţa lui, să aflu dacă zâmbeşte.

— Bine, să-ncepem.

Mă apropii cu paşi precauţi de margine, îmi proptesc bine piciorul. Mă las pe vine şi ridic braţul, iar când arunc piatra, alunec după ea, spre suprafaţa apei, spre apa de obsidian. Unu, două, trei… Număr salturile pietrei, iar apoi mă împiedic, orizontul se deplasează vertiginos, picioarele îmi alunecă pe mal şi oftez. Vai, în ce loc am trimis pietricica aia nevinovată, în ce întunecime!

— Trei! Penibil! Harry a făcut şapte, acum câteva clipe! îmi strigă Eddie. Simt mâinile lui Dinny sub braţele mele, iar statura lui liniştitoare mă repune din nou pe picioare. Panica îmi face inima să bată mai repede.

— Nu-i o noapte prea bună de înotat, murmură Dinny.

Scutur din cap, bucuroasă că nu-mi poate vedea faţa, fiindcă am lacrimi în ochi.

— Hai, Eddie, să mergem! Vocea îmi pare un pic spartă.

— Dar tocmai ce-am…

— Acum, Eddie!

Oftează şi-i oferă cu solemnitate restul pietrelor lui Harry. Când îşi dau mâinile, scot nişte exclamaţii calde, voioase. Mă îndepărtez de mal şi o iau spre casă.

— Erica! mă strigă Dinny.

Mă întorc, iar el ezită.

— Crăciun fericit! îmi urează. Îmi dau seama că nu asta voise să-mi zică, dar chiar dacă aş vrea să ştiu ce era, de fapt, nu mă simt destul de puternică să-l întreb acum.

— Crăciun fericit, Dinny! îi răspund.

Pierderea

1903–1904

Vara punea stăpânire pe tot, iar odată cu ea se împlinea şi trupul lui Magpie, ce părea să crească în fiecare zi, în ritm cu copilul din pântece. Ea se mişca cu o graţie aparte, la fel de hotărâtă cantotdeauna, dar niciodată cu bruscheţe, strecurându-şi noul trup printre mobile şi pe uşa îngustă a bordeiului pe care-l împărţea cu Joe. Caroline o observa. Observa şi se mira, cu inima plină de suspiciuni pe care le alunga şi le rechema de câte douăzeci de ori pe zi. Şi, mai mult decât orice, era geloasă. Se simţea rău şi slăbită şi plină de ceva întunecat şi amar de câte ori observa că trupul fetei indiene s-a mai lăţit puţin. Iar dacă era ceva ce-o putea scoate afară din casă şi în bătaia soarelui de vară, era tocmai acest lucru.

Construcţia de lemn nu putea ţine căldura afară la fel ca zidurile groase de cărămidă din New York. Şi, se gândea Caroline, când fusese cald la New York, nu fusese niciodată atât de cald ca acum şi niciodată până acum nu trebuise să fie activă la asemenea temperaturi. Dar calmul lui Magpie şi sfaturile pe care Hutch i le dăduse de Anul Nou nu-i dădeau pace lui Caroline; astfel că, într-o zi ce începuse cu un cer uşor înnorat şi ce se anunţa mai răcoroasă ca de obicei, se hotărî să iasă din casă. Puse un pepene copt, câţiva biscuiţi şi o sticlă de apă tonică într-un coş, îşi legă panglica bonetei de soare într-o fundă sub bărbie şi porni spre cea mai apropiată fermă din vecini, ce aparţinea unei familii irlandeze pe nume Moore. Era la şase mile spre nord-vest, iar Caroline, care habar nu avea ce înseamnă să mergi pe jos şase mile, îl auzise totuşi pe Corin spunând că un bărbat poate parcurge cu uşurinţă patru mile într-o oră. Pornind devreme, se gândise, ar fi ajuns acolo la timp să bea cafeaua şi poate să ia câteva îmbucături de prânz, iar apoi să se întoarcă la timp ca să pregătească cina. I-a spus lui Magpie unde se ducea şi şi-a îndreptat umerii când tânăra Ponca a fixat-o impasibilă şi neîncrezătoare şi a clipit încet, ca o bufniţă.

A mers vreme de un ceas, la început admirând florile de mentă şi verbină sălbatică şi culegând câte una ca să le dăruiască familiei Moore, dar curând coşul a început să-i atârne greu pe braţ, julindu-i pielea. În ciuda norilor, era udă de transpiraţie, iar pielea capului o ustura sub pălărie. Poalele rochiei erau în dezordine şi se agăţaseră în ele buruieni şi ciulini, iar acum atârnau grele în jurul picioarelor ei, îngreunându-i mersul. Paşii i se împotmoleau în pământul nisipos care se ondula blând şi care era mai obositor de străbătut decât crezuse. Se urcă cu greu pe o movilă alungită, sigură că de pe culmea ei va zări

ferma vecină. Dar nici urmă de vreo fermă. Răsuflând greu, puse coşul jos şi scrută peisajul monoton care se pierdea în zare, cât vedeai cu ochii. Bătea un vânt fierbinte, care făcea iarba lungă să se unduiască şi să arate ca un ocean verde şi auriu. Vântul aducea miros de pământ uscat şi de peliniţă şi-i suna ca un vaier lugubru în urechi.

— Nu-i nimic acolo, mormăi Caroline pentru sine. Ceva izbucni atunci în ea, asemănător cu panica, sau cu furia. Nu e *nimic acolo!* strigă ea, cât de tare putu. Îşi simţea gâtul aspru şi uscat. Vântul îi fura cuvintele, dar nu-i aducea niciun răspuns. Se lăsă jos în iarbă şi se întinse să se odihnească. Deasupra ei, cerul nesfârşit, în jur, un ţinut fără margini. Dacă nu s-ar mai fi ridicat deloc, se gândi, dacă ar fi rămas acolo unde se găsea, doar câinii sălbatici şi ulii ar mai fi găsit-o. Era un gând irezistibil, înfricoşător.

Întorcându-se în sfârşit, fără să fi ajuns la ferma familiei Moore, Caroline aproape că nu mai nimeri casa. Se abătuse spre nord, o milă sau mai mult, şi doar din întâmplare văzu fumul ridicându-se din coliba din dreapta ei, unde un negru tăcut din Louisiana pe nume Rook gătea cina pentru lucrătorii de la fermă. Întorcându-se spre sud, picioarele lui Caroline tremurau de oboseală. Buzele-i erau pârjolite, iar faţa, după o zi în lumina aspră şi în vântul fierbinte, era uscată şi o ustura. Simţea întinderea preriei în spatele ei, urmărind-o, iar dincolo de fermă păşunile se întindeau în toate direcţiile. Ţarcurile, gardurile, câmpurile de grâu şi de sorg pe care soţul ei le trecuse pe hartă erau jalnic de mici. Ferma era o insulă, un atol micuţ de civilizaţie într-o nemărginită mare peticită, iar când a ajuns în sfârşit acasă, recăpătându-şi cu greu răsuflarea şi împrăştiind flori ofilite în urma ei, a închis uşa şi a izbucnit în lacrimi.

În noaptea aceea, Caroline a rămas trează în ciuda oboselii. Norii se risipiseră odată cu venirea nopţii, iar luna răsărise plină şi strălucitoare. Nu asta o ţinuse însă trează, ci cunoaşterea, înţelegerea imensităţii şi pustietăţii ţinutului în care locuia acum. Se simţea înghiţită de el: mică, invizibilă. Voia să crească, să se întindă, să ocupe cumva mai mult spaţiu. Voia să aibă însemnătate. Aerul din dormitor era înăbuşitor, încărcat de lâncezeala verii. Lângă ea, Corin sforăia uşor, cu faţa înfundată-n pernă şi cu braţele întinse în lateral. Luna îi contura muşchii braţelor şi ai umerilor şi linia care despărţea pielea arsă de soare a gâtului de cea palidă de pe spate. Caroline se ridică, luă o pătură şi ieşi afară.

Îşi întinse pătura printre sferele fertile ale pepenilor verzi şi se culcă pe ea. Ceva ţâşni prin frunzişul de lângă faţa ei, iar Caroline se cutremură. Apoi nu se mai auzi niciun sunet, deşi urechile i se încordau să prindă orice mişcare dinspre baracă, orice semn al apropierii vreunui lucrător de la fermă. Îşi suflecă apoi cămaşa de

noapte până sub sâni, lăsându-şi partea de jos a corpului goală sub cerul nopţii. Oasele şoldurilor se ridicau semeţ, aruncându-şi propriile umbre în lumina argintată. Inima-i bătea repede şi nu-şi închise ochii. Stelele împresurau cerul. Începu să le numere, pierdu şirul şi reîncepu, pierzând şi orice noţiune a timpului care se scursese de când se afla acolo şi a locului în care se găsea.Apoi o uşă se trânti în spatele ei şi auzi nişte paşi grăbiţi, iar Corin o apucă de sub braţe şi o ridică pe genunchi.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat? îngăimă Caroline. Trasată în nuanţe de gri şi de negru, faţa lui Corin era îngheţată de frică, iar ochii-i erau larg căscaţi. Văzând-o trează şi în regulă, Corin îi dădu drumul, răsuflând uşurat, şi-şi ascunse faţa-n palme.

— Ce faci aici? mormăi el. Te simţi bine?

— Sunt… bine. Doar că… era atât de cald în dormitor…

Caroline îşi trase grăbită cămaşa de noapte în jos.

— Dar şi-aici e la fel de cald! Ce faci, de ce erai dezbrăcată? întrebă el.

Alarmată, Caroline îl văzu că tremură. Îşi muşcă buza şi se uită în altă parte.

— Făceam baie de lună.

— Poftim?

— Baie de lună… Angie mi-a zis c-ar putea ajuta, spuse Caroline liniştită. Surâsese cu dispreţ când vecina ei îi pomenise prima dată de o asemenea superstiţie, dar acum părea că ar fi încercat orice.

— Ar putea ajuta la ce? Iubito, ce spui tu n-are nicio noimă!

— Dacă o femeie stă întinsă în timp ce lumina lunii cade pe corpul ei, ar putea să rămână însărcinată, răspunse Caroline, ruşinată.

— Şi-ai crezut-o?

— Nu, nu chiar. Nu chiar. Doar că… *de ce* nu sunt încă însărcinată, Corin? A trecut mai mult de-un an! strigă ea. Nu-nţeleg!

— Nici eu nu-nţeleg, oftă Corin. Dar sunt sigur că lucrurile astea se-ntâmplă la timpul lor, asta-i tot. Un an nu-i chiar aşa de mult! Eşti tânără şi… a fost o schimbare uriaşă pentru tine să te muţi aici, ca să fii cu mine. O să se-ntâmple, iubito, te rog, încearcă să nu-ţi mai faci griji! Îi atinse bărbia cu vârful degetelor. Hai înăuntru acum!

— Corin… de ce erai atât de speriat adineauri? întrebă Caroline în timp ce se ridică în picioare.

— Poftim? Când?

— Adineauri, când m-ai găsit aici, păreai atât de alarmat! De ce? Ce-ai crezut că s-a-ntâmplat?

— Era o femeie, dincolo de Woodward, acum câţiva ani… dar nu contează. M-am gândit că ţi s-a întâmplat ceva. Dar eşti bine şi n-avem de ce să ne facem griji… o linişti Corin.

— Spune-mi, te rog! insistă ea, simţindu-i ezitarea. Ce-a păţit femeia

aia?

— Păi, se pare că suporta greu căldura, ca tine, şi tânjea după casa ei din Franţa şi se obişnuise să doarmă în grădină ca să-i fie mai răcoare, dar într-o noapte… într-o noapte, şi-a…

Degetele-i se sileau să apuce aerul nopţii, în timp ce căuta un mod prin care să-i explice fără cuvinte ce se-ntâmplase.

— Ce-a făcut?

— Şi-a tăiat gâtul, spuse el repede. În casă o aşteptau trei copii.

Caroline înghiţi cu greu, propriul ei gât crispându-se la gândul unei asemenea brutalităţi.

— Şi ai crezut că… aş putea să-mi fac şi eu aşa ceva?

— Nu! Nu, iubito, nu! Eram doar îngrijorat în privinţa ta, atâta tot.

O conduse înapoi în dormitor şi-i spuse că va aştepta să adoarmă ea întâi, dar în scurt timp sforăitul lui uşor reîncepu, iar privirea lui Caroline era încă pironită în tavan.

Se gândea. Se gândea pe unde umbla Corin toată ziua. Nu-i trecuse niciodată prin cap, până atunci, să se gândească la aşa ceva. El făcea întotdeauna un rezumat al zilei la masa de seară, dar de unde să ştie ea dacă el spune adevărul? De unde să ştie ea cât timp îi lua lui să strângă animalele rătăcite, să urmărească hoţii de vite, să înfiereze taurii tineri, să împerecheze armăsarul Apache cu o iapă de prăsilă, să repare gardurile, să are sau să semene sau să secere grânele, sau să cosească fânul, sau să facă oricare dintre lucrurile astea? Iar Corin ar fi putut, bineînţeles, să-l trimită pe Joe oriunde, dacă l-ar fi incomodat. Iar Magpie plecase adeseori din casă, cu câte o oră sau mai multe înainte de întoarcerea lui Corin seara. De cele mai multe ori, ea nu avea habar unde era niciunul dintre ei. Şi felul în care o atinsese atunci pe Magpie, felul în care-şi pusese mâinile pe ea la petrecerea din Woodward… La asta se gândea Caroline în timp ce stătea trează şi în timp ce zăcea în liniştea răsunătoare de la capătul fiecărei zile, aşteptând reîntoarcerea lui Corin. Când îşi vedea bărbatul, temerile ei dispăreau. Când era singură, acestea creşteau ca buruienile. Alinarea ei era simplitatea lui Magpie, aşa cum o vedea ea. Asprimea părului ei, grăsimea de pe trupul ei, trăsăturile străine ale feţei sale. Observa lucrurile astea şi-şi reamintea laudele lui Corin la adresa propriei ei frumuseţi.

Dar într-o zi extenuantă de august, când un soare înalt, pizmaş albea întinderea ierboasă, chiar şi această alinare i-a fost luată. Magpie era la fereastra bucătăriei, stând întoarsă într-o parte, în aşa fel încât să se sprijine cu şoldul de bancă în timp ce curăţa nişte morcovi cu un cuţit cu lama scurtă şi ascuţită. Cânta, ca de obicei, iar faţa ei era blândă şi mâinile i se mişcau agile. Caroline o privea prin pragul uşii de la camera principală, ascunsă în spatele unei cărţi pe care se făcea că o citeşte, când o ezitare în melodia liniştită o făcu

atentă. Magpie se opri din curăţat, surprinsă, iar o mână i se îndreptă spre pântecele umflat. Un zâmbet fugar îi mişcă buzele, iar apoi cântecul şi lucrul continuară. Se mişcase copilul, îşi dădu seama Caroline. Era treaz, în interiorul fetei. Îşi asculta mama cântând. Inspirând, Caroline îşi puse mâna pe propriul pântec. Era mai mult decât plat, era scobit şi nu părea să aibă niciun cotlon primitor, nu părea să aibă urmă de vitalitate. Îşi simţea coastele şi oasele şoldurilor, lemnoase şi ascuţite. Cât de uscat şi de mort părea corpul ei, în comparaţie cu al lui Magpie! La fel ca pleava uscată, ca paiele pe care bărbaţii le scutură din grâu. Se uită din nou la tânăra fată, i se puse un nod în gât şi o secundă nu mai putu respira. Soarele care intra pe fereastră surprinse strălucirea părului negru şi bogat al lui Magpie, buza ei superioară frumos arcuită, pomeţii înalţi şi ochii migdalaţi, strălucirea caldă a pielii sale. Magpie era frumoasă.

A doua zi, înainte de răsărit, în timp ce Corin se mişca şi-ncepea să se trezească, Caroline merse pe vârfuri până la bucătărie. Îi turnă o ceaşcă de ceai rece şi tăie două felii groase de pâine din franzela de ziua trecută, pe care le unse cu miere. Merse la el cu darurile acestea, în timp ce el se ridicase, clipind în întunericul ca de cărbune al zorilor.

— Micul dejun la pat. Înainte, sâmbăta, serveam întotdeauna micul dejun în pat, îi spuse ea, zâmbind.

— Ei, mulţumesc! Ce important mă simt! Corin îi cuprinse faţa cu palma şi luă o gură de ceai. Caroline aranja pernele la perete, în spatele lui.

— Mai stai un moment, dragule, nu trebuie să fugi deja! îl îndemnă ea.

— Să amâni o treabă nu te ajută s-o termini mai repede, oftă el cu regret.

— Doar cinci minute, îl imploră ea. Încearcă un pic din pâine. Am uns-o cu mierea aia pe care Joe a adunat-o pentru noi.

— Omul ăla e un magician cu albinele, zise Corin şi dădu din cap. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Se duce pur şi simplu la stup şi bagă mâna înăuntru şi nu primeşte nici măcar o înţepătură.

— Vreo vrajă indiană, poate?

— Fie asta, fie are pielea mai tare decât orice alt om viu, medita Corin.

Caroline se gândi la asta – la Joe, la ochii lui neiertători şi la pielea lui ca scoarţa unui copac. Se cutremură puţin, întrebându-se cum suporta Magpie să se culce lângă el.

— Corin?

— Da?

— Ştii, a trecut mai mult de-un an de când ne-am căsătorit şi… n-am mai fost niciodată să-notăm, ca în luna noastră de miere.

— Ştiu, ştiu, Caroline. Mi-e atât de greu să găsesc timp liber! spuse

Corin, rezemându-şi capul de perete, cu faţa încă somnoroasă.

— Putem să mergem? Curând? Vreau doar… vreau doar să petrec o zi cu tine. Toată ziua… aproape că nu mai facem asta niciodată! Cu toată munca pe care o ai de făcut…

— Nu ştiu, Caroline. Sunt atât de multe de făcut în perioada asta a anului! Anul ăsta avem unii dintre cei mai proşti boi din câţi am avut vreodată în fermă: se reped prin garduri de câte ori prind ocazia, pribegind şi rămânând blocaţi în pârâu, sau încurcându-se în sârmă sau mai ştiu eu ce. Poate într-o săptămână, într-o săptămână sau două… Ce zici?

— Mi-ai promis că vom merge, spuse ea încet.

— Şi vom merge. Vom merge! insistă el.

Puţin timp după aceea el se ridică, îşi trase hainele pe el, o mângâie cu delicateţe pe păr şi o sărută pe creştetul capului, apoi se îndreptă spre bucătărie să pregătească cafeaua. Caroline stătea şi asculta răpăitul boabelor de cafea, zăngănind ibricului care atingea soba şi simţi cum o cuprinde o oboseală neobişnuită. Pentru un moment, crezu că nu va avea puterea să se ridice, să treacă printr-o nouă zi, de la un capăt la altul. Fiecare oscior din corpul ei părea de plumb. Dar respiră adânc şi se ridică în picioare şi începu să se îmbrace încet.

La sfârşitul lunii septembrie, într-o după-amiază ploioasă, Joe apăru la conac cu pălăria în mână, ochii strânşi din cauza ploii dese şi cu o expresie de calm impenetrabil pe faţă. Caroline zâmbi, dar nu se putu abţine să nu se dea înapoi, iar când făcu asta, văzu o îndârjire în privirea lui.

— Lui Magpie i-a venit sorocul. Vă roagă să vă duceţi acolo, spuse Joe.

— Unde să mă duc? De ce? întrebă Caroline, neînţelegând.

— Să mergeţi la ea. Să o ajutaţi cu copilul, explică Joe, cu vocea sa guturală. Tonul îi era la fel de neutru ca şi chipul, dar ceva îi spuse lui Caroline că nu era neapărat de acord cu cerinţa nevestei sale. Ea şovăi şi-şi simţi bătăile inimii înteţindu-se. Va trebui să intre în bordei. Oricât de mult s-ar fi obişnuit să o aibă pe Magpie pe lângă casă, Caroline nu putea să nu se gândească la locuinţa aceea joasă, pe jumătate sub pământ, ca o vizuină de animal.

— Înţeleg, spuse ea încet. Înţeleg.

— Prin asta vă face o onoare, îi spuse Joe solemn. De obicei, la treburile astea sunt de faţă numai cei din familie.

După un moment în care discuţia rămase în suspensie, Caroline intră înapoi în casă, fixată de privirea de nepătruns a lui Joe. Îşi îndesă pălăria pe cap, îşi luă şorţul şi simţi panica urcându-i în gât ca nişte bule de aer. Nu ştia nimic despre naşteri, nu ştia ce ar trebui să facă pentru a fi de ajutor. Nici măcar nu era sigură că voia să ajute.

Afară, Joe afişă primul şi singurul semn de nerăbdare pe care Caroline îl văzuse vreodată din partea vreunui Ponca. Îşi reaşeză pălăria în mâini şi se uită peste umăr în direcţia în care se afla nevasta sa, în durerile facerii. Văzând asta, Caroline se simţi cuprinsă de remuşcări şi grăbi pasul, lăsând capul în pământ în timp ce mergeau, ca să nu vadă întinderea terifiantă a ţinutului din jurul lor.

După călătoria ei eşuată la ferma familiei Moore, simţise o groază ameţitoare faţă de peisajul abisal al ţinutului Woodward. Întinderea lui părea să-i desfacă gândurile în bucăţi, formând o presiune insuportabilă în spatele ochilor ei. Simţea nevoia imperioasă de a fugi, de a se arunca înapoi în casă înainte să fie spulberată în văzduhul grandios. Paşii lor plescăiau, iar tivul rochiei lui Caroline era curând îmbibat de apă şi ruginiu de la pământ.

Trei trepte duceau jos în bordei. Intrară într-un întuneric moale, cald, luminat de o lampă cu kerosen care se opunea atmosferei sumbre de afară şi dinăuntru. Se simţea un miros puternic, o combinaţie de fum de la sobă, piei de animale şi ierburi pe care Caroline nu le putea identifica. Sângele îi pulsa în tâmple, simţind toţi ochii aţintiţi pe ea – ai lui Magpie, ai lui Nor-Alb şi ai surorii lui Joe, Annie. Joe rămase afară şi dispăru în ploaie. Faţa lui Magpie era alunecoasă din cauza transpiraţiei, ochii-i erau măriţi şi temători. Chipurile celorlalte femei erau precaute: nu ostile, dar rezervate.

— Joe… mi-a zis c-ar fi bine să vin. A spus că… m-ai… chemat? se bâlbâi Caroline. Magpie încuviinţă din cap şi zâmbi uşor înainte ca trupul să i se convulsioneze. Scrâşni din dinţi, ceea ce-i dădu o expresie sălbatică.

— Ce trebuie să fac? Nu ştiu ce-ar trebui să fac! zise Caroline, panicată.

Nor-Alb spuse ceva repede în limba Ponca şi-i dădu un vas mic de lemn plin cu apă de ploaie şi o cârpă curată. Bătrâna îi arătă să înmoaie cârpa în apă, iar apoi îşi apăsă mâna pe frunte, făcând semn spre Magpie. Caroline încuviinţă şi îngenunche lângă fata care năştea, ştergându-i faţa udă cu apa răcoroasă, temându-se că fata va reuşi să vadă în sufletul ei tulburat în cursul acestei acţiuni atât de familiare.

În penumbră, Nor-Alb începu să cânte o melodie liniştitoare şi monotonă, care le potoli pe toate. O alină într-atât pe Caroline, încât nici nu mai ştia cât timp trecuse, dacă erau ore sau minute sau zile. Cuvintele erau şterse şi uscate, iar cântecul suna în urechile lui Caroline ca trecerea prelungă, lâncezitoare a vântului cald al preriei, singuratic şi ceremonios. La fel de regulat ca valurile ce lovesc malul, Magpie se opintea contra durerii dinăuntru ei, încordându-şi trăsăturile şi încleştându-şi dinţii. Arăta ca o pisică sălbatică, dar nu scotea niciun ţipăt. Valurile acestea veneau unele după altele, în timp ce, afară, întunericul se adâncea, iar Nor-Alb cânta încontinuu,

amestecând între timp într-o băutură înţepătoare, din care îi dădea lui Magpie să soarbă, câte o lingură o dată. Apoi, cu un sunet gutural, ca al unei bufniţe strangulate, copilul lui Magpie veni pe lume în mâinile pregătite ale lui Annie, iar Nor-Alb îşi întrerupse cântecul cu un strigăt ascuţit de bucurie, iar faţa ei zbârcită se destinse într-un zâmbet larg, apoi într-un hohot de râs. Caroline zâmbi uşurată, dar în timp ce Annie îi dădea mamei băieţelul ce scâncea şi se răsucea, ea simţi un ghimpe străpungându-i inima şi rămânând acolo. Ochii i se umplură de lacrimi şi-şi întoarse faţa ca să le ascundă, zărind, într-un colţ întunecat al bordeiului, o pereche de pinteni pe chingi de piele. O pereche de pinteni pe care Corin îi tot căutase şi o-ntrebase dacă nu-i văzuse pe undeva, pe-acasă. Se zgâia la ei, iar ghimpele sfredelea din ce în ce mai adânc.

Două luni mai târziu, bebeluşul era bucălat şi încântător. Primise numele, în limba Ponca, de Fiu-Prim-Născut, dar era strigat, de părinţii lui şi de toţi ceilalţi, William. Era purtat prin fermă într-o eşarfă prinsă pe spatele lui Magpie şi se uita la lume cu o expresie de blândă uimire în ochii săi rotunzi. Şi dormea acolo, ca o grămăjoară de carne boţită, cu saliva prelingându-i-se pe bărbie, neclintindu-se când Magpie, cu trupul deloc istovit din cauza copilului, se întoarse la treburile ei din gospodăria principală. Frigul, ca şi căldura, păreau să aibă o influenţă minimă asupra dispoziţiei sufleteşti a fetei. Apărea la conac înfăşurată în pătura ei groasă, viu colorată, cu obrajii rumeniţi de vânt şi cu ochii strălucitori ca mărgelele de lignit.

Şi, deşi era dureros pentru ea să-l ia pe William în braţe, Caroline cerea adesea să facă asta. Era ca şi cum şi-ar fi zgândărit o rană sau şi-ar fi apăsat o vânătaie. Îl cuibărea în braţele ei şi-l legăna cu gingăşie. Era un copilaş blajin şi nu se speria de străini. Avea o gamă de expresii caraghioase, de ageamiu, care îi topeau inima şi-i alinau împunsătura ghimpelui din ea. Mica încruntare de nedumerire ce-i apărea pe chip la zgomotele făcute de Caroline; felul în care-şi lăsa colţurile gurii şi ale ochilor în jos când adormea; uimirea ochilor larg deschişi, când ea-i arăta evantaiul ei din pene de păun. Dar durerea pe care o simţea când îl înapoia mamei lui era tot mai intensă de fiecare dată, rana, tot mai adâncă; şi singurul lucru încă mai dureros era să-l vadă pe Corin jucându-se cu bebeluşul când se-ntorcea de la lucru. Mâinile lui arse de soare păreau absurd de mari în comparaţie cu trupuşorul copilului şi zâmbea prosteşte când reuşea să-l facă pe William să surâdă, gâdilându-l şi scălâmbăindu-se. De fiecare dată când această strădanie îi reuşea, îşi privea soţia, ca să-mpartă cu ea succesul, dar lui Caroline îi era greu să schiţeze zâmbetul aşteptat de el. Faptul că-l vedea iubind acest copil, acest copil care nu era al ei, aproape depăşea puterea ei de a îndura.

William nu avea să fie botezat, lucru care o surprinse pe Caroline, chiar dacă era de-nţeles. Se frământă un pic când se gândi la primejdia în care se găsea sufletul copilului, dar Magpie doar râse când Caroline încercă să-i sugereze că nu i-ar dăuna cu nimic să se supună ceremoniei, pentru orice eventualitate.

— Strămoşii noştri îl veghează, doamnă Massey, n-aveţi de ce să vă faceţi griji, surâse ea.

Stânjenită, Caroline nu mai deschise subiectul, dar propuse, în schimb, să dea o masă în cinstea venirii pe lume a copilului, idee cu care Magpie a fost de acord. Caroline a trimis nişte invitaţii, dar numai Angie Fosset s-a dovedit dispusă să sărbătorească naşterea unui copil indian şi a apărut pe calul ei înalt cu desagii plini cu hăinuţe şi scutece rămase de la alţi copii.

— Eu mă opresc la trei, aşa că nu voi mai avea nevoie de astea, îi spuse ea lui Magpie. În urmă cu o săptămână, Caroline îl trimisese pe Hutch la Woodward, să aducă cadourile pe care le comandase pentru William, din partea ei şi a lui Corin. Magpie accepta fiecare cadou tot mai încurcată, iar atmosfera devenea apăsătoare.

— Doamnă Massey… e prea mult, îi spuse ea, cu o privire îngrijorată. Annie şi Nor-Alb schimbară o privire pe care Caroline nu o putu descifra.

— O, Doamne, ce lucruri adorabile! exclamă Angie.

— Ei bine, spuse Caroline, simţindu-se brusc expusă, un copil adorabil ar trebui să aibă lucruşoare frumoase. Dar simţi că toţi puteau vedea adânc în inima ei – şi că erau cadourile pe care ar fi vrut să i le facă propriului ei copil, nu copilului lui Magpie. Se întoarse către William, care era culcat în leagănul lui, pentru a-şi ascunde groaza, mângâindu-i cu un deget feţişoara boţită adormită. Dar asta-i făcu şi mai rău. Obrajii i se-mbujorară şi respiraţia i se opri în piept.

— Cine doreşte prăjitură? întrebă tensionată, ridicându-se şi fugind la bucătărie.

A doua iarnă a lui Caroline în prerie a fost chiar mai greu de suportat decât prima. Cei patru pereţi ai casei deveniră temniţa ei, ţinând-o închisă cu William şi Magpie – două mărturii constante ale eşecului ei. Căci dacă întoarcerea lui Magpie la muncă, purtarea ei voioasă şi uşurinţa cu care făcea faţă situaţiei îi dovedeau ceva lui Caroline, acel ceva era că ea, în schimb, nu va aparţine niciodată ţinutului preriei aşa cum îi aparţinea fata Ponca. Că nu se va acomoda niciodată atât de bine, nu va înflori, nu se va potrivi, nu va putea niciodată să facă rădăcini aici, ci va rămâne la suprafaţă, purtată de colo-colo, ca ghemotoacele de ciulini rostogolite de vânt. Îi era din ce în ce mai greu să-i vorbească lui Magpie, să cânte şi să spună poveşti împreună, cum făceau mai demult. Cuvintele îi rămâneau în gât şi se

temea că până şi expresiile sincere de admiraţie pentru Magpie sau William vor ieşi pângărite de mâhnirea pe care o simţea şi vor părea false.

Când Hutch venea înăuntru la cafea, o îndemna cu blândeţe să spună ce are pe suflet, să iasă din nou să călărească sau să facă orice altceva decât să rămână închisă-n casă. Caroline îl asigura, absentă, că se simte bine şi că totul merge cum trebuie, iar administratorul nu mai putea face nimic, decât să plece din nou la lucru, îngândurat. Când izolarea a devenit de nesuportat, iar Caroline şi-a făcut curaj şi a ieşit afară, vântul i-a tăiat pielea ca un cuţit, iar ploaia i-a picurat groază pe creştet şi, o dată înfrigurată, au trecut câteva ceasuri până să se încălzească din nou, deşi a stat ghemuită lângă sobă. În timp ce spărgea gheaţa din rezervorul de apă într-o dimineaţă şi simţi stropii înfiorându-i mâinile, îşi aminti de căldura apei din balta unde înotaseră în luna de miere şi privi pierdută în adâncimile rezervorului, ţintuită locului de tristeţe.

Noaptea, Caroline şi Corin stăteau adesea treji când vântul vuia prea tare în jurul casei şi nu putea fi ignorat. Într-o asemenea noapte, sub pături, el desena pe umărul ei linii leneşe care o linişteau şi-o deşteptau în acelaşi timp. Mirosul lui îi era atât de drag, puternic şi iute şi animalic după munca unei zile în haine groase. Se agăţa de el aşa cum o persoană ce se îneacă se agaţă de o plută, ţinându-şi ochii strâns închişi şi simţindu-se ca şi cum casa ar fi putut să cedeze în orice clipă în faţa grozăviei de afară şi ar fi fost distrusă împreună cu ei. Casa era o închipuire, se gândi ea, o carapace de hârtie între ei şi furia oarbă de-afară, şi putea să dispară într-o clipită. Atâta timp cât Corin era acolo, îşi spunea, atâta timp cât era acolo cu ea, nu-i păsa. El părea să-i simtă temerile şi-i vorbea ca s-o liniştească, aşa cum îl mai auzise vorbindu-le cailor speriaţi. Vorbea cu voce joasă şi ea se străduia să i-o audă pe deasupra larmei – cuvintele se succedau într-un ritm constant, ca apa care clipoceşte, între starea de veghe şi somn.

— Cred c-ar trebui să ne gândim şi la Nor-Alb şi la Annie, deşi ştiu că indienii Ponca sunt făcuţi pentru viaţa asta şi sunt mai puternici decât noi. Totuşi, pe o noapte ca asta, n-aş vrea să n-am decât nişte piei de animale între mine şi vântul de afară. Hutch mi-a povestit despre Marele Viscol ce a omorât turmele, în iarna lui optzeci şi şapte, înainte ca eu să fi venit în vest şi când noi doi, tu şi eu, eram încă la New York şi nu ne cunoscuserăm încă. În fiecare iarnă grea pe care o avem şi de fiecare dată când mă plâng de frig, el scutură din cap şi zice: „Asta-i floare la ureche faţă de Marele Viscol!” Cirezi întregi de vile au îngheţat în locurile în care se aflau. Călăreţii au murit pe câmp şi n-au mai fost găsiţi până la venirea primăverii, când zăpada s-a topit şi i-a dezvelit ţepeni şi uscaţi, cu genunchii strânşi la piept, în ultima poziţie în care se aşezaseră în viaţa lor, în încercarea de a-şi

păstra căldura. Boii erau toţi costelivi şi slăbiţi, din cauză că vara dinaintea acelei ierni fusese una secetoasă şi se strânsese foarte puţin fân pentru hrană. Şi mureau pur şi simplu pe capete. Iar vacile şi-au pierdut viţeii înainte să apuce să-i fete, fiindcă abia dacă era hrană pentru o gură, darămite pentru două. Chiar şi Hutch şi-a pierdut trei degete de la picioare – două de la piciorul drept şi unul de la stângul. Călărise printr-un viscol atât de puternic, încât se chinuia să vadă urechile calului, încercând să ţină vitele în mişcare ca să nu se-nghesuie şi să-ngheţe într-o grămadă mare de carne moartă, iar când a coborât de pe cal, nu-şi mai simţea picioarele cu totul, ce să mai vorbim de tălpi! Mi-a zis că nu şi-a scos cizmele decât după trei zile, şi pân-atunci picioarele i se umflaseră şi se înnegriseră, iar sângele-i îngheţase pur şi simplu în vine. Şi chiar aşa şi e, am văzut locurile unde ar fi trebuit să fie degetele alea. Au fost furtuni de zăpadă nemaivăzute până atunci, şi nici de-atunci încoace: din Mexic şi până-n Canada şi oriunde între ele, iar eu îmi amintesc – tu, nu? – că nu s-a găsit carne de vită timp de un an, când eram noi copii. Poate tu erai prea mică, dar eu îmi amintesc că n-aveai de unde să cumperi carne de vită în New York. Bucătăreasa făcea, săraca, tot ce putea ca să facă rost măcar de o bucăţică în fiecare săptămână, dar pur şi simplu nu avea de unde, fiindcă aproape fiecare amărât de animal zăcea pe câmp, sub troiene de zăpadă! Aşa că, după cum bine zice Hutch, viscolul ăsta, vântul ăsta sunt nimica toată, draga mea! Asta-i preria încercând să fie amabilă cu noi, Caroline! Şi ne e cald, nu-i aşa? Şi suntem şi în siguranţă. Cum am putea să nu fim, dacă ne avem unul pe altul?

Îi vorbea astfel fără întrerupere, de-a lungul nopţii zbuciumate, în timp ce grindina lovea acoperişul ca gloanţele de plumb; iar Caroline moţăia în pragul somnului, sorbind cuvintele liniştite şi simţind o durere rece în degetele-i de la picioare pentru degetele pierdute ale lui Hutch şi o durere rece în inimă pentru cowboy-i ghemuiţi cu genunchii la piept, afară, în vântul crud al preriei.

În primăvara lui 1904, ferma părea să freamăte de viaţă nouă. Mai multe iepe aveau mânji care de-abia se ţineau pe picioare, găinile din curte pluteau pe o mare de puişori pufoşi, urletele lui William se auzeau uneori în toate colţurile fermei, iar o căţea terrier micuţă, cu părul sârmos, care-i aparţinea lui Rook, bucătarul negru, fătase nişte căţei cu nasul teşit, în urma unei întâlniri întâmplătoare cu o corcitură din Woodward, de provenienţă nedeterminată. Vremea se încălzea din nou, zilele erau mai lungi. Nu mai era gheaţă în rezervor, dinspre nord nu mai veneau grindina şi vânturile geroase. Grâul şi sorgul tânăr erau de un verde pal, iar cireşii zvelţi ai lui Caroline se acoperiseră de flori splendide. Dar Caroline nu putea să se elibereze de greutatea

aşteptărilor ei năruite, sau de frica de pământul întins, pe care soţul ei îl îndrăgea atât de mult.

Într-o după-amiază frumoasă de duminică, stăteau afară pe verandă, după ce un predicator ambulant trecuse pe-acolo, ca să ţină o slujbă pentru toţi locuitorii fermei. Din cauza mulţumirii pe care o citea pe faţa lui Corin, ce se legăna uşor în scaunul lui, Caroline se simţea la sute de mile depărtare de el.

— Ce citeşti? o întrebă el în sfârşit, făcând-o să tresară, pentru că-l crezuse adormit în spatele *Buletinului de Woodward.*

Ea zâmbi şi ridică puţin cartea, aşa încât el să poată vedea coperta.

— Ce? Iarăşi *Omul din Virginia?* Nu te-ai plictisit de ea?

— Un pic, dar e una dintre preferatele mele, şi pân-o să mă duci la oraş, să-mi cumpăr altele… ridică ea din umeri.

— Bine, bine. O să mergem săptămâna viitoare, ce zici? După ce fată Bluebell. Dar poţi oricând să te duci şi singură, dacă nu vrei s-aştepţi după mine. N-are ce rău să ţi se-ntâmple…

— N-ai cum să ştii asta! Prefer să te aştept, i-o reteză Caroline. Şi doar gândul de a străbate singură drumul până la Woodward îi întorcea stomacul pe dos.

— Bine, aşa o să facem. Corin se retrase din nou în spatele ziarului său. Citeşte-mi atunci puţin din aia, să vedem ce-i atât de special la ea!

Caroline se uită la pagina pe care o citise. Nu avea nimic atât de special, se gândi ea, în afară de faptul că eroina, o doamnă educată din est, îşi construise o viaţă atât de frumoasă, încât ajunsese să-şi găsească fericirea în sălbăticie; fusese în stare să vadă frumuseţea pe care Caroline n-o vedea şi să-şi înţeleagă bărbatul într-un fel inaccesibil lui Caroline. Frunzări paginile ca pentru a găsi secretul în ele, ca şi cum ar fi putut afla din ele cum să se obişnuiască în Vest, cum să-l îndrăgească şi să prospere aici. Dar pasajul pe care tocmai îl citise o descria pe Molly Wood hotărându-se să plece – vraja întunecată dinaintea finalului fericit pentru fata aceea, iar Caroline se foi până să-l citească, îndreptându-şi spatele cum fusese învăţată şi ţinând cartea sus în faţa ei, pentru ca vocea să nu fie stingherită de aplecarea gâtului.

— „Acesta a fost rezultatul spectaculos al acelei vizite pe care i-o făcuse omul din Virginia. Îi spusese că urma să vină pentru ora lui. De ora aceea se hotărâse ea să scape. Fugea de propria-i inimă. Nu mai îndrăznea să se încreadă în voinţa ei, în prezenţa puternicului şi neîmblânzitului ei iubit…”

— Măi să fie, ce dramă! murmură Corin somnoros, după ce Caroline termină şi închise cartea, plimbându-şi mâinile pe coperta şifonată şi cu colţurile îndoite de-atâta recitit.

— Corin? întrebă Caroline şovăielnic, puţin mai târziu, când soarele

se lăţea la asfinţit. Eşti treaz?

— Îhî… veni răspunsul somnoros.

— Curând o să-mi primesc moştenirea, Corin. Ştiu că ţi-am mai spus, dar… nu ţi-am spus câţi bani sunt. Sunt… o grămadă de bani. Am putea merge oriunde ţi-ai dori… n-ar trebui să mai munceşti atât de mult…

— Să mergem altundeva? De ce-am pleca în altă parte? întrebă el.

Caroline îşi muşcă buza.

— E… e atât de izolat aici – atât de departe de oraş! Am putea… am putea să cumpărăm o casă în Woodward, poate. Aş putea petrece o parte din săptămână acolo… Sau am putea muta totul mai aproape, să mutăm toată ferma mai aproape de oraş! Aş putea… să intru în Cercul de brodat, poate…

— Despre ce vorbeşti, Caroline? Bineînţeles că nu pot să mut ferma mai aproape de oraş! Vitele au nevoie de păşuni întinse, iar pământul de lângă oraş este deja dat altor fermieri.

— Bine, dar n-ar mai fi nevoie să creşti vite, nu-nţelegi? Vom avea bani – o grămadă de bani! strigă ea.

Corin se ridică şi-şi împături ziarul. Se uită la soţia lui, iar ea îşi întoarse privirea, ca să nu mai vadă durerea întipărită pe chipul lui.

— Dacă m-ar fi interesat banii, aş fi rămas în New York! Scumpa mea! Am visat la viaţa asta încă de când tatăl meu m-a luat cu el la Chicago, pe când eram copil, şi am văzut spectacolul de călărie „Wild West and Congress of Rough Riders of the World” al lui Buffalo Bill Cody, la Expoziţia Columbiană… Atunci m-am hotărât să-l însoţesc aici, când a venit să caute noi furnizori. I-am urmărit pe călăreţii ăia şi pe mânuitorii de lasouri şi am ştiut că *asta* voiam să fac în viaţă! Munca la fermă nu-i doar o slujbă pentru mine… e viaţa noastră, iar asta e casa noastră şi nu mă pot închipui mutându-mă sau trăind oriunde altundeva. Asta ai vrea tu? Ai vrea să trăieşti în altă parte? Poate undeva, departe de mine? Vocea i se sugrumă când întrebă asta, iar ea îşi ridică brusc privirea, cutremurându-se să vadă lacrimi în colţurile ochilor lui.

— Nu! Bineînţeles că nu! *Niciodată* departe de tine, Corin, doar că…

— Ce-i?

— Nimic… Mă gândeam doar că aş fi poate mai fericită dacă aş avea ceva mai multă companie. O societate ceva mai rafinată decât cea de pe-aici, poate. Şi… poate aş fi mai fericită dac-aş avea în sfârşit un copil.

La auzul acestor vorbe, Corin îşi întoarse privirea spre ţarcuri şi păru să cumpănească îndelung. Caroline, revăzând în minte discuţia, se lăsă pe spătar şi închise ochii, cuprinsă de tristeţe şi istovită de încercarea aceasta de a-şi rosti cu voce tare temerile.

— Putem construi. Am putea folosi o parte din bani ca să dublăm

mărimea casei, dacă ţi-ar plăcea, şi să luăm o servitoare, poate. O menajeră care s-o ajute pe Magpie, acum, că trebuie să aibă grijă şi de William… Poate şi un generator de curent. Şi o instalaţie de apă! O baie potrivită pentru tine, cu apă curentă în casă… Ţi-ar plăcea? Ar fi mai bine? întrebă Corin.

Părea atât de chinuit, atât de disperat!

— Da, poate. O baie ar fi minunată. Să vedem când vor ajunge banii, spuse ea.

— Şi-o să te duc foarte curând în oraş. Putem să rămânem şi peste noapte, poate chiar câteva nopţi la rând, ţi-ar plăcea? O să cumpărăm atâtea cărţi şi reviste, câte putem căra! Oricum trebuie să dau o raită pe la magazinul lui Joe Stone, pentru nişte pinteni noi. Am fost atât de idiot încât să-mi stric perechea de rezervă şi încă nu i-am găsit pe ăia originali…

— Sunt la Joe şi la Magpie acasă. În bordei, îi spuse Caroline cu voce ştearsă.

— Poftim? De unde ştii?

— I-am văzut acolo, când am asistat la naştere.

Urându-se pe sine, Caroline îl observa cu atenţie. Căuta pe faţa lui semne de vinovăţie sau de ruşine, sau o roşeaţă care să-l trădeze. În schimb, Corin se lovi cu palma peste frunte.

— O, Dumnezeule, sigur că da! I-am împrumutat lui Joe, acum câteva luni! Merseserăm departe, spre marginea terenurilor noastre, în ziua aia, când i-am fugărit pe hoţi, iar pintenii lui s-au rupt şi, cum Strumpet mergea atât de cuminte, iar calul ăla al lui era o bestie, i-am dat lui pintenii mei. Am uitat să i-i cer înapoi la întoarcere. Eram atât de obosit şi picam de somn! De ce nu mi-ai spus, dacă i-ai văzut acolo, iubito?

— Păi… îngăimă Caroline şi ridică din umeri. Am… uitat de-a binelea. Pe urmă a venit pe lume copilul şi nu m-am mai gândit la asta…

Corin sări în picioare.

— Ce fată isteaţă eşti că ţi-ai amintit de ei acum! Mă duc să-i iau chiar acum, înainte să uităm din nou amândoi! zise, îi zâmbi şi plecă. Caroline îl privi îndepărtându-se, iar apoi îşi îngropa faţa în palme pentru toate dăţile când îi trecuseră prin faţa ochilor pintenii stând acolo în casa lui Magpie, pentru toate dăţile când îşi imaginase graba şi nerăbdarea cu care fuseseră lăsaţi probabil acolo, aruncaţi de mâini pătimaşe în dorinţa de-a ajunge cât mai repede în adăpostul păcătos de sub aşternuturi.

După propunerea ei de a se muta mai aproape de oraş şi cum se apropia a doua aniversare a căsătoriei lor, Caroline îşi surprinse soţul studiind-o îndeaproape – probabil în căutarea unor semne de

indispoziţie sau de melancolie. Aşadar observase probabil că era din ce în ce mai tăcută şi vizibil enervată, dar nu prea avea cum s-o ajute. Caroline zâmbea când o-ntreba cum se simte şi-i spunea că totul e în regulă. Nu-i spunea că atunci când deschidea uşa se simţea gata să alunece, gata să se prăbuşească în golul preriei lipsite de construcţii umane de care să se poată agăţa. Nu-i spunea că, de câte ori privea în depărtare, inima-i tresărea şi începea să-i bată atât de puternic, încât era sigură că Magpie o putea auzi. Nu-i spunea că cerul era mult prea ameţitor, uriaş şi nu se putea uita la el. Se putea linişti numai legănându-l pe William. Se minuna de felul cum puterea lui creştea pe măsură ce se întindea să ajungă la tot felul de obiecte, pe măsură ce se lupta să-i apuce şi să-i molfăie degetele. Mişcarea trupului lui micuţ lângă al ei părea să umple un gol ce se căsca neîncetat înăuntrul ei, iar Magpie zâmbea văzând expresia de tandreţe de pe faţa ei. Dar Caroline trebuia întotdeauna să-i înapoieze copilul mamei sale şi, de fiecare dată când făcea asta, golul se căsca din nou în ea.

Plantele din grădină se veştejiră, sufocate de buruienile cotropitoare. Legumele neculese crăpară şi se uscară la soare. Magpie a fost de acord să preia ea îngrijirea grădinii, dar şi ea o analiza pe Caroline, cu sprâncenele încruntate uşor, îngrijorată. A forţat-o pe Caroline să supravegheze smulgerea plantelor de iarnă sleite şi pregătirea grădinii pentru culturile de vară.

— Trebuie să-mi spuneţi ce să plantez, doamnă Massey. Să-mi spuneţi unde să plantez, insista fata, deşi amândouă ştiau că Magpie era de departe mult mai pricepută în asemenea chestiuni. Caroline protesta, dar indianca cu părul negru ca pana corbului dădea dovadă de o insistenţă calmă şi nu accepta nicio obiecţie.

În timp ce Magpie săpa şi plivea, Caroline rămânea întotdeauna la umbra casei, cu mâinile la spate, rezemându-se de lemnul grosolan al casei, ca şi cum ar fi căutat acolo un sprijin.

Într-o zi, în grădină, Magpie sări înapoi cu răsuflarea tăiată, când dădu peste un şarpe cu clopoţei sub frunzele uscate, dar apoi îl omorî cu săpăliga, cu gesturi sigure, şi aruncă cadavrul încârligat deoparte.

— Gândiţi-vă ce-ar fi fost, dacă doamna albă ar fi făcut lucrul ăsta în grădina ei din Eda! îi strigă ea lui Caroline, râzând. Dar omorârea şarpelui îi întorsese stomacul pe dos lui Caroline.

— Eden, şopti ea. Era Grădina Edenului.

Intră în casă fără să mai spună ceva, cu degetele nedezlipite de zidul casei.

Într-o seară, Caroline îl văzu pe Corin oprind-o pe Magpie pe când aceasta, cu William agăţat în spatele ei, se îndrepta spre bordei ca să gătească acolo o altă cină şi să-ngrijească altă gospodărie. Stătu la fereastră şi-şi ţinu respiraţia, urmărind cum Corin se apropie de Magpie şi-o atinge uşor cu mâna pe umăr, ca s-o oprească. Caroline îşi

ciuli urechile, vrând parcă să audă ce întreba soţul ei, căci şi din casă putea vedea întrebările întipărite pe faţa lui. Magpie îi răspunse în felul ei rezervat. Fără gesturi, fără expresii faciale care s-o dea de gol – sau cel puţin niciuna pe care Caroline s-o fi putut descifra. Când Corin îi dădu drumul fetei să plece şi se-ndreptă spre casă, Caroline plecă de la fereastră şi se-apucă să aşeze masa pentru bucatele pregătite de Magpie: supă de porumb rumenit, cu felii groase de friptură de vită şi pâine caldă.

Corin era preocupat de ce-i spusese Magpie, asta era limpede. Caroline simţi o împunsătură de ranchiună faţă de fată, dar zâmbi în timp ce punea masa, dorind să-l liniştească şi să nu-i stârnească o îngrijorare şi mai mare, fiindcă n-ar fi ştiut ce să-i răspundă în cazul în care ar fi întrebat-o dacă este fericită. Când s-au aşezat să mănânce, Corin a deschis discuţia:

— Cred, draga mea, c-ar trebui să-nveţi să călăreşti şi să mergi cu mine din când în când, ca să cunoşti şi tu mai multe despre locurile în care trăim. Nimic nu-mi încălzeşte mai tare inima decât o plimbare la galop prin prerie, cu vântul în păr şi purtat de iuţeala unui cal bun… Dar se opri brusc, fiindcă Caroline scutura din cap.

— Chiar nu pot, Corin! Te rog, nu-mi cere asta… am încercat! Caii mă sperie. Şi ei îşi dau seama de asta – Hutch spune că pot simţi emoţiile oamenilor şi că asta-i face să se poarte rău…

— Dar şi de Joe, şi de Magpie ţi-era frică, până să ţi-i prezint. Nu-ţi mai e frică de ei acum, nu?

— Da, aşa e… aprobă ea fără entuziasm. De Magpie nu-i mai era, desigur, frică, dar în cele câteva daţi când Joe venea să vorbească cu Corin sau să livreze proviziile aduse din Woodward, un nod de anxietate încă îi strângea stomacul. Faţa lui îi părea fioroasă, orice-ar fi spus Corin. Trăsăturile lui exprimau violenţă şi sălbăticie.

— Vezi, la fel va fi şi cu caii. Iapa pe care ai călărit-o, de pildă – Clara. Păi e blândă ca un mieluşel! Şi şaua aia laterală pe care ţi-am cumpărat-o stă în şopron şi face pânze de păianjen. Se schimbă anotimpul acum, vremea e mai bună… Dac-ai vrea numai să vii cu mine şi să vezi frumuseţea ţinutului ăstuia neîntinat al lui Dumnezeu…

— Nu pot! Te rog, nu-ncerca să mă forţezi! Sunt mult mai fericită dacă stau aici…

— Dar eşti? întrebă el.

Caroline amestecă cu lingura în supă şi nu răspunse.

— Magpie mi-a spus…

Vocea lui se stinse.

— Ce? Ce-a spus despre mine?

— Că nu vrei să ieşi afară. Că stai înăuntru şi că eşti prea tăcută şi că ea are mult mai mult de lucru. Caroline… eu…

— Ce? îl întrebă iar, îngrozită la gândul la ce-avea să-i spună.

— Eu vreau doar să fii fericită, îi spuse el chinuit. O privi cu ochii larg deschişi, iar Caroline nu văzu în ei decât sinceritate şi iubire şi din nou se urî pentru că se gândise vreodată că el ar fi putut-o trăda, că ar fi putut trece peste trupul ei neroditor pentru a-şi face un fiu în altă parte.

— Eu… începu ea, dar nu găsi ce să spună. Şi eu vreau să fiu fericită, şopti.

— Atunci, spune-mi, te rog… Spune-mi ce-aş putea să fac ca să fii fericită? imploră el.

Caroline nu zise nimic. Ce-ar fi putut zice? Făcuse tot ce putea face un bărbat pentru a-i da un copil, dar ea nu se descurcase. O iubise şi se căsătorise cu ea şi-i oferise o nouă viaţă, iar ca nu-i putea cere din nou să renunţe la viaţa aceea.

— O să mergem iarăşi să înotăm. O să ne facem din nou o lună de miere. Duminica asta mergem! Dă-o încolo de fermă, dă-le-ncolo de treburi, doar eu şi tu, iubita mea! Şi de data asta vom face un copil, ştiu asta. Ce spui? insistă el.

Caroline scutură din cap şi simţi un fior străbătând-o până-n miezul fiinţei ei. Era prea târziu, îşi dădu seama. Prea târziu pentru a doua lună de miere. Nu se mai putea duce la balta aceea să înoate, acum, nu. Era prea departe, prea deschis drumul până acolo, prea înfricoşător. Dar ce mai rămânea? Ce altceva ar mai fi putut propune?

— Promite-mi… promite-mi doar că n-o să mă părăseşti, spuse în cele din urmă.

Corin o luă în braţe şi o ţinu strâns, cu o disperare neputincioasă.

— N-o să te părăsesc *niciodată,* şopti el.

În prima noapte fierbinte din iunie, Caroline se trezi în întuneric, transpiraţia răcindu-i-se între sâni, băltind în capul pieptului şi lipindu-i şuviţe de păr pe frunte. Visase că se trezise singură, afară, în mijlocul câmpului, ca şi cum ar fi adormit în ziua aceea când pornise spre ferma familiei Moore şi nu s-ar mai fi trezit de-atunci. Nu mai erau nici casa, nici ferma, nici oamenii, nici Corin. Stătea nemişcată, ascultându-şi pulsul sângelui în timpane, ascultându-şi respiraţia încetinind şi devenind din ce în ce mai slabă. Pe braţe i se făcu pielea de găină. Se uită lângă ea, la silueta liniştitoare a lui Corin, mărginită de lumina argintie ce trecea printre obloane. Urletele coioţilor care bântuiau în fiecare noapte răsunau şi acum, străbătând nestingherite succesiunea infinită a milelor de prerie. Caroline închise ochii şi încercă sa se gândească la altceva. Urlete acelea îi cutremurau chiar sufletul, abia trezită cum era dintr-un asemenea vis, dintr-un asemenea coşmar. Îi povesteau neîncetat despre sălbăticia de dincolo de pereţi, despre pământul pustiu şi nemilos.

Dintr-odată, Caroline realiză ceea ce ştia de mult, dar refuzase să recunoască. Aici trăia. Aici era soţul ei, aici era viaţa ei şi asta era tot. Nicio schimbare, nicio mutare. Corin i-o spusese cât se poate de limpede. Şi niciun copil. Trecuseră doi ani de când erau căsătoriţi şi eşecul de a concepe un copil nu se datora în niciun caz faptului că n-ar fi încercat suficient. Urma să-i vadă pe Magpie şi pe Joe crescând un neam întreg, se gândi ea, în timp ce ea nu va avea nici măcar un copil al ei. Nu va rezista. Dacă Magpie ar fi rămas din nou însărcinată, n-ar mai fi suportat s-o aibă toată ziua în casă. Aşadar, i-ar fi rămas doar casa aceasta goală, în timp ce Corin ar fi fost plecat să cumpere sau să vândă boi, să-i ducă noului proprietar vreun cal de călărie pursânge, sau să dezbată preţul grâului la Woodward. Casa aceasta goală, în ţinutul acesta pustiu, pentru tot restul vieţii ei. „O să-mi pierd minţile”, îşi dădu seama Caroline, văzând lucrul acesta desluşit, ca şi cum vorbele tipărite ar fi defilat prin faţa ochilor ei. „O să-mi pierd minţile.” Se ridică cu un ţipăt şi se lovi peste urechi, ca să blocheze afară urletul şi liniştea sonoră din spatele lui.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? Ţi-e rău? îngână Corin, trezit din somn. Ce se-ntâmplă, iubito? Ai avut un coşmar? Spune-mi, te rog! imploră el, apucându-i mâinile, pentru a o împiedica să se mai lovească.

— Doar… doar… încercă ea să vorbească, sufocându-se şi dând din cap.

— Ce e? Spune-mi!

— Pur şi simplu… nu pot să dorm dacă afurisiţii ăia de coioţi urlă toată noaptea! Nu se potolesc *niciodată!* Toată noaptea! în fiecare noapte! Mă scot naibii din *minţi,* pe cuvânt! strigă ea, cu ochii măriţi de furie şi frică.

Corin o ascultă şi zâmbi.

— Ştii că asta-i prima oară când te-aud înjurând? spuse el, lăsându-i mâinile libere, îndepărtându-i de pe faţă părul răvăşit. Şi trebuie să-ţi spun că te-ai descurcat minunat! zâmbi el larg.

Caroline se opri din plâns. Se uită la umbra zâmbetului său în întuneric şi o linişte ciudată o cuprinse, amorţeala somnului istovit furişându-se şi punând stăpânire pe ea în câteva secunde.

A doua zi de dimineaţă, Corin ieşi puţin înainte de micul dejun, apoi se-ntoarse, zâmbindu-i nevestei sale cu o strălucire în ochi. Ochii lui Caroline erau umflaţi şi-o mâncau. Continuă să pregătească micul dejun în linişte, dar arse boabele de cafea în tigaie, iar băutura rezultată a fost amară şi nisipoasă. Încălzi nişte ciorbă de fasole de cu o zi înainte şi făcu un amestec de pesmeţi ca să meargă cu ea, iar Corin înfulecă totul cu poftă. Nu mult după aceea, se auzi un strigăt de-afară. Caroline deschise uşa şi-i văzu pe Hutch şi pe Joe afară, călare pe caii lor suri, cu puştile ieşind din şei şi cu pistoalele la şold. Joe ţinea hăţurile lui Strumpet, iar iapa neagră era de asemenea

înşeuată şi gata să fie încălecată.

— Nu ştiam că mergeţi să călăriţi astăzi, nu urma să reparaţi gardurile? îşi întrebă Caroline soţul, cu vocea pierită după furia de noaptea trecută.

— Păi… spuse Corin sorbindu-şi ultima înghiţitură de cafea cu o strâmbătură aproape invizibilă şi ieşind din casă. E o mică excursie pe care ne-am hotărât s-o facem sub impulsul momentului.

— Unde mergeţi?

— Mergem… Corin se aruncă în şa. Mergem să vânăm nişte coioţi, rânji el. Ai avut dreptate, Caroline, sunt prea mulţi în apropierea fermei. Am pierdut câteva găini, tu n-ai mai putut să dormi. Şi e o zi minunată pentru un pic de mişcare! exclamă el, conducând-o pe Strumpet într-un cerc strâns. Iapa se ridică pe două picioare şi fornăi nerăbdătoare.

— O, Corin! exclamă Caroline, mişcată de eforturile pe care le făcea pentru ea. Bărbaţii o salutară cu mâna la pălărie şi, cu un strigăt şi un tropot de copite, se făcură nevăzuţi, lăsând doar urmele în nisip.

Până la prânz, cerul se acoperise cu nori groşi care veneau constant dinspre nord-vest. În bucătărie, Caroline stătea la masă cu Magpie, curăţând mazăre, în timp ce William dormea liniştit la picioarele mamei sale. Din când în când, se foia şi scâncea în somn, de parc-ar fi visat, ceea ce pe Magpie o făcea să zâmbească, iar lui Caroline îi îngheţa inima. Cât urma să mai treacă până ce această răceală va deveni irevocabilă, iar inima îi va fi pe vecie pierdută, la fel ca cele trei degete de la picioare ale lui Hutch? Magpie păru să-i sesizeze tristeţea. În sfârşit, fata Ponca vorbi.

— Nor-Alb este o femeie foarte înţeleaptă, spuse ea.

În liniştea casei, pocnetul vioi al păstăilor verzi şi răpăitul boabelor de mazăre care cădeau în găleată se auzeau tare. Caroline aşteptă ca Magpie să spună mai mult, nesigură de cum ar fi trebuit să răspundă acestei afirmaţii.

— Ştie să facă multe leacuri, continuă în cele din urmă Magpie. Caroline ridică ochii către ea şi Magpie îi susţinu privirea, cu ochii ei negri şi hotărâţi.

— A, da? spuse Caroline, cu toată politeţea de care era în stare.

— În zilele de demult, când trăia în mijlocul neamului nostru, în ţinuturile îndepărtate din nord, mulţi Ponca veneau la ea pentru sfaturi. Multe *femei* veneau la ea, spuse Magpie, accentuând puternic. Caroline simţi cum îi iau foc obrajii şi se ridică să aprindă o lampă în după-amiaza mohorâtă. Lumina galbenă se reflecta în cosiţele lucioase şi în pielea arămie. Caroline se simţi ca un spectru, de parcă Magpie ar fi fost reală, iar ea însăşi, nu chiar. Nu chiar cu totul, nu chiar din carne. Lampa nu o lumina în acelaşi fel.

— Crezi că… că Nor-Alb m-ar putea ajuta? întrebă ea aproape în

şoaptă. Magpie o privi atunci cu multă compasiune, iar Caroline se uită în jos, studiind boabele de mazăre în timp ce imaginea lor se înceţoşa.

— O pot întreba. Vreţi s-o-ntreb? rosti Magpie blând. Caroline nu putea vorbi, dar încuviinţă din cap.

Mai târziu, Caroline se uita pe fereastră la primii stropi de ploaie. Nu era o furtună violentă, doar o ploaie sâcâitoare, ce cădea drept din cer. Nu sufla nicio adiere de vânt. Caroline asculta răpăitul ploii pe acoperiş, gâlgâitul ci prin jgheaburi, spre rezervor. Îi luă ceva timp până să-şi dea seama ce o neliniştea.

Ploaia venise încet, din nord-vest, din aceeaşi direcţie în care plecaseră bărbaţii. Ar fi trebuit să vadă ploaia venind, acoperind orizontul cu o perdea cenuşie. Aşadar, la ei ar fi ajuns cu mult înainte să ajungă la fermă, şi totuşi nu se întorseseră. Nu aveau cum să vâneze pe o ploaie ca asta şi, în plus, era târziu. Magpie băgase o tocăniţă de iepure la cuptor şi plecase deja de mai bine de un ceas. Masa era pusă, mâncarea era gata. Caroline îşi frecase unghiile, ca să îndepărteze de sub ele petele de la păstăile de mazăre. Stătea la fereastră, iar îngrijorarea ei creştea cu fiecare strop de ploaie.

Când, în sfârşit, i se păru că vede călăreţii venind, lumina înserării era slabă şi-i făcea greu de distins. Nu zări decât două pălării. Numai doi călăreţi, nu şi al treilea. Inima-i bătu în piept, nu repede, dar puternic. O încleştare constantă, înceată, strânsă, aproape dureroasă. Doar două pălării, iar după ce se apropiară, văzu limpede că erau numai doi cai. Încă mai aproape, şi văzu doi cai suri şi niciun cal negru.

„Căci eu am fost crescut
În marele oraş, scurmând pe coridoare-ntunecate,
Doar cer şi stele cunoscând din măreţia lumii.”

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopţii*

5

Pe douăzeci şi şase decembrie, mă trezesc în larma vocilor de la bucătărie, în zăngănitul ibricului pe cuptorul Rayburn, în zgomotele robinetului care curge, al apei duduind prin ţevile din peretele lângă care este pus patul meu. Pare că m-am întors la dimineţile copilăriei mele aici, iar un moment rămân nemişcată, având senzaţia ameţitoare că m-am întors în timp. Îmi imaginez că sunt ultima care s-a trezit, cum am fost întotdeauna. Mă resimt după masa copioasă de ieri. Mă ridic din pat şi urc în pod, în cămaşă de noapte, scot inelul de os din cufărul lui Caroline şi îl iau cu mine jos. Pe scări stăruie mirosul de cafea şi şuncă friptă şi, în pofida oricărei logici, îmi chiorăie maţele.

Toţi patru sunt la masă, care este aşezată cum trebuie, cu farfurii şi tacâmuri, cu căni de cafea şi o cafetieră uriaşă, cu un platou de lemn pe care sunt şunca şi ouăle şi cu pâinea prăjită aşezată frumos pe-un grătar. Detaliile de genul ăsta, ce ţin de decalajul între generaţii, mă înduioşează teribil. Mie nu mi-ar trece niciodată prin cap să pun masa pentru micul dejun sau să aşez pâinea prăjită pe un suport, în loc s-o pun direct la mine-n farfurie. Cei patru oameni la care ţin cel mai mult pe lumea asta stau aşezaţi în jurul unei mese încărcate. Mă sprijin o clipă de tocul uşii şi-aş vrea ca lucrurile să rămână astfel pentru totdeauna. Cu aburul cald în aer şi maşina de spălat vase mergând zgomotos.

— Aha, te-ai hotărât să ne onorezi în sfârşit cu prezenţa! spune tata radios, turnându-mi o cană de cafea.

— Lasă-mă un pic, tată, să mă dezmeticesc, că e de-abia ora nouă, casc eu, îndreptându-mă spre masă şi lăsându-mă pe-o bancă.

— Eu am fost deja afară, să aduc câteva braţe de lemne, se laudă Eddie, întinzând nişte cremă de ciocolată pe o felie de pâine prăjită.

— Te dai mare! îl acuz.

— Ed, n-ai vrea şi nişte pâine prăjită, că merge cu Nutella? îl întreabă Beth ironică. Eddie îi zâmbeşte larg şi ia o muşcătură uriaşă, care-i pictează un zâmbet de ciocolată pe obraji.

— Aţi dormit bine? îmi întreb părinţii. Şi-au ales camera de oaspeţi pe care o ocupă dintotdeauna. Deşi avem atât de multe camere la dispoziţia noastră, ne-am ales fiecare camera lui obişnuită, ca nişte copii binecrescuţi.

— Foarte bine, mulţumim, Erica.

— Uite, mamă, ăsta-i clopoţelul de care-ţi ziceam, pe care l-am găsit între lucrurile lui Caroline!

I-l dau în mână. Mânerul pare de os sau ceva similar.

Mama îl întoarce pe toate părţile şi mă priveşte neîncrezătoare.

— Nu-i un clopoţel, prostuţo, e un inel care li se dă bebeluşilor să-l

sugă când le apar dinţii. Chiar unul tare drăguţ. Şi e fildeş, nu os. Iar clopoţelul de argint e făcut să zornăie şi să le atragă atenţia.

— Un inel pentru sugari? Chiar aşa?

— Unul de modă veche, dar da, cu siguranţă asta este.

— Am văzut aşa ceva la emisiunea aia, „The Antiques Roadshow”, acum ceva timp, spune tata.

— Fildeş şi argint… trebuie să fi fost pentru un copil destul de bogat, observă Eddie, între două îmbucături de pâine prăjită.

— A fost al lui Clifford? Ţi-l aminteşti? întreb eu. Mama se încruntă uşor.

— Nu, chiar nu. Dar poate oi fi uitat. Sau…

Se întinde în spatele ei şi ia arborele genealogic de pe bufet.

— Uită-te la intervalul dintre căsătoria lui Caroline şi naşterea lui Meredith – şapte ani! E destul de neobişnuit. Aici este mătuşa mea, Evangeline – a murit înainte de a fi împlinit un an, biata de ea.

Mama arată apoi numele dinaintea lui Meredith, cu datele jalnic de apropiate între ele, trecute între paranteze, dedesubt.

— Doi copii în şapte ani nu-i prea mult. Poate o fi avut un fiu care a murit, înainte s-o aibă pe Meredith, iar acest inel o fi fost al sărmanului copilaş.

— Poate. Dar n-ar fi în arborele familiei, chiar dacă ar fi murit?

— Păi, nu neapărat. Nu dacă a fost născut prematur, sau dacă s-a născut mort, spune mama. Ştiu că Meredith a pierdut un copil înainte să mă nasc eu. Lucrurile astea se pot transmite ereditar.

— N-am putea vorbi despre altceva la micul dejun? întreabă Beth încet.

Eu şi mama amuţim, simţindu-ne vinovate. Beth a pierdut o sarcină demult, înainte să se nască Eddie. Nu era decât o viaţă minusculă, dar dispariţia sa bruscă a fost ca stingerea unei lumini strălucitoare.

— Ce planuri avem astăzi? întreabă tata, mai punându-şi nişte omletă. Eu, unul, simt nevoia să-mi întind puţin picioarele, să dau jos câte ceva din excesele zilei de ieri.

— Şi să faci loc pentru excesele zilei de azi, nu-i aşa, David? îl împunge mama, cercetându-i farfuria.

— Exact! aprobă el, binedispus.

Azi e mai luminos, dar nişte nori cenuşii îşi croiesc ameninţători drum pe cer, iar vântul este aspru, tăios. Ne plimbăm prin sat, ocolind pe la vest bisericuţa de piatră adăpostită într-un povârniş verde, presărat cu pietrele funerare ale generaţiilor de morţi din Barrow Storton. În colţul îndepărtat este parcela familiei Calcott şi, fără să ne vorbim, ne îndreptăm spre ea. Are cam doi metri lăţime şi e tot atât de lungă. Un pat rece de marmură ciobită pentru somnul celor din familia noastră. Henry, lordul Calcott, e acolo, şi Caroline, cu fetiţa pe care a pierdut-o înainte de Meredith. Evangeline. Şi acum Meredith li

s-a alăturat. Atât de curând, că încă mai sunt rămăşiţe din florile de la înmormântare într-un bol mic de alamă, iar numele ei gravat în piatră are literele ascuţite şi proaspete. Nu pot să nu mă gândesc că ar fi preferat să aibă locul ei sau să se odihnească alături de soţul ei, Charles, decât să-şi petreacă veşnicia închisă împreună cu Caroline, dar acum e prea târziu. Mă înfior şi-mi promit că n-o să zac niciodată în mormântul ăsta claustrofobic de familie.

— Presupun că dacă Caroline ar fi avut un fiu, aici ar fi îngropat, nu? întreb eu, spărgând tăcerea. Beth oftează tăios şi se îndepărtează, mergând lângă Eddie, care escaladează poarta cu fronton a cimitirului.

— Presupun că da. Probabil. Dar cine ştie? Dacă era foarte mic, poate că i-au făcut mai degrabă un mormânt de copil, răspunde mama.

— Cum ar arăta?

— Tot ca un mormânt, dar cu o piatră mai mică, având de obicei un înger sculptat pe undeva – sau un heruvim, spune ea.

Tata mă priveşte pieziş.

— Nu pot să nu observ că brusc eşti foarte interesată de chestiunea asta, spune el.

— Nu, doar că… ştii… nu mi-a plăcut niciodată un mister nerezolvat, îi răspund şi ridic din umeri.

— Atunci mă tem că te-ai născut în familia nepotrivită.

— Hei, Eddie! strig eu. Caută pietre de mormânt mici, cu îngeri pe ele şi cu numele de Calcott!

Eddie îmi răspunde cu un salut şmecher şi-ncepe să patruleze încoace şi încolo printre şirurile de pietre. Beth îşi încrucişează braţele şi mă fulgeră cu privirea.

— N-am putea să nu mai căutăm copii morţi, vă rog? strigă, iar vântul îi poartă cuvintele departe.

— Lasă-mă doar cinci minute! îi răspund.

— Poate c-ar fi mai bine să ne continuăm plimbarea, Erica? spune mama cu sfială.

— Cinci minute, spun din nou.

Urmăresc cu privirea şirurile de pietre din partea opusă celei în care s-a dus Eddie, dar toate par să aibă aceeaşi mărime.

— Uneori există un sector anume pentru mormintele copiilor… Mama se uită în colţul îndepărtat al cimitirului. Încearcă în partea aia – vezi? Sub fagul ăla.

Mă îndrept cu paşi repezi spre locul unde vântul se zbuciumă sub fagul desfrunzit, vuind ca valurile mării. Aici sunt în jur de cincisprezece, douăzeci de morminte. Pe mormintele mai vechi sunt mici heruvimi, cu trăsăturile acoperite de licheni, cu braţele durdulii strânse jalnic în jurul pietrelor. Sunt şi câteva pietre mai noi, ce au sculptaţi, în loc, ursuleţi, gardieni mai puţin celeşti, ce par oarecum

nepotriviţi aici. Dar mă gândesc că asta-i şi ideea. Locul unui copil nu e într-un cimitir. Vieţi care n-au avut nici măcar şansa de-a începe, pierderi care probabil că au sfâşiat sufletele părinţilor. Toate inimile acelea frânte sunt şi ele îngropate aici, lângă trupuşoarele mici care le-au frânt. Este o privelişte tristă şi examinez în grabă numele şi datele şi mă-ndepărtez cu un fior de micul pâlc dezolant.

Niciodată până acum cimitirele nu mi s-au părut sinistre sau deprimante în mod deosebit. Îmi plac dovezile de dragoste de pe pietre, mărturiile silenţioase că oamenii aceia au existat, au contat. Cine ştie ce sentimente secrete zac în spatele listelor cioplite de copii, fraţi şi surori şi soţi supravieţuitori? Sau cine ştie dacă amintirile cu ei erau într-adevăr frumoase? Dar există întotdeauna speranţa că fiecare viaţă trecătoare va fi însemnat ceva pentru cei lăsaţi în urmă, că va fi lăsat o dâră vaporoasă de influenţe şi emoţii, ce au să pălească treptat de-a lungul anilor.

— Ai găsit ceva? îl întreb pe Eddie.

— Nu. Este un înger acolo, dar doamna avea şaptezeci şi trei de ani şi se numea Iris Bateman.

— Putem pleca acuma? întreabă Beth, nerăbdătoare. Dacă vrei cu atâta disperare să afli dacă a avut vreun fiu, du-te şi caută în registrul naşterilor, căsătoriilor şi deceselor. Totul e disponibil online, acum.

— Poate că o fi *fost* căsătorită înainte, în America, spune mama, luându-mă împăciuitoare de braţ. Poate că bebeluşul din fotografie a murit acolo, înainte să vină în Anglia.

Din partea de nord a satului pleacă o încrengătură de drumuri de ţară şi poteci de călărie ce şerpuiesc prin câmpurile iernatice mohorâte. Alegem un drum circular şi mergem în pas alert, grupându-ne pe perechi în porţiunile înguste. Eddie rămâne în urmă, ca să meargă cu mine. O să plece după-amiază. Mă uit la faţa lui ascuţită, la părul ciufulit şi simt cum mă copleşeşte un sentiment de iubire. Pentru o secundă, mă încearcă o senzaţie atât de stranie, de disperare, încât stau să mă-ntreb oare cum s-o fi simţind Beth. De parcă mi-ar citi gândurile, Eddie vorbeşte.

— Mama o să fie bine? spune pe un prudent ton neutru, pentru care e prea tânăr.

— Da, bineînţeles, îi spun, cu toată siguranţa de care sunt în stare.

— Doar că… atunci când tata a venit să mă ia ultima oară, înainte de Crăciun, părea… chiar foarte supărată din cauza asta. Şi slăbeşte iar. Şi uite, azi, adineauri chiar, a fost foarte irascibilă cu tine…

— Surorile se reped tot timpul între ele, Eddie. Asta nu-i deloc neobişnuit. Reuşesc să scot un râset fals, iar Eddie se uită la mine acuzator. Renunţ la bravadă. Scuză-mă, îi spun. Uite… mamei tale îi vine foarte greu să stea din nou la conac. Ţi-a spus despre testamentul străbunicii tale? Că putem păstra casa numai dacă venim amândouă să

locuim în ea? Eddie încuviinţează. Ei bine, de-asta am venit aici. Ca să vedem dacă ne-ar plăcea să locuim şi să trăim aici.

— De ce o deranjează atât de tare? Pentru că verişorul vostru a fost răpit şi-i e dor de el?

— Posibil… posibil să aibă legătură cu Henry. Şi mai e chestia că, mă rog, locul ăsta face acum parte din trecutul nostru şi uneori pare greşit să trăieşti în trecut. Ca să fiu sinceră, nu cred că vom veni să locuim aici, dar am de gând să-ncerc s-o fac pe mama ta să mai stea măcar puţin, chiar dacă n-are nicio tragere de inimă.

— Dar de ce?

— Păi… încerc să găsesc o cale de a-i explica. Îţi aduci aminte când ţi s-a umflat degetul ca un cârnat şi te durea şi nu ne lăsai să ne uităm ca lumea la el? Dar tot nu se vindeca, aşa că în final ne-am uitat şi aveai o aşchie de metal în el?

— Da, mi-amintesc. Arăta de parcă mai avea un pic şi exploda, se strâmbă el.

— O dată ce-am scos aşchia, s-a vindecat, nu-i aşa? Eddie aprobă. Bun, cred că mama ta nu se va… vindeca pentru că are o aşchie, un ghimpe. Nu de metal, şi nu în deget, dar are un fel de aşchie înăuntrul ei şi de-asta nu se poate face bine. Voi încerca să scot ghimpele ăsta. O să… aflu ce este şi voi scăpa de el.

Sper că par calmă, convinsă de ceea ce am de făcut, pentru că, în realitate, ce simt e deznădejde. Dacă aş crede în Dumnezeu, probabil că acum aş face tot felul de rugăminţi arzătoare: Fă-o bine pe Beth! Fă-o fericită!

— Cum? De ce trebuie să fiţi aici ca să faci asta?

— Fiindcă… am impresia că aici i-a intrat iniţial ghimpele, spun.

Eddie cântăreşte lucrurile în tăcere, câtva timp, cu faţa brăzdată de cute îngrijorate pe care mă doare să le văd.

— Sper să reuşeşti. Sper c-o să afli ce este, spune el în cele din urmă. O să descoperi, nu-i aşa? Şi-o să se facă mai bine?

— Îţi promit, Ed, îi spun.

Iar acum nu am voie să eşuez. Nu *pot* să permit să plecăm de-aici fără vreo clarificare de un fel sau altul. Greutatea promisiunii mele mă apasă ca o piatră de moară.

Părinţii noştri pleacă curând după prânz, iar pe la ora ceaiului soseşte şi Maxwell, ca să-l ia pe Eddie cu el. Maxwell e morocănos, cu pete în obraji, din cauza exceselor. Pare nesincer şi alunecos. Încarc pungile de cadouri în portbagaj, în timp ce Beth mă priveşte sumbru, de parcă aş participa la răpirea fiului său.

— Ne vedem în curând, Edderino! îi spun.

— Pa, pa, *mătuşica* Rick! spune el şi urcă în spate.

E calm, resemnat. Se mută dintr-un loc în altul, dar e realist, nu se

agită. Se lasă transbordat şi se face că nu vede angoasa lui Beth. E şi un pic de cruzime aici, de parcă ar spune: tu ai creat situaţia, tu s-o faci să funcţioneze!

— I-ai spus lui Harry c-o să pleci astăzi? îl întreb, aplecându-mă în maşină.

— Da, dar s-ar putea să fie nevoie să-i spui din nou, dacă-l vezi prin jur. Nu sunt sigur cât era de atent.

— Bine, dar s-o suni pe mama ta mai târziu, da? îi spun cu voce şoptită.

— Sigur că da, mormăie, privindu-şi mâinile.

Luminile frânelor lucesc roşii în timp ce se îndepărtează pe alee. Plouă din nou. Eu şi Beth rămânem pe loc şi facem cu mâna ca nişte zevzece, până ce maşina nu se mai vede deloc. Ne lăsăm mâinile în jos, aproape la unison. Niciuna n-are chef să reintre în casă, acum, că sărbătoarea s-a terminat. Crăciunul. Pregătirile, aranjarea casei, hrănirea şi distrarea lui Eddie, apoi a părinţilor noştri… Şi-acum? Nu mai avem termene, nu mai avem program. Nimic care să ne ghideze, în afară de noi înşine. Arunc o privire fugară spre Beth şi văd picături mici de ploaie înşirate ca nişte mărgele pe firele de păr rebele din jurul feţei. N-o pot întreba nici măcar ce vrea la prânz, nu pot modela nici măcar viitorul acesta limitat. Casa e doldora de resturi, gata să fie consumate.

— Eddie e un copil atât de reuşit, Beth! Te-ai descurcat de minune cu el! zic, simţind nevoia să sparg liniştea.

Dar ochii lui Beth au o expresie înfrigurată, tristă.

— Nu ştiu cât de mult mi se datorează mie, răspunde ea.

— Părţile cele mai bune sunt de la tine, spun, luându-i mâna şi strângându-i-o.

Dă din cap. Ne întoarcem şi intrăm în casă, singure.

Când e aşa de tăcută, când e aşa de palidă şi de potolită, ca o figurină cioplită, mă gândesc cum era în spital. Măcar n-am găsit-o eu. Am numai descrierile lui Eddie, din care-mi reconstitui imaginile în minte. Era în dormitorul ei, zăcând pe-o parte, îndoită de mijloc ca şi cum ar fi stat pe vârfuri şi apoi s-ar fi dezechilibrat. Mi-a zis că nu-i putea vedea faţa, era acoperită de păr. Zice că nu ştie cât timp a stat acolo înainte să se ducă lângă ea, pentru că-i era prea teamă să-i mişte părul, să vadă ce era dedesubt. Mama lui, sau mama lui moartă. De fapt, nu ar fi fost nevoie să o atingă deloc. Ar fi trebuit doar să cheme salvarea. Dar era un copil, un băieţel. Voia să-şi dea seama singur. Voia s-o atingă şi să descopere că dormea, nimic mai mult. Ce curaj trebuie să-şi fi făcut ca să fie în stare să-i dea părul la o parte! Sunt atât de mândră de el, încât mă doare!

Luase o grămadă de somnifere, iar apoi încercase să-şi taie venele cu cuţitul de curăţat cu lamă scurtă, pe care nu o dată o văzusem

folosindu-l, ca să taie felii de banană peste cerealele lui Eddie, dar au ajuns la concluzia că ezitase. Ezitase – poate pentru că prima tăietură, suficient de adâncă încât să arate rău, dar nu îndeajuns încât să fie periculoasă, duruse mai mult decât se aşteptase. Şi în timp ce şovăia, pastilele îi pătrunseseră în sânge şi-şi pierduse cunoştinţa. Îşi tăiase venele greşit. Orizontal, peste vase şi tendoane, în loc să taie paralel cu ele, cum ştie astăzi orice sinucigaş serios că e cel mai bine. Doctorii au numit-o un strigăt de ajutor mai degrabă decât o tentativă reală de sinucidere, dar eu credeam altceva. Am intrat val-vârtej în spital, am aşteptat cât timp îi curăţau stomacul. În faţa mea, pe coridor, era o fereastră cu jaluzelele trase. Imaginea mea reflectată se holba la mine. În lumina verzuie, eu păream moartă. Părul lins, faţa lăsată. Am introdus bani într-un automat, care a scos nişte ciocolată fierbinte şi apoasă, pentru Eddie. Apoi a venit Maxwell şi l-a luat de-acolo.

Când s-a trezit, am intrat s-o văd, dar până n-am ajuns în faţa ei nu mi-am dat seama că eram nervoasă. *Atât* de nervoasă pe ea! Mai nervoasă decât fusesem vreodată.

— Ce-aveai de gând să faci? Şi Eddie? Astea mi-au fost primele cuvinte. Tăioase ca o lamă.

O asistentă cu părul de culoarea nisipului s-a uitat furioasă la mine şi mi-a spus: „Elizabeth are nevoie de odihnă”, pe un ton mustrător, de parcă ar fi cunoscut-o mai bine decât mine. Pe bărbia lui Beth se vedea o vânătaie, adâncituri violete în jurul ochilor, în obraji. „Şi eu?” aş fi vrut să adaug. Eram rănită că voise să mă părăsească. Acelaşi sentiment pe care-l aveam şi atunci când fugea cu Dinny şi care crescuse ca un bulgăre de zăpadă de-a lungul anilor. Nu mi-a răspuns. A început să plângă şi inima mi s-a înmuiat, iar furia s-a topit. I-am luat o şuviţă de păr şi am început să-i descâlcesc nodurile cu vârfurile degetelor.

A trecut o groază de timp de când nu m-am mai întâlnit cu mătuşa Mary, ca să nu mai vorbim de telefonat. Nici acum nu am nicio tragere de inimă, dar de data asta am pus nişte lucruri în mişcare. Am început să aflu lucruri, să descopăr secrete. Dacă voi continua să merg în direcţia asta, mai devreme sau mai târziu voi ajunge la răspunsurile pe care le caut. Mă foiesc fără astâmpăr pe fotoliu, aşteptând să aud vocea lui Mary. A fost dintotdeauna sfioasă, tăcută, atât de blândă şi umilă, încât jumătate din timp nici nu ne dădeam seama că-i acolo. O femeie cu pielea rozalie şi cu părul şi ochii deschişi la culoare. Cu bluze îngrijite, băgate în fuste îngrijite. A fost şocant s-o aud ţipând, s-o aud strigând şi plângând şi blestemând după dispariţia lui Henry. Apoi, după ce toate astea s-au terminat, a devenit chiar mai tăcută decât înainte, de parcă-şi folosise toate sunetele înalte pe care le avea în acea unică izbucnire. Vocea ei e liniştitoare, curgătoare, fragilă ca

hârtia de mătase udă.

— Mary Calcott la telefon…

Pare atât de timorată!

— Bună ziua, mătuşă Mary, sunt Erica.

— Erica? O, bună ziua, draga mea! Crăciun fericit! Bine, cred că-i deja un pic cam târziu pentru asta. Un An Nou fericit!

E prea puţină convingere în spatele cuvintelor. Mă întreb dacă nu cumva ne urăşte, pentru că am supravieţuit, pe când Henry nu a putut. Pentru că existăm ca să-i aducem aminte de el.

— Şi ţie! Sper că eşti bine. N-ai mai venit cu Clifford să luaţi mărunţişurile acelea din casă.

— Nu, nu… Sunt sigură că-nţelegi că domeniul Storton nu este… un loc agreabil pentru mine. Nu-i un loc la care să-mi facă plăcere să mă gândesc sau în care să mă întorc cu drag, îmi spune, cu delicateţe.

Nu-mi trezeşte prea multă compasiune. Îşi aduce în discuţie fiul în termeni atât de nepotriviţi, de parcă ar fi vorba de un eveniment jenant, care ar fi mai bine să fie dat uitării. Îmi dau seama cât de nedreaptă sunt. Ştiu că nu mai este un om întreg.

— Desigur. Mă străduiesc să mai găsesc subiecte de conversaţie, dar nu reuşesc. Ştii, am sunat, şi sper că nu te vei supăra că-ţi cer aşa ceva, ca să te rog să-ţi aminteşti de cercetarea aia a istoricului familiei, pe care ai făcut-o în urmă cu doi ani.

— A, da?

— Ştii, am găsit o poză a lui Caroline, datată 1904, şi era făcută în New York…

— Da, e normal. Ea a sosit la Londra spre sfârşitul anului 1904. Mi-e greu să-ţi spun data exactă.

— Da. Problema e că are un copil cu ea, în fotografie. Un copil care pare cam de vreo şase luni sau cam aşa. Mă întrebam dacă ştii cine ar putea fi copilul.

— Un copil? Hm! Nu-mi dau seama. Nu poate fi al ei.

— A mai fost căsătorită înainte, în State? Pentru că… felul în care ţine copilul… mie-mi pare a fi un portret de familie. Pare atât de mândră… După părerea mea, pare a fi copilul ei, înţelegi?

— A, nu, Erica, n-are cum să fie aşa! Stai un pic, să iau dosarul! Un moment.

Aud foşnete, o uşă de dulăpior care scârţâie.

— Nu, am aici o copie a certificatului ei de căsătorie cu Sir Henry Calcott şi scrie clar, în coloana „stare civilă”, că era fată bătrână. Fată bătrână la douăzeci şi unu de ani! Nu pare o denumire prea potrivită, nu crezi?

— Ar fi putut… obţine un divorţ, sau altceva de genul ăsta? întreb nesigură.

— Vai de mine, nu! Erau foarte rare pe vremea aceea şi cu siguranţă

n-ai fi putut să divorţezi fără să stârneşti un scandal. Şi sigur ar fi fost menţionat cu ocazia căsătoriei ulterioare. Copilul era mai mult ca sigur al altcuiva.

— Aha! Păi, mulţumesc…

— Desigur, Caroline a fost întotdeauna reticentă cu privire la perioada tinereţii ei în America. Tot ce puteai afla de la ea era că rămăsese orfană de la o vârstă fragedă şi că venise în Anglia să înceapă o viaţă nouă, după ce intrase în posesia moştenirii ei. S-a măritat cu Henry Calcott la foarte scurt timp după ce l-a cunoscut, ceea ce arată, aşa mi s-a părut mereu, cât de singură era, biata fată.

Deja este a doua oară când îi rosteşte numele.

— Da, aşa pare. Oricum, îţi mulţumesc c-ai căutat informaţiile astea pentru mine.

— Cu plăcere, Erica. Am şi eu o rugăminte. Ai putea să-mi trimiţi fotografia? S-o adaug prezentării mele? Pozele din tinereţe ale lui Caroline şi ale altora din generaţia ei sunt atât de rare!

— O, ştii, de fapt, mama m-a rugat deja să-i dau ei ce fotografii găsesc. Dar sunt sigură că-i va face plăcere să-ţi trimită copii ale lor…

— Cu siguranţă. Atunci o să vorbesc cu Laura, când o să mă mai întâlnesc cu ea.

Urmează o pauză şi mi-e greu să mă hotărăsc să spun la revedere, să recunosc că informaţia asta era singurul lucru de care aveam nevoie şi că nu vreau să vorbesc cu ea. Sunt atâtea de zis şi atâtea care nu trebuie să fie spuse.

— Şi… cum a fost Crăciunul? întreb.

O aud trăgând adânc aer în piept, blindându-se.

— A fost frumos, mulţumesc. Se opreşte din nou. Ştii, încă îi cumpăr câte un cadou lui Henry, în fiecare an. Clifford crede că sunt nebună de-a binelea, bineînţeles, dar el nu a înţeles niciodată cu adevărat ce-nseamnă pentru o mamă să-şi piardă copilul. Nu pot să uit aşa, pur şi simplu, şi să-mi văd de viaţă, cum a reuşit el să facă.

— Ce i-ai cumpărat? întreb, fără să mă pot abţine.

— O carte despre RAF, o pereche de ghete de fotbal noi şi nişte DVD-uri, spune ea, iar vocea îi creşte în intensitate, de parcă ar fi mulţumită că a ales aceste cadouri. Cadouri pe care nu le va da niciodată. Nu-mi vine-n minte ce-aş putea să spun.

În mod bizar, m-ar interesa să aflu dacă i-a luat ghete de fotbal pentru copii sau dacă s-a aventurat să-i ghicească mărimea piciorului ca adult.

— Te gândeşti vreodată la vărul tău, Erica? Te mai gândeşti la Henry? mă întreabă precipitat.

— Sigur. Sigur că mă gândesc. Mai ales acum, când suntem… iarăşi înapoi aici.

— Bine. Bine. Mă bucur, zice şi mă-ntreb ce vrea să spună. Mă-ntreb

dacă simte vinovăţia care pluteşte între mine şi Beth ca un miros greu.

— Deci nu aveţi veşti? Despre el, despre Henry?

Ce întrebare prostească din partea mea, la douăzeci şi trei de ani după ce a dispărut! Dar ce concluzie aş putea trage din faptul că încă-i ia cadouri, alta decât că se-aşteaptă să-l primească înapoi într-o zi?

— Nu, spune plat. Un singur cuvânt. Nu tace niciun efort să dezvolte răspunsul.

— Eddie a fost cu noi de Crăciun, îi spun.

— Cine?

— Edward, fiul lui Beth.

— A, da, desigur.

— Are unsprezece ani acum, aceeaşi vârstă ca… Mă rog, s-a distrat de minune, oricum, jucându-se prin pădure, murdărindu-se.

— Clifford a vrut să facem altul, ştii? După ce l-am pierdut pe Henry. Am mai fi putut.

— Aha!

— Dar i-am zis că nu sunt în stare. Ce credea, că-l puteam înlocui pur şi simplu, ca pe un ceas pierdut? Scoate un sunet straniu, sugrumat, care cred că ar trebui să fie un râset.

— Nu, bineînţeles că nu, spun.

Urmează o altă pauză lungă, altă respiraţie adâncă din partea lui Mary.

— Ştiu că nu v-aţi înţeles niciodată. Voi, fetele, şi cu Henry. Ştiu că nu vă plăcea de el, spune, brusc încordată, jignită.

— Ne plăcea de el! mint eu. Doar că… ne plăcea şi de Dinny. Şi cam trebuia să ne alegem taberele.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că Henry obişnuia să… să-şi facă de cap, uneori, pentru că voi îl lăsaţi mereu pe dinafară în jocurile voastre şi fugeaţi să vă jucaţi cu Dinny?

— Nu. Eu… nu m-am gândit niciodată că voia să se joace cu noi. Nu părea niciodată să vrea, bălmăjesc.

— Ei bine, eu cred că voia! Cred că faptul că voi de-abia aşteptaţi să scăpaţi de el îi rănea sentimentele! îmi spune cu hotărâre.

Încerc să-mi imaginez verişorul astfel – încerc să remodelez felul în care ne trata, în care-l trata pe Dinny, în aceşti termeni. Dar nu pot, nu merge. Nu aşa a fost, nu aşa era *el.* Un val de indignare mă ia pe sus, dar bineînţeles că nu pot spune nimic, iar tăcerea ţiuie în telefon.

— Erica, acum chiar trebuie să-închid, spune ea în sfârşit, într-o lungă răsuflare. Mi-a… făcut plăcere să vorbesc cu tine. La revedere!

Închide înainte să-i pot răspunde. Nu supărată sau cu bruscheţe. Mai degrabă absentă, ca şi cum altceva i-ar fi captat atenţia.

A avut o mulţime de manii şi de proiecte în anii de după moartea lui Henry. Tapiserie, acuarele, horoscopuri, alămuri, poezie anglo-saxonă. Alcătuirea arborelui genealogic al familiei a fost proiectul cel

mai de durată, cel pe care într-adevăr l-a dus până la capăt. Mă întreb dacă n-a făcut asta pentru că îi dădea ocazia să-i spună numele, o dată şi încă o dată, într-o vreme în care Clifford nu-i dădea voie să vorbească despre fiul lor. *Henry Calcott, Henry Calcott, Henry Calcott.* Aflând tot ce se putea despre strămoşii lui, despre provenienţa fiecărei părţi care intra în componenţa lui, de parcă l-ar fi putut reconstrui.

E mort. Asta ştiu. Nu a fost răpit. Nu el era în spatele unei maşini dintr-o parcare din Devizes. Nu el era cel dus de un vagabond misterios pe şoseaua A361. O ştiu pentru că o simt, simt memoria morţii lui. Pot s-o simt la iaz, chiar dacă n-am cum s-o văd, la fel cum am simţit forma lui Dinny în întuneric, în ziua de Crăciun. Eram toţi acolo, Henry era acolo; şi Henry a murit. Am forma morţii lui. Mai lipseşte doar s-o colorez. Pentru că m-am împotmolit. M-am blocat. Nu pot merge în nicio direcţie până nu umplu gaura asta din capul meu, până nu eliberez ghimpele lui Beth. Orice alt gând este nevoit să înconjoare lucrurile acestea absente şi asta nu va mai fi de ajuns. Nu şi de-acum încolo. Iar dacă trebuie să-ncep în 1904 şi să-mi croiesc drum până la ele, atunci asta o să fac!

Pe fereastra de la bucătărie îl văd pe Harry, lâncezind printre copacii din capătul grădinii. Încă plouă, acum mai tare. Mâinile lui sunt înfundate în buzunarele hainei peticite şi pare cocoşat, umed, părăsit. Fără să mă gândesc, scot resturile de mâncare din frigider şi încep să tai felii de carne groase din curcanul rece, cu cioturile pulpelor arse. Întind din belşug nişte maioneză pe două bucăţi de pâine albă, bag feliile de curcan între ele şi presez totul zdravăn. Îi duc apoi pachetul înfăşurat în folie, acoperindu-mă cu haina trasă pe cap. Nu-mi zâmbeşte. Se mută de pe un picior pe altul, aparent incapabil să se hotărască. Ploaia îi picură de pe capetele şuviţelor. Îi simt mirosul corpului nespălat. Un miros dulceag, animalic, straniu de atrăgător.

— Poftim, Harry, ţi-am pregătit asta pentru prânz. Este un sandvici cu carne de curcan, îi spun, dându-i-l. Îl ia. Nu ştiu de ce mă aştept să vorbească, când ştiu că n-o va face. Poate fiindcă este un lucru atât de fundamental uman. Să comunici prin sunete. Eddie a plecat înapoi acasă la tatăl lui, Harry. Înţelegi ce zic? Nu mai e aici, îi spun cât de amabil pot.

Dac-aş şti că Eddie se va întoarce, aş adăuga şi informaţia asta. Dar nu ştiu. Nu ştiu dacă noi vom mai fi aici. Nu ştiu nimic.

— Tatăl lui a venit astăzi şi l-a luat cu el acasă, îi explic. Harry aruncă o privire sandviciului. Se aude un răpăit metalic, e ploaia care loveşte folia. Cel puţin mănâncă asta, îi spun cu blândeţe, bătând uşor sandviciul cu degetele. O să-ţi dea puteri.

Beth mă găseşte în birou. Sunt ghemuită într-un fotoliu de piele. M-

am suit pe birou ca să ajung la cartea asta cu flori sălbatice, de pe raftul de sus. A adus cu ea o ploaie de muşte moarte şi un miros de vieţi trecute. Acum e deschisă, apăsând greu pe genunchii mei, la o planşă de două pagini cu stânjenei galbeni. Irişi ciufuliţi, untoşi. Petale suspendate nonşalant pe tulpini înalte, ca flamurile într-o zi fără vânt. I-am recunoscut imediat ce i-am văzut. Stânjenei-de-baltă.

— Ploaia s-a oprit. Ce-ai zice de o plimbare rapidă? întreabă Beth. Şi-a împletit părul, şi-a pus nişte blugi curaţi şi o flanelă de culoarea căpşunilor.

— Absolut, spun, uimită. Da, haide!

— Ce citeai?

— A, despre florile sălbatice. Am găsit trei feţe de pernă, sus, în dulap. Aveau nişte flori galbene brodate pe ele şi voiam să ştiu ce sunt.

— Ce erau?

— Stânjenei-de-baltă. Îţi sună cunoscut?

— Nu. Ar trebui? A ce să sune?

— Probabil că nu e o pistă bună. Trebuie să mai cercetez chestiunea.

Nu mergem prea departe, căci la orizont cerul e de culoarea mangalului. Coborâm doar în sat, iar apoi o luăm în sus, spre tumul. Mi se pare că o zăresc pe una dintre fetele de la petrecerea de solstiţiu prin fereastra cârciumii. Stă lângă foc, acceptând o halbă de la un om aşezat cu spatele la mine. Dinăuntru vine miros de fum, de lemne arse şi de bere şi se aud voci, dar noi mergem mai departe. Sunt mulţi săteni pe străzi, fugind de prăjituri şi de budinci. Toţi ne salută, deşi sunt sigură că nu suntem recunoscute. Câteva feţe îmi atrag atenţia. Se potrivesc cumva între amintirile mele, dar sunt prea vagi ca să le pot identifica. O femeie corpolentă trece pe lângă noi călare pe calul ei cu beteală aurie împletită în coadă.

Traversăm pajiştea roşiatică până la tumul şi speriem vreo două duzini de ciori ce ţopăiau pline de importanţă. Vântul le duce cu el, iar de la distanţă par nişte zdrenţe pe cer. Beth mă ia de braţ şi merge cu pas legănat.

— Pari veselă astăzi, îi zic, cu precauţie.

— Sunt. Am luat o hotărâre.

— Da? Ce fel de hotărâre?

Am ajuns la tumul. Beth îmi dă drumul la braţ, ajunge în vârful movilei din trei paşi şi se-ntoarce să se uite peste capul meu, în depărtare.

— Plec. Nu mai stau, spune, întinzându-şi braţele în lături, copilăroasă, teatrală. Inspiră adânc şi expiră emfatic.

— Ce vrei să spui? Unde te duci?

— Acasă, normal. Astăzi, dar un pic mai târziu. Am împachetat!

Râde, ca şi cum ar fi sălbatică şi nepăsătoare. O s-o iau pe drumul *acela,* spune, privind chiorâş şi arătând către şirul de plopi înalţi care mărginesc şoseaua ce iese din sat.

— Nu poţi!

Gândul de a rămâne singură în casă mă umple de o groază nelămurită. Aş prefera mai degrabă să mă scufund până-n fundul iazului, să-l las să mă absoarbă înăuntrul lui. Simt ceva asemănător cu panica bolborosindu-mi în stomac.

— Normal că pot. De ce să stau? La urma urmei, ce *facem* aici? Nici nu-mi amintesc de ce am venit. Tu mai ţii minte?

— Am venit să… să lămurim lucrurile. Să ne hotărâm ce vrem să facem, bâjbâi eu după cuvinte.

— Fii serioasă, Erica, niciuna dintre noi nu vrea să locuiască aici! Braţele îi cad când spune asta şi mă priveşte brusc în ochi. Nu vrei, nu? Nu vrei să trăieşti aici! Nu vrei să rămâi!

— Nu ştiu încă!

— Dar… nu-ţi poţi dori aşa ceva! E casa lui *Meredith.* Tot din ea este *Meredith.* Şi-apoi, mai este şi… celălalt lucru.

— Henry? întreb.

Încuviinţează din cap, doar o dată. Scurt şi categoric.

— E casa *noastră* acum, Beth. E a ta şi a mea acum.

— O, Doamne, tu vrei să stai! Vrei, nu-i aşa?

Nu-i vine să creadă.

— Nu ştiu! Nu ştiu. Nu pentru totdeauna, probabil. Poate doar pentru o vreme. Nu ştiu. Dar, te rog, nu pleca, Beth! Nu încă! N-am… n-am terminat încă. Nu pot pleca deocamdată şi nu pot sta aici singură. Te rog, mai rămâi un pic!

În vârful tumulului, Beth se dezumflă. Am străpuns-o, am lăsat tot aerul să iasă. Tăcem amândouă câteva minute. Vântul se rostogoleşte peste culme, mătură iarba. O văd pe Beth tremurând. Pare imposibil de singură acolo, sus.

În sfârşit, coboară lângă mine, cu ochii-n pământ.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Cum adică, n-ai terminat încă? Vocea ei e acum monotonă, fără viaţă.

— Trebuie să… să aflu ce s-a-ntâmplat. Trebuie să-mi aduc aminte.

Un adevăr spus doar pe jumătate. Nu-i pot spune despre ghimpele ei. N-o pot lăsa să afle spre ce mă-ndrept. S-ar zbate, s-ar depărta, nu m-ar lăsa să mă uit, la fel ca Eddie cu degetul lui umflat.

— Ce să-ţi aminteşti?

Mă uit fix la ea. Cu siguranţă că ştie despre ce vorbesc.

— Despre *Henry,* Beth! Trebuie să-mi aduc aminte ce s-a-ntâmplat cu Henry. Acum mă priveşte furioasă, ochii ei reflectând cerul cenuşiu. Îmi cercetează chipul, iar eu aştept.

— Ştii ce s-a-ntâmplat, nu minţi! Erai destul de mare.

— Dar nu-mi amintesc. Chiar nu-mi amintesc. Spune-mi, te rog!

Beth îşi întoarce privirea spre acoperişurile şi hornurile fumegânde ale satului de sub noi şi-apoi spre răsărit, proiectându-se parcă acolo.

— Nu, n-o să-ţi spun! zice ea. N-o să spun nimănui! *Niciodată!*

— Te rog, Beth! Trebuie să aflu!

— Nu! Şi dacă… dacă mă iubeşti, o să-ncetezi cu întrebările!

— Dinny ştie?

— Da, *bineînţeles* că Dinny ştie! De ce nu-l întrebi pe el?

Mă şfichiuieşte cu privirea. Pentru o clipă, văd în ea o urmă rece de ranchiună, care apoi dispare.

— Dar şi tu ştii. Iar dacă într-adevăr nu-ţi aminteşti, atunci… atunci poate că e mai bine aşa.

Se îndepărtează de mine, de-a lungul culmii şi în direcţia casei. Se opreşte la iaz. Asta e prima oară când revine la el, din câte ştiu, şi se opreşte atât de brusc, încât aproape că mă ciocnesc de ea. Vântul patinează pe suprafaţa apei, o face mată şi urâtă. Mă aştept s-o văd plângând, dar ochii-i sunt uscaţi şi privirea, îndârjită. Cutele triste de pe faţa ei sunt schiţate mai adânc ca niciodată. Se uită în adâncul apei.

— Eram atât de speriată prima oară când ai înotat aici, murmură ea atât de încet, că aproape n-o aud. Credeam că nu vei fi în stare să mai ieşi. Ca ariciul din iazul de acasă, de-atunci. Mai ţii minte? Înotase de jur-împrejur, până când a fost prea obosit ca să mai înoate şi atunci pur şi simplu s-a înecat. Ţii minte toate videoclipurile pe care ni le arătau la şcoală – să nu înotăm niciodată în lacuri formate în cariere sau în râuri? Credeam că apa fără clor în ea avea o putere ascunsă, oribilă, care aştepta tenace şi-i mânca pe copiii mici.

— Ţin minte cum ţipai la mine ca o scorpie.

— Eram îngrijorată pentru tine, explică, ridicând din umeri de mai multe ori. Acum tu-ţi petreci tot timpul temându-te pentru mine. În afară de astăzi. *De ce* trebuie să stau? N-ai cum să nu vezi că… e rău pentru mine să stau aici.

— Nu, eu… eu cred că ţi-ar putea face bine, mă forţez să zic.

— Ce vrei să spui? mă întreabă sumbru. Inima-mi bate mai repede.

— Ce-am şi spus. Nu poţi să fugi la nesfârşit de asta, Beth! Te rog! Dacă ai vrea măcar să vorbim despre asta…

— Nu! Ţi-am spus de mai multe ori. Nici cu tine, nici cu oricine altcineva!

— De ce nu cu mine? Sunt *sora* ta, Beth, nimic din ce mi-ai spune nu m-ar face să te iubesc mai puţin! Nimic! spun cu fermitate.

— Asta crezi, nu-i aşa? Crezi că există în mine ceva infam, pe care încerc să-l ascund? şopteşte ea.

— Nu, Beth, *nu* asta cred! Nu m-asculţi! Dar tu *ascunzi* ceva, asta nu

poţi nega! Eu n-am secrete faţă de tine!

— Toată lumea are secrete, Erica! mă întrerupe ea tăios.

E adevărat, aşa că-mi întorc privirea.

— Tot ce vreau e să fim în stare să lăsăm locul ăsta în urma noastră…

— Foarte bine! Asta vreau şi eu! Aşa că hai s-o facem, hai să plecăm!

— A pleca nu-i acelaşi lucru cu a lăsa *în urmă,* Beth! Uită-te la tine: de când am venit aici, mă simt de parc-aş împărţi casa cu o stafie. Eşti… nefericită şi pari hotărâtă să rămâi aşa! strig.

— Despre ce *vorbeşti?* strigă şi Beth, gesticulând furioasă. *Tu* eşti aia hotărâtă să mă ţină aici, tu eşti cea care are de gând să mă facă nefericită! Eu n-am venit aici decât pentru că m-ai bătut tu la cap!

— Sunt hotărâtă să scap de ceea ce te ţine prizonieră, Beth, orice-ar fi lucrul ăla! Şi acel ceva e aici, ştiu că-i aici! E-aici, în casa asta. Nu pleca!

O apuc de braţ, o opresc. Beth respiră agitată şi îmi evită privirea. Faţa-i e palidă.

— Dacă nu-mi dai drumul, s-ar putea să nu te iert niciodată! Nu ştiu ce-o să fac, spune cu vocea tremurătoare.

Tresar şi-mi las mâna să alunece de pe braţul ei, dar nu cred că la asta se referă. Mi-e teamă de ce va face. Hotărârea mea se clatină, dar mă lupt s-o păstrez.

— Te rog, Beth! Te rog rămâi aici cu mine! Cel puţin până la Anul Nou. Haide… să aflăm ce nu merge. Orice-ar fi.

— Să aflăm ce nu merge? mă-ngână ea cu amărăciune. Nu este o ghicitoare, Erica.

— Ştiu asta. Dar viaţa nu mai poate continua pe acelaşi făgaş ca până acum. Asta este *şansa* noastră, Beth, şansa noastră să-îndreptăm lucrurile.

— Sunt lucruri care nu pot fi îndreptate, Erica. Cu cât accepţi asta mai repede, cu atât mai bine, şopteşte ea. Lacrimile îi lucesc în ochi, dar când mă priveşte văd în ei furie. Nu pot fi îndreptate! se răsteşte şi pleacă nervoasă.

Mă opresc înainte să merg după ea, observ că tremur.

Restul zilei ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Casa a fost dintotdeauna excelentă pentru aşa ceva. Ploaia cade pieziş, curenţii de aer se furişează pe hornuri. Îl aduc pe Harry înăuntru şi-i fac o ceaşcă de ceai îndulcit. Stă la masa din bucătărie, sorbindu-l cu linguriţa, ca un copil. Apa picură de pe el pe podea, iar camera se umple de mirosul lânii ude. Dar n-o găsesc pe Beth să-i dau şi ei ceai. N-o găsesc ca s-o-ntreb ce vrea la masa de seară, dacă vrea să iasă undeva, dacă vrea să închirieze un film de la garajul de pe drumul spre Devizes. Simt că

acum e datoria mea să-i umplu timpul. Timpul pe care o forţez să-l petreacă aici. Dar se confundă cu casa ca o pisică, iar eu umblu în van dintr-o cameră în alta.

Henry a lăsat-o odată ascunsă timp de câteva ore. A lăsat-o singură, prinsă, panicată. Ca şi-atunci, mă face din nou părtaşă. Eram micuţă. Sunt sigură de asta, fiindcă Caroline mai trăia pe vremea aia. Mai devreme în ziua respectivă o scoseseră pe terasă în vechiul ei scaun cu rotile din răchită. Nu-i trebuiau ei scaunele gri de metal şi plastic ale NHS-ului{6}. Al ei scârţâia când îl împingeai, iar spiţele luceau, dar Henry spunea că de fapt Caroline scârţâia, pentru că era atât de bătrână şi de mumificată. Ştiam că-i o prostie, dar, chiar şi-aşa, de fiecare dată când o vedeam, mă gândeam la ruperea pielii ca de hârtie, la părul care ar fi căzut dacă l-ai fi atins, la limba înţepenită în gura zbârcită. Nu eram niciodată obligaţi să o sărutăm dacă nu voiam – mama avusese grijă să fie aşa, slavă Domnului!

Pe atunci era deja ţintuită la pat în cea mai mare parte a timpului, dar era o zi frumoasă şi eram cu toţii acolo – Clifford cu Mary şi părinţii mei. A fost dusă cu scaunul până la masă, iar masa de prânz i-a fost oferită pe o tăviţă care se prindea de scaun. Menajera a adus supa într-o supieră albă de porţelan în formă de conopidă uriaşă, iar pe masă erau cartofi şi salată şi şuncă. Eu am fost mustrată pentru că-mi băgasem degetele în untul topit de pe fundul bolului cu cartofi. Meredith o ajuta pe Caroline să mănânce, hrănind-o uneori aşa cum sunt hrăniţi bebeluşii. Meredith se încrunta în timp ce făcea asta şi-şi strângea puternic buzele. Părul lui Caroline era rar. Îi vedeam scalpul şi *chiar* arăta ca o hârtie. Conversaţia continua în jurul ei, iar eu îmi ţineam cu grijă privirea în farfuria mea. O singură dată a vorbit şi, deşi vocea-i era mai puternică decât mă aşteptasem, cuvintele se prelingeau greoi.

— Omul ăla, Dinsdale, mai trăieşte? Îşi lăsase furculiţa din mână când începuse să vorbească, ca şi cum ţinutul ei şi vorbitul ar fi fost prea obositoare ca să poată fi făcute în acelaşi timp. Furculiţa zornăi zgomotos, picând pe lespezile pardoselii.

— Nu, mamă, nu mai trăieşte, răspunse Meredith, iar eu ardeam de nerăbdare să-i spun că existau de fapt mai mulţi Dinsdale, bine sănătoşi, la mai puţin de două sute de metri de unde ne aflam. Dar aveam suficientă minte ca să nu vorbesc la masă. Caroline scoase un sunet scurt, ascuţit şi tremurător, care ar fi putut însemna orice. Poate satisfacţie.

— Dar cred că fiul lui trăieşte, adăugă Meredith.

— Şi nu poţi să *scapi* de el, copilă? întrebă Caroline.

Pe cât de tare mă indignă întrebarea, pe atât de tare mă nedumeri şi s-o aud adresându-i-se lui Meredith cu apelativul *copilă*. În faţa mea, de pe cealaltă parte a mesei, Henry zâmbea superior, lovindu-mi

fluierul piciorului.

— Nu mai mult decât ai putea dumneata, contracară Meredith.

— Nomazii ăia… mormăi Caroline. Se presupunea c-o să se ducă. Se presupunea c-o să se ducă mai departe.

— Se duc şi vin înapoi, murmură Meredith. Şi, din păcate, chiar n-avem ce să facem.

În clipa aceea, Caroline înţepeni. O pauză nefirească, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva. Toată lumea de la masă aştepta, dar ea nu mai vorbi. Meredith îi împături meticuloasă şervetul şi i-l aşeză în poală şi începu să-i dea salată. Dar încruntarea rămase, brăzdată între sprâncenele ei, şi când mă uitai la Caroline o văzui privind pierdută spre pajişte. Ochii îi sfredeleau copacii îndepărtaţi, de parcă ar fi putut să vadă direct prin ei. Capul i se bălăbănea pe gât şi, din când în când, mâinile i se strângeau într-un spasm involuntar, dar privirea aceea palidă, distantă rămânea neclintită.

După prânzul acela, noi, copiii, am fost trimişi să dormim după-amiază – pentru că eu eram mică şi îmbufnată, Henry fusese necuviincios la prânz, iar Beth rămânea astfel fără nimeni cu care să se joace. Henry aţâţă jocul. Se ascunse el mai întâi, dar l-am găsit într-un târziu în mansardă, în spatele aceluiaşi cufăr din piele roşiatică, sfărâmicioasă. Ridicam fire de praf ce scânteiau şi se învolburau în lumina ce pătrundea printre ţigle, în cercuri domoale. Eu am găsit un fluture ochi-de-păun înfăşurat în pânze de păianjen şi tot atât de mumificat cum mă temeam că era Caroline. Am făcut scandal să mă lase pe mine să mă ascund, dar, cum Beth îl găsise prima pe Henry, era rândul ei. Henry şi cu mine am îngenuncheat la picioarele scărilor cu ochii închişi şi am început să numărăm.

Nu cred că ştiam să număr până la o sută la vârsta aia. Mă bazam pe Henry, iar el bineînţeles că număra *unu, doi, sărim câteva, nouăzeci şi nouă, o sută,* aşa că, după o perioadă destul de lungă, auzind-o pe menajeră zdrăngănind vasele în bucătărie, am deschis un ochi ca să văd ce făcea Henry. Nu era acolo. M-am uitat în sus şi l-am văzut coborând scările. Mi-a zâmbit răutăcios, iar eu m-am uitat în jur. Făceam asta instinctiv, ori de câte ori eram singură cu Henry şi avea expresia aceea. În caz că aveam nevoie de ajutor. Inima îmi bătea repede în piept.

— E deja timpul s-o căutăm pe Beth? am şoptit în cele din urmă.

— Nu. Nu încă. Îţi spun eu când. Haide cu mine, deocamdată! Îşi folosea vocea lui prefăcut-drăguţă, o voce ascuţită pe care o folosea şi ca să păcălească labradorii. Îmi dădu mâna şi eu o luai fără voie. Ne-am dus în birou şi am dat drumul la televizor.

— Acum e gata? am întrebat din nou. Ceva nu era în regulă.

M-am îndreptat spre uşă, dar a blocat-o cu piciorul.

— Nu încă! Ţi-am mai spus, nu poţi să te duci să cauţi, până când

nu spun eu că-i gata!

Am aşteptat. Mă simţeam groaznic. Nu mă uitam la ce era la televizor, mă uitam la Henry, apoi la uşă şi tot aşa. Ce înseamnă timpul la cinci ani? Nu ştiu cât m-a făcut să aştept. Probabil că trecuse peste o oră, dar mie mi se păruse o eternitate. Când uşa a scârţâit, deschizându-se, am fugit într-acolo. A intrat tata, care a întrebat unde e Beth. Mi-a privit chipul neliniştit şi a întrebat din nou. Henry a ridicat din umeri. Am mers cu tata prin toată casa, strigând-o. Pe coridorul de la etaj am auzit nişte bubuituri şi scâncete slabe. Ultimul şir de trepte, care urca spre mansardă, avea dedesubt un dulap, cu o cheie de fier în broască. Tata a răsucit-o, a apăsat pe clanţă şi Beth s-a rostogolit afară, albă la faţă şi mânjită de praf şi lacrimi.

— Ce Dumnezeu?! a exclamat tata, ajutând-o să se ridice. Respira atât de sacadat, încât propriile ei suspine o făceau să se înăbuşe, iar ochii-i erau atât de larg deschişi, încât mi s-a făcut frică. Era de parcă s-ar fi închis în ea însăşi, rupând orice legătură cu mine, cu lumea. Frica o făcuse să se ascundă înăuntrul propriei ei, minţi. Dulapul era înghesuit şi năpădit de pânze de păianjen, iar întrerupătorul de lumină era afară. Henry stinsese lumina şi învârtise cheia în broască în timpul în care eu îmi ţineam ochii închişi şi presupuneam că el numără. O lăsase singură în întuneric cu păianjenii şi fără loc să se întoarcă. Ştiam toate astea, i le-am spus tatălui meu, iar el i-a cerut lui Henry să spună adevărul. Beth stătea în spatele lui, nefiresc de tăcută. Avea urme de praf pe genunchi şi zgârieturi în podul palmelor, iar o şuviţă i se prinsese în ceva şi-i ieşise de sub bentiţă, atârnând într-o buclă alungită.

— *Eu* n-am nicio legătură cu chestia asta! Eu am fost tot timpul aici, jos. Ne-am plictisit să o tot căutăm, a zis Henry şi a ridicat din umeri, legănându-şi picioarele nervos, deşi reuşea să-şi controleze expresia feţei. Beth se oprise din plâns şi se uita la Henry cu o ură vie, care m-a şocat.

E după-amiază şi sunt sus, ghemuită pe pervazul ferestrei de la camera mea. Respiraţia mea a aburit geamul, făcând priveliştea neclară, dar citesc, aşa că nu mă interesează. Alte scrisori ale lui Meredith către Caroline. Mă surprinde că Meredith le-a păstrat pe toate, că le-a depozitat la un loc cu lucrurile lui Caroline, ca o mărturie a relaţiei lor agitate. Ştiu că scrisorile îi aparţin destinatarului, dar ar fi fost simplu, şi de înţeles, să le distrugă după ce mama ei murise. Dar poate că le voia exact pentru ceea ce ele înregistraseră. Faptul că încercase să aibă o altă viaţă, chiar dacă eşuase.

Dragă mamă,

Îţi mulţumesc pentru cartea poştală pe care-ai trimis-o. Nu pot spune decât că mă simt aşa cum e de aşteptat în situaţia mea. Laura îmi ocupă aproape tot timpul, de curând a început să meargă, aşa că fuge necontenit în jurul meu – mi-e aproape imposibil s-o împiedic să facă prostii. Săptămâna asta o preocupă în mod deosebit noroiul şi râmele. Am o bonă foarte bună, o fată din partea locului, pe nume Doreen, care are o influenţă liniştitoare asupra copilului – şi trebuie să recunosc că şi asupra mea. Nimic nu pare s-o tulbure, iar în zilele acestea agitate asta-i cu adevărat o binecuvântare. M-am gândit mult la invitaţia ta de a mă-ntoarce să locuiesc cu tine la Storton, dar deocamdată intenţionez să rămân în casa mea. Am sprijinul vecinilor, care s-au dovedit plini de compasiune când am fost la ananghie. Multe dintre femeile de-aici au fii şi soţi plecaţi la război şi, de fiecare dată când soseşte temuta telegramă, un grup de oameni este delegat să verifice dacă în casa respectivă există suficientă hrană, copiii au haine şi mama sau soţia mai trăiesc. Îndrăznesc să cred că tu n-ai fi de acord cu un asemenea amestec între clasele sociale, dar m-a impresionat foarte mult să primesc eu însămi o asemenea vizită, când a sosit ştirea despre moartea lui Charles. M-am dus la Londra vinerea trecută să iau ce lucruri de-ale lui mai rămăseseră la club şi la birourile lui. Nu ţi-ar veni să crezi cât de devastat este totul! Ce-am văzut mi-a îngheţat inima.

Aşa că voi rămâne aici cât timp voi fi în stare, fiindcă, deşi mă doare teribil să aştern aşa ceva pe hârtie, încă nu te-am iertat, mamă, că n-ai venit la înmormântarea lui Charles. Obiecţiile tale faţă de el ca soţ nu au fost niciodată atât de puternice şi nici neplăcerea ta de a călători nu-i atât de mare încât vreuna dintre ele să te fi putut împiedica să vii. Astfel i-ai insultat memoria. Ocara nu a rămas neobservată printre cunoştinţele noastre. Şi de mine nu ţi-a păsat? Chiar nu ţi-ai dat seama că mi-ar fi plăcut să te am aici, că aveam nevoie de sprijinul tău într-o asemenea zi? Cu siguranţă există limite la stoicismul pe care o văduvă trebuie să-l manifeste? Asta-i tot ce am de spus, deocamdată. Trebuie să mă obişnuiesc cu viaţa fără soţul meu şi trebuie să am grijă de mine, de micuţa Laura şi de copilul meu nenăscut. Deocamdată, nu cred că tu sau oricine altcineva mi-aţi putea cere mai mult de-atât.

Meredith

Chiar când termin de citit sunt întreruptă de dangătul clopoţelului de la intrare. Cobor de pe pervaz cu o tresărire, sângele-mi curge cu viteză prin picioarele înţepenite. Mă îndrept spre scări, dar mă opresc când o aud pe Beth deschizând uşa şi vocea lui Dinny. Primul meu impuls e să merg în continuare, să mă reped în jos pe scări ca să-l văd, să fac lucrurile mai uşoare pentru ei. Dar picioarele nu m-ascultă.

Rămân nemişcată, cu mâna pe balustradă, ascultând.

— Cum te mai simţi, Beth? întreabă Dinny, iar întrebarea poartă mai multă însemnătate decât în mod normal.

— Sunt foarte bine, mulţumesc, răspunde Beth, cu o nuanţă bizară în voce, pe care n-o pot lămuri.

— Dar… Erica a spus că tu…

— Ce-a spus Erica? întreabă tăios.

— Că nu-ţi place că te-ai întors. Că voiai să pleci.

Nu aud răspunsul lui Beth. Dacă cumva răspunde.

— Pot intra? spune el aproape nervos.

— Nu. Cred… cred că e mai bine să nu intri. Sunt… ocupată acum, minte Beth şi-i simt tensiunea, iar umerii mi se încordează dureros.

— Am înţeles. Păi, am trecut numai ca să-i mulţumesc Ericăi pentru hăinuţele de bebeluşi pe care i le-a adus lui Honey. Honey chiar surâdea când m-am întors – nemaipomenit!

Zâmbesc şi eu când aud asta, dar nu ştiu dacă Beth va înţelege cât de rare sunt zâmbetele lui Honey.

— A, bine… o să-i transmit. Sau s-o chem jos? întreabă Beth încordată.

— Nu, nu! Nu-i nevoie, spune Dinny, iar zâmbetul meu păleşte.

Urmează o pauză. Simt curentul dinspre uşa deschisă, vâjâind în sus pe scări, până la mine.

— Ascultă, Beth, aş vrea să-ţi vorbesc despre… despre ce s-a-ntâmplat. Sunt câteva lucruri pe care nu le-nţelegi…

— Nu! îl întrerupe Beth, cu vocea mai ridicată acum, alarmată. Nu vreau să vorbesc despre asta! Nu e nimic de discutat! Sunt lucruri trecute.

— Chiar aşa să fie? întreabă el încet şi-mi ţin respiraţia aşteptând să aud răspunsul lui Beth.

— Da! Ce vrei să spui? Bineînţeles că aşa e!

— Vreau să zic că unele lucruri sunt greu de lăsat în urmă, greu de uitat. Cel puţin pentru mine.

— Trebuie doar să te străduieşti, spune Beth posacă. Încearcă mai tare!

Aud mişcarea paşilor pe dalele de piatră. Mi-o imaginez pe Beth întorcându-se, încercând să scape.

— Totuşi nu-i chiar atât de simplu, Beth, nu? spune el, iar vocea îi e mai puternică acum. Odinioară… noi doi puteam vorbi despre orice.

— Asta era foarte demult.

— Ştii, Beth, n-ai cum să controlezi *toată* situaţia. Nu poţi să te prefaci că nu s-a-ntâmplat nimic, nu-ţi poţi spăla mâinile de ce s-a-ntâmplat… de mine.

— *Nu vreau să vorbesc despre asta!* Accentuează fiecare cuvânt, cu patos.

— S-ar putea să n-ai de ales. Sunt lucruri pe care trebuie să le auzi! răspunde Dinny, la fel de hotărât.

— Te rog, zice Beth. Vocea i-a scăzut, e sfioasă şi speriată. Te rog, nu!

Urmează o pauză lungă, stingheră. Nici nu-ndrăznesc să respir.

— Ce bine îmi pare că te văd din nou, Beth, spune Dinny în cele din urmă şi iarăşi nu este obişnuita formulă de politeţe. Începusem să cred că nu voi mai avea niciodată ocazia. Să te revăd, adică.

— N-ar fi trebuit să fim aici. Eu n-aş fi aici, dacă…

— Şi vei pleca iarăşi în curând, nu?

— Da, în curând. După Anul Nou.

— Fără să te uiţi în urmă? întreabă el cu o urmă de amărăciune în glas.

— Fără, răspunde Beth, dar cuvântul nu sună cât de ferm ar trebui.

Aerul rece mă face să tremur şi mă cuprinde din nou disperarea, disperarea de a nu şti ce ştiu ei, de a-mi aduce aminte.

— Mă duc, atunci. Dinny pare înfrânt. Mulţumeşte-i Ericăi din partea mea. Sper… sper să te mai văd, Beth. Înainte să dispari.

Nu aud replica lui Beth, doar uşa închizându-se şi un oftat adânc, puternic, de parcă o mie de cuvinte înăbuşite i-ar fi ţâşnit din piept deodată şi ar fi reverberat de-a lungul holului.

Mai rămân un pic pe scări şi aud cum Beth intră în birou. Aud scrâşnetul fotoliului când Beth se lasă brusc în el, apoi linişte. Ar fi mai simplu, mă gândesc, să extragi adevărul din pietre decât de la sora mea. Frustrată, mă reîntorc în mansardă, deschid capacul cufărului roşu fără precauţia mea obişnuită şi scotocesc din nou prin lucrurile lui Caroline. Trebuie să mai fie ceva, ceva ce mi-a scăpat. Ceva care să-mi spună cine era copilul din fotografie şi ce s-a-ntâmplat cu el. Ceva care să-mi explice de ce-i ura pe cei din neamul Dinsdale atât de tare, până într-atât, încât această ură să-i ocupe tot sufletul şi să nu-i mai rămână loc de iubire pentru propriul ei copil. Dar am scos tot din cufăr şi tot nu ştiu nimic în plus. Mă opresc, mă aşez deoparte şi văd că mâinile-mi tremură. Când ridic un pachet şi mă întind să-l pun la loc, ceva-mi sare-n ochi: o ruptură în hârtia cu care-i căptuşit fundul cufărului. Şi, pe jumătate ascuns sub hârtie, e un plic. Mă aplec să-l iau şi văd că scrisul nu e al lui Meredith, iar pe măsură ce citesc scrisoarea dinăuntru, pulsul mi se accelerează.

Sar în picioare şi mă reped în birou. Focul mistuie o grămadă uriaşă de lemne, revărsând căldură în toate părţile.

— Beth, am găsit ceva! Sus, în lucrurile lui Caroline!

Mă priveşte, e trasă la faţă. Încă nu m-a iertat pentru ce i-am spus la iaz.

— Ce e? mă-ntreabă ea rece.

— E o scrisoare către Caroline, care se pierduse. Am găsit-o în

hârtia de pe fundul cufărului şi e foarte veche, dinainte să fi venit în Anglia. Ascultă!

Plicul este tot unul foarte mic, iar hârtia dinăuntru e atât de veche, încât cerneala a căpătat o culoare palid-maronie. Paginile sunt pătate şi rupte, de parcă ar fi fost citite de nenumărate ori de-a lungul multor ani. Când o deschid, foile sunt puţin rupte de-a lungul îndoiturilor. O ating cu multă grijă. Pe alocuri abia descifrez ce scrie, dar e suficient – suficient cât să susţină o teorie.

„22 aprilie 1902”, citesc. *„Scumpa mea Caroline, am primit scrisoarea de la tine şi am fost foarte deznădăjduit să aflu că tu n-ai primit-o pe a mea şi nici pe cea dinaintea ei, s-ar părea! Te rog să stai liniştită, că ţi-am scris – îţi scriu aproape-n fiecare seară! Este atât de mult de lucru aici, ca să fie totul gata pentru sosirea ta, încât la sfârşitul fiecărei zile sunt cam frânt. Cu toate astea, mă gândesc la tine în fiecare noapte, îţi jur! Am fost tare încurcaţi de furtunile de primăvară de-aici; alaltăieri a căzut grindină, cu pietre de mărimea pumnului meu, ce ar fi putut omorî şi-un om! Pământul acesta sălbatic are nevoie de o mână gingaşă de femeie care să-l îmblânzească şi să-l iubească. Şi ştiu că nu mă va tulbura nicio asemenea furtună, odată ce te voi avea lângă mine. Te rog să nu-ţi faci griji din cauza plecării mătuşii tale, aici vei avea căminul şi familia de care ai nevoie! Ştiu că te tulbură să te desparţi de ea în relaţii atât de proaste, dar cu siguranţă…* Nu-nţeleg ce zice în continuare. De fapt, cam tot paragraful ăsta…

Mă uit mai de aproape la el.

„Am avut grijă să… Îmi pare rău să… Mai ai numai puţină răbdare, iubita mea, şi cât de curând vom fi împreună. Am găsit un loc lângă casă unde-ţi voi face o grădină. Mi-amintesc că mi-ai spus odată cât de mult ţi-ar plăcea să ai o grădină. Ei bine, vei avea una numai a ta şi vei putea planta în ea orice vei dori! Pământul de aici e un pic nisipos, dar multor plante le prieşte. Şi nouă ne va prii aici, o ştiu. Inima îmi aminteşte în fiecare zi de lipsa ta, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că vom fi din nou împreună!” Aici e o pată mare şi nu pot distinge nimic – pare că la un moment dat s-a udat sau cam aşa ceva, mă întrerup eu şi studiez restul paginii. Apoi încheie: *„Mi-e dor să te revăd şi îmi tresare inima de bucurie când ştiu că în curând vei porni încoace. Stai liniştită, iubito, curând ne vom începe împreună restul vieţilor noastre. Mereu al tău, C.”* Ce zici de asta?

— Deci a mai fost măritată! exclamă Beth.

— Se pare că da… Nu scrie nicăieri exact lucrul ăsta, dar nu-mi pot imagina vreun alt motiv, pe vremea aceea, ca el să-i fi scris o asemenea scrisoare – despre începutul unei noi vieţi împreună şi despre cum vor avea o nouă familie şi toate celelalte.

— Unde urma să se ducă? Ce scrie pe timbru?

Studiez plicul.

— Nu-mi dau seama. S-a şters complet.

— Păcat. Şi dacă trebuia să călătorească pentru a-l întâlni şi s-a-ntâmplat ceva înainte să ajungă acolo?

— Bine, dar atunci ce-i cu copilul?

— Ai dreptate. Deci a pierdut un soţ şi un copil chiar înainte să vină aici. Şi câţi ani avea atunci?

— Douăzeci şi unu, cred. Tocmai urma să-şi capete averea.

— E uimitor că nimic din toate astea nu a fost trecut pe certificatul ei de căsătorie şi nu a fost cunoscut până acum! Mă mir cum s-a putut uita aşa ceva! meditează Beth.

Ridic din umeri:

— Cine ştie? Dacă a divorţat de el, poate că nu voia să se ştie? Mary zicea că Caroline n-a vrut niciodată să vorbească despre tinereţea ei în America. Poate că avea ceva de ascuns. Şi-mi amintesc de scrisoarea aia de la mătuşa B., pe care ţi-am arătat-o şi în care zicea că ce se-ntâmplase în America trebuia să rămână-n America. Era evident îngrijorată să nu se işte vreun scandal. Dacă soţul ei ar fi murit, ar fi scris pur şi simplu văduvă pe certificatul ei de căsătorie cu lordul Henry. Probabil că l-a părăsit. Iar dacă i-a murit copilul, asta ar explica de ce era întotdeauna atât de rece, de impenetrabilă.

Beth amuţeşte. Nu mi-a spus nimic de vizita lui Dinny, nu mi-a transmis mulţumirile lui şi nu-mi pot da seama dacă a făcut asta intenţionat sau dacă a uitat pur şi simplu. Nici nu pot s-o întreb, fiindcă m-aş da de gol c-am tras cu urechea. Dar mă sâcâie. Mor de curiozitate să aflu ce voia să-i spună.

— Ce se-ntâmplă? o-ntreb.

— Erica, de ce vrei atât de tare să afli toate astea? Să afli tot?

Se uită la mine de sub umbra părului ei, pe sub sprâncenele ei lungi. Focul din spatele ei îi dă o aură portocalie.

— Ţie nu ţi se pare interesant? Vreau să ştiu de ce… de ce îi urăsc cei din familia noastră pe cei din neamul Dinsdale. Adică de ce i-au urât, mă corectez. Vreau să ştiu cum a ajuns Meredith să fie atât de crudă, atât de aspră şi de sucită. Şi răspunsul pare să fie că moştenise lucrurile astea de la Caroline. Şi vreau pur şi simplu să aflu *de ce*…

— Şi crezi c-ai aflat?

— De ce-i urau pe cei din familia Dinsdale? Nu. Habar n-am. N-ar fi putut fi o prejudecată de clasă, trebuia să fie mai mult de-atât. *Era* mai mult de-atât! Era ceva *personal.* Şi, în orice caz, din scrisorile ei se pare că pe Meredith nu a deranjat-o când diferenţele de clasă au început să dispară în timpul războiului. Dar cel puţin cred că ştiu de ce Caroline era atât de rece. De ce, aşa cum spune mama, n-a iubit-o niciodată pe Meredith.

— Pentru că a pierdut un copil?

— A pierdut o întreagă viaţă, se pare. Ţi-aduci aminte atunci, la

balul din vara aceea, când lui Caroline i s-a părut că o recunoaşte pe chelneriţă?

— Da?

— Mă-ntreb cine o fi crezut că era. Mă-ntreb de ce a tulburat-o atât de tare.

Din nou, Beth nu-mi mai răspunde, se închide în ea, în felul ei insuportabil.

— Şi nu-mi pot scoate din minte blestemaţii ăia de stânjenei-de-baltă! Sunt sigură că-mi amintesc de ceva…

Dar Beth nu mă mai ascultă.

— Să-ţi pierzi copilul… Nu-mi imaginez cum poate fi. Un copil care a apucat să crească, să devină de-adevăratelea o persoană. După ce dragostea ta pentru el a avut ani la dispoziţie ca să devină profundă! Chiar nu-mi pot imagina.

— Nici eu.

— Nu, dar tu nici nu poţi să-ncepi să-ţi imaginezi, Erica, pentru că tu nu ştii cum ajungi să te simţi – nu ştii cât de puternică este dragostea aceea! îmi zice cu intensitate în glas.

— Sunt foarte multe pe care nu le ştiu, recunosc eu, jignită.

În tăcere, focul pocneşte, pâlpâie pe măsură ce arde tot mai slab.

— Nu ne-a fost niciodată dor de Henry, murmură ea, lăsându-se în umbra fotoliului, astfel că nu-i pot vedea clar faţa. Am asistat la căutarea lui şi la felul cum aproape a sfâşiat familia. Într-un fel, am asistat la consecinţele… a ceea ce s-a întâmplat. Dar nu ne-a *lipsit* niciodată. Am fost doar spectatori la ce s-a-ntâmplat, la toată nenorocirea. Durerea pe care a provocat-o…

— Era greu să-ţi lipsească, Beth. Era abject.

— Era abject, dar era doar un băieţel. Doar un băieţel, Erica. Era atât de tânăr! Nu ştiu… nu ştiu cum a reuşit Mary să supravieţuiască, spune ea cu vocea sugrumată.

Eu nu cred că Mary a supravieţuit, nu în întregime. Pentru o clipă oribilă, mi-o imaginez pe Beth la fel ca Mary. Beth peste douăzeci de ani, la fel de pustiită ca Mary. Pentru că neîndoios că aşa se va întâmpla, dacă nu voi reuşi s-o vindec. Dar dacă am agravat totul, dacă am greşit aducând-o aici? Nu mă simt în stare să vorbesc. În mâinile mele, scrisoarea către Caroline este uşoară ca aerul, aproape imaterială, vorbele acelui bărbat dispărut abia atingând paginile, vocea lui devenind şoptită după atâţia ani, pălind în trecut. Ating cu degetele C-ul cu care s-a semnat, trimit un gând tăcut către el, înapoi în timp, ca şi cum ar putea să-l audă şi asta l-ar linişti.

E târziu acum, iar Beth s-a culcat deja de două ore. Au trecut doar două zile de la Crăciun, de când l-am văzut ultima oară pe Dinny, şi totuşi simt o disperare tăcută crescându-mi în piept. Dacă Beth nu-mi

va spune ce s-a-ntâmplat, atunci Dinny trebuie să-mi zică. Trebuie! Ceea ce-nseamnă că va trebui să-l întreb şi ştiu, *ştiu* că nu vrea să fie întrebat. Afară e întuneric beznă, dar nu m-am obosit să trag draperiile. Îmi place să văd noaptea. La televizor e un film stupid, dar sonorul e oprit şi mă uit la focul care se stinge în timp ce mă gândesc, mă tot gândesc… Nu mai e nimeni care să audă vremea asta turbată în afară de mine, dar mă linişteşte să ştiu că ea e aici, sus. Casa îmi dă o senzaţie de gol. Fără ea aici, ar fi insuportabil. Din când în când, o picătură de ploaie se strecoară până la jar şi cum ajunge jos, sfârâie. O bucată dintr-o hârtie de împachetat, probabil, acum doar o fantomă cenuşie a sa, s-a prins de grătar. Se înclină într-o parte şi-n alta prinsă între curentul ascendent şi vântul ce vine prin horn. O privesc ca hipnotizată.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Henry n-ar fi dispărut? Poate că Meredith n-ar fi devenit încă mai nesuferită. Mama nu s-ar fi îndepărtat de ea, aşa cum a făcut-o, ajunsă la capătul răbdării şi al iertării. Clifford şi Mary ar fi continuat să vină, n-ar fi fost excluşi de la moştenirea casei când a venit vremea. Refuzul lui Mary de a se apropia de locul ăsta a enervat-o destul pe Meredith. „Vrea sau nu să fie o Calcott, Clifford? Câtă laşitate!” Henry ar fi fost Onorabilul Henry Calcott, abia aşteptând ca Clifford să moară, pentru a prelua titulatura de lord. Eu şi Beth ne-am fi petrecut mai multe veri aici. Poate că am fi crescut împreună cu Dinny. Beth şi Dinny, împreună: nişte adolescenţi stingheri, nesiguri, pasionali. Cu ochii închişi, alung gândul.

Aud un ciocănit în spatele umărului meu şi tresar când văd un chip la geamul întunecat. E Dinny şi mă holbez prosteşte la el, de parcă ar fi ieşit direct din gândurile mele. Ploaia i-a lipit părul de frunte şi gulerul îi este ridicat. Deschid fereastra şi vântul o smuceşte, aproape că mi-o smulge din mână.

— Îmi pare rău să… Ştiu că e târziu, Erica, dar am văzut lumina aprinsă. Am nevoie de ajutor. Are picături de ploaie pe buze şi aproape le simt gustul. Respiră agitat, e răvăşit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Honey a intrat în travaliu şi… ceva nu-i în regulă, Erica. Ceva nu merge cum trebuie şi toate dubele sunt împotmolite din cauza ploii ăsteia idioate… Trebuie s-ajungem la spital. Poţi să ne duci? Te rog? Am ajunge mai repede decât dac-am aştepta până să găsească cei de pe ambulanţă locul ăsta.

— Sigur că vă duc! Dar dac-o să vin acolo, jos, o să mi se-mpotmolească şi mie maşina…

— Nu, nu, mergi doar până-n capătul aleii, poţi? O s-o aduc eu până sus, la tine.

— Sigur, bine. Eşti sigur că poţi s-o duci?

— Doar du-te, te rog, trebuie să ne grăbim!

Dinny dispare de la fereastră, se pierde în întuneric. Caut cheile de la maşină, haina şi mă opresc doar pentru o secundă, întrebându-mă dac-ar trebui să-i spun lui Beth. Dar probabil că doarme şi n-am timp să stau să-i explic. Îmi bag telefonul mobil în buzunar şi fug la maşină. Ploaia curge în şiroaie pe parbriz. Doar cât am fugit de la casă până la maşină, şi umerii mi s-au udat leoarcă. Respir agitată, prea agitată. Mâinile-mi tremură când încerc să pornesc maşina şi trebuie să mă opresc, să mă calmez. Aleea e plină de bălţi şi ies stropind, cu ştergătoarele agitându-se pe parbriz.

Nu-i văd deloc când ajung în capătul aleii. Farurile străpung gardul viu, lumina lor se pierde înspre tabără. O iau pe jos pe alee, alunecând. Pământul e cleios. Iarba îmi dispare sub paşi, se dizolvă. Aud vântul lovind copacii în întuneric. Trosnesc ca un ocean invizibil. Mă opresc unde se stinge lumina farurilor şi scrutez bezna. Mi-a intrat apă-n pantofi. Apoi îi văd, înaintează încet şi în timp ce mă împleticesc spre ei Dinny alunecă şi cade pe un genunchi, luptându-se să-şi ţină echilibrul, cu povara fetei însărcinate legănându-i-se în braţe. Honey îl apucă de umeri, iar teama îi transformă mâinile în gheare.

— Poţi să mergi? o întreb când ajung în dreptul lor. Face semn că da, schimonosindu-se. Dinny, dă-i drumul! Las-o să se ridice în picioare!

El se înclină într-o parte, îi coboară picioarele pe pământ, apoi o-mpinge ca să se poată ridica. Pentru o clipă, Honey stă drept în picioare, doar ca să-se-ndoaie imediat, ţipând.

— *Ce dracul* urlă ea.

Îi iau cealaltă mână şi unghiile ei mi se-nfig în carne. Părul ud îi acoperă faţa.

— Asta sigur nu-i bine… sigur nu-i bine, geme.

— I s-a rupt apa şi n-are o culoare normală, îmi spune Dinny.

— Nu ştiu ce-nseamnă asta! strig.

— Înseamnă că-i de rău. Copilul e-n pericol. Înseamnă că trebuie să ne mişcăm mai repede!

Dar Honey e încă îndoită de mijloc şi acum plânge cu suspine. De durere sau de frică, nu-mi dau seama.

— O să fie bine, îi spun. Ascultă-mă, chiar o să fie totul bine! Sigur poţi să mergi? Nu mai e mult până la maşină.

Honey încuviinţează din cap, cu ochii strâns închişi. Respiră precum nişte foale. Inima-mi bate în continuare repede, dar sunt mai calmă acum. Am un ţel acum.

Ajungem la maşină şi o aşezăm pe Honey pe bancheta din spate. M-am murdărit de noroi până la genunchi. Honey e udă leoarcă, e palidă şi tremură toată.

— Eu o să conduc. Tu ajut-o pe Honey, spune Dinny, luând-o spre

uşa din dreptul scaunului şoferului.

— Nu! Are nevoie de tine, Dinny! Şi e maşina mea. Şi schimbătorul de viteze merge mai greu pe ploaie. Ar fi mai sigur să conduc eu! strig.

— Dar să conducă naibii odată unul dintre voi! ţipă Honey. Mă strecor pe lângă Dinny, mă aşez pe scaunul şoferului şi el se urcă în spate. Pornim derapând, şerpuim în jos pe alee şi ajungem la şosea.

Conduc nebuneşte spre Devizes, cât de repede îndrăznesc, chiorându-mă prin ploaie. Dar când virez, Honey e aruncată dintr-o parte în alta pe bancheta din spate, aşa că încetinesc, nesigură de cum e mai bine. Plânge încetişor între contracţii, ca pentru ea, iar Dinny pare împietrit.

— Nu mai e mult, Honey! O să fie bine, te rog să nu mai fi speriată! O să-ţi scoată copilul ăla mai repede decât ai zice *epidurală!,* strig eu, uitându-mă la ea în oglindă. Sper că n-o mint.

— Nu mai e mult? icneşte ea, cu ochii la imaginea mea din oglindă, rugătoare.

— Cinci minute, promit. Şi vor avea grijă de tine şi de copil. O să fie bine. Nu-i aşa, Dinny?

Tresare, de parcă l-aş fi speriat. Articulaţiile degetelor i se văd albe pe mâinile lui Honey.

— Da. Aşa e. O să fii bine, draga mea. Rezistă! o încurajează Dinny.

— Te-ai gândit la vreun nume? întreb. Vreau să-i distrag atenţia de la frica ei, de la noaptea rece şi umedă, de la durerea din cauza căreia chipul îi este lac de sudoare.

— Ăă… cred, hm, cred că… Callum, dacă e băiat… Gâfâie şi se opreşte, faţa i se încreţeşte în vreme ce o contracţie îi pulsează în abdomen.

— Şi dacă-i fată? insist eu.

— Fată… dacă-i fată… Haydee… Geme, încearcă să se aşeze mai sus. Trebuie să împing!

— Nu încă! Nu încă! Aproape c-am ajuns! Apăs pe acceleraţie până la capăt, în timp ce în faţa noastră se apropie strălucirea portocalie a oraşului.

Parchez chiar în faţa spitalului şi Dinny sare din maşină înainte să opresc de tot. Revine cu ajutor şi cu un scaun cu rotile.

— Gata, Honey. Mă întorc spre ea şi-i iau mâna. O să fii bine acum.

Îmi strânge mâna, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, şi nu mai văd nicio urmă din atitudinea ei semeaţă, din focul ei, din înălţarea dispreţuitoare a bărbiei. Arată aproape ca un copil. Pentru un moment, în linişte se aude ploaia frământând acoperişul maşinii, apoi uşa din spate se deschide şi ei o scot afară, ea strigă la ei şi-i înjură şi dăm buzna în clădire, clipind în lumina puternică.

O însoţim cât se poate de mult, de-a lungul a trei coridoare, prin tot felul de uşi, până mă pierd de-a binelea. La ultimul set de uşi cineva

ne opreşte pe mine şi pe Dinny. O mână mi se aşază pe umăr, blând, dar implacabil.

— Îmi pare rău, de-aici încolo pot merge numai partenerii. Puteţi aştepta înapoi în hol, este o sală de aşteptare acolo, îmi spune bărbatul, arătându-mi în direcţia din care am venit.

— Sunteţi partenerul lui Honey? îl întreabă apoi pe Dinny.

— Da… Nu! Sunt fratele ei. Nu are partener, spune Dinny.

— Bine. Atunci haideţi!

Dispar dincolo de uşi, lăsându-le să se bălăngăne în urma lor. Uşile scot un şuierat şi apoi se izbesc o dată, de două ori, de trei ori. Respiraţia mi se linişteşte o dată cu ele, apoi se opresc cu totul. Dinny e fratele ei.

Ceasul de pe perete seamănă cu cel care era agăţat în clasa mea la şcoală. E rotund, din plastic alb îngălbenit, iar secundarul roşu, subţire ticăie învârtindu-se cu un tremur. Arată unu fără zece când mă las pe un scaun verde din plastic şi-l tot privesc rotindu-se târâş, în vreme ce mă-ntreb cum nu mi-a trecut niciodată prin cap că Dinny ar putea avea o soră. Nu avea una când eram noi mici, aşa că am presupus că în continuare nu avea. Nu seamănă deloc. Mă gândesc, caut printre amintiri, încerc să-mi amintesc măcar o dată când să-i fi văzut atingându-se sau vorbindu-şi ca şi cum ar fi fost un cuplu. Evident că n-au făcut asta niciodată. Un sentiment nou se naşte în mine, acum, când ştiu că el nu este al ei, că nu-i iubitul ei. Simt o vagă speranţă.

E trei şi jumătate şi încă sunt singura persoană din camera de aşteptare. Oamenii trec ocazional pe coridor, pantofii le scârţâie pe pardosea. Picioarele-mi sunt grele de la atâta stat. Mă scufund într-un fel de năuceală. Văd cu ochii minţii tabăra lui Dinny într-o zi de vară – la începutul verii, când florile pomilor se scutură într-o adiere uşoară, iar soarele se reflectă în caroseria furgonetelor parcate. Bunicul Flag moţăie în scaunul lui, iar vântul îi ridică vârfurile aspre ale părului de culoarea grafitului, dar în rest e nemişcat. Nu ne-a vorbit niciodată, dar întotdeauna m-am gândit la el ca la un om blând, de nădejde.

Obişnuia să stea cufundat, de parcă ar fi dormit adânc, iar apoi râdea brusc când cineva spunea sau făcea ceva. Scotea nişte hohote bubuitoare. Purta întotdeauna o pălărie boţită, trasă în jos pe frunte, şi în umbra ei îi scânteiau ochii negri. Obrajii îi erau tăbăciţi, cu riduri adânci. O viaţă întreagă în aer liber îi făcuse pielea de culoarea alunelor. Culoarea braţelor lui Dinny vara. Îl obligau să se mute întruna. Apoi, în zilele de după ce s-a-ntâmplat, a venit poliţia. Bunicul Flag îi urmărea cu privirea lui calmă, pătrunzătoare. Îi puneau pe toţi să-şi mute rulotele necontenit, iar motoarele vuiau scoţând dâre de fum. Una dintre rulote, care-i aparţinea unui bărbat pe nume Bernie, a trebuit să fie tractată pentru a putea fi mutată. Mickey şi

ceilalţi s-au chinuit s-o mute, au făcut cum li s-a spus, deşi rulota lui Bernie era îndeajuns de înaltă încât să fie uşor să te uiţi sub ea. Am întrebat-o pe mama ce căutau. „Pământ proaspăt”, mi-a spus laconic şi n-am înţeles.

O siluetă ce trece prin dreptul uşii îmi atrage atenţia. Este Dinny, mergând încet. Mă reped buimacă pe coridor.

— Dinny, ce s-a-ntâmplat? E totul în regulă?

— Erica? Ce mai faci aici?

Pare ameţit, abătut şi mirat să mă vadă aici.

— Păi… aşteptam să aflu. Şi m-am gândit că vei avea nevoie să te duc înapoi cu maşina.

— Credeam c-ai plecat. N-ar fi trebuit s-aştepţi atâta timp pe-aici! Pot să iau autobuzul înapoi…

— E trei şi jumătate.

— Sau un taxi, atunci, rectifică el încăpăţânat.

— Dinny, îmi spui ce face Honey? Şi copilul?

— Bine, sunt bine, zâmbeşte el. Copilul era aşezat invers, dar s-a descurcat în cele din urmă. E fetiţă şi se simte bine.

Vocea îi e răguşită şi pare istovit.

— E minunat! Felicitări, unchiule Dinny!

— Mulţam! Zâmbeşte larg, doar cu o urmă de sfială.

— Şi cât trebuie să stea-n spital?

— Vreo două zile. Honey a pierdut destul de mult sânge, iar copilul are un pic de icter. Acum dorm adânc amândouă.

— Pari frânt. Vrei să te duc acasă? îi propun.

Dinny îşi freacă ochii cu degetul mare şi arătătorul.

— Da, te rog, spune şi dă din cap.

Vremea nu s-a-mblânzit. Conduc ceva mai grijuliu. Peisajul e atât de negru şi pustiu! Mă simt de parcă ne-am săpa un tunel prin el, singurii doi oameni din lume. Sunt buimacă de oboseală, dar prea sleită ca să dorm. Trebuie să mă concentrez foarte mult, ca să conduc prudent. Las puţin geamul în jos. Aerul rece mă loveşte, cu fărâme de ploaie. Vuietul său umple maşina, învăluie greutatea tăcerii dintre noi.

— Nu mi-ai spus niciodată că Honey este sora ta. Nu mi-am dat seama, spun eu pe un ton nu tocmai nepăsător.

— Dar cine credeai că e?

— Păi… credeam că e… nu ştiu…

— Credeai că e prietena mea? mă întreabă neîncrezător, apoi râde tare. Erica, are cincisprezece ani!

— Păi nu ştiam asta! mă apăr eu. Ce era să cred? N-aveai soră când te-am văzut ultima oară!

— Nu, nu aveam. S-a născut la mult timp după ce aţi plecat voi. Un premiu târziu, aşa o numea maică-mea. Zâmbeşte uşor. Acum nu mai e aşa sigură.

— Ce vrei să zici?

— Păi, ai cunoscut-o, doar. Honey n-are chiar cea mai blândă fire din lume.

— Şi ce s-a-ntâmplat? Cum de-a venit să stea aici, cu tine?

— Copilul. Când a rămas însărcinată, maică-mea ar fi vrut ca ea să scape de el. S-a gândit că-şi va distruge viaţa dacă va avea un copil atât de devreme. Honey a refuzat. Aşa că mama a zis: „Bine, atunci dă-l spre adopţie”, dar ea n-a vrut s-audă nici de asta. S-au certat urât şi Keith a intervenit şi el. Aşa că Honey a plecat val-vârtej, iar ei nu i-au spus să se-ntoarcă. Oftează. Sunt doar supărate una pe alta, asta-i tot.

— Keith e noul soţ al mamei tale?

— Nu sunt căsătoriţi, dar în rest… da. E de treabă. Un pic cam puritan.

— Nu mi-o pot imagina pe mama ta cu un tip puritan.

— Păi, nici Honey nu poate.

— Dar Honey ar trebui să fie obişnuită cu un stil de viaţă mai… convenţional, nu?

— A călătorit cu noi până la şapte ani, când a murit tata. Cred că i-a intrat în sânge. Nu s-a integrat niciodată în convenţiile sociale ale majorităţii.

— Dar acum, cu copilul… adică, cred că nu poate să stea cu tine tot timpul, nu?

— Nu, nu poate, spune el ferm şi-mi arunc o privire spre el. Pare măcinat de griji, iar în maşină se aşterne din nou liniştea.

— Ce s-a-ntâmplat cu tatăl? întreb cu prudenţă.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? Nimic, încă. Dar asta s-ar putea schimba, dac-o s-ajung să pun mâna pe el, zice Dinny fioros.

— Ah, aşadar nu s-a purtat chiar ca un cavaler în armură strălucitoare în chestiunea asta, nu?

— E un idiot de băieţaş de la oraş, de douăzeci de ani, care i-a spus lui Honey că n-are cum să rămână însărcinată de prima dată.

— Gluma aia răsuflată. Mă cutremur. Şi douăzeci de ani? N-avea cum să nu ştie lucrurile astea.

— Cum ţi-am spus, dac-o să-mi cadă vreodată-n mână… Honey nu vrea să-mi spună numele lui întreg sau unde locuieşte, spune Dinny sumbru.

Îi arunc o privire amuzată şi surâd uşor.

— Mă-ntreb de ce, murmur. Totuşi, trebuie să fie frumos să creşti un copil când trăieşti aşa ca voi. Să călătoreşti peste tot, oriunde ai chef. Fără ipoteci, fără program fix de lucru, fără să te legi la cap cu creşe… Ai tot spaţiul la dispoziţie, n-ai nevoie să te iei după alţii… mă aventurez eu.

— Da, pentru cei ca mine e perfect, dar pentru o fată de

cincisprezece ani cu un copil fără tată? Nici nu şi-a terminat încă şcoala, oftează el. Nu! Trebuie să meargă înapoi acasă.

Parchez în faţa casei. Lumina din birou, pe care am lăsat-o aprinsă, se revarsă afară, luminând trunchiurile copacilor desfrunziţi de lângă casă.

— Îţi mulţumesc, Erica. Îţi mulţumesc că ne-ai dus cu maşina. Ai fost minunată cu Honey, atunci, ai fost minunată, spune Dinny, întinzându-se către mânerul portierei.

— Nu vrei să intri să te-ncălzeşti? Avem brandy şi poţi să faci un duş, dacă vrei. Eşti plin de noroi.

Mă priveşte şi îşi înclină capul în felul acela ironic al lui.

— Îmi oferi un *duş?* Zâmbeşte.

— Sau ce vrei. Ţi-aş putea găsi un tricou curat, spun încurcată.

— Nu cred că-i o idee prea bună, Erica.

— Of, pentru Dumnezeu, Dinny! E doar o casă. Şi eşti bine-venit în ea, acum. N-o să te *molipseşti* de convenţionalism doar folosind instalaţia de apă.

— Nu ştiu cât sunt de bine-venit. Am venit să vorbesc cu Beth, dar nu m-a lăsat să intru, spune el liniştit.

— Ştiu.

Îmi dau seama că m-a luat gura pe dinainte. Mă priveşte întrebător.

— V-am auzit din capul scărilor, spun pe un ton de scuză.

Dinny îşi dă ochii peste cap.

— Aceeaşi Erica dintotdeauna.

— Deci, intri sau nu?

Zâmbesc. Dinny se uită la mine un răstimp îndelungat, până încep să mă simt ţintuită, apoi se uită afară, la noaptea ostilă.

— Bine. Mulţumesc.

Îl conduc prin birou. Focul s-a stins, dar e încă foarte cald. Mă duc să trag draperia.

— Doamne, ce întuneric e afară! La Londra trebuie să tragi perdelele ca să nu intre lumina, aici, întunericul, spun. Vântul lipeşte o frunză uscată de geam. Tot mai crezi că nu există vreme rea? îl întreb maliţioasă.

— Da, dar recunosc că astă-seară sunt *categoric* în haine nepotrivite, admite Dinny.

— Ia loc, o să aduc nişte brandy.

Mă furişez până în salon să iau carafa şi două pahare de cristal şi încerc să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă.

— Beth doarme, îi spun în timp ce umplu paharele.

— Casa arată exact aşa cum mi-o amintesc, spune Dinny, luând o înghiţitură din alcoolul de culoarea chihlimbarului şi strâmbându-se puţin.

— Meredith nu s-a omorât niciodată după schimbări, mai ales dacă

nu i se păreau necesare, spun eu, ridicând din umeri.

— Cei din familia Calcott fac parte din vechea gardă. De ce-ar fi vrut să schimbe ceva?

— *Făceau* parte. Nu prea poţi spune asta despre mine şi despre Beth: eu sunt o profesoară amărâtă, pentru Dumnezeu, iar ea îşi întreţine singură copilul.

La auzul acestor cuvinte, Dinny surâde ironic, aproape imperceptibil.

— Cred că asta a scos-o rău din sărite pe bătrână.

— Mersi. Ne place să credem asta. Surâd. Îţi mai torn unul? îl întreb când termină băutura.

Face semn că nu, se lasă pe spătarul fotoliului, îşi pune mâinile sub cap şi îşi arcuieşte spatele, ca pisicile. Îl privesc, simţind un val de căldură în stomac, iar sângele îmi bubuie în urechi.

— S-ar putea să-ţi accept oferta cu duşul ăla, totuşi. Recunosc c-a trecut ceva timp de când n-am mai avut acces la asemenea facilităţi.

— Sigur! Dau din cap, nepăsătoare. Pe-aici!

Camera cea mai îndepărtată de a lui Beth este cea a lui Meredith, iar baia de-aici are cel mai bun duş – paravanul de sticlă este opac de la depunerile de calcar, dar are una dintre rozetele acelea uriaşe, din care curge o cascadă imensă de apă fierbinte. Găsesc nişte săpun neînceput, un prosop curat şi aprind o veioză, pentru că lumina de la lustră este prea puternică, iar dacă Beth e trează s-ar putea s-o vadă ca o dungă sub uşa ei şi să vină să vadă ce se întâmplă. Dinny stă în mijlocul camerei şi se întoarce, uitându-se la patul uriaş, la draperiile grele, la mobila veche elegantă. Covorul de pe pardoseala denivelată e de un verde-cenuşiu uzat. Mirosul familiar de praf şi naftalină şi câine.

— Asta e camera ei, nu-i aşa? A lui lady Calcott? întreabă Dinny. În lumina slabă ochii-i sunt negri, indescifrabili.

— Are cel mai bun duş, spun nonşalant.

— Nu e tocmai corect să mă aflu aici.

— Cred că-ţi datorează măcar un duş, zic eu cu blândeţe.

Dinny nu spune nimic şi începe să-şi desfacă cămaşa, în timp ce eu mă grăbesc să ies din cameră.

Furişându-mă încet de-a lungul coridorului, aud duşul pornind, ţevile gâlgâind şi pocnind în pereţi şi-mi închid ochii, sperând că Beth nu se va trezi. Dar tocmai când mă gândesc la asta apare, privindu-mă din uşa ei din celălalt capăt al coridorului. Părul desfăcut îi încadrează faţa. E desculţă, albă şi fragilă.

— Erica? Tu eşti?

Vocea ei e încordată de teamă.

— Da, totul e bine, îi spun încet.

Nu vreau ca Dinny să audă că ea s-a trezit.

— De ce nu dormi? Cât e ceasul? cască ea.

— E foarte devreme. Du-te înapoi în pat, iubito!

Beth se freacă la ochi. A căscat ochii şi are o privire buimacă, de om proaspăt trezit din somn.

— Erica, cine-i la duş? întreabă.

— Dinny.

Mă uit la picioarele mele în şosete murdare, foindu-mă de pe un picior pe altul, vinovată.

— Poftim? Ce se-ntâmplă?

— Nu-i mare lucru. Honey a născut azi-noapte şi a trebuit să-i duc cu maşina la Devizes şi ne-am udat hainele şi ne-am umplut de noroi, aşa că… atunci când ne-am întors, i-am spus că poate să facă un duş aici, dacă vrea, îi spun dintr-o răsuflare.

— Ai fost la *Devizes!* De ce nu mi-ai spus?

— Dormeai! Şi a trebuit să plec repede, fiindcă Honey nu se simţea bine. Şi… totul a fost în mare grabă, asta-i tot.

Mă uit în jos, nu vreau să-i întâlnesc privirea. Îi arunc un zâmbet:

— Imaginează-ţi cum s-ar fi aprins Meredith, să ştie că un *Dinsdale* a fost în duşul ei! şoptesc, dar Beth nu râde.

— Dinny e la duş, iar tu aştepţi afară din cameră ca… nu ştiu ca ce, spune ea.

— Nu aşteptam afară din cameră! Voiam numai să-i aduc un tricou curat…

— Erica, ce faci? mă întreabă ea cu seriozitate.

— Nimic! Nu fac nimic, spun, dar chiar dacă e adevărat, nu sună deloc aşa. Acum o să-mi spui că n-ar fi trebuit să-l invit?

— Poate că n-ar fi trebuit, răspunde ea scurt.

— De ce nu?

— Este… practic un străin, Erica! Nu poţi să inviţi pur şi simplu pe oricine în casă, în mijlocul nopţii!

— Dar nu e oricine! E Dinny! zic eu apăsat. Îi susţin privirea şi văd că am câştigat discuţia. Nu-şi poate explica obiecţia, nu fără să explice alte lucruri. Nu mai spune nimic, se întoarce încet şi închide uşa.

Fug până la mine în cameră, scot din dulap unul dintre tricourile foarte largi pe care le port pe post de pijama şi îl las în faţa uşii lui Meredith. Pe sub ea ies aburi şi mirosul mineral al apei fierbinţi. Mă grăbesc în jos pe scări, mă retrag în birou şi îmi termin brandy-ul.

Ies când îl aud pe Dinny coborând pe scări. Holul este cufundat în întuneric. Se opreşte când mă vede.

— Erica! M-ai făcut să tresar, spune el cu voce obosită, trecându-şi o mână prin păr şi pieptănându-l aproximativ cu degetele. Apa îi curge de pe vârfuri, înmuind umerii tricoului meu cu Rolling Stones.

— Cam atât au durat hainele uscate, spun eu.

— În orice caz, mai uscate, zâmbeşte el. O să mă ud din nou când o să ies afară, dar oricum, îţi mulţumesc. Trebuie să recunosc că ăla-i un

duş excelent.

Nu mai ştiu să-i răspund, nu mai ştiu să respir ca lumea. Mă simt de parcă aş fi uitat cum, de parcă inspiraţia nu mai urmează expiraţiei, ca şi cum i-aş fi pierdut sensul. Ajunge la picioarele scărilor, e lângă mine şi simt că stau prea aproape de el. Dar el nu se mişcă, şi nici eu. Îşi înclină capul, mă priveşte ameţit. Aceeaşi privire din urmă cu două decenii, când i-am spus că am văzut spiriduşi în grota din Downs{7}, şi dintr-odată mă copleşesc amintirile cu el: când m-a învăţat să fac scufundări supraveghind nenumăratele mele încercări nereuşite, când mi-a arătat cum să sug nectarul din florile albe de urzică-moartă, rupând una şi oferindu-mi-o. Încet, expresia lui se schimbă, devine mai serioasă. Simt că mă topesc sub privirea lui scrutătoare, dar nu par să ştiu cum să mă-ntorc, sau să mă duc de-acolo. Văd un strop de apă scurgându-i-se pe mână, urmăresc cum în calea lui pielea se-nfioară de frig. Mâna mi se mişcă fără să vreau.

Ating locul unde se opreşte picătura de apă, urmăresc cu degetele urma ei rece înapoi pe braţ. Forma muşchilor pe oase. Căldura sângelui sub piele. Când îl ating, parcă mă arde pielea, dar îmi las mâna pe braţul lui; sunt pironită, nu mă pot mişca. Pentru o clipă e şi el încremenit, la fel de încremenit ca mine, de parcă ne-aş fi îngheţat pe amândoi cu atingerea asta neaşteptată. Holul vast, tavanul presărat cu ecouri par să se micşoreze, retrăgându-se. Apoi el se mişcă, puţin de tot, dar suficient.

— Ar trebui să plec, spune încet. Îţi mulţumesc pentru… pentru tot ajutorul din seara asta, serios.

Pare buimac.

— N-ai… pentru ce. Oricând, spun clipind, luată prin surprindere.

— La revedere!

Surâde încurcat şi iese afară, în dimineaţa mohorâtă.

Jalea

1904

Caroline se trezi afară, udă şi tremurând, fără să-şi fi dat măcar seama că se mişcase. Apa îi curgea în ochi şi prin păr şi în jos pe spatele rochiei de bumbac. În timp ce cei doi cai intrau în curte, ea se repezi la ei dinspre casă, simţind în nări duhoarea de cal ud, înfierbântat. Îi recunoscu pe Hutch şi pe Joe, cu pălăriile trase în jos pe ochi. A tras aer în piept, pregătindu-se să întrebe, când l-a văzut şi pe cel de-al treilea călăreţ, atârnând moale în faţa şeii lui Hutch. Avea capul gol, iar ploaia se scurgea din părul lui arămiu, devenit acum alunecos şi-ntunecat.

— Corin? şopti, întinzându-şi mâna ca să-l scuture uşor. Nu-i putea vedea faţa, nu-l putea face să se uite la ea. Unde-i e pălăria? O să răcească! ţipă ea la Hutch. Nu-şi recunoştea vocea, era prea subţire, prea fragilă.

— Doamnă Massey, vă rog, daţi-vă la o parte! Trebuie să-l ducem în casă. Repede! îi spuse Hutch sever, încercând să îndrume calul împrejurul ei.

— Unde-i Strumpet? Ce s-a-ntâmplat cu Corin, ce-i cu el? Spune-mi! întrebă, acum înnebunită.

Îşi încleştă degetele pe frâiele calului, îi trase capul, îl opri să mai meargă cu încărcătura lui preţioasă. Hutch rosti ceva răspicat, iar Joe sări de pe calul său, luând-o pe Caroline de mâini şi eliberând frâiele. Joe strigă ceva, vocea lui era puternică şi gravă. Caroline nu-l băgă în seamă. Sosiră mai mulţi oameni să ia caii, să-l ducă pe Corin. Caroline se împiedică în spatele lor de treapta de jos a casei, căzu şi nu se mai putu ridica. Nu mai ştia cum să meargă, cum să-şi facă picioarele să se îndoaie, să se ridice sau să păşească. Perechi de mâini puternice o ridicară şi, chiar dacă o purtau în direcţia în care voia să meargă, li se împotrivi cu sălbăticie, de parcă s-ar fi putut opune celor ce se întâmplau, făcându-le să nu mai fie.

L-au întins pe Corin pe pat. Caroline îi uscă cu grijă părul cu un şervet de pânză, îi scoase cămaşa udă de pe trup şi-i trase cizmele pline de apă din picioare, împrăştiind apa de ploaie pe podea. Aduse pături curate şi-l înveli bine. Mâinile-i erau ca de gheaţă şi ea le ţinu într-ale ei, simţind bătăturile familiare, încercând să pună în ele nişte căldură, deşi nici ea nu avea deloc. Aduse un castron cu friptură de iepure, aburindă şi aromată, şi-l aşeză lângă pat.

— Nu vrei puţină? O să te-ncălzească, îi şopti ea.

— Călărea din răsputeri după un coiot mare. Era ultimul după care mergeam, pentru că văzusem ploaia venind. Strumpet a fost mereu

cea mai iute. Şi sigură pe picioarele ei – şi asta nu-i totuna. Era agilă iapa aia. Gândea repede. N-am văzut niciodată un cal şi-un călăreţ care să se mişte atât de bine împreună, cum făceau Corin şi iapa aia…

Hutch vorbea cu voce joasă, monotonă, cu ochii fixaţi pe Corin şi gesticulând, mâinile frângându-se şi contorsionându-se şi iarăşi frângându-se. Caroline abia dacă auzea vreun cuvânt din ce zicea.

— Dar pe urmă, fără nicio avertizare, s-a răsturnat pur şi simplu. Sus, în aer, cu picioarele chiar deasupra capului ei. Pe orice-o fi călcat, şi eu cred că era ceva nisip mişcător, e clar că nu l-a văzut, fiindcă altfel l-ar fi ocolit. Corin a fost trântit jos, cu putere şi… pe urmă, Strumpet a căzut peste el. S-a-ntâmplat cu atâta iuţeală! Ca şi cum Dumnezeu s-ar fi coborât şi ar fi răsturnat bietul cal cu un bobârnac. Cele două picioare din faţă i se rupseseră. Joe a împuşcat-o. A împuşcat-o şi a trebuit s-o lăsăm acolo pentru blestemaţii ăia de coioţi. Frumuseţea aia de cal! Se întrerupse, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Caroline clipi.

— Păi, spuse ea în cele din urmă încet, ca beată, va trebui să mergeţi şi s-o aduceţi înapoi. Corin n-o să vrea alt cal decât pe ea.

Hutch se uită la ea, perplex.

— A ajuns deja doctorul? întrebă ea, întorcându-se cu spatele la pat. O pată întunecată de apă murdărea careurile de mătase ale cuverturii, întinzându-se împrejurul lui Corin. Pe piept şi pe braţe îi înfloreau nişte pete violente, ca o îmbujorare hidoasă. Umărul lui drept stătea într-un unghi nepotrivit, iar capul îi atârna în stânga, tot mai spre stânga. Caroline îşi strecură mâinile pe sub pături, ca să vadă dacă se încălzea, dar carnea lui era rece şi compactă şi oarecum cum nu trebuia. Îşi aşeză capul aproape de al lui şi refuză să asculte de colţul tăcut, înspăimântat al minţii ei, care-i spunea că el era mort.

L-au înmormântat pe Corin pe pământul lui, în vârful unei coline înverzite, la vreo sută cincizeci de picioare de casă şi la o distanţă apreciabilă de puţul cu apă dulce. Parohul a venit din Woodward şi a încercat să o convingă pe Caroline că ar fi mult mai potrivit ca înmormântarea să fie făcută în cimitirul din oraş, dar, cum Caroline era prea amorţită ca să-i răspundă, Hutch a avut ultimul cuvânt şi a insistat că el, Corin, voise să fie înmormântat în prerie. Magpie şi Angie Fosset s-au ocupat de Caroline în acea zi, îmbrăcând-o într-o rochie neagră împrumutată, care era prea mare şi-i atârna lălâie pe trupul subţire. Îi găsiseră şi o pălărie cu voal, cu două pene lungi şi negre de struţ, care se legănau în spatele ei.

— Le-ai scris alor lui, Caroline? o întrebă Angie, trecându-i o perie prin părul încâlcit. Iubito, i-ai scris mamei lui?

Dar Caroline nu-i răspundea. Nu mai avea suficientă voinţă să-şi ia aer, să formeze cuvinte. Angie îi aruncă lui Magpie o privire

întunecată şi o luă pe fata Ponca deoparte, pentru o conversaţie şoptită, pe care Caroline nu-ncercă s-o audă. O conduseră sus pe povârniş, ca să stea lângă mormânt, în timp ce parohul citea slujba unei mulţimi de proprietari de ferme, vecini şi unei bune părţi din populaţia Woodward-ului. Cerul era acoperit. Un vânticel cald scutura coroana de trandafiri albi de pe coşciug şi aducea câţiva stropi de ploaie peste adunare.

După ce rugăciunile potrivite au fost spuse şi slujba s-a încheiat, Hutch înaintă câţiva paşi ca să stea la capul sicriului. Toţi aşteptară, cu privirile pline de respect întoarse către pământ, iar când Hutch nu vorbi mai aşteptară, uitându-se din când în când în sus către el. Până şi Caroline îşi ridică în cele din urmă privirea acoperită de voal pentru a vedea ce se întâmplă. Apoi, în sfârşit, Hutch oftă adânc şi vorbi cu o voce gravă, blând şi calm:

— Preotul aici de faţă a ţinut un discurs frumos şi ştiu că a intenţionat să fie o alinare. Şi desigur că ar putea fi o alinare pentru unii să creadă că Corin Massey a mers înaintea noastră în împărăţia raiului. Îndrăznesc să spun că, în timp, aş putea ajunge şi eu să găsesc alinare în acelaşi gând. Sper că-i place acolo. Sper că sunt cai frumoşi şi întinderi verzi, pe care să poată călări. Sper că acolo cerul are culoarea unui răsărit primăvăratic deasupra preriei. Dar astăzi… se opri, vocea gâtuindu-i-se. Astăzi sper că Dumnezeu mă va ierta dacă voi obiecta că l-a luat pe Corin atât de devreme dintre noi. Doar astăzi, cred că ne putem simţi nedreptăţiţi prin aceea că prietenul nostru s-a dus. Căci ne va lipsi teribil. Mie-mi va lipsi teribil. Mai mult decât pot spune. A fost cel mai bun dintre noi şi n-aş putea spera să întâlnesc un om mai drept sau mai bun.

Două lacrimi i se prelinseră pe obraji. Şi le şterse brutal cu dosul palmei şi apoi, dregându-şi glasul, începu să cânte:

Acolo unde stropii de rouă cad şi fluturii se odihnesc,
Trandafirul sălbatic înfloreşte pe coama preriei.
Acolo unde urlă coioţii şi vântul bate slobod,
Acolo l-au culcat, în singuratica prerie.

Cântecul lui era trist ca vântul pustiitor şi sufla chiar prin Caroline. Ea se simţi tot atât de imaterială precum aerul, intangibilă precum norii de deasupra. Ochii i se-ntoarseră spre coşciugul din lemn deschis la culoare. Nimic din el nu vorbea despre Corin, nimic nu-i amintea de el. Era ca şi cum ar fi fost şters de pe faţa pământului, se gândi, şi aşa ceva părea imposibil să se fi întâmplat. Nu avea nicio fotografie, niciun portret de-al lui. Deja mirosul lui începea să-i dispară de pe pernă, din haine. Hutch, Joe, Jacob Fosset şi alţi trei bărbaţi păşiră pe câte o parte a sicriului, adunară sforile în mâinile lor bătătorite şi-şi

începură treaba. Preotul vorbi iarăşi, dar Caroline se-ntoarse şi se-mpletici în jos pe deal, faldurile rochiei ei împrumutate urmând-o ca un ecou întunecat al rochiei ei de nuntă. Nu putea îndura să vadă greutatea de pe acele sfori, încordarea din mâinile acelea. Nu putea îndura să-şi imagineze ce trăgea sicriul acela în jos, iar întunecimea mormântului deschis în aşteptarea acelui lucru o umplea de groază.

— N-o lăsa singură nicio clipă. Nici măcar o clipă, Magpie! A fost destul singură când trăia Corin, Dumnezeu s-o ajute, îi şopti Angie lui Magpie, în timp ce se pregătea să plece după înmormântare.

Caroline stătea chiar lângă ele, dar Angie ghici că nu-i păsa. Angie se întoarse spre ea şi-şi puse cu fermitate mâinile pe umerii ei:

— O să mă-ntorc marţi, Caroline, spuse ea cu tristeţe, dar, pe când deschidea uşa, Caroline îşi găsi în sfârşit vocea.

— Nu pleca! strigă ea cu un glas gutural. Nu putea îndura să fie părăsită, n-ar fi putut suporta goliciunea. Spaţiile dinăuntrul casei erau acum la fel de înfricoşătoare ca cele dinafară ei. Te rog… nu pleca, Angie!

Angie se-ntoarse, cu faţa schimonosită de milă.

— O, Caroline! oftă ea, îmbrăţişându-şi vecina. Mi se rupe inima de tine, cu adevărat mi se rupe inima, spuse ea, iar Caroline plângea, trupul rezemându-i-se neajutorat de cel al lui Angie.

— Eu… Nu pot să-ndur… *Nu pot să-ndur!* strigă ea, iar durerea părea că o va sfâşia încet în bucăţi.

Magpie îşi îngropă faţa în mâini şi-şi înclină capul, îndurerată.

Dar Angie trebuia să plece la un moment dat, avea propria familie de îngrijit. Magpie stătea cât de mult putea. Dormea pe o pătură întinsă în camera principală, cu William lângă ea. Noaptea, ţipetele lui o trezeau pe Caroline, care era îngrozită, pentru că erau atât de puternice şi de neobişnuite. Îi părea că acum coioţii erau în casă, ori că se întorsese Corin şi striga de durere. Dar odată trezită, o cotropea o moleşeală persistentă, greoaie. Într-o noapte, se uită la Magpie pe furiş, printr-o crăpătură a uşii, şi-o văzu pe fata cu piele arămie alăptându-şi copilul la lumina lumânării, cântându-i atât de gingaş, încât sunetul ar fi putut fi al zefirului sau al sângelui ce se mişca în urechile lui Caroline. Simţea întunericul din spatele ei ca pe o ameninţare, ca pe un strigoi de care se temea prea tare pentru a se întoarce să-l privească. Întunericul camerei goale, acum la fel de goală ca orice altceva. Cum zăcea în patul acela întunecat, durerea provocată de absenţa lui Corin era ca un cuţit înfipt în inima ei, răsucindu-se încet. Stătu astfel îndelung la crăpătura din uşă, agăţându-se de lumina lumânării ca o molie. În cele din urmă, Magpie s-a oprit din cântat şi şi-a schimbat subtil poziţia, suficient ca să arate că se simţea privită.

Căldura verii nu mai merita să i se împotrivească, acum. Caroline

făcea ce i se spunea şi mânca atâta timp cât Magpie stătea cu ea şi o forţa să mănânce. Seara, Magpie vorbea domol despre lucruri neimportante, în timp ce o dezbrăca şi-i peria părul, tot aşa cum făcuse odinioară servitoarea Sara. Caroline îşi închise ochii şi se gândi la vremurile acelea, la vraja întunecată ce urmase morţii părinţilor ei şi la cum crezuse că nu se va mai simţi niciodată atât de pierdută şi de tristă cum fusese atunci. Dar asta era mai rău, era mult, mult mai rău.

— Îţi aduci aminte de ziua aia când tatăl meu ne-a dus la circ, Sara? murmură ea, cu umbra unui surâs.

— Cine e Sara? întrebă Magpie brusc. Eu sunt Magpie, prietena dumneavoastră, doamnă Massey.

Caroline deschise ochii şi întâlni privirea mirată a fetei Ponca în oglindă.

— Da, bineînţeles, spuse ea inexpresiv, pentru a ascunde faptul că pentru un moment nu-şi dăduse seama cine sau unde era.

În timp ce-şi făcea treburile prin casă, Magpie se obişnuise să-l lase pe William în poală la Caroline. Făcea asta mai ales când Caroline nu mai vorbise ore în şir sau când nu răspundea la întrebări, cu privirea în gol şi trăsăturile încremenite. Copilul, pe atunci de zece luni, începea curând să se răsucească şi să se caţere pe ea şi astfel Caroline era nevoită să-l ţină, să-l domolească şi să-şi îndrepte atenţia asupra lui.

— Cântaţi-i, doamnă Massey! Spuneţi-i povestea Grădinii Edei! o îndemna Magpie şi, deşi Caroline nu putea găsi în inima ei nici cântece, nici poveşti, încercă totuşi să zâmbească pentru copil şi mâinile i se treziră suficient cât să-l gâdile, să-l ţină şi să-l reaşeze. Nu tresărea când el o trăgea de păr. William o privea cu ochii lui curioşi, catifelaţi şi zâmbea bălos din când în când. Iar la răstimpuri, Caroline îl ridica în braţe şi-l ţinea strâns, cu ochii bine închişi, trăgându-şi parcă putere din corpul lui mititel. Când făcea asta, Magpie zăbovea prin apropiere, gata să ia copilul dacă îmbrăţişarea devenea prea puternică şi-l tăcea să plângă.

De-a lungul întregii veri, Caroline a petrecut ore îndelungate stând afară pe verandă, legănând talpa balansoarului lui Corin cu vârful piciorului şi închizând apoi ochii, ascultând scârţâitul pe care-l făcea, legănându-se în faţă şi-n spate, în faţă şi-n spate. Încerca să nu se gândească. Încerca să nu se gândească la cum ar fi fost lucrurile dacă nu ar fi învinovăţit coioţii pentru temerile ei de noapte. Încerca să nu se-ntrebe cum ar fi stat lucrurile dacă nu ar fi avut coşmarul acela, dacă nu i-ar fi fost frică de sălbăticie, dacă ar fi fost o persoană mai puternică, o persoană mai bună, mai maleabilă. Una mai curajoasă. Orice alt fel de persoană, în afară de acel fel care a trimis un soţ să moară vânând câini sălbatici. Plângea fără să-şi dea seama şi umbla cu faţa plină de sare. Şi n-avea niciun copil de la el pe care să-l ţină şi să-l

crească şi căruia să-i spună cu durere mocnită cât de arămiu şi auriu şi minunat fusese tatăl lui. Se uita la orizontul deschis, îndepărtat şi se abandona groazei pe care i-o trezea. Toată ziua stătea şi-i era frică. Era singurul mod în care ştia să se pedepsească şi simţea că nefericirea asta abjectă nu era mai rea decât merita.

După câteva săptămâni, Hutch a intrat în casă, ciocănind respectuos la uşă. Dacă n-ar fi fost atât de absentă, atât de întoarsă spre sine după moartea lui Corin, Caroline ar fi observat suferinţa bărbatului şi faptul că o evita, luându-şi asupra sa vina pentru accidentul lui Corin. Era mai slab, fiindcă nu mai avea poftă de mâncare. Accidentul îl lovise mult prea adânc. Cutele de pe faţa lui păreau mai adânci, deşi nu avea cum să aibă nici treizeci şi cinci de ani. Vina îl apăsa greu, iar durerea îl îmbătrânea, punându-şi pecetea asupra lui, tot aşa cum făcea şi cu Caroline, dar ei nu-i stătea în fire să ofere alinare. Nici măcar lui Hutch. Pregăti nişte cafea pentru el şi observă, solemn şi fără satisfacţie, că făcuse în sfârşit o ceaşcă de cafea bună, tare, nu slabă, nu amară, nu arsă. Şi-l imagină pe Corin sorbind din ea, îşi imagină zâmbetul ce i s-ar fi întins pe faţă, felul în care ar fi lăudat-o pentru ea – punându-şi o mână în jurul taliei ei şi sărutând-o. *Scumpa mea, asta-i cea mai bună cafea pe care am gustat-o vreodată!* Chiar şi cele mai mici triumfuri ale ei îl făceau mândru. Astfel de gânduri o făceau să ameţească. Astfel de gânduri făceau pământul să-i fugă de sub picioare.

— Doamnă Massey, ştiţi că nu-mi place să vă bat la cap, dar sunt câteva chestiuni care necesită atenţia dumneavoastră, spuse Hutch, luând ceaşca din mâna ei.

Cu o fluturare uşoară a mâinii, Caroline îl invită să se aşeze, dar, deşi se întoarse să se uite la scaunul indicat, Hutch rămase în picioare.

— Ce chestiuni? întrebă ea.

— Ei bine, acum, că domnul Massey… s-a dus, dumneavoastră sunteţi proprietara acestei ferme. Ştiu că poate părea înfricoşător, dar nu trebuie să fie. Nu vreau să vă îngrijoraţi de nimic! Voi rămâne aici şi-o voi administra pentru dumneavoastră. Cunosc bine mersul treburilor şi sunt aici de o grămadă de vreme, aşa că ferma asta e şi casa mea. Soţul dumneavoastră avea încredere în mine când venea vorba de afacerile lui şi sper că şi dumneavoastră puteţi face lucrul acesta. Dar sunt lucruri pe care eu nu le pot face, iar unul dintre ele este de a le plăti lucrătorilor salariile.

— Să-i plătesc? Dar… n-am niciun ban! se încruntă Caroline.

— Nu aici, poate. Corin retrăgea mereu salariile la intervale de câte două luni, de la banca lui din Woodward, şi nu văd ce problemă ar fi dacă şi dumneavoastră aţi face la fel.

— Vrei… să merg la Woodward? Nu pot! refuză, tot atât de categoric cum ar fi refuzat dacă i-ar fi cerut să se ducă pe Lună.

— O să vă însoţesc. Putem sta numai o noapte, dacă aşa doriţi, sau puteţi să le faceţi vizite unora dintre doamne, cât timp sunteţi acolo. Mă gândesc… Hutch făcu o pauză, rotind ceaşca în mâini. Cred că v-ar face bine să mergeţi la Woodward, doamnă. Cred că aveţi nevoie să vedeţi ceva lume. Cred că trebuie să luaţi ceva aer în plămâni. Şi, dacă nu-i plătiţi, băieţii ăştia vor pleca în altă parte. Sunt buni şi loiali, dar n-au primit banii deja de două luni, şi asta nu-i drept. Iar eu nu pot să conduc ferma fără ei.

În cele din urmă, sorbi din cafea, iar expresia lui de surprindere faţă de aroma sa intensă nu trecu neobservată. Caroline îşi imagină călătoria la Woodward şi o mare oboseală o copleşi. Se legănă pe călcâie şi se luptă să-şi menţină echilibrul, ţinându-se de spătarul unui scaun.

— Bine, atunci, dacă asta este singura cale. Corin… Corin ar fi vrut ca ferma să funcţioneze în continuare.

— Sigur ar fi vrut, doamnă Massey, a încuviinţat Hutch. Făcu o pauză şi-şi plecă trist capul. Soţul dumneavoastră era un om bun şi nu greşesc. Cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată. Iar locul ăsta era mândria şi bucuria lui, astfel că socotesc că-i suntem datori să-l ţinem pe picioare, să-l facem mai mare şi mai bun ca niciodată, spuse el aşteptând un ecou din partea lui Caroline, dar ea se uita pe fereastră şi nu-l prea auzea. Cafeaua asta e a naibii de bună, scuzaţi-mi limbajul, doamnă Massey! îi spuse Hutch, golind ceaşca.

Caroline se uită la el şi făcu un mic semn de aprobare din cap.

Îşi uitase umbrela şi simţi soarele arzându-i pielea de îndată ce porniră spre Woodward. Cu ochii mijiţi din cauza luminii, se gândi la ridurile ce aveau să se formeze pe faţa ei şi-şi dădu seama că nu-i păsa. Vântul bătea, fierbinte şi uscat, şi un giulgiu de praf se aşezase în jurul Woodward-ului. Grăunţe de nisip intrau în ochii ce nu clipeau ai lui Caroline, astfel că, în timp ce mergeau pe Main Street, faţa ei era plină de lacrimi. Se frecă la ochi cu bruscheţe, apăsând tare cu degetele, simţind strania soliditate a globilor oculari în spatele pleoapelor.

— Opriţi-vă acum! Opriţi-vă, îi spuse Hutch cu blândeţe.

Îşi udă batista cu apă din ploscă şi-i ţinu mâinile nemişcate cu o mână, în timp ce cu cealaltă şterse nisipul de pe faţa ei.

— Aşa, spuse el calm. Acuma-i mai bine. Socot că bieţii dumneavoastră ochi au vărsat atâtea lacrimi, cât să le-ajungă o viaţă întreagă.

Mâna care i le ţinea pe ale ei îşi slăbi strânsoarea, dar nu le abandonă complet şi, cu delicateţe, şterse cu degetul mare un ultim fir de nisip de pe obrazul ei.

— Aici este? întrebă ea tern.

Se opriseră în faţa Băncii Gerlach, o clădire mare, cu o firmă elegantă, impunătoare.

— Aici este. Vreţi să intru cu dumneavoastră?

— Nu. Dădu din cap. Mă descurc. Îţi mulţumesc.

În clădire era linişte şi răcoare, iar ghetele lui Caroline răsunară pe pardoseala de lemn când intră. Se îndreptă spre funcţionarul tânăr şi îngrijit şi-l văzu retrăgându-se indispus în faţa neorânduielii în care i se găseau faţa, hainele şi părul. Un ceas de perete lung ticăia măsurat pe perete, un sunet pe care Caroline nu-l mai auzise de când părăsise New Yorkul. Se uită la ceasul strălucitor, foarte asemănător cu cel care stătuse în holul casei Bathildei, şi i se păru un obiect dintr-altă lume.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? întrebă el.

— Aş dori să fac o retragere, spuse ea, dându-şi seama că n-avea nici cea mai vagă idee ce formalităţi trebuiau îndeplinite, fiindcă nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

— Aveţi un cont la Gerlach, doamnă? întrebă funcţionarul, arătând că se cam îndoia de această posibilitate.

Caroline se uită la mustaţa sa îngrijită şi la costumul şi gulerul său imaculat. Expresia lui era arogantă, se gândi, pentru un băiat care lucra într-o bancă. Se îndreptă de spate şi-l fixă cu o privire calmă.

— Cred că soţul meu are un cont aici de mulţi ani. Sunt doamna Corin Massey.

Auzind aceste cuvinte, un bărbat mai în vârstă apăru în spatele tânărului funcţionar şi-i zâmbi amabil.

— Doamnă Massey, intraţi vă rog şi luaţi loc! Numele meu este Thomas Berringer. Vă aşteptam. Toate au fost puse în ordine şi puteţi, bineînţeles, să aveţi acces la contul răposatului dumneavoastră soţ. Doriţi să vă aduc un pahar cu apă?

Domnul Berringer o conduse pe un scaun şi-i făcu semn funcţionarului să aducă un pahar cu apă.

Când ajunseră să discute despre câţi bani urmau să fie retraşi, Caroline îşi dădu seama că habar nu avea. Nu ştia cu cât ar trebui să fie plătit un călăreţ sau un ajutor de fermier, cât le datora şi nici măcar câţi tineri trebuiau să fie plătiţi. Retrase jumătate din banii disponibili şi, chiar dacă păru surprins, domnul Berringer completă formularele necesare şi i le înmâna ca să le semneze.

Data pe care o scrisese în partea de sus îi provocă lui Caroline un şoc.

— Este ziua mea de naştere, spuse inertă. Astăzi împlinesc douăzeci şi unu de ani.

— Nu mai spuneţi! Domnul Berringer zâmbi, părând uşor stânjenit. La mulţi ani fericiţi, doamnă Massey!

Teancul de bancnote era voluminos şi greu. Caroline îl cântări în mână, neştiind unde să-l bage. Observându-i încurcătura, domnul

Berringer îi făcu din nou semn funcţionarului, care se întoarse cu o geantă de pânză în care să ascundă banii de ochii indiscreţi. Afară, Caroline se opri pe trotuar şi se uită la lume, la cai şi la trăsuri. Odată se simţise atât de acasă printre oameni. Acum nu se simţea nicăieri acasă, îşi dădu seama. Avea în sfârşit ocazia să viziteze magazinele din oraş, să cumpere cărţi sau alimente sau haine, dar nu se putea gândi la nimic ce şi-ar fi putut dori. Zărind o mercerie, cumpără o pătură croşetată albă şi moale pentru William şi un coşuleţ de răchită.

— Va fi mai răcoros pe căldura asta decât coşul ăla indian de piele pe care-l are în prezent, îi explică ea lui Hutch.

— E foarte frumos din partea dumitale, Caroline. Sunt sigur că Magpie va fi foarte încântată, dădu Hutch din cap, băgând cadourile sub bancheta trăsuricii.

Mult mai târziu, prea târziu ca să mai poată comenta, Caroline îşi dădu seama că, pentru prima oară, Hutch i se adresase pe numele ei de botez.

Au stat doar o noapte, în acelaşi hotel unde se cazase cu Corin în noaptea nunţii. Caroline ceru aceeaşi cameră, dar era ocupată. Dorise să stea într-un loc în care fusese Corin, ca un pelerin vizitând un sanctuar. De parcă locul i-ar fi adus aminte de Corin, de parcă esenţa lui ar mai fi putut fi simţită acolo. Privi îndelung de la fereastră asfinţitul care colora oraşul în nuanţe generoase de roz şi auriu. Urmări oamenii care treceau şi ascultă frânturi din conversaţiile lor, din râsetele lor şi încercă să-şi aducă aminte cum era când făcea şi ea parte dintre ei. În vreme ce se lăsa întunericul, îl văzu pe Hutch ieşind, cu părul pieptănat lins şi cu o cămaşă curată. O luă în jos pe Main Street, iar Caroline îl privi până când se pierdu în mulţimea pestriţă.

Lucrătorii au fost plătiţi, iar teancul de bancnote s-a subţiat cu nicio treime. Caroline a pus restul de bani la loc în geanta de pânză şi l-a băgat în cutia ei pentru pudră şi alte mărunţişuri. Mâna ei atinse ceva catifelat şi-l scoase afară. Era săculeţul ei de catifea albastră pentru bijuterii, în care păstra smaraldele mamei ei şi alte câteva bijuterii frumoase. Îl desfăcu şi se uită la pietrele strălucitoare, gândindu-se la ultima oară când le purtase, în noaptea dinainte să-l întâlnească pe Corin. Cum se putuse gândi că le-ar fi putut purta acolo? Arătau ridicol în dormitorul acesta modest. Ca nişte flori sofisticate de seră într-un lan de grâu. Le ţinu pe piele şi se uită în oglindă. Cât de diferit arăta astăzi! Atât de trasă la faţă, atât de arsă de soare! Pielea nasului era plină de pistrui, iar părul era lipsit de strălucire şi ciufulit. Arăta ca o slujnică care încerca bijuteriile stăpânei şi-şi dădu seama că era posibil să nu le mai poarte niciodată. Nu-şi aveau locul în prerie. Le înfăşură şi le băgă la loc în cutie. Apoi, fără să se gândească, împacheta şi alte lucruri: nişte lenjerie de corp şi bluze curate, o

cămaşă de noapte cu mâneci lungi, prea călduroasă pentru vară, câţiva piepteni şi pudră de faţă. Închise capacul şi fixă cataramele bine, întrebându-se unde credea că ar putea să se ducă.

Spre sfârşitul lui august, ferma se cufundă în linişte. Hutch, Joe şi mai mulţi lucrători plecaseră la câmp cu aproape o mie de capete de bovine, pentru ultimele săptămâni de îngrăşare, înainte ca animalele să fie încărcate în trenuri şi trimise în nord, către pieţele de carne ale statelor estice. Mulţi dintre bărbaţii care rămăseseră la fermă au fost atinşi de o boală care trecea uşor de la o persoană la alta, ţintuindu-i la pat cu febră istovitoare şi frisoane. Stând pe verandă într-o dimineaţă, devreme, negândindu-se la nimic şi fără să simtă nimic înăuntrul ei, Caroline o văzu pe Annie, sora lui Joe, călărind spre ieşirea din fermă pe poneiul sur al lui Magpie. Se îndrepta spre răsărit, îndemnând poneiul la un galop vioi. Faţa femeii Ponca, zărită în trecere, era brăzdată de cute adânci de tulburare. Caroline o privi până când dispăru, apoi se gândi puţin şi-şi dădu seama că nu o mai văzuse pe Magpie din după-amiaza precedentă. Se ridică şi străbătu încet grădina.

Bordeiul era încins şi mirosea a acru. Magpie zăcea pe pat, nemişcată, iar William mormăia şi scâncea pentru sine în coşuleţul de paie pe care i-l cumpărase Caroline. Se simţea un miros inconfundabil de amoniac şi fecale venind dinspre copil, iar dincolo de el, un alt miros rânced, metalic, de care Caroline se sperie instinctiv. Cu inima bătându-i puternic, îngenunche lângă Magpie şi o scutură uşor. Faţa fetei era stacojie şi uscată.

Când deschise ochii, aceştia aveau un luciu straniu, molatic, iar Caroline se trase uşor înapoi, speriată.

— Magpie, eşti bolnavă? Unde s-a dus Annie? întrebă pripit.

— Sunt bolnavă. Nor-Alb la fel. Leacurile ei nu ne-au vindecat, şopti Magpie.

Lângă pat era o cană de lemn şi Caroline o ridică. Înăuntru era o fiertură, ce mirosea puternic, a oţet. I-o întinse lui Magpie, dar fata îşi întoarse capul, slăbită.

— Nu-mi mai trebuie aia. Destul, şopti.

— Dacă ai febră, trebuie să bei ceva, spuse Caroline. Mă duc să aduc nişte apă. Trebuie să te ridici, Magpie. William e murdar…

— Nu pot să mă ridic. Nu-l pot schimba, răspunse Magpie, părând atât de deznădăjduită, încât Caroline se clătină. Trebuie s-o faceţi dumneavoastră. Vă rog!

— Dar nu ştiu cum! spuse Caroline. Magpie, de ce nu mi-ai trimis vorbă că eşti bolnavă? întrebă ea.

Magpie o privi insistent şi ea citi răspunsul în ochii ei. Pentru că niciuna dintre ele nu crezuse că ar fi putut fi de ajutor. Lacrimile îi

umplură ochii.

— O să-l schimb şi o să-ţi aduc apă, spuse, ştergându-şi faţa.

Mirosul fetei bolnave şi al copilului murdar îi făceau greaţă şi o ameţeală bruscă o asalta. Dar acum avea treabă. Luă o găleată şi se îndreptă spre rezervor.

— Unde este Nor-Alb? Unde s-a dus Annie? întrebă încă o dată din pragul uşii.

— Nor-Alb e şi ea bolnavă. E în cort, se odihneşte. Annie a pornit spre est, la pământurile popoarelor noastre de pe râul Arkansas… S-a dus s-aducă nişte doctorii…

— *Râul Arkansas?* Dar e la aproape două sute de mile! Îi va lua zile şi zile! ţipă Caroline.

Magpie se uită la ea, cu chipul descompus de epuizare şi deznădejde.

— Vă rog, schimbaţi-l pe William, spuse ea din nou.

Caroline aduse o găleată de apă şi o lingură mare. Îşi folosi toată forţa ca să ridice capul şi umerii lui Magpie, astfel încât fata să poată bea, dar Magpie nu putea lua decât înghiţituri mici şi-nghiţea greu.

— Te rog să mai bei un pic, o imploră Caroline, dar Magpie nu răspunse, lăsându-se înapoi în aşternutul ei fetid şi închizând ochii.

Căutând prin bordei, Caroline găsi nişte scutece curate şi un prosop. Îl ridică pe William din coşuleţ şi ieşi cu el afară. Murdăria pe care o găsi când îl dezbrăcă îi întoarse stomacul pe dos şi aruncă scutecele murdare cât colo, pe tăciunii focului ce se stingea. Apa era rece şi William începu să plângă când îl băgă în găleată ca să înmoaie mizeria întărită de pe şezutul lui. Dar strigătele lui erau slabe, vocea, un pic răguşită şi părea să obosească plângând, apoi începu să moţăie când Caroline termină cu spălatul şi îl aşeză pe un scutec curat, pe care-l legă apoi între picioruşele lui cât se pricepu de bine. Stând pe pământ, îl culcă pe ea şi-i mângâie mânuţele, fermecată, când îşi dădu seama cât de fierbinte era şi cât de tare i se înroşiseră obrajii. Îşi puse degetele pe propria ei frunte, ca să verifice, şi diferenţa era de netăgăduit. Grăbită, îl ridică şi intră înapoi în bordei.

— Magpie, William este fierbinte! Cred că are şi el febră, spuse ea, aducând bebeluşul pe marginea patului, pentru ca Magpie să-l vadă. Ochii fetei Ponca se umplură de lacrimi.

— Nu ştiu cum să-l ajut. Vă rog… se va îmbolnăvi şi el. Trebuie să-l luaţi… luaţi-l cu dumneavoastră în casă! Schimbaţi-l, daţi-i să mănânce. Vă rog!

— L-am spălat, vezi? Va fi bine… amândoi veţi fi bine, Magpie, o asigură Caroline.

— Nor-Alb… murmură Magpie nedesluşit.

Caroline îl puse pe William înapoi în culcuşul lui şi merse la cort. Şovăi, temându-se să meargă mai departe. Se gândi la privirea

metalică a lui Nor-Alb, la vocea ei ciudată înălţată în cântec.

— Nor-Alb? Pot să intru? strigă şovăielnic, dar nu primi niciun răspuns. Trăgând aer în piept, Caroline ridică pânza de la intrare şi intră. Nor-Alb zăcea chircită la pământ, ca o pânză zdrenţuită. Părul ei cărunt era ud de sudoare, lipit de scalp. Când ochii ei strălucitori erau închişi, nu era decât o femeie bătrână, iar Caroline se simţi ruşinată că se temuse de ea.

— Nor-Alb? şopti ea, îngenunchind lângă ea şi scuturând-o uşor, cum făcuse cu Magpie, dar Nor-Alb nu se mişcă. Nu se trezi. Îi ardea pielea, iar răsuflarea îi era sacadată şi slabă. Caroline nu ştia ce ar fi putut face.

Ieşi din cort şi se opri, nehotărâtă. Era singură şi îi tremurau mâinile şi era înconjurată de oameni care aveau brusc nevoie de ajutorul ei.

La insistenţele lui Magpie, Caroline îl luă pe William cu ea în casă. Dormea adânc, cu pumnul băgat în gură. Îl culcă în locul cel mai răcoros şi mai umbros pe care-l găsi, iar apoi începu să caute prin dulapurile din bucătărie, după nişte mâncare pe care i-ar fi putut-o duce lui Magpie. Luându-şi inima-n dinţi, merse la barăci şi găsi trei dintre paturi ocupate. Lucrătorii bolnavi murmurară câteva cuvinte, jenaţi şi neputincioşi, asigurând-o că se simt bine, dar erau prea slăbiţi şi ca să se ridice din pat. Caroline le aduse găleţi de apă şi-i făcu pe toţi să bea, apoi mai lăsă câte o cană de apă lângă patul fiecărui bărbat. Sperase să găsească pe cineva în stare să călărească până în oraş şi să aducă doctorul, dar era imposibil ca vreunul dintre cei rămaşi să fie în stare de aşa ceva. Gândul ăsta o făcu să se simtă încremenită de frică. Se întoarse în casă şi se apucă să facă o supă din fasole uscată şi din măruntaiele unui pui pe care Magpie îl fripsese în urmă cu două zile. Scoase şi un dovleac din pivniţă şi făcu din el un piure, pentru William.

Noaptea, William o trezi cu plânsete firave de suferinţă şi se sculă, luându-l în braţe ca să se oprească din plâns, şoptindu-i cuvinte de alint şi sărutându-l. Îl puse înapoi în pat când adormi şi se aşeză apoi pe marginea patului şi plânse încetişor, pentru că asta era tot ce-şi dorise dintotdeauna, să aibă un copil care să doarmă lângă patul ei, să-l aline şi să-l iubească. Dar copilul acesta nu era al ei, iar Corin nu stătea întins lângă ea şi gustul acesta mărunt al lucrurilor care ar fi trebuit să se întâmple, al felului cum ar fi trebuit să stea lucrurile era atât de dulce-amărui!

Până dimineaţa, devenise evident că şi William făcuse febră. Dormea prea mult, era fierbinte, iar când era treaz, era nesigur pe picioare şi moleşit. Caroline merse la barăci cu supa pe care o făcuse, iar apoi la bordei, la Magpie, oprindu-se dinaintea cortului. Ştia c-ar fi trebuit să intre şi să încerce din nou s-o trezească pe Nor-Alb, să-ncerce s-o facă să bea nişte apă. Dar spaima o ţintuia, o spaimă nouă

şi oribilă, născută mai degrabă din instinct decât din raţiune. I se făcu părul măciucă în cap când se forţă să ridice pânza de la intrare. Nor-Alb nu se mişcase. Şi nu se mişca. Deloc. Nici măcar pieptul, cu înălţarea şi coborârea respiraţiei. Caroline lăsă pânza din mână şi se dădu înapoi în pripă, în timp ce groaza-i strângea măruntaiele, cutremurând-o din cap până-n picioare. Respirând sacadat, coborî în bordei.

Magpie era tot mai slăbită şi mai greu de trezit. Albul ochilor părea acum cenuşiu, iar pielea îi era şi mai fierbinte. Caroline îi spălă faţa cu o cârpă umedă şi-i mai scurse apă printre buzele întredeschise.

— Ce face William? E bolnav? şopti Magpie.

— E… Caroline ezită. Are febră. De azi-dimineaţă e liniştit, spuse pe un ton grav.

Frica aprinse un licăr slab în ochii lui Magpie.

— Şi Nor-Alb? întrebă ea.

Caroline se uită în altă parte, făcându-şi de lucru cu cârpa, cu găleata cu apă, cu lingura.

— Doarme, spuse ea scurt.

Când ridică ochii, Magpie o privea şi nu se simţi în stare să înfrunte privirea fetei.

— Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să m-ajut pe mine sau pe Nor-Alb, şopti Magpie, deznădăjduită. Trebuie să sperăm că Annie se va întoarce-n curând şi că va aduce leacuri.

— Va dura mult prea mult! spuse Caroline, disperată. Cineva trebuie să meargă! Nu poţi aştepta după Annie!

Se ridică, măsurând bordeiul cu paşii.

— Voi merge eu, spuse în cele din urmă. Sunt destul de puternică. Voi merge eu şi… îl voi lua pe William cu mine. Doctorul îl va putea consulta pe loc şi apoi va veni cu mine, să se îngrijească de tine şi de toţi ceilalţi. E cea mai bună soluţie.

— Îl veţi lua pe William cu dumneavoastră?

— Este cea mai bună cale. Tu nu poţi avea grijă de el, Magpie! Eu pot. Voi lua trăsura, şi-n felul acesta doctorul îl va vedea chiar în seara asta. La noapte, Magpie! Ar putea primi medicamente la *noapte*! Te rog! Asta *este* cea mai bună cale.

Acum, că se decisese, era nerăbdătoare să pornească la drum. Se gândi la Nor-Alb, la silueta ei dezgolită, încremenită.

— Altfel ar putea fi prea târziu, adăugă ea.

Ochii lui Magpie se măriră de frică şi clipi pentru a-şi alunga lacrimile.

— Vă rog, aveţi grijă de el! Să vă-ntoarceţi repede, vă rog! o imploră fata.

— Aşa voi face! Voi trimite doctorul la voi imediat! Va fi bine, Magpie, cu adevărat va fi, zise Caroline, bătăile accelerate ale inimii

făcându-i vocea să tremure. Luă mâna lui Magpie şi-o strânse puternic.

Încarcă cutia cu mărunţişuri şi cu bijuterii, coşuleţul şi o geantă cu lucrurile lui William în trăsurică şi porni cât de repede putea, mânând calul printre tufe, cum îi văzuse făcând pe Hutch şi pe Corin. Albia râului North Canadian se îngustase şi roţile aruncară în sus picături răcoroase de apă când o luară prin vad, răscolind mirosul dulce, umed, mineral al fundului râului. Când făcură un popas, Caroline îl luă pe William în braţele ei. Încă avea febră şi plângea spasmodic de câte ori se trezea, dar acum dormea, iar faţa lui se limpezise şi pe ea se aşternuse o linişte care-i aminti atât de viu lui Caroline de felul cum arăta faţa lui Corin când adormea pe scaun, încât îngheţă. Gândul reînnoit, chiar şi numai pentru o clipă, că acesta putea fi copilul lui Corin îi tăie răsuflarea. Se aşeză jos, pe nisip, cu William în poală, şi-l cercetă, plimbându-şi degetul peste trupuşorul lui, de la linia părului până în vârful picioarelor. Degetele de la picioare erau lungi şi depărtate, exact ca ale lui Corin. Părul era întunecat, dar pielea era mai deschisă la culoare decât a lui Magpie sau a lui Joe. Ochii, deşi căprui, aveau un inel verde în jurul irisului, care-i lumina. În cuta frunţii micuţe şi în îmbufnarea buzelor deasupra unei bărbii teşite, Caroline crezu că vede trăsăturile soţului ei. Legănă copilul la pieptul ei şi plânse. Plânse pentru trădarea lui Corin, şi pentru pierderea lui, şi pentru sentimentul sublim, chinuitor de a strânge în braţe copilul lui.

Doctorul aruncă o privire la chipul răvăşit al lui Caroline, la copilul din braţele ei şi o invită înăuntru. Îl luă pe William şi îl examină îndeaproape, întrebând-o pe Caroline despre simptomele pe care le prezentau adulţii de la fermă şi de cât timp izbucnise epidemia. Ascultă inima şi respiraţia bebeluşului şi simţi fierbinţeala dogorind din pielea catifelată.

— Cred că se va face bine. Febra nu mai este atât de mare şi are o inimă puternică, aşa că vă rog să-ncercaţi să vă liniştiţi. Rămâneţi în oraş peste noapte? Bine. Aveţi grijă să-l răcoriţi. Cel mai important este să-i scădeţi febra cât mai mult posibil. Cârpe ude reci, schimbate regulat. Puneţi-i trei picături din medicamentul ăsta pe limbă, urmate de o linguriţă de apă, din patru în patru ore. Este un febrifug – va ajuta la scăderea febrei. Şi dacă va da semne că-i e foame sau sete, daţi-i să mănânce şi să bea apă. Cred că-şi va reveni rapid. Nu mai fiţi atât de speriată! Mi l-aţi adus la timp. Dar trebuie să plec spre fermă, fiindcă dacă nu se iau măsuri, boala s-ar putea dovedi mai serioasă. Puteţi să veniţi şi mâine, ca să consult copilul din nou?

Caroline încuviinţă.

— Bine. Odihnă, pentru amândoi. Şi haine răcoroase pentru copilul dumneavoastră. Mai sunt şi alţii la fermă la fel de tineri sau unii de vârste foarte înaintate? întrebă doctorul, în timp ce o conducea afară

din cameră.

Copilul dumneavoastră.

— Nu mai sunt alţi copii. Nor-Alb… este în vârstă, deşi nu pot spune câţi ani are, şopti ea. Dar cred… cred că a murit deja, spuse şi vocea i se frânse.

Doctorul o privi neîncrezător.

— Trebuie să pornesc imediat la drum şi să călătoresc toată noaptea. Sper s-ajung acolo până la răsăritul soarelui. La adresa asta puteţi găsi un coleg doctor. Dacă William începe să se simtă mai rău, mergeţi la el. Îi dădu o carte de vizită lui Caroline, o salută scurt şi ieşi în viteză din cameră.

Caroline nu a dormit. A luat un lighean cu apă rece de la bucătăria hotelului şi a pus comprese umede pe pielea lui William, după cum îi spusese doctorul. Nu putea să-şi ia privirea de la el, studiindu-i fiecare linie a feţei, fiecare fir de păr. Se uita obsesiv la ceas, dându-i picăturile când treceau cele patru ore. El se trezea din când în când şi o studia la rândul lui, apucându-i degetul cu o putere care o liniştea. Până dimineaţă, era buimacă de oboseală, dar culoarea lui William era mai bună, iar pielea-i era mai rece. Mâncă nişte budincă de orez pe care proprietăreasa o făcuse pentru el, studiind femeile cu o curiozitate calmă, care le făcu să zâmbească. Caroline îl înfăşură în pătura croşetată, îl aşeză în coşuleţul lui, îi puse un inel gingival în mânuţele dolofane şi-l privi. Ar putea fi al ei, doctorul se gândise imediat la asta. Ar putea fi copilul unei femei albe respectabile, nimic nu-l trăda ca fiind Ponca. Într-adevăr, ar fi putut fi al ei, se gândi. Ar fi trebuit să fie al ei.

Caroline nu prea voia să se întoarcă la fermă. Ar fi trebuit deja să plece de câteva ore, la răsăritul soarelui, dar gândul de a porni înapoi îi obosea într-atâta sufletul, încât îşi ferea ochii de trăsura neagră, parcată afară în curte, şi de ocolul unde calul îşi petrecuse noaptea, rumegând fân şi scărpinându-şi căpăţâna asudată de gard. Doctorul va fi consultat bolnavii, iar când se va întoarce, va trebui să-l dea pe William înapoi. Se gândi la trupul lui Nor-Alb, zăcând fără îngrijire în cort. Se gândi la Magpie, neajutorată şi bolnavă. Se gândi la viaţă, ce urma să se întindă goală de la un an la altul, şi toate astea fără Corin. Dar, când se uită la William, zâmbi şi simţi ceva crescând înăuntrul ei. Ceva care împingea celelalte gânduri la o parte şi făcea suportabilă continuarea vieţii. Nu putea să se întoarcă. Era o variantă la fel de întunecată şi terifiantă pe cât fusese mormântul pe care Hutch îl săpase în păşune pentru a-i da coşciugul lui Corin. *Nu se putea întoarce.*

În celălalt capăt al oraşului, dâre de fum se ridicau de pe calea ferată. Caroline merse în direcţia aceea, cu cutia într-o mână şi coşuleţul în cealaltă. Greutatea celor două o făcea nesigură pe picioare, dar mergea mai departe având un scop, cu mintea acum

golită de gânduri, deoarece gândurile-i erau prea întunecate. Peronul era învăluit în abur şi în mirosul de metal încins care-o însoţise până la Woodward. Dar locomotiva aceasta imensă, neagră se îndrepta în partea cealaltă. Spre nord, spre Dodge City, Kansas City şi mai departe. Înapoi de unde venise, departe de preria care-i zdrobise inima.

— Ia uite, William, uite trenul! exclamă ea, ţinând copilul ridicat, ca să vadă pentru prima oară aşa ceva. William îl privi bănuitor, întinzând o mână ca să apuce un rotocol de abur ce trecea prin faţa lor. Apoi fluierul conductorului îi sperie pe amândoi, iar trenul tuşi, scoţând o coloană interminabilă de abur, iar roţile se puseră în mişcare. Un călător întârziat fugi pe peron, deschise smucit uşa unui vagon şi sări la bord, tocmai când trenul începuse să alunece încet de-a lungul peronului.

— Haideţi, doamnă! Repede sau o să-l pierdeţi! zâmbi bărbatul, întinzându-i o mână. Caroline ezită. Apoi prinse mâna bărbatului.

6

Meredith râdea extrem de rar. Chiar şi la balul din vară sau la seratele pe care le mai găzduia din când în când – în cadrul cărora prezenţa copiilor era interzisă, iar noi coboram pe ascuns din pat, târându-ne în patru labe, ca să tragem cu urechea –, abia dacă l-am auzit vreodată. Ea doar zâmbea şi câteodată scotea un singur icnet satisfăcut, din adâncul gâtului, atunci când ceva îi era într-adevăr pe plac. Mie, în schimb, la fel ca mai tuturor fetiţelor, îmi era tot atât de uşor să râd cum îmi era să respir. Mă gândeam atunci, după cum îmi amintesc, că râsul trebuia să fie un lucru care se consuma odată cu vârsta, ca un ghem de panglici colorate, înmănuncheate înăuntrul tău, în privinţa cărora nu mai puteai face nimic odată ce desfăşurarea lor s-a încheiat.

Îl auzisem totuşi odată şi m-a uimit. Nu atât din cauza sunetului – înalt şi puternic, cu o tentă ruginită, ca o balama veche –, cât a lucrului care l-a cauzat. Era o zi mohorâtă în care adia puţin vântul, cu puţin timp înainte ca Henry să dispară. Eram în rulota lui Mickey şi a lui Mo, ascultam la radio şi jucam rummy cu Dinny, căruia i se spusese să stea înăuntru, pentru că avea puţină febră, ceea ce nu îi convenea deloc. Am încercat să-l fac să iasă, să mergem în căsuţa din copac, ca să ne jucăm acolo, dar el n-a vrut să treacă peste ceea ce îi spusese Mo. Era mult mai ascultător decât mine şi decât Beth. În tabără era linişte, fiindcă majoritatea adulţilor erau plecaţi la muncă. Afară, cearceafurile se zvântau pe un cablu electric întins între două rulote. Se mişcau în sus şi-n jos, mereu la fel, apărând şi dispărând din cadrul ferestrei. Le vedeam cu coada ochiului, în timp ce îmi tot legănam picioarele pe bancheta de vinilin şi o grăbeam pe Beth să dea jos un patru sau un valet. Prin urmare, eu am văzut prima ce se-ntâmplă, din cauza schimbării care a avut loc în cadrul ferestrei. Stranietatea subită a cearceafurilor, culoarea lor, modul în care cerul de deasupra s-a întunecat.

Cearceafurile erau în flăcări. M-am uitat la ele fără să-mi pot dezlipi privirea, uimită de această întâmplare neaşteptată. Erau cuprinse de flăcări galbene şi albăstrui, care formau nişte modele ciudate, dând naştere unor linii de un negru carbonizat, scoţând mult fum şi transformând acele materiale în nişte fâşii întunecate care se destrămau ca o pânză de păianjen. S-a auzit un strigăt de afară, iar Dinny s-a ridicat şi s-a aplecat peste mine ca să privească pe fereastră.

— Uite! am zis, ca să mă aflu-n treabă.

— Erica! De ce n-ai zis nimic?

Beth mă certa, în timp ce Dinny a zbughit-o afară, urmat în cele din urmă de noi.

Afară, două femei care rămăseseră şi ele în rulotele lor, fiindcă aveau aceeaşi problemă ca Dinny, încercau să smulgă cearceafurile de pe cablu, trăgând frenetic de ele. În cele din urmă, cablu s-a topit şi el, rupându-se în bucăţi şi împrăştiind ultimele resturi ale cearceafurilor pe pământ, aceasta fiind poate şi cea mai bună soluţie. Într-o parte a rulotei, o pată urâtă, maronie ne arăta cât de aproape ajunseseră flăcările.

— Cum *naiba* s-a-ntâmplat asta? a înjurat una dintre femei, trăgându-şi răsuflarea în timp ce ultimele flăcări se stingeau.

Stătea cu mâinile în şolduri, supraveghind resturile care ardeau înăbuşit.

— Dacă n-am fi fost aici… Mo de-abia întinsese cearceafurile la uscat, înainte să plece, probabil că nici n-apucaseră să se usuce cu totul! a exclamat cealaltă femeie, aruncându-ne nouă, copiilor, o privire bănuitoare.

— Noi eram înăuntru şi jucam cărţi! Pe cuvânt de onoare! i-a răspuns Dinny, emfatic. Eu şi Beth am încuviinţat, susţinându-l cu putere. Fumul mi-a intrat în nas şi asta m-a făcut să strănut.

Prima femeie s-a aplecat, a luat o bucăţică de material şi a mirosit-o.

— Parafină! a spus, furioasă.

Am plecat împreună cu Beth şi am început să alergăm imediat ce am ieşit din raza lor vizuală. Am ocolit grajdurile, ne-am uitat în garaj şi l-am găsit pe Henry în şopronul de lemne. Avea în mână o sticlă de plastic, care avea un muştiuc roşu. Mă gândeam la modelele pe care le desenaseră flăcările şi la faptul că ele ar fi putut să urmeze nişte linii deja trasate. A pus sticla înapoi pe un raft înalt şi apoi s-a întors spre noi, zâmbind.

— Ce e? ne-a întrebat, ridicând din umeri cu indiferenţă.

— Ai fi putut să dai foc rulotelor. Ai fi putut să omori pe cineva, a spus Beth calm, privindu-l atât de serios şi de grav, încât eu am devenit încă mai supărată şi mai înfricoşată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! a spus Henry, trufaş. Mirosul de parafină se simţea peste tot, venind în special de pe mâinile lui.

— Tu ai făcut-o! am zis eu.

— Dovedeşte-o! A ridicat din nou din umeri, zâmbind.

— O să spun tot. Puteai să omori pe cineva, a repetat Beth şi lui Henry nu îi mai ardea de zâmbit.

— Voi n-aveaţi voie să mergeţi în tabără, aşa că n-o să spuneţi nimic, a rânjit el batjocoritor.

Beth s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre casă. Eu m-am luat după ea şi Henry la fel, aşa că, în scurt timp, întoarcerea noastră s-a transformat într-o cursă. Am dat buzna în casă, strigând-o pe Meredith, cu răsuflarea tăiată.

Credeam că e vorba de un lucru prea grav pentru a nu fi spus. Ne gândeam că, chiar dacă Henry era preferatul ei, ea ar fi trebuit totuşi să-l certe pentru asta. Şi să îmbolnăveşti câinii era un lucru grav, însă Beth avea acum dreptate. Focul ar fi putut să omoare pe cineva. Era deja prea mult, chiar şi pentru Henry.

— Henry a dat foc cearceafurilor familiei Dinsdale! Beth a rostit prima aceste cuvinte, dintr-o suflare, în timp ce Meredith îşi ridica privirea din scrisoarea pe care o scria, aşezată la secreterul din sufragerie.

— Ce-i cu hărmălaia asta? a întrebat Meredith.

— Eram în tabără şi ştiu că n-aveam voie să mergem acolo, dar nu făceam altceva decât să jucăm cărţi şi Henry a dat foc cearceafurilor care erau atârnate la uscat! A făcut-o cu ajutorul parafinei pe care a luat-o din şopron. Rulota aproape c-a luat foc şi cineva ar fi putui să moară! a spus Beth dintr-o suflare, articulând însă totul cu multă claritate.

Meredith şi-a scos ochelarii, închizându-i cu mult calm.

— E adevărat? l-a întrebat pe Henry.

— Nu e adevărat! Eu nici nu m-am apropiat de tabăra lor mizerabilă, a spus Henry.

— Mincinosule! am ţipat eu.

— Erica! Meredith m-a redus la tăcere, cuvintele ei fiind ca o lovitură de bici.

— Şi cum a izbucnit acest foc, dacă a existat într-adevăr un foc?

— Bineînţeles c-a existat un foc! Crezi c-aş inventa aşa ceva? a protestat Beth.

— Ei bine, Elizabeth, tot tu mi-ai mai spus că n-o să mai ai nimic de-a face cu spoitorii, aşa cum ţi-am cerut-o de atâtea ori, aşa că de unde aş putea eu să ştiu când minţi şi când nu? a spus Meredith, răspunzându-i şi ea cu o întrebare.

Beth şi-a strâns buzele, cu ochii plini de furie.

— Spune, Henry, ştii cum ar fi putut să izbucnească focul?

— Nu! Cu excepţia faptului că… ele două continuă să se înţeleagă foarte bine cu ţiganii, la fel de bine ca tăciunii cu flăcările. Poate că asta a fost cauza focului, a spus privind-o cu atenţie, zâmbind aproape, pândindu-i reacţia.

Meredith l-a studiat câteva clipe şi apoi a izbucnit în râs. Acel sunet extraordinar şi puternic, care ne-a uimit pe toţi, chiar şi pe Henry. Două pete radioase de plăcere i-au înflorit în obraji.

Deşi Caroline n-a vizitat-o niciodată la Surrey, nici măcar cu ocazia înmormântării lui Charles, Meredith s-a întors totuşi acolo, ca să locuiască cu ea. Poate că a ajuns să ducă o viaţă prea grea, văduvă şi cu doi copii. Poate Caroline avea nevoie de cineva care să aibă grijă

de ea, iar Meredith o iubea în pofida a tot şi a toate. În fond, într-o zi, avea să devină următoarea lady Calcott. Poate credea că e de datoria ei să se întoarcă la domeniul familiei. Nu voi şti niciodată, desigur, pentru că schimbul de scrisori a încetat odată ce ea s-a reîntors. Mă gândesc la grija şi la atenţia pe care i le-a arătat lui Caroline când aceasta era bătrână: o hrănea, o îmbrăca, îi citea. Dar dacă a făcut toate astea şi tot n-a ajuns să aibă niciun strop de dragoste pentru suferinţele ei? Dacă spera la o anumită confesiune, pe patul de moarte, care nu a mai venit niciodată: că mama ei a iubit-o mereu, că a fost o fiică bună? Dacă sperase să se căsătorească din nou şi să ia viaţa de la început? E posibil să se fi aşteptat la o moarte grabnică a lui Caroline şi să se fi gândit să readucă întreaga casă la viaţă, sau să tenteze un nou soţ cu ea, sau să mai aibă nişte copii cu care s-o umple. Dar, la fel ca regina, Caroline a tot trăit, iar moştenitoarea a îmbătrânit aşteptând să obţină ceea ce i se cuvenea. Cred c-a fost ceva de felul acesta: nişte speranţe înşelate, vreo mare dezamăgire. Doar asta ar fi putut s-o transforme pe Meredith atât de mult. S-o facă să se comporte atât de dur cu mama, atunci când ea a refuzat să facă aceleaşi sacrificii.

La asta mă gândesc luni dimineaţa, în timp ce mă îmbrac cu nişte haine călduroase şi îmi pun inelul gingival pentru bebeluşi în buzunar. Clopoţelul scoate un clinchet uşor şi vesel. Intru în cameră, caut un creion şi o foaie de hârtie în sertarele biroului meu şi le bag în geantă. Afară e o nouă zi limpede ca cristalul, deranjant de luminoasă. Încerc să regăsesc acel optimism pe care l-am simţit data trecută, când cerul a fost la fel de albastru, iar noi am mers la Avebury şi Eddie era acolo ca să ne facă fericite. O las pe Beth discutând la telefon cu Maxwell, negociind reîntoarcerea fiului său. Stă lângă fereastra bucătăriei, într-o rază incandescentă de lumină, care-i albeşte înfăţişarea.

Soarele nu s-a ridicat încă foarte mult pe cer, dar razele lui sunt de neocolit. Mă săgetează prin parbriz, reflectându-se în asfaltul umed, astfel încât sunt nevoită să conduc printr-un zid orbitor de lumină. Întorc cu mare atenţie, ies din sat pe şoseaua principală şi văd o siluetă familiară mergând de-a lungul liniei albe, îngheţate. E în haine subţiri, ca de obicei, dar are mâinile băgate în buzunare, singura concesie făcută frigului înţepător. Ceva tresare în mine. Trag pe dreapta, cobor geamul şi îl strig. Dinny îşi duce o palmă la frunte, ascunzându-şi ochii şi lăsându-şi vizibilă doar partea de jos a feţei – acea linie dreaptă a gurii sale, care poate părea atât de serioasă.

— Încotro mergi? îl întreb. M-a cuprins frigul, făcându-mi ochii să lăcrimeze.

— Spre staţia de autobuz, îmi răspunde.

— A, bine. Şi unde vrei s-ajungi? Eu merg spre Devizes, te-ajută?

Dinny face câţiva paşi spre maşină şi îşi coboară mâna de la ochi.

Datorită soarelui puternic reuşesc să observ că ochii lui sunt căprui, nu negri. Au acea culoare caldă a castanelor. Părul are câteva din nuanţele carapacei de broască ţestoasă.

— Da, mulţumesc, m-ar ajuta foarte tare, spune.

— Mergi la cumpărături? îl întreb, în timp ce mă îndepărtez de marginea drumului, motorul pornind greu, din cauza frigului.

— Mă gândeam să cumpăr ceva pentru copil. Şi, în plus, am nevoie şi de ceva provizii. Tu?

— Merg la bibliotecă. Pot să accesez internetul de acolo, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Eu n-am trecut niciodată pe-acolo, recunoaşte el jenat.

— Ce ruşinos! îl tachinez.

— Drama din ziare e mai mult decât suficientă, nu mai e nevoie să citeşti şi dramele inventate, spune el zâmbind. Vrei să-ţi verifici e-mailul?

— Mda, dar aş vrea să mai caut ceva în registrul naşterilor, căsătoriilor şi morţilor. Am descoperit un secret al familiei Calcott.

— Da?

— Am găsit o fotografie a străbunicii mele, Caroline, ţi-o aminteşti?

— Nu prea. Cred c-am văzut-o de departe, de câteva ori.

— Era americancă. A venit aici să se căsătorească cu lordul Calcott, spre sfârşitul anului 1904. Eu am găsit însă o fotografie a ei, făcută la începutul anului 1904, în Statele Unite, în care apare împreună cu un copil.

Scotocesc orbeşte în geantă şi îi dau fotografia.

— Nimeni nu pare să mai ştie nimic de soarta acestui copil. Nu există niciun document care să ateste că ea ar mai fi fost căsătorită vreodată, însă eu am găsit o scrisoare care pare să sugereze altceva.

— Probabil copilul a murit acolo, înainte ca ea s-ajungă aici, zice şi ridică uşor din umeri.

— Probabil. Dar aş vrea totuşi să verific, poate e menţionat şi pe undeva, prin documente. Dacă e menţionat… dacă aş putea dovedi că străbunicii mele i-a murit un copil – un alt copil, pentru că ştim deja că a mai pierdut o fiică aici în Barrow Storton –, asta ar putea să m-ajute să-mi explic de ce s-a comportat aşa cum s-a comportat.

Dinny nu zice nimic la auzul acestei afirmaţii. Studiază însă fotografia, puţin încruntat.

— Poate, murmură el, după câteva momente.

— Vezi tu, am încercat să aflu de ce membrii familiei Calcott – membrii mai vechi, adică – au fost atât de sâcâiţi de prezenţa voastră, a celor din familia Dinsdale, pe domeniu. Caroline şi Meredith, vreau să zic. Am încercat să aflu de ce au avut atitudinea pe care au avut-o faţă de familia ta, spun, devenind brusc dornică să am sprijinul lui în această cercetare.

— Sâcâiţi? întreabă el calm. Foloseşti un eufemism prea blând.

— Ştiu, îi răspund, scuzându-mă. Schimb subiectul. Ce face Honey?

Vorbim despre sora lui un timp, până când încerc să parchez în Devizes, unde dau peste o mulţime de oameni şi coloane întregi de maşini parcate.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? exclam.

— Nebunia reducerilor, oftează Dinny. Încearcă pe Sheep Street.

Reuşesc în cele din urmă să-mi strecor maşina într-un loc de parcare, lovind-o pe cea de lângă mine când deschid portiera. Gazul de eşapament se ridică în rotocoale şi oraşul zumzăie de voci şi de zgomotul paşilor orientaţi în toate direcţiile. Totul pare prea intens şi simt că liniştea de pe domeniul Storton s-a strecurat cumva în mine. M-a atins pe ascuns şi acum îi simt lipsa, ca şi cum aş fi pierdut ceva vital.

— Vrei să te duc şi înapoi? îi propun.

— Cât timp stai?

— Nu ştiu exact. O oră şi jumătate? Puţin mai mult, poate?

— Bine, mulţumesc. Ne-ntâlnim aici?

— Ce-ar fi să ne-ntâlnim în cafeneaua de pe High Street, cea cu tendă albastră? O să fie mai cald acolo, în cazul în care vreunul dintre noi o să aibă de aşteptat, am sugerat eu.

Dinny acceptă, mă salută făcându-mi un semn cu mâna şi porneşte la drum cu paşii săi mari, pierzându-se printre maşinile aglomerate.

Biblioteca e pe Sheep Street, aşa că nu am mult de mers pe jos. Ventilatorul de deasupra uşii scoate un val înăbuşitor de căldură, iar eu mă opresc imediat ce intru, zbătându-mă să-mi dau jos haina şi fularul în mijlocul acelei călduri sufocante. Înăuntru nu e aproape nimeni, doar câţiva oameni care cercetează cu atenţie cărţile de pe rafturi şi o femeie cu o atitudine severă, care pare ocupată cu ceva şi prin urmare nu-mi acordă nicio atenţie.

Aşezată în faţa unui computer, caut numele celor care au murit în anii 1903, 1904 şi 1905, ca să pornesc de la o bază de date mai cuprinzătoare, şi introduc de asemenea în căutare numele Calcott şi Fitzpatrick şi oraşele Londra şi Wiltshire. Le aleg din aceste rezultate pe cele referitoare la moartea unor copii care nu împliniseră încă doi ani. Coala de hârtie rămâne pe birou, goală, lângă mine. După o oră, mâzgălesc pe ea: „Nu e aici.”

Cercetez cu atenţie ultima listă cu nume de pe monitor, până când ochii îmi alunecă printre pixeli, concentrându-se într-un punct aflat undeva la mijloc. Copilul a murit probabil în America. Acest fapt, alături de toate celelalte lucruri care au făcut-o probabil pe Caroline să-l părăsească pe acel bărbat care se semna C. Ar putea constitui motivele care au determinat venirea ei în Anglia şi cu siguranţă ar fi putut să contribuie la distanţarea şi la răceala ei. Şi atunci oare de ce nu mă pot opri la asta? Ce-o fi acel lucru care mă atrage dintr-un

ungher îndepărtat al minţii mele şi mă îmboldeşte să-l cercetez? Altceva – un alt lucru – pe care îl simt, într-un fel, dar care-mi scapă. Mă întreb câte astfel de lucruri se mai ascund prin mintea mea, aşteptând să fie cercetate. Scot inelul gingival din buzunar şi pipăi fildeşul neted şi imaculat. Înăuntrul clopoţelului, pe limba sa, se află semnul. Imaginea unui leu mic, o ancoră, un *G* gotic şi altceva pe care mă chinui să-l desluşesc. Îl întorc spre lumină, aducându-l cât mai aproape de ochi. E o flacără? Un copac – un copac subţire ca un chiparos? Un ciocan? Străluceşte şi mi-e greu să-mi dau seama. E un cap de ciocan, aflat într-o poziţie verticală, ca şi cum ar fi văzut dintr-o parte, chiar în momentul în care loveşte ceva.

Mă reîntorc la computer şi dau o căutare pentru „gravări americane ale literei G în argint”. Au apărut câteva enciclopedii online şi câteva ghiduri conţinând colecţii de obiecte din argint. Căutând în rezultatele pentru litera G, găsesc imediat semnul de pe clopoţel. Gorham. Atelier fondat în Rhode Island, în 1831. Un celebru argintar, care a făcut numeroase seturi de ceai pentru Casa Albă şi cupe Davis pentru concursurile de tenis, dar care producea în principal linguriţe de ceai, degetare şi alte articole mici, pentru cadouri. Am descoperit capul vertical al ciocanului în lista marcajelor lui Gorham, fiind făcut în 1902. Măcar atâta lucru am reuşit să dovedesc: indiferent cine e copilul din fotografie, indiferent cine e tatăl lui şi indiferent ce s-a întâmplat cu el, acest inel de fildeş şi argint îi aparţinea. El era acel fiu minunat, căruia îi fusese oferit. Nu Clifford, nu vreun alt copil pe care Caroline l-ar fi pierdut odată ce a venit în Anglia. Îl strâng în mână şi simt cum pielea încălzeşte metalul, iar mişcarea înceată a limbii de clopot din interior e ca o bătaie slabă şi timidă a inimii.

Străbat High Street cu mare greutate, din cauza aglomeraţiei create de cei care au venit la cumpărături. Printre vitrinele magazinelor care strălucesc, pline de reclame colorate, ce promit nişte cumpărături de neratat şi nişte reduceri absurde, muzica şi căldura radiază de peste tot. Oameni cu patru, cinci, şase sacoşe mari, care par să crească direct din extremităţile mâinilor lor, se strecoară cu greutate din magazin în magazin. O iau rapid într-o direcţie, apoi în alta şi, când ajung la cafenea, descopăr că şi aici e plin de lume. Simt un val de iritare, până îl zăresc pe Dinny, care se aşezase deja la o măsuţă aflată în apropierea unei ferestre aburite. Suntem înconjuraţi de un miros puternic şi delicios de cafea. Mă strecor printre mesele aglomerate.

— Bună. Îmi cer scuze, m-aştepţi de mult? îl întreb zâmbind şi punându-mi haina pe scaunul gol, aflat în partea opusă.

— Nu, n-am ajuns de mult. Am avut mare noroc să prind o masă liberă, nişte bătrânei îndrăgostiţi tocmai se ridicau când am intrat eu.

— Mai bei o cafea? Vrei să mănânci ceva?

— Da, mersi, aş mai bea o cafea. Şi-a aşezat mâinile pe tabla

lipicioasă a mesei şi m-a privit dintr-odată într-un mod atât de ciudat, încât l-am fixat şi eu cu privirea, fără să-nţeleg ce se întâmplă exact. Apoi, mi-am dat seama: era una dintre foarte puţinele ocazii în care l-am văzut pe Dinny undeva, înăuntru. Acum stăm la o masă, fără să ne grăbim să ieşim imediat afară şi făcând ceva atât de obişnuit, ca băutul unei cafele într-o cafenea.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă Dinny în timp ce mă aşez.

— Nimic, îi răspund eu. Mă-ntorc imediat.

Cumpăr două cafele cu frişcă şi un croissant cu migdale pentru mine.

— N-ai mâncat nimic azi? mă întreabă Dinny când mă-ntorc la masă.

— Ba da, am mâncat, îi spun, rupând un colţ din croissant şi înmuindu-l în cafea. Dar e Crăciunul, adaug, iar Dinny zâmbeşte şi-mi face cu ochiul, îngăduitor.

Străpungând geamul, lumina soarelui îl înconjoară ca o aură strălucitoare. Este atât de radios, încât abia dacă mai poate fi privit.

— Ai găsit ce căutai?

— Da şi nu. Nu există niciun document care să ateste faptul că acest copil ar fi murit pe partea asta a Atlanticului, aşa că eu presupun că trebuie să fi murit de cealaltă parte a oceanului, aşa cum sugerai şi tu.

— Sau poate… spune Dinny, ridicând din umeri.

— Sau poate ce?

— Poate că n-a murit.

— Păi, şi-atunci, unde e?

— Nu ştiu, tu te ocupi de asta. Eu mă gândeam doar că aşa s-ar putea explica de ce nu există niciun act care să dovedească decesul copilului.

— Da, e adevărat. Dar pe certificatul ei de căsătorie scrie că era necăsătorită. Nu ar fi fost posibil să se treacă aşa ceva, dacă ar fi venit însoţită de copilul unui alt bărbat, îi spun.

Dinny ridică din umeri, descumpănit. Îi dau inelul gingival pentru bebeluşi.

— Am verificat totuşi semnul de-aici. E un…

— Inel gingival? întreabă Dinny.

— Da, se pare că toată lumea ştie ce e, cu excepţia mea. Îmi dau ochii peste cap. E un semn gravat în Statele Unite, în 1902.

— Dar nu ştiai deja că acel copil s-a născut în America? Cu ce te mai ajută asta?

— Păi, dacă nu-nseamnă nimic altceva, cred că dovedeşte măcar faptul că acest copil era al lui Caroline. Când i-am arătat fotografia mamei mele, mi-a spus că s-ar putea ca acel copil să fie nepotul lui Caroline, sau copilul unei prietene de-a ei sau orice altceva. Dar dacă a păstrat acest inel gingival atâta timp, trebuie să fi fost mama lui, nu

crezi?

— Ba da, desigur. Dinny încuviinţează şi îmi înapoiază inelul de fildeş.

Dau pe gât cafeaua fierbinte şi simt cum îmi face sângele să urce în obraji. Dinny îşi aruncă din nou privirea spre strada aglomerată, părând adâncit în gânduri.

— Şi cum e să fiţi doamnele de la conac? Aţi început să vă obişnuiţi? întreabă brusc, privind încă pe fereastră, undeva, în depărtare.

— Destul de greu. Nu cred că vom simţi niciodată că locul acela e al nostru. Nu cu adevărat. Cât despre posibilitatea de a rămâne şi a locui acolo… nu ştiu. Înainte de orice, ne împiedică cheltuielile necesare întreţinerii unui asemenea domeniu.

— Dar ce s-a-ntâmplat cu întreaga avere a familiei Calcott, pe care se zvoneşte că aţi moştenit-o?

— Sunt doar zvonuri, de fapt. Averea familiei s-a micşorat încontinuu după război, după Primul Război, vreau să zic. Meredith li se plângea mereu părinţilor mei că n-o ajută destul la cheltuielile cu întreţinerea acestui loc. De aceea a trebuit să vândă atât de mult pământ, cele mai bune tablouri, argintăria… şi lista poate continua. Au mai rămas totuşi nişte bani, după ce a murit, dar nu o să mai rămână nimic după ce vom plăti toate datoriile cu cheltuielile de înmormântare.

— Dar titlul?

— Ei bine, titlul îi revine lui Clifford, tatăl lui Henry. În timp ce pronunţ numele ăsta, îmi ridic puţin privirea, care se intersectează o clipă cu cea a lui Dinny. Străbunicul meu, pe care îl chema de asemenea Henry, a schimbat actul de moştenire printr-o lege a parlamentului, pentru că nu avea niciun fiu. A hotărât ca baronia să treacă în posesia lui Meredith şi apoi să fie moştenită de urmaşii ei de parte bărbătească. De moştenitorii ei bărbaţi, nu mai ştiu exact cum îi numeau ei.

— Deci de asta şi-a păstrat Meredith numele de Calcott, chiar dacă s-a măritat? Şi atunci de ce şi mama ta poartă numele de Calcott? Şi tu şi Beth vă numiţi tot Calcott?

— Pentru că Meredith i-a obligat pe părinţii mei să facă asta. Săracul tata, n-a avut nicio şansă! Ea spunea mereu că numele ăsta e prea important ca să dispară. Se pare că numele de familie al tatei, Allen, nu avea aceeaşi prestanţă.

— E ciudat că v-a lăsat casa vouă, fetelor, în timp ce titlul nobiliar e al unchiului vostru, deşi ea a fost atât de hotărâtă să păstreze numele şi arborele familiei şi tot restul, spune el, sorbindu-şi cafeaua de pe fundul ceştii.

— Meredith *era* destul de ciudată. Nu putea să schimbe nimic în

privinţa celui care va moşteni titlul, dar putea să facă ce voia cu casa. Poate credea că noi suntem cea mai bună şansă de a duce mai departe numele familiei.

— Şi, după Clifford, cine va fi cel care va moşteni…

— Nimeni. Nu va mai exista niciun titlu. Teoretic, Clifford ar putea merge din nou la tribunal, ca să i-l lase moştenire lui Eddie, dar Beth n-o să fie niciodată de acord cu asta.

— Nu?

— Nu, nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu asta. Nici cu casa. Serios! Ceea ce-mi forţează şi mie mâna destul de mult – ar trebui să locuim amândouă aici, dac-am vrea s-o păstrăm.

Dinny tace câteva secunde. Simt deja cum opoziţia lui Beth şi motivul din spatele acesteia încearcă să prindă contur în spaţiul dintre noi.

— Nu e chiar atât de surprinzător, spune Dinny, în cele din urmă.

— Nu-i aşa? întreb, înclinându-mă în faţă.

Dinny ridică însă din umeri şi se îndepărtează de masă.

— De ce-ai mai venit aici, atunci? Din moment ce ştii că n-o să rămâi…

— Mă gândeam că e bine să vin. Bine pentru Beth. Pentru amândouă, de fapt. Să mă întorc un timp şi…

Gesticulez cu o mână, încercând să-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Să revăd aceste locuri. Ştii ce vreau să zic.

— De ce ar fi bine pentru ea? Mie mi se pare că nu vrea nici măcar să se gândească la aceste locuri, asta ca să nu mai vorbim de revederea lor. La copilăria pe care v-aţi petrecut-o aici, vreau să zic.

— Dinny… Când ai venit atunci s-o vezi, la ce te refereai când i-ai zis că sunt lucruri pe care ar trebui să le ştie? Era vorba de nişte lucruri pe care voiai să i le spui tu?

— Tu chiar ai tras cu urechea, nu-i aşa? spune pe un ton ambiguu.

Încerc să mă prefac că-mi pare rău.

— Despre ce lucruri era vorba, Dinny? Ceva legat de Henry? întreb, forţând nota, în timp ce inima începe să îmi bată tot mai puternic.

Mă priveşte puţin încruntat.

— Cred că-i datorez asta… nu, de fapt nu e vorba că-i datorez ceva. M-am exprimat greşit. Cred că trebuie să ştie anumite lucruri care s-au întâmplat în copilăria noastră. Nu ştiu ce crede acum, dar… unele lucruri s-ar putea să nu fi fost ceea ce păreau a fi, îmi spune discret.

— Care lucruri?

Mă aplec puţin spre el, făcându-l să-mi întâlnească privirea. El ezită şi rămâne tăcut.

— Beth îmi spune mereu că nu putem da timpul înapoi şi că nu ne mai putem întoarce în trecut, îi spun şi-mi ridic privirea spre el, dar aş vrea totuşi să-ţi spun că… că poţi avea încredere în mine, Dinny.

— Să am încredere în tine ca să faci ce? mă întreabă, iar în vocea lui se face simţită o nuanţă de tristeţe.

— Să fac orice. Sunt de partea ta. Indiferent de ceea ce se va întâmpla sau de ceea ce s-a întâmplat, îi spun. Ştiu că nu sunt foarte clară, pentru că nu ştiu cum să mă fac înţeleasă mai bine.

Dinny îşi duce mâna la gură şi îşi ţine ochii închişi câteva clipe. Când îi deschide din nou, sunt şocată să văd lacrimile din ei, lacrimi care nu sunt încă atât de mari încât să-i curgă pe faţă.

— Nu ştii ce vorbeşti, îmi spune încet.

— Ce vrei să zici?

Tace din nou, pierdut în gânduri.

— Ai terminat tot ce aveai de făcut prin oraş? mă întreabă, pregătindu-se de plecare.

Când mi-am verificat telefonul, am descoperit că aveam trei apeluri pierdute de la Annabel, colega mea de apartament. Numele ei pare să vină dintr-un alt timp, dintr-o altă lume. Mă întreb dusă pe gânduri dacă o fi vreo problemă cu chiria sau cu caloriferul din camera mea, care picură încontinuu, pătând covorul. Dar aceste probleme par atât de irelevante, atât de îndepărtate! Şi apoi îmi dau seama: aceste lucruri nu mai fac parte din viaţa mea. Ele făceau parte din viaţa pe care am trăit-o şi pe care, de la un punct încolo, chiar fără să realizez asta, am încetat s-o mai trăiesc. Şi nu-mi trebuie mult ca să-mi dau seama încotro duc toate astea. Urc în camera mea ca să citesc nişte scrisori şi să mă gândesc. Ascult liniştea, care are un anumit răsunet în urma zgomotului oraşului. Se aude croncănitul ciorilor de afară. Niciun tril melodios al vreunei păsări cântătoare, care să farmece urechea, nici clopotele vreunei biserici, nici râsul unor copii. Doar liniştea profundă, care în primele zile mă supăra atât de tare. Am lăsat-o să coboare din nou în mine. Cât de uimitor e faptul că aş putea să mă simt cândva, aici, ca acasă!

Marţi mă urc în maşină şi o iau spre West Hatch, mijindu-mi ochii în lumina soarelui inert. Satul nu e mare. Mă învârt în jurul lui de vreo două ori, până descopăr ceea ce caut. În faţa unei mici case din cărămidă, construită în stilul anilor ’60, se află o rulotă veche, care ocupă întreaga stradă. Era nouă cândva şi avea o culoare crem, brăzdată de o dungă lată, de culoarea cafelei, atât pe o parte, cât şi pe cealaltă. Acum e verde pentru că e năpădită de buruieni şi îi lipsesc cauciucurile. O recunosc, însă, dintr-o privire. Intrasem cândva în ea, mă aşezasem pe o banchetă căptuşită, moale şi lipicioasă şi băusem cu o poftă limonada de casă care îmi fusese oferită. Sunt aproape şocată când văd cum arată acum. Semăna cu casa lui Mickey Mouse. O văd cu ochii minţii pe Mo, aşa cum era, rotunjoară şi puţin crispată,

sprijinindu-se de tocul uşii şi ştergându-şi mâinile cu o bucată de pânză albastră în timp ce eu, Dinny şi Beth plecam, întorcându-i spatele. Îl văd şi pe Mickey, cu mustaţa lui spectaculoasă, într-o salopetă care era întotdeauna pătată cu ulei de motor, cu încreţiturile mâinilor lui veşnic pline de o murdărie neagră.

La intrare, simt o anumită nelinişte. Nu sunt speriată, ci, mai degrabă, nerăbdătoare. Soneria scoate un ding, dong lin, electronic. Nu aş fi crezut niciodată că Mo ar putea să răspundă la o astfel de sonerie, dar chiar ea răspunde. Pare mai mică, mai bătrână şi puţin ramolită, dar o recunosc imediat. Are mai multe riduri pe faţă şi părul său a căpătat o culoare intensă şi ireală de castană, dar ochii sunt la fel de ageri. Mă priveşte fix, măsurându-mă din cap până-n picioare, ceea ce mă face să mă bucur că nu trebuie să-ncerc să-i vând nimic.

— Da?

— Bună ziua, am venit s-o văd pe Honey. Şi pe copil. Sunt Erica. Erica Calcott. Zâmbesc, urmărind-o în timp ce îmi recunoaşte numele şi îmi cercetează faţa, căutând acele trăsături pe care le cunoştea.

— Erica! Pentru numele lui Dumnezeu, nu te-aş fi recunoscut niciodată! Pari atât de schimbată!

— Păi, douăzeci şi trei de ani chiar pot să-i facă asta unei fete. Zâmbesc.

— Hai, intră, intră, suntem cu toţii în sufragerie!

Mă conduce înăuntru, îmi indică o uşă în stânga şi brusc încep să am emoţii în privinţa contactului cu ceilalţi. Mă întreb cine sunt *ceilalţi* din sufragerie.

— Mulţumesc, spun, zăbovind pe hol, cu mâinile lipicioase pe folia de plastic în care este împachetat buchetul.

— Intră, intră! mă îndeamnă, iar eu n-am de ales. Am înţeles că mai aveai puţin şi-o cunoşteai pe micuţa Haydee în drum spre spital!

— Aproape! zic eu.

Mă trezesc că sunt singura persoană care stă în picioare într-o cameră în care toţi ceilalţi sunt aşezaţi. E îngrozitor de cald. Priveliştea de pe fereastră se ondulează încet în căldura care dogoreşte din radiator şi simt cum faţa mi se îmbujorează. Mă uit în jur şi încep să zâmbesc ca o idioată. Dinny ridică privirea de pe un capăt al canapelei şi când mă vede începe şi el să zâmbească.

Honey se afla lângă el, având un pătuţ de copil gol lângă ea şi un mic pacheţel în braţe. Mai e acolo o tânără fată pe care nu o recunosc, cu părul de un roz foarte strident şi cu un cercel în buză. Mo mi-o prezintă, spunându-mi că e Lydia, o prietenă de-a lui Honey. Mai văd de asemenea un om mai în vârstă, slab şi micuţ, despre care aflu că e partenerul de viaţă al lui Mo, Keith. Nu am unde să mă aşez, aşa că fac câţiva paşi, stângace, prin camera mică, în timp ce Honey încearcă

să se ridice şi să stea cât mai dreaptă.

— O, nu, nu te ridica! îi spun oferindu-i florile şi ciocolata, pe care le pun apoi pe masă, în mijlocul unei mulţimi de căni murdare de cafea şi lângă un platou cu biscuiţi pentru ceai.

— Nici nu-ncercam. Voiam doar să ţi-o dau ţie, spune Honey, ridicându-şi ochii fardaţi spre mine şi întinzându-mi cu multă atenţie copilul.

— O, nu, nu! Îţi stă aşa bine cu el!

— De ce ţi-e frică? Ia-o! insistă Honey, zâmbind pe sub mustaţă. Cum ai reuşit să ne găseşti?

— Am mers mai întâi în tabără şi acolo m-am întâlnit cu Patrick. El mi-a spus că eşti acasă.

Îl privesc pe Dinny fără să mă pot abţine. Mă urmăreşte într-un anumit mod, dar nu reuşesc să-mi dau seama exact ce intenţii are. Îmi las geanta jos şi o iau pe Haydee din braţele mamei sale. O faţă mică şi roz, încă încruntată şi furioasă, dedesubtul unei coame de păr negru mai fin decât pânza de păianjen. Nu se mişcă deloc, în timp ce mă aşez pe marginea canapelei, nici atunci când o sărut pe frunte şi simt acel miros de copil, de piele nou-născută şi de salivă cu aromă de lapte. Devin brusc curioasă să ştiu cum m-aş simţi dacă acest copil ar fi al meu. Să ajungi să pătrunzi acele secrete, acea putere din privirea lui Beth atunci când îşi priveşte fiul, modul în care o împlineşte şi îi dă putere, prin simplu fapt că se află lângă ea, în aceeaşi încăpere. Aceste mici creaturi au atâta putere asupra noastră! Simt cum în mine se naşte o nevoie pe care nu o mai cunoscusem până atunci.

— E *mititică,* spun, dintr-o suflare, iar Honey îşi dă ochii peste cap.

— Ştiu. Atâtea greutăţi şi o grămadă de celulită pentru o pitică de doar trei kilograme! spune, fără să-şi poată ascunde însă mulţumirea şi mândria.

Odată ce iniţierea s-a încheiat, atmosfera din cameră s-a mai destins.

— E foarte frumoasă, Honey. Bravo! Plânge des?

— Nu. Nu până acum, cel puţin. A fost destul de liniştită.

Honey se îndreaptă spre mine, neputând să stea prea mult timp despărţită de copilul ei, chiar dacă acesta se află la doi paşi de ea. Privind în sus, de aproape, îi văd cercurile negre de sub ochi şi pielea atât de străvezie, încât i se văd venele albăstrui care-i şerpuiesc de-a lungul tâmplelor. Pare obosită, dar, în acelaşi timp, încântată.

— O să-nceapă el să plângă, nu-ţi face griji, spune Mo mâhnită, iar Honey îi aruncă o privire puţin răzvrătită.

— O să mai fac nişte cafea, spune Keith, ridicându-se de pe scaun şi adunând ceşti le goale pe o tavă. Vrei şi tu una, Erica?

— Da, mulţumesc!

Mă simt cercetată de privirile lor şi îmi întorc capul spre dreapta.

Dinny continuă şi el să mă privească, cu aceiaşi ochi întunecaţi ai lui, negri ca smoala. Nici măcar nu clipeşte. Îi susţin privirea timp de câteva clipe, iar el se uită în altă parte, ridicându-se brusc. Mă întreb dintr-odată dacă nu cumva îl deranjează c-am apărut pe nepusă masă în mijlocul familiei lui.

— Trebuie să plec, spune el.

— Ce? De ce? întreabă Honey.

— Pentru că… am nişte lucruri de făcut.

Se apleacă, îşi sărută sora pe creştet, apoi ezită puţin şi se întoarce spre mine.

— Am putea să ieşim cu toţii în oraş mâine-seară, dacă tu şi Beth vreţi să veniţi, îmi propune.

— Mulţumim de invitaţie. Da… o s-o întreb şi pe Beth.

— Să ciocniţi un pahar şi pentru mine, mormăie Honey. E ajunul Anului Nou, iar eu o să fiu acasă şi în pat înainte de ora nouă.

— În curând o să te obişnuieşti să lipseşti de la tot felul de ocazii, îi spune Mo plină de viaţă, dar pe faţa lui Honey se citeşte exasperarea.

— O să mă-ntorc mai târziu. Pa, mamă! zâmbeşte Dinny, mângâind-o pe faţă înainte de-a ieşi.

— Deci, ce i-ai făcut? mă-ntreabă Honey zâmbind, dar rămânând încă destul de prudentă.

— Ce vrei să spui? o întreb la rândul meu, mirată.

— A tresărit ca un iepuraş când ai intrat, răspunde, dar apoi îşi întoarce din nou privirea spre Haydee, iar eu i-o dau înapoi.

Keith se întoarce cu tava plină cu ceşti aburinde, în timp ce luminiţele din bradul de Crăciun din colţ pâlpâie, aprinzându-se şi stingându-se încontinuu. Încet, apoi mai repede, apoi încet din nou. Mo îmi pune câteva întrebări despre casă, despre Meredith, despre Beth şi despre Eddie.

— Nathan mi-a spus că tânărul Eddie a ieşit pe-afară şi că s-a jucat cu Harry al nostru când a fost pe-aici, îmi spune.

— Da, s-au înţeles de minune. Eddie e un copil atât de bun! Nu judecă niciodată pe nimeni, spun.

— Mda, şi Beth a fost întotdeauna o fată la fel de bună. Nici nu e de mirare, încuviinţează Mo.

Suflă în ceai, buza de sus încreţindu-se exact ca cea a bunicului Flag. Mă şochează această asemănare, acest semn al lungii perioade de timp care a trecut. Mo a îmbătrânit.

— Da. E… o mamă minunată, spun.

— Doamne, Erica! Mă simt atât de bătrână când vă văd pe toate ajunse la maturitate. Şi Beth la fel… să aibă propriul ei copil, nici mai mult, nici mai puţin! suspină Mo.

— Da, în definitiv, acum eşti bunică. Zâmbesc.

— Da. Nu pot să zic că eram chiar pregătiţi, dar acum sunt într-

adevăr bunică, spune ea fixând-o pe Honey cu o privire ambiguă.

— Termină, mamă, am discutat deja de sute de ori despre asta! spune Honey exasperată. Mo face un semn de împăcare cu mâna, apoi şi-o trece plictisită peste ochi.

— Doamne, nu-i aşa c-am tot discutat? bombăne ea. Mai apoi, însă, zâmbeşte.

Rămânem tăcuţi câteva secunde, în timp ce Haydee murmură ceva în somn.

— Mo, voiam să te-ntreb ceva, dacă nu te superi.

— Poţi să mă-ntrebi tot ce vrei, spune, dar îşi frământă mâinile în poală, ca şi cum s-ar pregăti sufleteşte, iar în jurul ochilor ei se simte o anumită încordare.

— Păi, mă-ntrebam dac-ai vrea să-mi spui de ce i se zicea bunicului Flag{8}? Ştiu că mi-a povestit cineva odată, când eram mici, dar nu reuşesc să-mi amintesc cu exactitate.

Auzind întrebarea, a început să se mai destindă şi să nu-şi mai frământe mâinile.

— E, răspunsul e destul de simplu. Numele lui adevărat era Peter, desigur, dar se spunea, aşa cum am aflat şi eu, că era un copil orfan. Ştiai acest lucru? Bunicii lui Mickey l-au găsit într-o zi în pădure, într-o zonă mlăştinoasă cu stânjenei – florile alea galbene, le-ai văzut vreodată? Cam asta îmi amintesc eu. Fusese, fără îndoială, abandonat de vreo fată care intrase în bucluc – Honey i-a aruncat o privire încruntată când a auzit asta –, aşa că l-au luat şi l-au crescut ca şi cum ar fi fost al lor şi i-au pus numele de Peter. Dar bunica lui Mickey îi spunea mult mai des „copilul meu din stânjenei” sau cam aşa ceva şi aşa i-a rămas numele.

— Da, mi-aduc aminte, într-un câmp de stânjenei… spun eu şi-mi vine în cap tot ce îmi fusese povestit despre asta, într-o variantă care nu conţinea totuşi acest detaliu. Cuprinsă de un fior, îmi dau seama că lucrurile n-au avut cum să se întâmple exact aşa.

— Ştii când s-au întâmplat aceste lucruri? În ce an?

— A, nu! Îmi pare rău. Trebuie să fi fost în primii ani de după 1900. Nu-mi amintesc însă nimic mai precis de-atât. Săracul copilaş! Poţi să-ţi închipui ce inimă ar avea cineva să facă una ca asta, să abandoneze un copil afară, pe câmp? Fără să ştie dacă-l va găsi cineva sau dacă nu cumva va rămâne acolo şi va suferi până la moarte. Groaznic lucru!

Mo ia o gură de ceai.

— Oricum, presupun că dacă aveai un copil din flori în vremurile alea, nu se mai atingea nimeni de tine. N-ai mai fi găsit niciun loc de muncă, nici nu te-ai mai fi căsătorit, nici nimic altceva. Face un semn dispreţuitor din cap. Ticăloşii!

— Ştii unde l-au găsit? În ce loc din ţară, vreau să zic.

— Da, sigur, aici, la Barrow Storton. Era copilul cuiva de prin

împrejurimi, dar nu se ştie cine.

Când aud asta, sunt pe punctul de a le povesti ce cred eu că s-a-ntâmplat, dar până la urmă renunţ. Totul pare dintr-odată prea mare, prea incredibil, prea deranjant. Mi se pare o idee nebunească şi-n plus mi-aduc aminte de lucrurile pe care mi le-a spus Dinny ieri, la cafenea.

— De ce vrei să ştii? mă-ntreabă Mo.

— Eram doar curioasă. Ştiţi, de când m-am întors, am făcut nişte cercetări în legătură cu istoricul familiei Calcott. Mi-am adus aminte de multe lucruri şi unele mi-au trezit curiozitatea, îi răspund, ridicând din umeri.

Mo încuviinţează.

— Mereu se-ntâmplă la fel. Aşteptăm până când oamenii care ne-ar putea răspunde la întrebări mor şi dispar şi-abia apoi ne dăm seama c-am fi avut nişte întrebări pe care am fi vrut să li le adresăm, spune ea, oarecum tristă.

— Da, oricum, eu nu sunt atât de sigură că Meredith mi-ar fi răspuns la vreo întrebare, spun, puţin tensionată. N-am fost niciodată preferata ei.

— Dacă te interesează istoria casei, ar trebui să mergi să vorbeşti cu bătrânul George Hathaway, la Corner Cottage, îmi spune Keith, sprijinindu-şi coatele pe genunchii osoşi.

— Cine-i George Hathaway? întreb.

— E un bătrânel foarte agreabil. A lucrat în service-ul auto de pe drumul spre Devizes. Acum s-a pensionat, desigur. Mama lui, însă, a lucrat ca servitoare în casa cea mare, atunci, demult.

— Cât de demult? întreb eu nerăbdătoare.

— O, chiar atunci, demult! spune Keith, arătând cu mâna noduroasă peste umăr. Ştii, pe vremea aia, intrai servitor de la o vârstă foarte timpurie. Cred că era copilă când a început să lucreze. Cam înainte de Primul Război Mondial.

Respir adânc şi simt nişte furnicături de nerăbdare în palme.

— Ştii unde e Corner Cottage? Cum ieşi din sat, spre Pewsey, acolo unde drumul face brusc la stânga. E căsuţa aia cu acoperiş de stuf, care are porţi verzi.

— Da, îl ştiu. Mulţumesc. Le zâmbesc şi plec imediat după aceea, în timp ce Honey începe să moţăie pe canapea, iar Mo îi ia copilul şi-l pune în cărucior.

— O să mai treci pe la noi, nu-i aşa? Adu-o şi pe Beth, ne-ar face plăcere să vă vedem pe amândouă, spune Mo, iar eu încuviinţez în timp ce, din cauza frigului de-afară, nasul începe să-mi degere.

Merg direct spre Corner Cottage, o casă aflată la marginea localităţii Barrow Storton, de una singură. Zidurile, care fuseseră odată albe, acum sunt cenuşii şi pătate. Tencuiala e crăpată din loc în loc, iar acoperişul de stuf s-a înnegrit şi s-a lăsat. Poarta e închisă, dar reuşesc

să intru în curtea năpădită de buruieni. Bat tare, de trei ori. Ciocanul greu de metal cu care bat e atât de rece, încât îmi arde degetele.

— Da, drăguţă? Un bătrân mic de statură şi vioi îmi zâmbeşte, dar ţine încă lanţul la uşă.

— Bună ziua. Îmi cer scuze că vă deranjez… Sunteţi domnul George Hathaway? întreb, făcându-mi repede ordine în gânduri.

— Eu sunt, drăguţă. Pot să te-ajut cu ceva?

— Numele meu este Erica Calcott şi mă-ntrebam dacă…

— *Calcott,* ai zis? De la conac? mă-ntrerupe George.

— Da, de la conac. Voiam doar să…

— Stai o secundă!

Uşa mi se închide în faţă şi se deschide a doua oară, de data asta, însă, fără lanţ.

— Nu m-am aşteptat niciodată, în toţi aceşti ani care au trecut, ca un Calcott să-mi bată la uşă. Ce întorsătură ciudată au luat lucrurile! Hai intră, intră, nu mai sta pe scări!

— Mulţumesc.

Intru. Casa este curată, ordonată, călduroasă. O surpriză foarte plăcută, ţinând cont de exterior.

— Hai, intră, o să pun ibricul pe foc şi apoi o să-mi spui ce te-aduce aici!

George o ia repede înainte, pe un coridor strâmt.

— Vrei cafea?

Bucătăria e mică şi plină de obiecte. Obişnuitele lucruri inutile: cutii de biscuiţi, linguriţe, site ruginite şi coji de ceapă şi altele. Lucruri care vorbesc de absenţa unei femei în casă. Pe masă, nişte piese dintr-un motor, negre şi pline de ulei. Pe frigider, un set de chei. George se mişcă cu o viteză şi cu o îndemânare care îi dezmint vârsta. Nişte cârlionţi foarte îngrijiţi, de păr alb, în jurul unei feţe slabe, cu nişte ochi de un verde pal uimitor, având culoarea unui lemn plutitor.

— Ai avut noroc că m-ai găsit acasă, fiindcă abia aseară m-am întors. Am fost în Yeovil de Crăciun, la fiica mea. Îmi pare bine că i-am văzut, şi pe ea, şi pe nepoţi, dar şi mai bine-mi pare că m-am întors acasă, nu-i aşa, Jim?

Vorbeşte cu o corcitură mică, grasă, cu părul sârmos, care vine spre mine dând din coadă, ca să-mi adulmece picioarele. Se simte acel miros înţepător al câinilor bătrâni de pretutindeni, dar îl scarpin totuşi în spatele urechilor. Sub unghii mi se adună un fel de grăsime urât mirositoare.

— Poftim! Dar aşază-te, drăguţă!

Îmi dă o cană cu nescafe, iar eu o cuprind cu ambele mâini, plină de recunoştinţă şi apoi mă aşez pe un scaun, la o masă cu tăblia emailată.

— Te-ai mutat în casa cea mare acum, nu-i aşa?

— Nu, nu chiar. Am venit aici de Crăciun împreună cu sora mea,

dar nu cred c-o să rămânem să locuim acolo, i-am explicat.

George se întunecă dintr-odată.

— Dar e mare păcat! Sper că n-aveţi de gând s-o vindeţi! Ar fi păcat ca acel loc să nu mai aparţină familiei voastre, din moment ce-aţi locuit în ea atâta amar de vreme.

— Ştiu, ştiu că-i păcat, numai că bunica a fost destul de categorică în privinţa hotărârilor pe care le-a lăsat prin testament şi… cred c-o să ne fie destul de greu să le respectăm întru totul.

— A, păi atunci nu mai zic nimic. Nu e treaba mea! Familiile sunt familii şi toate au micile lor probleme, numai Dumnezeu le ştie, chiar şi familiile mari.

— În special familiile mari, zâmbesc eu.

— Mama a lucrat pentru familia voastră, îmi spune George, cu o anumită mândrie în voce.

— Ştiu. De-asta am şi venit să vă văd, de fapt. Cei din familia Dinsdale mi-au vorbit de dumneavoastră.

— Mo Dinsdale?

— Da, chiar ea.

— O doamnă foarte drăguţă, Mo. Isteaţă foc! În mod normal, bărbaţii erau cei care aduceau maşina când avea nevoie de vreo reparaţie – eu m-am ocupat de service-ul auto aflat pe şoseaua spre Devizes. Dar când rulota lor cea mare avea nevoie de vreo reparaţie, întotdeauna Mo era cea care venea cu ea şi mă supraveghea ca un vultur! Nu era nevoie, fiindcă n-aş fi îndrăznit s-o înşel. Era foarte drăguţă! chicoteşte George.

— Mă-ntrebam dacă mama dumneavoastră obişnuia să vorbească vreodată despre perioada cât a lucrat la conac, am întrebat, sorbind din cafeaua fierbinte.

— Dacă a vorbit vreodată despre asta? Păi *numai* despre asta vorbea, draga mea! Cel puţin cât am fost eu copil.

— A lucrat mult timp acolo? Ştiţi cam când a intrat în serviciu?

Sunt nerăbdătoare să aflu, aşa că mă aplec spre George. Sub masă, gras şi călduţ, Jim stă pe piciorul meu. George îmi zâmbeşte ştrengăreşte.

— Perioada aia în care a lucrat acolo a fost cauza tuturor bârfelor! spune el. A fost concediată, înţelegi? După doar opt sau nouă luni de când începuse să lucreze. În familia noastră, asta era considerată o mare ruşine.

— Of!

Nu pot să-mi ascund dezamăgirea, fiindcă mă-ndoiesc c-ar fi putut să afle prea multe într-o perioadă atât de scurtă.

— Ştiţi de ce? Ştiţi ce s-a-ntâmplat?

— Lady Calcott a acuzat-o că fură. Mama a susţinut sus şi tare că nu-i adevărat, dar până la urmă aşa a rămas. Oamenii n-aveau nevoie

de dovezi pe vremea aia. Şi-a strâns lucrurile şi a plecat fără referinţe, fără nimic. Mare noroc că măcelarul din sat, tatăl meu, s-a îndrăgostit de ea de când a văzut-o prima oară. S-a măritat cu el la scurt timp după aceea, aşa că n-a fost nevoită să trăiască în sărăcie.

— De care lady Calcott e vorba? Nu ştiţi cam în ce an a lucrat mama dumneavoastră acolo?

— De lady Caroline. S-a-ntâmplat cam prin 1905, din ce-mi amintesc eu că-mi mai povestea mama.

George îşi frământă bărbia, căzut pe gânduri.

— Atunci trebuie să fi fost, conchide el, fiindcă în toamna anului 1905 s-a căsătorit cu tata.

— Caroline era străbunica mea. Vreţi să vedeţi o fotografie a ei? îl întreb, zâmbind. O am la mine-n geantă. Un portret din New York.

George a făcut ochii mari de încântare.

— Ei, da, e de necrezut! Arată aproape la fel cum mi-o aminteam. E bine de ştiut că celulele alea cenuşii şi bătrâne n-au dispărut încă cu totul.

— O cunoşteaţi? îl întreb, surprinsă.

— E mult spus c-o *cunoşteam* – cei din clasa ei nu veneau să bea un ceai cu cei de teapa noastră. Dar, când eram copil, obişnuiam s-o mai zărim din când în când. Mai venea la biserică de sărbători. Şi a mai fost marea petrecere dată în cinstea încoronării, din ’53. Au deschis grădinile conacului, au arborat nişte steaguri şi alte lucruri de felul ăsta. Cred că e singura ocazie pe care mi-o amintesc în care au organizat ceva pentru comunitate. Tot satul a venit să caşte gura, fiindcă, chiar dacă erau bogaţi – şi sper c-o să mă iertaţi că spun asta domnişoară – cei din familia Calcott au fost întotdeauna mai zgârciţi decât ultimul calic. Niciunul dintre noi nu mai fusese invitat la ei, cu nicio altă ocazie.

— Vă rog, spuneţi-mi Erica. Deci, v-a mai spus mama dumneavoastră şi altceva despre perioada în care a lucrat pentru Caroline? De exemplu, de ce a fost acuzată de furt, din moment ce ea susţinea că e nevinovată?

Auzind această întrebare, George a părut puţin ruşinat.

— E o istorie destul de ciudată. Mama a fost întotdeauna foarte cinstită şi foarte onestă, dar multora le-a fost greu să creadă ce povestea, aşa că, după o perioadă destul de lungă, a încetat să mai vorbească despre asta. Dar îmi amintesc, încă de când eram copil, că a recunoscut că ştia un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l ştie. Că aflase un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l afle.

— Şi despre ce era vorba? Aerul îmi umple pieptul şi îmi este tot mai greu să respir.

— Dacă-mi dai voie, o să-ţi spun, mă dojeneşte George cu un zâmbet. Era vorba de un *bebeluş* care a dispărut din casă. Nu ştia al cui

era copilul – apăruse pur şi simplu într-o zi, lucru care i-a făcut pe oameni să se îndoiască de spusele ei. La urma urmei, copiii nu apar din senin, am dreptate? O femeie trebuie să-l fi purtat în pântece şi să-i fi dat naştere. Dar ea a jurat că fusese un copil în casă şi că dispăruse aproape imediat, la fel de repede cum apăruse. Şi, cam în aceeaşi perioadă, un copil a fost găsit în pădure şi spoitorii – familia lui Mo – au colindat întreg satul, întrebând al cui e. Cum nimeni nu l-a recunoscut, l-au crescut ei. Dar mama n-a putut să lase lucrurile aşa şi se jura cu toată convingerea, în faţa oricui voia s-o asculte, că acel copil stătuse o zi la conac şi că lady Calcott îl luase de-acolo şi-l abandonase pe câmp. Aşa că e firesc ca lady Calcott să fi vrut s-o dea afară. A acuzat-o c-a furat ceva şi aşa au rămas lucrurile. A fost dată afară atât de repede, încât abia a avut timp să-şi tragă haina pe ea. Poţi să interpretezi lucrurile cum vrei. Unii oameni din sat au spus că mama a inventat toată povestea cu copilul ca să se răzbune, mă-nţelegi? Ca să se răzbune pe cei din familia Calcott, care au lăsat-o fără un loc de muncă. Şi s-ar putea să fie ceva adevăr în asta. Mama era o copilă când s-au întâmplat lucrurile astea. Nu avea mai mult de cincisprezece ani. Poate era încă prea tânără pentru o asemenea poziţie, care presupunea o mare responsabilitate. Dar eu nu pot să cred c-ar fi minţit şi-ar fi inventat una ca asta. Sau c-ar fi furat. Bătrâna mea mamă era o femeie foarte cinstită.

George se opreşte, se gândeşte din nou la trecut, iar eu îmi dau seama că mi s-a tăiat răsuflarea. Inima îmi bate dureros de puternic şi, din cauza asta, mâinile încep să-mi tremure puţin. Îi arăt imaginea înceţoşată a copilului din fotografia făcută la New York.

— Ăsta e copilul. Ăsta e copilul care a apărut la conac, cel pe care Caroline l-a lăsat în pădure. Mama dumneavoastră nu minţea, îi spun.

George mă priveşte cu ochii mari, iar eu simt acea uşurare binecuvântată a ducerii la bun sfârşit a unui lucru, a rezolvării unui puzzle, oricât de îndepărtat în timp ar fi fost de mine.

Îi spun ce ştiu, ce am reuşit să aflu bazându-mă pe scrisorile ei, pe această fotografie, pe inelul gingival şi pe faţa de pernă. Şi pe vechea duşmănie pentru cei din familia Dinsdale. Vorbesc atât de mult, încât gura mi se usucă şi trebuie să beau nişte cafea rece ca să mi-o umezesc din nou. Apoi, după ce termin ce am de spus, mă simt epuizată dar totuşi încântată. E ca şi cum aş fi găsit un lucru preţios pe care credeam că l-am pierdut. Ca şi cum un gol imens din trecutul meu s-ar fi umplut. Din trecutul nostru, de fapt: al meu, al lui Beth, al lui Dinny. E vărul meu. Nu mai e vorba acum de două familii care se războiesc, ci de una singură. George reuşeşte să mai spună şi el ceva, în cele din urmă.

— Nu-mi vine să cred! O dovadă, după atâţia ani! Cred că mama – dacă te-ar putea auzi de-acolo, de unde e – ar sări în sus de bucurie,

drăguţă! Şi eşti sigură în legătură cu toate astea, nu-i aşa?

— Da, sunt sigură! Probabil că n-aş putea să folosesc dovezile astea într-o sală de judecată, dar sunt foarte sigură de ele. A adus copilul cu ea din America şi l-a ţinut ascuns până când s-a căsătorit cu domnul Calcott. Dar apoi, într-un fel sau altul, copilul a apărut aici, la conac, iar ea s-a văzut nevoită să scape de el. Despre acest episod ştiu foarte puţine lucruri – unde a stat copilul între timp şi, dacă ea a fost căsătorită înainte şi a avut un copil, atunci de ce să-l fi ţinut ascuns? Oricum ar fi, e o coincidenţă mult prea mare. Copilul care a dispărut şi copilul care a fost găsit *trebuie* să fie unul şi acelaşi!

— E păcat că nu mai sunt prin preajmă toţi oamenii ăia care au făcut-o pe mama mincinoasă, ca să afle cum au stat de fapt lucrurile.

— Cum o chema pe mama dumneavoastră? îl întreb, într-o doară.

— Cassandra. Evans, cum ar fi strigat-o pe-atunci. Stai puţin, să-ţi arăt o fotografie a ei!

George se-ndreaptă spre bufetul din bucătărie, deschide un sertar şi scotoceşte prin el. Îmi dă o fotografie a Cassandrei Evans în ziua nunţii ei. Cassandra Hathaway, cum se va numi apoi. O femeie mică şi delicată, cu o anumită strălucire în ochi şi un zâmbet larg. O piele netedă şi un păr negru, buclat, în care e prinsă o coroniţă de flori. Poartă o rochie simplă, care seamănă cu o cămaşă de noapte, cu guler brodat şi o aplicaţie de dantelă pe corsaj. Această fată l-a văzut pe bunicul Flag când mai era încă „fiul minunat” al lui Caroline. Poate că ea ştia care era acel lucru pe care Caroline ar fi vrut atât de mult să i-l spună mătuşii ei B. Îi privesc cu atenţie picăţelele negre şi granulate din ochi, încercând să descopăr acolo secretul.

Plec de la Corner Cottage un pic mai târziu, promiţând c-o să mă-ntorc şi-o să-i mai fac nişte vizite.

— O nouă înţelegere cordială între familia Calcott şi familia Hathaway! spune George încântat, în timp ce mă conduce la uşă.

Nu m-am simţit în stare să-i spun că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată, nici în sat, nici la conac. E ciudată senzaţia pe care mi-o dă acest gând, deşi, mai bine de douăzeci de ani, am trăit chiar liniştită în altă parte. Simt că mă paşte o tristeţe copleşitoare, e ca o prăpastie adâncă în care aş putea să cad, fără să mai pot ieşi vreodată. Exact aşa cum credea Beth că o să mi se întâmple la lac. Şi totuşi, nici măcar nu mi-am despachetat toate lucrurile, la conac. Hainele sunt încă în valiză. Sunt într-o dezordine totală, ca mine. Am părăsit brusc drumul pe care ar fi trebuit să-l urmez şi acum orbecăi, neştiind exact în ce direcţie s-o iau.

În timp ce conduc înapoi spre conac, mă gândesc la moştenirea din sânge. La acele mici urme, la acele mici tendinţe pe care toţi strămoşii noştri le-au lăsat în noi. La înclinaţia mea de a o face pe bufonul în

situaţii dificile, la talentul mamei la desen, la farmecul şi graţia lui Beth, la sinceritatea lui Dinny şi la ochii lui ageri. O mulţime de mici înclinaţii care se rotesc în miezul fiecăruia dintre noi. Mă gândesc la sângele meu şi al lui Beth. La cel al lui Dinny, la cel al bunicului Flag. Şi la cel al lui Henry, desigur. Henry, ultimul vlăstar al familiei Calcott. Ne-a arătat odată sângele lui Dinny, sus, pe colină. Chiar şi el a fost puţin şocat de asta, cred, măcar pentru o secundă, poate. Şocat şi apoi satisfăcut, desigur. Jubilând. Era în acea vară în care a dispărut, dar era mai devreme, la începutul vacanţei. S-ar putea să fi fost prima oară când s-au văzut în acel an, dar nu sunt sigură.

Mai văzusem bătăi între băieţi, fireşte: la şcoală, în colţul îndepărtat al terenului de joacă, unde o parte a sălii de sport îi ferea de ochii vigilenţi ai supraveghetorului care ne urmărea în pauză. Colţul, aşa i se zicea. Şoptit de la ureche la ureche în timpul orelor: următoarea luptă, următoarea partidă pe viaţă şi pe moarte. „Gary şi Neil la prânz, în colţ.” Hărmălaia mă încânta întotdeauna, deşi bătăile nu durau niciodată mult. Trasul de haine, unul dintre bătăuşi era smotocit, aruncat la pământ. Nişte păr smuls, poate. O tibie învineţită, nişte genunchi juliţi. Apoi, însă, fie supraveghetorul zărea mulţimea, fie vreun băiat începea să ţipe. Învingătorul îşi câştiga dreptul de a scăpa, iar învinsul trebuia să rămână şi să spună că nu s-a-ntâmplat nimic.

În privinţa lui Dinny şi a lui Henry, lucrurile stăteau însă altfel. Urcasem pe colină, ca să testăm nişte modele de aeroplane la care lucraserăm toată dimineaţa, construindu-le din hârtie maro şi din beţişoare de îngheţată. Acum aveam nevoie de un loc bun de lansare, de nişte curenţi de aer cald optimi, aşa ne spusese Dinny. Meredith stârnise vrajbă în sat, ca întotdeauna. Le interzisese fermierilor care aveau proprietăţi în arendă să le dea de lucru nomazilor, ceea ce îi lipsea atât pe fermieri de ajutorul de care aveau nevoie şi pe care ar fi putut să şi-l permită, cât şi pe cei din familia Dinsdale de slujbele de vară pe care s-ar fi aşteptat să le găsească aici. Ăsta era scopul ei, desigur – deşi acum nu mai sunt atât de sigură de asta. Trebuie să fi ştiut că în cele din urmă va trebui să dea înapoi. Cred că a făcut acest lucru doar ca să le reamintească că era acolo şi că-i ura. Au existat tot felul de discuţii acasă şi am tras cu urechea la multe dintre ele. Acelaşi lucru l-a făcut şi Henry, fireşte. Ne-a urmărit până pe colină, purtând acele cuvinte cu el, ca pe nişte arme.

— N-ar trebui să fii la cerşit? Mă gândesc că toată familia ta va trebui să meargă la cerşit în curând, sau la furat, normal, a zis Henry, rânjindu-i dispreţuitor lui Dinny, fără nicio introducere. N-o să aveţi cum să vă cumpăraţi de mâncare. Cel puţin nu dac-o să mai staţi mult prin zonă.

— Taci, Henry! Pleacă de-aici! îi spunea Beth, dar el scotea limba la ea.

— Ba *tu* să taci! Nu poţi să-mi zici tu ce să fac! Şi-o să te spun bunicii că te-ai jucat cu mizerabilii de ţigani.

— Spune-i! De-aia nu mai pot eu! striga Beth. Era extrem de încăpăţânată, la fel de ţeapănă şi de dreaptă ca o coloană.

— Ar trebui să-ţi *pese.* Dacă eşti prietenă cu el, s-ar putea să devii şi tu ţigancă. Miroşi oricum deja ca ei. Şi, în plus, cred că eşti suficient de proastă pentru asta.

Respira greu, din cauză că alergase să ne prindă din urmă pe deal. Ura îi făcuse gâtul să se înroşească. Dinny îl privea cu o furie atât de mare, încât am fost nevoită să îmi lansez avionul de hârtie, de nelinişte şi de disperare.

— Uite! Uite! Uite cât de departe zboară! am ţipat eu, ţopăind în toate părţile. Dar niciunul dintre ei nu s-a uitat.

— Ce-i cu tine? N-ai învăţat încă să vorbeşti? Eşti prost şi tu? Henry îşi bătea joc de Dinny. Dinny îl privea cu atenţie, cu fălcile încleştate, dar nu zicea nimic. Tăcerea sa era o provocare, iar Henry n-a dat înapoi.

— Am văzut-o chiar acum pe maică-ta. Vă căuta cina în lada noastră de gunoi.

Dinny a sărit la el. Atât de repede, încât nu mi-am dat seama că s-a mişcat până când nu s-a izbit de Henry şi au început amândoi să se rostogolească în josul colinei.

— Nu! a ţipat Beth, dar n-am reuşit să-mi dau seama cu care dintre ei vorbea. De teamă, am încremenit. Aici nu mai era vorba doar de o simplă încăierare pe terenul de joacă, nici de o simplă sfâşiere a unor haine. Păreau că vor să se ucidă unul pe altul. Am văzut dinţi încleştaţi, pumni, muşchi tineri încordându-se.

Henry a reuşit apoi o lovitură destul de norocoasă. Avusese într-adevăr un noroc chior, pentru că Dinny îl apucase cu mâinile de faţă, aşa că avea ochii închişi. Henry şi-a mişcat agitat mâinile, dând la întâmplare câteva lovituri şi a nimerit. Pumnul lui i-a zdrobit nasul lui Dinny şi l-a trântit la pământ. Dinny a rămas jos câteva clipe, năucit. Un jet de sânge de un roşu aprins i-a ţâşnit apoi din nas şi a început să i se prelingă pe bărbie. Şi eu, şi Beth am amuţit de groază. Nu ne venea să credem că Henry câştigase şi că Dinny sângera atât de tare. Nu mai văzuserăm niciodată un sânge de culoarea aia. Atât de roşu, atât de rapid. Nu semăna deloc cu petele mate de pe masa măcelarului, pe care le văzuserăm când merseserăm cu mama la cumpărături. Dinny şi-a făcut mâna căuş şi şi-a pus-o sub bărbie, ţinând sângele, ca şi cum ar fi vrut să nu-i lase să curgă. Cred că l-a durut. I-au dat lacrimile, alunecându-i grăbite în jos pe obraji, ajungând să se unească cu sângele. Când şi-a dat seama ce a reuşit să facă, Henry s-a aplecat peste Dinny şi a început să rânjească. Îmi amintesc nările sale albe şi umflate în lumina soarelui, triumfătoare.

Părea atât de trufaş! S-a îndepărtat cu un pas mândru. Dinny îl privea pe Henry, eu îl priveam pe Dinny. Ochii lui scânteiau şi pentru o bună perioadă de timp nici eu, nici Beth n-am îndrăznit să ne apropiem de el.

Ajunul Anului Nou a căzut într-o zi de miercuri şi se simte într-adevăr o atmosferă de miercuri. Nimic din vechile emoţii. Oricum, erau întotdeauna nişte emoţii amestecate cu frică. Pot să recunosc asta acum. Zgomotul şi explozia artificiilor de deasupra Tamisei, mulţimea de oameni din care trebuia să ieşim după aceea. Acum e doar o zi de miercuri, care va avea însă un alt fel de sfârşit, unul ieşit din comun. Beth a spus că va rămâne aici până la începutul anului nou. Eu am implorat-o să facă asta: doar până la Anul Nou. Până mâine. Îmi trece prin minte un singur lucru care i-ar putea prelungi şederea, şi anume dacă ar ieşi învingătoare din cearta ei cu Maxwell. Dacă Eddie s-ar reîntoarce, înainte să înceapă şcoala, atunci s-ar putea să mai rămână. Sunt destul de neliniştită, din cauza unui anumit lucru. Neliniştită din cauza anunţului pe care intenţionez să-l fac în seara asta. Afară e o nebunie. Dau radioul mai tare, ca să nu aud vuietul vântului ce loveşte zidurile casei. Îmi ia o grămadă de timp s-o conving pe Beth să ieşim în oraş – a trebuit s-o mint şi să-i spun că s-ar putea să fie ultima oară când va avea ocazia să-l vadă pe Dinny, înainte să plecăm. Vâjâitul puternic al vântului s-ar putea să fie exact ce mai trebuia pentru ca ea să nu mai vrea să iasă.

— Să-mi prind părul sau să-l las aşa? o întreb când intră în baie, ţinându-mi părul în sus, într-o spirală, ca să-i arăt cum îmi stă şi apoi lăsându-l să cadă şi scuturându-l puţin. Mă priveşte şi îşi înclină capul într-o parte.

— Lasă-l despletit. Doar mergem într-un bar, la urma urmei, spune.

Îmi trec degetele prin păr.

— Mda, o să mă îmbrac în blugi, atunci, îi spun.

Stă în spatele meu şi se apleacă, încercând să-şi pună bărbia pe umărul meu, privindu-şi chipul reflectat în oglindă. Oare-şi dă seama? Oare observă că e mult mai ascuţită la faţă decât mine? Că pielea ei pare prea subţire, prea palidă?

— Ştiu că e ajunul Anului Nou, dar eu chiar… chiar nu mă simt în stare să ies. Nici nu-i *cunoaştem* pe oamenii ăştia, spune, îndepărtându-se din nou.

— Eu încep să-i cunosc. I-ai fi cunoscut şi tu, dac-ai fi ieşit mai mult din casă. Te rog, Beth! Nu poţi să rămâi singură! Nu în seara asta!

— Nu-nţeleg de ce eşti atât de obsedată să-ţi petreci timpul cu el! La ce-ţi foloseşte? Nu-l mai *cunoaştem.* Trăim nişte vieţi atât de diferite! Iar în curând vom pleca de-aici şi probabil că nu-l vom mai vedea niciodată.

Se plimbă încoace şi încolo, prin spatele meu, agitată, nervoasă.

— Nu sunt obsedată, murmur eu, dându-mi cu un fard argintiu pe pleoape şi examinând rezultatul în oglindă.

Îi simt privirea urmărindu-mă.

— E *Dinny,* zic şi ridic din umeri. E *cea mai importantă* persoană din copilăria noastră. Uite! Mă întorc spre ea şi o fac să mă privească. Hai să nu ne mai gândim la nimic din toate astea! Măcar în seara asta, bine? Hai să ieşim, să bem ceva de Anul Nou şi să ne simţim bine! Vrei?

O scutur uşor, cu blândeţe. Ea respiră adânc şi ţine aerul în piept câteva momente.

— Bine! Ai dreptate. Îmi pare rău, cedează ea. Pare uşurată şi zâmbeşte puţin.

— Aşa e mai bine. Acum du-te şi pune-ne nişte whisky. *Mult* whisky!

— Poftim! îmi spune, când intru în bucătărie.

— Asta ar trebui să ne bine-dispună pentru petrecere!

Zâmbesc şi iau paharul pe care mi-l întinde. Ciocnim şi bem. Deşi zâmbetul ei pare puţin forţat, îmi dau seama că se străduieşte să treacă peste toate.

— Cum a rămas cu Maxwell? Se mai întoarce Eddie?

— Ce? Aici? Nu, spune ea. Vreau să vină şi să stea cu mine, acasă, la sfârşitul ultimei săptămâni de vacanţă. Max mi-a spus că vor merge la părinţii lui… Nu ştiu, oftează. Eu sunt întotdeauna cea care trebuie să se lupte ca să fie totul bine organizat.

— Dar l-am văzut totuşi de Crăciun…

Simt cum mă cuprinde dezamăgirea. În condiţiile astea, nimic n-o va ţine aici. Ceva se mişcă înăuntrul meu, se zbate, încearcă să găsească o cale s-o reţină, să tragem cât mai mult de timpul pe care-l petrecem aici. N-am terminat ce aveam de făcut. Nu pot să plec aşa, cu sufletul plin de îndoieli.

— Câteva zile petrecute împreună, într-o vacanţă de patru săptămâni! Nu e deloc corect!

— Câteva zile destul de importante, de altfel, o contrazic, cu o voce destul de ridicată. Am pierdut firul conversaţiei. Ar trebui s-o împing de la spate să lupte cu mai multă hotărâre, să-l aducă pe Eddie înapoi – înapoi aici, la prietenul lui Harry. Beth ia o gură de whisky.

— Ştiu, numai că voiam să… Mi-e aşa de dor de el, Rick! Nu mai am niciun rost atunci când nu-l am lângă mine, când n-am grijă de el, spune, copleşită de tristeţe.

— Sensul tău este să-i fii mamă, fie că e în această cameră, fie că nu. Şi să fii sora mea mai mare. Şi scopul tău, care e mult mai important în clipele de faţă, e să bei whisky cu mine, pentru că n-am

de gând să fiu singura care îşi începe noul an cu o durere de cap!

— Până la fund, atunci! a spus Beth cu gravitate, dând pe gât întregul conţinut al paharului, stropind puţin în jur şi râzând în timp ce nasul începea să i se înroşească.

— Aşa mai merge! râd eu.

Afară e foarte frig. Aerul rece ne străpunge hainele până la piele, mai risipind şi din aburii alcoolului. Ne lăcrimează ochii şi ne crapă buzele. Mergem repede, cu dinţii încleştaţi, cocârjate şi lipsite de orice eleganţă. E senin. Cerul e de culoarea cernelii, iar vântul bate neîntrerupt. Satul e plin de lumini care străpung noaptea singuratică şi, atunci când deschid uşa, căldura şi zgomotul de la Calul Alb răzbat în afară ca un val. Localul e plin ochi. Respirăm respiraţia altora, înotăm prin ea, prin mirosul vesel şi greu al alcoolului şi al trupurilor celor aflaţi înăuntru. Vocile sunt atât de puternice şi atât de apropiate! Sunt sigură că tăcerea care a cuprins inima lui Beth va fi învinsă şi supusă. Încerc să găsesc o cale spre bar, căutându-i în mulţime pe Patrick, pe Dinny sau altă persoană cunoscută. Zăresc părul lui Harry, în separeul din spatele barului. Cumpăr două pahare de whisky şi două ape, îmi înclin puţin capul şi îi zâmbesc lui Beth, făcându-i semn să mă urmeze.

— Salut! strig, în timp ce ne aşezăm la o masă alăturată. Recunosc câteva feţe de la petrecerea dată de solstiţiu, feţe pe care le văzusem cu diverse treburi prin tabără. Denise, Sarah şi Kip. Dinny şi Patrick, fireşte. Patrick mă priveşte, iar Dinny îmi zâmbeşte în timp ce ochii i se măresc de surpriză văzând-o pe Beth. Câteva clipe mai târziu, mă-ntreb dacă nu cumva îi zâmbea lui Beth şi nu mie, dar nu pot fi sigură de asta.

— Sunt doamnele de la conac! Luaţi loc alături de noi, doamnelor! ne pofteşte Patrick, mişcându-şi braţul pe deasupra grupului. Are nişte obraji roz şi nişte ochi strălucitori. Harry mă prinde de braţ şi mă aplec spre el din instinct, îl sărut pe obraji, simţindu-i barba care mă înţeapă. Dinny priveşte mirat. Începe un talmeş-balmeş, o mişcare comună de-a lungul băncii în formă de potcoavă şi în cele din urmă ni se face loc la ambele capete.

— N-am mai fost niciodată aici! strig. Ultima oară când am trecut pe-aici, nu eram destul de mari!

— E mare păcat! Ei bine, acum ăsta e barul vostru, aşa că hai să vă facem cunoştinţă cu el! Noroc! Ciocnim paharele cu Patrick. Lichidul rece sare afară şi ajunge pe dosul mâinii lui Dinny.

— Îmi pare rău, îi spun, iar el ridică din umeri.

— Nicio problemă. Îşi soarbe whisky-ul de pe piele şi se strâmbă. Nu ştiu cum puteţi să beţi otrava asta!

— După al patrulea sau al cincilea pahar, ajungi să te obişnuieşti, îi răspund, jovială. Şi, cum e să fii unchi?

— Încă nu m-am obişnuit! Încă nu-mi vine să cred că are un copil – cu câteva luni în urmă, era ea însăşi un copil, înţelegi? Face un semn din cap, plin de confuzie.

— Încearcă să te bucuri de ea cât e încă mică, îi spune Beth, cuvintele luptând să se ridice deasupra zumzetului puternic. Cresc atât de repede! N-o să-ţi vină să crezi cât de repede! a încercat din nou, puţin mai tare, acum.

— Păi, aş putea să profit de situaţie. Pot să mă joc cu fetiţa şi pe urmă, când începe să miroasă urât sau când începe să ţipe, pot s-o dau înapoi, zâmbeşte Dinny.

— Ca mătuşă, asta e partea care şi mie mi-a plăcut întotdeauna foarte mult, spun, zâmbindu-i lui Beth.

Şi aşa, pur şi simplu, am început să vorbim. Am rămas acolo şi am vorbit ca nişte vecini, ca şi cum am fi fost aproape prieteni, încerc să nu mă gândesc că e aproape un miracol, nu vreau să distrug vraja acestor momente.

— Cum mai merg cercetările în privinţa familiei tale? mă întreabă Dinny puţin mai târziu, când deja nu-mi mai e atât de frig, doar faţa mi-o mai simt puţin îngheţată.

Mă uit la el cu atenţie.

— Vrei să zici cercetările în privinţa istoriei familiei *noastre?* întreb.

— Da? Ce vrei să zici cu asta?

— Păi, din ce-am aflat eu, suntem veri, răspund, zâmbind larg.

Beth mă priveşte încruntată, iar Dinny mă fixează cu privirea aia ironică a lui.

— Rick, ce vorbeşti tu acolo? mă întreabă Beth.

— Destul de îndepărtaţi – pe jumătate veri, veri de gradul trei, sau cam aşa ceva. Pe cuvânt! mă văd nevoită să adaug, fiindcă toată lumea din jur mă priveşte cu neîncredere.

— Atunci, hai s-auzim cum stau lucrurile! propune Patrick, încrucişându-şi mâinile.

— Bine. Caroline a avut un copil înainte să se căsătorească cu lordul Calcott, în 1904, asta ştim cu toţii. Există o fotografie a acestui copil şi ea i-a păstrat toată viaţa inelul gingival.

— E mai mult ca sigur că băiatul ăsta n-a trecut oceanul cu ea, fiindcă atunci Caroline ar fi întâmpinat probleme să se recăsătorească, probleme pe care, în aparenţă, cel puţin, nu le-a avut, intervine Beth.

— Staţi să auziţi şi restul! Mai lipseşte apoi o faţă de pernă, care făcea parte dintr-un vechi set din casă, o faţă de pernă care avea nişte stânjenei galbeni brodaţi pe ea. Dinny, chiar bunicul tău mi-a spus cum şi-a primit numele şi mama ta mi-a reamintit această poveste alaltăieri, când am trecut pe la voi. Dar cred că, de-a lungul timpului, s-au adunat unele indicii şi mai elocvente. Mo mi-a povestit că Flag a fost găsit pe o pajişte cu stânjenei, primindu-şi astfel numele, undeva,

aici, în pădurile din Barrow Storton, care sunt însă în pantă şi, fiind foarte uscate, nu sunt deloc un pământ foarte potrivit pentru stânjenei. Îmi amintesc *sigur,* fiindcă chiar bunicul Flag mi-a spus că a fost găsit într-o pătură care avea pe ea nişte flori galbene. Trebuie să fi fost faţa de pernă – trebuie să fi fost! insist, în timp ce Patrick mă priveşte batjocoritor, iar Dinny pare şi mai sceptic. Iar astăzi m-am întâlnit cu George Hathaway…

— Tipul care a lucrat la service-ul de pe şoseaua principală? mă întreabă Patrick.

— Da, chiar el. Mama lui lucra la conac ca servitoare, când a ajuns Caroline acolo. A fost dată afară fiindcă a fost acuzată de furt, de ochii lumii, dar ea susţinea cu tărie, după cum mi-a povestit George, c-a fost dată afară pentru că ştia că existase un copil în casă – aproximativ în acelaşi timp în care cei din familia Dinsdale l-au găsit pe Flag. În casă se aflase un copil care apoi dispăruse brusc. Bunicul tău a fost fiul străbunicii mele. Sunt sigură de asta, închei, îndreptând un deget ameţit spre Dinny. El mă priveşte, îşi frământă bărbia, se gândeşte la ce am spus.

— Dar e… Beth îşi caută cuvintele. O prostie! exclamă.

— De ce e o prostie? o întreb. Asta ar explica ostilitatea lui Caroline pentru cei din familia Dinsdale – ea abandonează copilul, vrea să scape de el, iar ei îl iau şi-l cresc chiar în pragul uşii ei. De fiecare dată când se întorceau aici, aduceau şi copilul cu ei. Cred că asta o scotea din minţi. De-aia îi ura atât de tare.

— Răspunde-mi la o întrebare, atunci, spune Dinny. Ea îşi aduce copilul aici. Îl ţine cu ea până se recăsătoreşte – din anumite motive, căsătoria anterioară nu e înregistrată –, însă, după cum bine ştim, în vremurile alea, o asemenea căsătorie, cu un aristocrat, n-ar fi fost posibilă dacă ea ar fi avut un copil nelegitim. Aşa că ea păstrează copilul până ce ajunge aici, la Barrow Storton şi apoi îl abandonează în pădure. Întrebarea mea ar fi de ce? De ce ar fi făcut una ca asta?

— Pentru că… Ezit şi îmi studiez paharul cu whisky. Nu ştiu de ce, recunosc. Bunicul tău avea vreun beteşug sau vreo boală?

— Nu, era sănătos tun, voinic şi foarte isteţ, îmi răspunde Dinny.

— Poate că lordul Calcott nu i-a dat voie să păstreze copilul altui bărbat.

— Păi, dacă l-ar fi deranjat atât de tare, nu s-ar fi căsătorit cu ea.

— E imposibil! intervine Patrick. Cel mai probabil e ca băiatul lui Caroline să fi murit în State, iar una dintre *servitoarele* de la conac să fi intrat în bucluc – poate mama lui Hathaway –, să fi luat o faţă de pernă din casă într-un moment de disperare şi să fi scăpat astfel de copilul din flori. N-ar fi deloc surprinzător ca servitoarea să se fi dat de gol şi să fi fost concediată pentru asta, sugerează el vesel.

— Are dreptate, îmi spune Beth.

Dau neîncrezătoare din cap.

— Nu. *Ştiu* că era copilul din fotografie. Trebuie să fi fost! insist.

— Iar atitudinea pe care a avut-o faţă de mine şi faţă de ai mei, continuă Patrick, ridicând din umeri, a fost doar produsul acelor timpuri. Numai Dumnezeu ştie cu câte prejudecăţi ne mai luptăm chiar şi astăzi, ce să mai vorbim de ce se-ntâmpla acum o sută de ani! Vagabondajul era pe atunci o adevărată infracţiune, vă daţi seama?

— Bine, bine! strig. Dar eu tot cred că am dreptate. Ce zici, Dinny?

— Nu ştiu. Şi nu sunt sigur că vreau să fiu un Calcott. N-au fost foarte amabili de-a lungul anilor cu oamenii pe care-i iubesc, spune şi privirea sa e atât de pătrunzătoare, încât mă văd nevoită să privesc în altă parte.

— Păi, atunci, haideţi să bem, verişoarelor! spune Patrick împăciuitor, fără să pară însă convins.

Schimbăm subiectul, iar eu mă simt dezamăgită.

— A fost, oricum, o teorie bună, spune Beth, înghiontindu-mă.

Până la miezul nopţii, urechile încep să-mi vâjâie. Când îmi mişc capul, lumea îşi pierde consistenţa în spatele meu şi trebuie să aştept un timp până ce lucrurile se reaşază în ordine. Mă aplec spre Harry, care stă drept şi care a băut atât de multă cola, încât mă deranjează cam la fiecare douăzeci de minute ca să meargă la baie. Toată lumea vorbeşte în jurul meu şi mă includ şi pe mine în conversaţiile lor. Sunt fericită, beată, nu-mi mai pasă de nimic. La miezul nopţii, barmanul dă radioul mai tare, iar noi ascultăm Big Ben-ul, aşteptând cu respiraţia întretăiată prima sa bătaie din noul an. Barul explodează, iar eu mă gândesc la Londra, la sunetul clopotelor de acolo, la vechea mea viaţă, care continuă fără mine. Îmi dau seama că n-o vreau înapoi. Patrick, Beth şi alte câteva persoane m-au sărutat şi apoi m-am întors spre Dinny, i-am oferit obrazul, iar el mi-a dat un sărut pe care l-am simţit apoi mult timp; m-am întrebat dacă nu cumva va lăsa o urmă de neşters.

Nu mult după aceea, Beth mă trage de mânecă şi-mi spune că ea pleacă. Cei mai mulţi clienţi pleacă, iar în urmă rămân doar cei care au băut mai mult, printre care mă număr şi eu. Eu aş vrea să mai rămân. Aş vrea ca această petrecere să mai dureze şi să continui să-mi întreţin falsa impresie că aparţin grupului acestor oameni. Beth dă din cap a dezaprobare şi îmi şopteşte la ureche:

— Sunt obosită. Cred c-ar trebui să vii şi tu, ca să fim sigure că ajungem amândouă în siguranţă acasă. Ai băut destul de mult!

— Mă simt bine! protestez, prea tare, însă, dovedindu-i că are dreptate.

Beth se ridică, le zâmbeşte celor din jur şi le spune la revedere, se îmbracă şi îmi întinde haina.

— Noi o să plecăm, spune, zâmbindu-le tuturor, dar fără să se uite la Dinny.

— Da. Petrecerea s-a cam terminat, spune Patrick căscând.

Ochii lui strălucitori s-au cam înroşit.

— Puteţi să veniţi cu toţii la noi, dacă vreţi! Avem o grămadă de băutură! le propun, expansivă.

Beth îmi aruncă o privire îngrijorată, dar nimeni nu dă curs invitaţiei mele, invocând ca scuze faptul că e târziu, că sunt beţi, că începe să-i doară capul. Încerc să-mi pun haina. Sunt neîndemânatică şi nu reuşesc să-mi găsesc mânecile. Mă lovesc de masă când încerc să ies din spatele ei, răsturnând paharele. Când ne-ntoarcem să plecăm, Dinny o apucă pe Beth de mână, o trage în jos lângă el şi-i şopteşte ceva la ureche.

— Noapte bună, verişoară Erica! îmi strigă el, în timp ce mă îndepărtez.

— Am dreptate! insist eu, ieşind afară din bar, împleticindu-mă.

— Erica! Aşteaptă-mă! mă strigă Beth ieşind din bar, în urma mea.

Dar nu pot să mă opresc. Simt că-mi fierbe sângele-n vine, că nu pot să controlez ceea ce se-ntâmplă.

— Aşteaptă-mă, n-auzi?

Începe să alerge, până m-ajunge din urmă.

— A fost chiar distractiv, îmi spune.

— Ţi-am spus eu! îi răspund tare, prin vântul puternic. Nu reuşesc să numesc exact starea pe care o am. O nerăbdare imensă şi o frustrare incredibilă, din cauză că nu ştiu nimic sigur.

— Ce ţi-a şoptit Dinny acolo, în spate?

— Ei, ce să-mi şoptească? Mi-a spus doar… să am grijă să ajungi în siguranţă în pat, asta-i tot.

Pare stingherită.

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot! Erica, nu-ncepe, eşti beată!

— Nu sunt chiar atât de beată! Voi doi aţi avut întotdeauna secretele voastre şi văd că situaţia nu s-a schimbat prea mult. De ce nu vreţi să vorbiţi cu mine despre ce s-a-ntâmplat atunci?

— Dar… eu ţi-am spus. Nu vreau să vorbesc despre asta şi nici tu n-ar trebui s-o faci. L-ai întrebat pe Dinny, atunci?

Pare îngrijorată, aproape înfricoşată. Mă gândesc confuză la acel moment şi-mi dau seama că nu l-am întrebat. În mod sigur, nu l-am întrebat.

— Ce ţi-a zis adineauri, de fapt?

— Tocmai ţi-am *spus!* Doamne, Erica… eşti *geloasă?* Eşti încă geloasă, după atâta timp?

Mă opresc, mă întorc spre ea şi o privesc, în ultimele raze de lumină care vin dinspre sat. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că ea ar putea

să ştie. Că ei au ştiut, c-au observat încercările mele prosteşti de a atrage atenţia asupra mea. Asta mă îndârjeşte şi mai tare.

— Nu sunt geloasă, bolborosesc, dorindu-mi să fie adevărat.

Mergem mai departe pe străduţă, în tăcere. Când ne apropiem de casă, îmi dau seama că sunt tulburată. Dincolo de zăpăceala beţiei, încearcă să sune un clopoţel de alarmă. Cred că e tăcerea lui Beth, fiindcă are ceva din nobleţea, generozitatea şi profunzimea ei.

Beth deschide uşa din faţă, dar eu fac un pas înapoi, evitând întunericul dinăuntru. În strălucirea ca de grafit a lunii, interiorul casei pare o gură de mormânt. Beth intră şi aprinde un bec care aruncă o lumină galbenă orbitoare, dar eu mă întorc.

— Hai intră! O să iasă toată căldura din casă!

Dau din cap că nu vreau.

— Eu o să merg la o plimbare.

— Nu te mai prosti! E ora unu şi jumătate noaptea şi e groaznic de frig. Hai înăuntru!

— Nu. O să… o să rămân în grădină. Trebuie să-mi limpezesc gândurile! îi spun pe un ton categoric, întorcându-mă.

Ea e o simplă siluetă rămasă în uşă, neagră şi lipsită de trăsături.

— Atunci, o să te aştept să te-ntorci. Să nu stai mult. Erica! îmi strigă, în timp ce mă întorc. Tu… nu vrei să renunţi, nu-i aşa? N-o să laşi lucrurile aşa cum sunt.

În glas începe să i se simtă cu adevărat frica, pare fragil ca sticla. Şi eu sunt înspăimântată, din cauza transformărilor prin care trece, din cauza vulnerabilităţii ei subite, din cauza modului în care se sprijină de tocul uşii, ca şi cum ar putea să-şi ia zborul. Încerc, pe cât posibil, să mă ţin tare.

— Nu, n-o să le las! spun şi mă îndepărtez.

N-o să las ca această seară să se încheie fără să descopăr ceva, fără să rezolv ceva. Fără să-mi amintesc ceva. Păşesc pe gazonul. Denivelat, picioarele aleargă cu mine, genunchii mi se mişcă, elastici. Sub copaci, întunericul e şi mai dens. Mă uit la cer, îmi întind mâinile în faţă ca să-mi găsesc calea şi continui. Ştiu unde merg.

Iazul este un hău întunecat, care se cască la picioarele mele. Mirosul de mâl se ridică pentru a mă întâmpina. Deasupra mea, cerul e încremenit şi mi se pare ireal că stelele nu se mişcă şi că nu sunt luate de vânt. Nemişcarea lor mă năuceşte. Stau aici, în miez de iarnă, în miez de noapte, o femeie cu capul plin de whisky, care încearcă să se întoarcă în timp, care încearcă să fie un copil visător, sub un cer fierbinte de vară. Privesc fix apa şi încerc să mă-ntorc acolo. Respir mai rar şi pentru prima oară bag de seamă gerul, din cauza răcelii pământului, care-mi pătrunde prin blugi. Îmi ţin genunchii la gură. „Ai făcut pe tine, Erica?” Henry râzând, Henry afişând acel rânjet meschin al lui. Henry aplecându-se şi privind în jur. Ce făcea? Ce

căuta? Dar eu ce făceam? M-am întors în apă. Sunt sigură c-am făcut asta. Era o diversiune, încercam să mai destind atmosfera. M-am întors, am început să alerg şi am stropit cu apă cât de tare am putut, bâjbâind pe sub apă pentru că slipul meu ameninţa să mă părăsească. Şi când am ieşit la suprafaţă… când am dat la o parte apa care îmi acoperea ochii… a găsit Henry ce căuta?

Înainte să-mi dau seama ce fac, sunt înăuntru. Am intrat, sunt acolo. Alerg şi stropesc cu apă cât de tare pot şi apoi realitatea se reîntoarce năvălind peste tot în jurul meu şi pielea îmi ia foc la contactul cu răceala apei. Durerea e incredibil de mare. Nu ştiu unde e în sus, nici în jos, nici încotro să merg, ce să fac. Nu reuşesc să-mi mai controlez corpul, care se zbate şi se contorsionează. Nu mai am deloc aer în plămâni, parcă s-au închis, iar coastele îmi sunt zdrobite. Mă gândesc c-o să mor. Mă scufund ca un bolovan. Voi ajunge la fund în cele din urmă, aşa cum am încercat mereu. Apa nu mai are oglindă, nu mai există cer. Şi îl văd pe Henry. Inima pare să mi se oprească. Îl văd pe Henry. Îl văd privindu-mă de pe bancă, cu ochii mari şi neîncrezători. Îl văd legănându-se şi văd sângele care îi coboară în ochi. Atât de mult sânge! Îl văd când începe să cadă. Apoi sunt din nou în aer şi mi se pare o binecuvântare – e atât de cald, atât de plin de viaţă, în urma loviturii ca de cuţit a apei. O răsuflare întretăiată îmi readuce aerul în plămâni şi ţip de durere.

Văd malul. Se mişcă şi se înceţoşează, în timp ce trupul ameninţă să mi se scufunde din nou. Încerc să-mi pun braţele în mişcare, să dau din picioare. Nimic nu se mişcă aşa cum trebuie. Inima îmi bate sălbatic, prea repede, prea mare pentru pieptul meu. Încearcă să scape din mine, să scape de această răceală care se ţine scai de mine. Nu reuşesc să ţin aerul în plămâni. Iese afară, în timp ce apa mă îngreunează tot mai tare. Sunt jupuită de vie: ard. O mână loveşte malul, dar nu simt nimic altceva în afara rezistenţei acestuia. Încerc să mă apuc cu mâinile de el, îmi înfig degetele în noroi, încerc să ajung la el cu cealaltă mână, încerc să ies afară. Lupt. Sunt un şobolan într-un butoi, un arici într-un iaz. Încep să mă tângui.

Nişte mâini mă apucă apoi de subsuori, trăgându-mă afară, până când genunchii îmi ajung pe pământ. Încă puţin şi sunt afară, iar apa mi se scurge din haine, din păr, din gură. Tuşesc şi încep să plâng, atât de fericită că sunt afară, suferind atât de tare.

— Ce naiba faci?!

E Dinny. Vocea lui capătă un ecou ciudat odată ajunsă în urechile mele, dar nu pot să-l privesc încă, fiindcă nu pot să-mi mişc capul, care e atât de greu pe gâtul înţepenit.

— Vrei să te omori sau ce naiba faci? E aspru, furios.

— Eu… nu sunt sigură, murmur şi mă concentrez din nou asupra tuşitului. În spatele capului său, stelele scapără, rotindu-se.

— Ridică-te! îmi porunceşte. Pare foarte furios. Simt că mă părăsesc ultimele puteri. Renunţ. Întinsă pe pământ, îmi întorc capul în altă parte. Nu-mi mai simt trupul, nu-mi mai simt inima.

— Lasă-mă-n pace! îi spun eu. Sau cred că-i spun. Nu sunt sigură dacă am format nişte cuvinte sau dacă doar am expirat.

Mă întoarce, se postează în spatele meu şi mă ridică, trăgându-mă de subsuori.

— Haide! Trebuie să te-ncălzeşti înainte să stai jos şi să te odihneşti.

— Sunt caldă. Sunt atât de caldă, încât fierb, spun, dar încep să tremur din cap până-n picioare şi fiecare muşchi mi se contractează. Capul îmi zvâcneşte.

— Haide, mergi! Nu e departe!

La puţin timp după aceea devin conştientă de mine, îmi simt pielea de parcă mi-ar fi fost jupuită, iar coastele, braţele şi capul mă dor cumplit. Degetele de la mâini şi cele de la picioare îmi pulsează violent, mă chinuie. Sunt în rulota lui Dinny, în lenjeria mea de corp udă. Înfăşurată într-o pătură. Lângă mine e o cană cu ceai fierbinte. Dinny pune o linguriţă de zahăr în el şi mă-ndeamnă să-l beau. Sorb puţin, dar mă arde la limbă. Încă tremur, dar nu la fel de tare. Interiorul fostei ambulanţe e mult mai călduros decât aş fi crezut. Tăciunii din sobă ne luminează feţele. Nişte paturi înguste într-o parte, dulapuri, rafturi şi un reşou în cealaltă. Un loc pentru pahare de unică folosinţă. Un ceainic sus, pe raft, vase agăţate în cârlige.

— Cum de erai la iaz? îl întreb. Vocea mea are un hârâit nesănătos.

— Nu eram. Mă-ndreptam spre casă, când am auzit un plescăit puternic. Ai avut noroc că vântul a bătut dinspre răsărit, fiindcă altfel n-aş fi auzit. N-aş fi venit. Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi venit? Chiar dac-ai fi reuşit să ieşi afară şi să rămâi pe mal o jumătate de oră… înţelegi?

— Da. Sunt chinuită de remuşcări, jenată. Tot whisky-ul din mine s-a evaporat. Scufundarea mea l-a spălat, dându-l cu totul la o parte.

— Deci, ce făceai?

Stă în faţa mea pe un scaun pliant, cu o gleznă pe genunchiul opus, cu braţele încrucişate. Toate barierele posibile. Ridic din umeri.

— Încercam să-mi amintesc… ziua aia. Ziua în care a murit Henry.

A murit, spun. Nu *a dispărut.* Aştept să văd dacă Dinny mă corectează. N-o face.

— De ce vrei să-ţi aminteşti?

— Tocmai pentru că *nu* îmi amintesc, Dinny! Nu-mi amintesc nimic. Şi trebuie s-o fac! Am nevoie de asta!

O perioadă destul de lungă de timp, nu-mi răspunde nimic. Stă încremenit şi mă priveşte cu nişte ochi cercetători.

— De ce? De ce ai nevoie de asta? Dacă într-adevăr nu-ţi aminteşti, atunci…

— Nu-mi spune c-o să-mi fie mai bine aşa! Asta-mi spune şi Beth şi nu e adevărat! Nu mi-e mai bine dacă nu ştiu. E ceva care lipseşte… şi mă gândesc tot timpul la asta…

— Încearcă să nu te mai gândeşti.

— Ştiu că e mort. Ştiu că noi l-am ucis.

În timp ce vorbesc, mă apucă din nou tremuratul şi-mi vărs câţiva stropi de ceai pe picioare.

— *Noi* l-am ucis? Dinny mă priveşte brusc, cu ochii aprinşi. Nu! Nu l-am ucis!

— Ce-nseamnă asta? Ce s-a *întâmplat,* Dinny? Unde a plecat?

Întrebarea rămâne suspendată între noi un moment destul de lung. Cred c-o să-mi spună. Da, cred c-o să-mi spună. Tăcerea devine tot mai lungă.

— E vorba de nişte secrete care nu sunt ale mele şi pe care nu pot să le divulg, spune Dinny, îngrijorat.

— Vreau doar ca lucrurile să fie aşa cum au fost, spun eu calmă. Nu lucrurile… oamenii. Aş vrea ca Beth să fie aşa cum ar fi trebuit să fie dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Totul începe de-acolo, o simt! Şi vreau ca noi toţi să fim din nou prieteni, aşa cum eram cândva…

— Poate c-am fi reuşit, zice cu voce ştearsă.

Îl privesc întrebător.

— N-aţi mai venit! exclamă, cu ochii mari. Cum crezi ca m-am simţit când am văzut că se-ntâmplă una ca asta, după tot ce am…

— După tot ce ai…

— După tot timpul pe care l-am petrecut împreună, după ce am crescut împreună… voi pur şi simplu n-aţi mai venit!

— Eram copii! Părinţii noştri nu ne-au mai adus aici… nu era ca şi cum am fi putut să facem mare lucru în privinţa asta…

— V-au adus aici în prima vară de după aia. Şi înc-o vară. Eu v-am văzut, chiar dacă voi n-aţi ştiut. Dar n-aţi mai venit niciodată în tabără! Familia mea a fost *percheziţionată* de poliţiştii care-l căutau pe băiatul ăla. Toată lumea ne trata ca pe nişte criminali! Pariez că pe la conac n-au trecut, să-ntoarcă totul cu susul în jos, nu-i aşa? Pariez că n-au scotocit prin iarba din grădină, căutând un mormânt.

Îl privesc. Nu ştiu ce-aş putea să-i răspund. Încerc să-mi amintesc de vreo percheziţie, dar nu reuşesc.

— La început mă gândeam că nu vi s-a mai dat voie să veniţi aici, jos. Dar nici înainte nu vi se dădea voie să veniţi, dar asta nu v-a-mpiedicat niciodată s-o faceţi. M-am gândit apoi că poate vă e frică, că poate nu voiaţi să vorbiţi despre ceea ce s-a-ntâmplat. Apoi mi-am dat seama. De fapt, vouă nu vă păsa absolut deloc!

— Nu-i adevărat! Eram nişte copii, Dinny! Ceea ce s-a-ntâmplat a fost… prea ieşit din comun. Nu ştiam *cum* să ne comportăm în faţa unei asemenea grozăvii…

— *Tu* erai doar un copil, Erica! Eu şi Beth aveam doisprezece ani. Eram destul de mari. Destul de mari ca să ştim ce-nseamnă devotamentul. Vi s-ar fi întâmplat ceva chiar atât de rău dac-aţi fi venit să mă vedeţi? O singură dată, măcar! Să-mi daţi adresa voastră, să scrieţi o scrisoare…

— Nu ştiu. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat. Eu… eu m-am luat după Beth. Nici acum nu pot să spun dacă ştiam ce făcusem, ce se-ntâmplase. Nici nu ştiu când am uitat totul. Nu pot să-mi amintesc aproape nimic din ce-am făcut sau am crezut în acele două vacanţe de vară care au urmat. Şi pe urmă n-am mai venit deloc.

— Păi, nici nu e de mirare. Dacă aţi fost amândouă aşa de zăpăcite, mama ta o fi crezut că venirea aici vă face rău.

— *Chiar* ne făcea rău, Dinny!

— În fine, asta e! Ce s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat. Nu se mai poate schimba nimic acum, chiar dac-ai vrea.

— Dar *chiar* vreau să se schimbe, murmur. O vreau pe Beth înapoi! Te vreau *pe tine* înapoi!

— Eşti singură, Erica. Şi eu am fost, o lungă perioadă de timp. Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc despre toate astea. Cred că fiecare trebuie să treacă prin ceea ce îi este sortit.

— Dar ale cui sunt aceste secrete Dinny, dacă nu sunt ale mele şi ale tale?

— N-am spus niciodată că n-ar fi ale tale.

— Ale mele şi ale lui Beth?

Mă priveşte fix, fără să spună nimic. Îmi simt lacrimile din ochi, le simt începând să curgă pe obraji, foarte fierbinţi.

— Dar nu *ştiu!* spun eu încet.

— Ba da, ştii!

Dinny se apleacă spre mine. În lumina slabă, îi văd fiecare geană întunecată, aureolată de strălucirea portocalie care vine de la foc.

— Cred că e timpul să mergi acasă şi să te culci, îmi spune.

— Nu vreau să plec.

Dar el e deja în picioare. Îmi şterg lacrimile şi observ că mâinile mele sunt roşii, inflamate şi că am noroi sub unghii.

— Poţi să păstrezi pătura, deocamdată. O să mi-o dai înapoi când n-o să mai ai nevoie de ea.

Îmi face hainele ude ghemotoc şi mi le dă.

— O să te conduc până acasă.

— Dinny!

Mă ridic, clătinându-mă puţin. Ne aflăm la câţiva centimetri unul de celălalt, în acel spaţiu mic, dar e totuşi prea departe. Se opreşte şi se întoarce spre mine. Nu-mi trece prin minte nimic care să poată fi spus. Îmi strâng pătura în jurul corpului, mă aplec spre el şi fruntea mea îi atinge obrazul. Mă apropii încă un pas, închid ochii, îi pun o mână pe

umăr şi îl mângâi uşor. Rămân aşa câteva secunde, până simt că braţele lui mă înconjoară. Îmi ridic bărbia şi îi simt buzele atingându-le pe ale mele şi mă lipesc de el, plină de dorinţă. Braţele lui mă înlănţuie şi mie mi se taie răsuflarea. Aş opri timpul în loc, dac-aş putea. I-aş opri trecerea şi aş face în aşa fel încât să pot rămâne aici pentru totdeauna, în acest spaţiu întunecat, sărutându-mă cu Dinny.

Mă conduce până la uşa masivă a conacului şi, în timp ce o închid în spatele meu, aud ceva care mă face să mă opresc. O apă care curge. Se aude încet pe scări. În pereţi se aude sunetul apei care trece prin ţevi.

— Beth? strig eu, cu dinţii clănţănind.

Încerc să dau jos cizmele mele ude şi s-ajung în bucătărie, unde e aprinsă lumina. Beth nu e acolo.

— Beth? Nu te-ai culcat încă? strig, ferindu-mă de strălucirea luminilor, fiindcă mă doare capul foarte tare.

Apa curge în continuare, îmbibându-mi gândurile cu o nelinişte care îmi face rău. Încerc să mă adun, pentru că-mi dau seama că se-ntâmplă ceva ciudat aici, în bucătărie. Ceva care-mi face sângele să pulseze în tâmple şi care-mi usucă gâtul. Suportul de cuţite e răsturnat pe blatul dulapului, iar câteva cuţite zac aruncate lângă el. E a doua oară când nu pot să respir în această noapte întunecată. Mă întorc spre scări şi alerg, dar picioarele mele nu vor să se mişte destul de repede.

Supravieţuirea

1904–1905

Şeful de gară din Dodge City s-a dovedit a fi un om foarte înţelegător. A ascultat cu atenţie povestea lui Caroline despre biletul ei pierdut şi i-a permis să plătească acolo pentru întreaga ei călătorie, de la Woodward la New York. Caroline şi-a ocupat lungile zile petrecute în tren uitându-se pe fereastră, la cerul când întunecat de furtună, când de un alb arzător, când atât de albastru şi frumos, încât o durea capul din pricina lui. Nu se gândea la nimic, dar din când în când căuta din nou acea durere pură dinăuntrul ei, ca să vadă dacă nu cumva se diminuase odată cu mărirea distanţei, după ce observase că trecerea timpului nu avusese niciun efect asupra ei. William, care nu scăpase încă de febră, a dormit mult, scâncind iritat când se trezea. Era obişnuit cu Caroline şi mângâierile ei îl linişteau. A renunţat la prânzul de la Hotelul Harvey din Kansas, mergând în schimb să cumpere scutece curate, pături şi un biberon pentru copil, grăbindu-se înapoi spre tren cu inima bătându-i puternic, plină de nelinişte la gândul că s-ar putea să plece fără ea. Trenul era singura ei casă în acele momente. Era singurul ei plan, singurul lucru pe care-l ştia.

— Vai, dar ce *frumos* e! Cum îl cheamă? a întrebat o femeie într-o seară, oprindu-se din drumul pe care-l făcea prin vagon, uitându-se puţin în cărucior şi gesticulând fermecată.

— William, i-a spus Caroline, înghiţind în sec. Gâtul îi devenise brusc dureros, uscat.

— Ce nume frumos! Şi ce păr negru are!

— A, da, seamănă cu tatăl lui în această privinţă, a zâmbit Caroline, dar n-a putut să-şi ascundă durerea din voce, iar femeia a privit-o brusc, observându-i ochii roşii şi paloarea feţei.

— Ai rămas doar tu cu William acum, nu-i aşa? a întrebat, cu multă amabilitate.

Caroline a încuviinţat, uimită de cât de uşor îi venea să mintă.

— O să ne mutăm împreună cu familia mea, a spus ea, zâmbind slab.

Femeia a încuviinţat, plină de compasiune.

— Numele meu e Mary Russell. Sunt în vagonul al treilea şi, dacă ai nevoie de ceva – chiar dacă e vorba doar de companie –, poţi să vii şi-o să mă găseşti acolo, împreună cu soţul meu Leslie. De acord?

— De acord! Mulţumesc.

Caroline a zâmbit din nou în timp ce Mary s-a îndepărtat, dorindu-şi să fi putut accepta invitaţia, să se fi putut bucura de compania acelei femei. Acest lucru ar fi fost însă posibil doar într-o altă lume, în care

Corin n-ar fi fost mort, iar ei şi-ar fi vizitat doar familia, la New York, cu un copil pe care Caroline îl va fi purtat şi în pântece, nu doar în braţe. S-a reîntors la cercetarea visătoare a peisajului, iar William a adormit din nou.

New Yorkul i s-a părut incredibil de mare şi de zgomotos. Clădirile păreau înclinate, din cauza înălţimii lor mari, aruncând nişte umbre adânci şi întunecoase, iar zgomotul era ca un val, care se izbea de colţurile tuturor străzilor, înecându-le. Moartă de oboseală, cu nervii întinşi la maximum, Caroline a chemat o birjă frumoasă şi s-a urcat în ea. Avea hainele murdare de pe drum şi şifonate de atâta purtat.

— Încotro mergem, doamnă? a întrebat birjarul.

Caroline a clipit şi faţa i s-a înroşit brusc. Nu ştia unde ar fi putut să meargă. Ştia adresele câtorva fete, pe care cândva le numise prietenele ei, dar nici nu-i trecea prin cap că ar putea să le viziteze acum, după mai bine de doi ani în care nu-şi mai vorbiseră deloc, având cu ea un copil cu ochi negri şi fiind neagră la faţă din cauza prafului din tren. S-a gândit o clipă la familia lui Corin, dar William i s-a foit puţin în braţele şi a bufnit-o din nou plânsul. Ar fi fost imposibil ca ea să fi fost însărcinată şi să le fi născut un nepot, fără ca ei să primească o scrisoare de la Corin, în care acesta să le dea vestea cea mare. În plus, nu voia să ştie nimeni unde ar putea fi găsită. Acest gând a avut asupra ei efectul unui duş rece. *Nu putea* să meargă într-un loc în care ar fi putut s-o caute anumite persoane.

— La… un hotel. La Westchester, vă rog, i-a răspuns ea după un timp, amintindu-şi de un loc în care luase odată prânzul cu Bathilda. Birjarul a smucit hăţurile şi caii au pornit dintr-odată, aproape lovind un automobil care s-a dat la o parte şi i-a lăsat s-o ia înainte, şoferul claxonând nervos.

Bathilda. Caroline nu se mai gândise de mult la ea. Făcuse asta în mod deliberat, luni şi luni de zile. Ştia ce ar fi făcut Bathilda din fricile sale şi din eşecul în care se transformase viaţa ei la Woodward. Caroline a închis ochii şi imediat a reuşit să vadă chipul atotştiutor al Bathildei, privirea ei cârtitoare. Ar fi putut să şi-o imagineze pe Bathilda ascultându-i necazurile şi răspunzându-i cu un greu şi ipocrit: „Păi…” N-ar fi mers la ea, nici dacă ar fi rămas în New York, şi-a spus Caroline, sfidătoare. N-ar fi mers la Bathilda nici măcar acum, când nu cunoştea pe nimeni şi n-avea nicio idee unde să meargă, ce să facă. A alungat acea slăbiciune care o îndemna să caute să vadă măcar o faţă cunoscută, chiar dacă era una neprietenoasă. Căci faţa cui ar rămâne prietenoasă cu ea în această situaţie? S-a gândit, doar o secundă, însă, la Magpie, care zăcea în cort. Gândul era prea tulburător. S-a gândit la Hutch, la emoţiile de pe chipul acestuia atunci când se întorsese de la lucru şi o găsise pe Nor-Alb moartă, poate şi pe alţii, iar pe ea şi pe William dispăruţi fără urmă. Organele interne păreau c-o ard, că se

răsucesc unele în jurul altora. Simţea de asemenea o durere groaznică în spatele ochilor. Scoţând un mic ţipăt, şi-a îngropat faţa în mâini şi şi-a adunat toate forţele, încercând să rămână dreaptă, pe bancheta capitonată a birjei.

La Westchester şi-a luat o cameră respectabilă şi a cerut o bonă pentru William, spunând că propria ei bonă s-a îmbolnăvit grav şi a fost obligată să se întoarcă în locul de baştină, ca să fie îngrijită de familia ei. A fost găsită una fără întârziere, o fată cu nasul cârn, cu părul de un roşcat strălucitor, pe care o chema Luella şi care a părut îngrozită când Caroline i-a pus copilul în braţe. Când a văzut ochii înspăimântaţi ai acestei fete ciudate şi părul ei atât de colorat, William a izbucnit în plâns. Ţinând copilul într-un fel destul de ciudat, Luella a ieşit din cameră. Caroline a intrat în baie şi, dându-şi seama, ca niciodată până atunci, cât de miraculos era faptul că putea să facă o baie, a intrat într-o cadă cu apă fierbinte, s-a scufundat în ea şi a încercat să-şi mai liniştească mintea, care îi aducea mereu la suprafaţă întrebări lipsite de răspuns şi gânduri şi frici şi ameninţa din clipă în clipă s-o arunce într-o criză de nervi.

În cele din urmă, n-a rămas mai mult de o săptămână în oraşul în care s-a născut şi-a crescut. Nu se mai simţea acasă aici, nu mai mult decât la casa de la fermă, sau la Woodward, sau în vagonul care a adus-o înapoi. Fumul uleios al automobilelor care se înmulţiseră mult în absenţa ei i se oprea în gât şi mulţimea de oameni o făcea să se simtă tot atât de invizibilă cum se simţise în afara oraşului, în prerie. Clădirile erau prea aproape unele de altele, prea solide, ca nişte pereţi de stâncă ai unui labirint din care orice evadare era imposibilă. „Nu mai aparţin niciunui loc”, se gândea Caroline în timp ce-l plimba pe William în noul lui cărucior pe nişte străduţe pe care nu mai fusese înainte şi de care nu mai auzise, sperând să reducă în acest fel riscul de a fi recunoscută de cineva. S-a oprit puţin la un colţ de stradă şi s-a uitat în sus, în înaltul cerului, unde o macara purta o bârnă de fier care arăta ca o scobitoare, în braţele unei cete de muncitori care o aşteptau. Bărbaţii stăteau pe marginea unui turn a cărui construcţie nu era încheiată, neavând nimic de care să se ţină, bazându-se doar pe echilibrul lor. Caroline a simţit o strângere de inimă gândindu-se la pericolul pe care-l înfruntau, la posibila lor cădere. Dar nu peste mult timp, a început să meargă din nou, recunoscându-se în această senzaţie care o încercase şi pe ea, o lungă perioadă de vreme. Conştiinţa înfiorătoare a precarităţii vieţii, a caracterului ei efemer.

Trecând pe lângă un studio fotografic, cu o firmă aurită foarte frumoasă, pe care scria „Gilbert Beaufort Fiul”, Caroline s-a oprit. Dând să intre în acest atelier aglomerat şi sufocant, a făcut imediat un pas înapoi, din cauza mirosului acru al chimicalelor folosite la developat. Chiar dacă n-a găsit un zâmbet foarte potrivit pentru

aparatul de fotografiat, a cerut să i se facă mai multe portrete, în care apărea împreună cu William, aranjând ca acestea să-i fie trimise la Westchester, imediat ce vor fi gata.

Când a deschis pachetul, îi tremurau degetele. Spera să intre în posesia unor lucruri durabile, prin care să-şi dovedească, într-un fel, că există şi că, în ciuda faptului că era văduvă, avea copilul lui Corin, copilul care era de drept al ei, fiind o dovadă a căsătoriei sale. Făcea şi ea parte dintr-o familie. Ar fi avut astfel o amintire a ei şi a vieţii pe care o dusese şi de care era atât de nesigură, încât uneori se întreba dacă nu cumva zace încă undeva prin prerie, visând tot ceea ce s-a întâmplat de atunci încoace. Dar William se mişcase aproape în fiecare fotografie, înceţoşându-şi propria imagine, aşa că faţa sa apărea mereu întunecată, în timp ce ea, în fiecare fotografie aproape, văzută de propriii săi ochi, apărea la fel de fantomatică şi de lipsită de substanţă cum se şi simţea. O singură fotografie a reuşit să surprindă o urmă intangibilă a ceea ce spera să vadă – într-o singură fotografie arăta ca o mamă, mândră, calmă şi posesivă. A băgat această fotografie în valiză, iar pe celelalte le-a aruncat pe foc.

În ziua a patra l-a văzut pe Joe. Se plimba cu William în căutarea unui parc sau a unei grădini, a unui spaţiu verde în care să simtă o adiere de vânt şi, spera ea, să mai calmeze copilul. Nemaifiind deloc bolnav şi recuperându-şi treptat forţele, William era tot timpul gălăgios şi neliniştit. Noaptea plângea şi se agăţa strâns de Caroline atunci când aceasta încerca să-l liniştească, se foia în braţele ei, în timp ce ea îl legăna şi încerca să-i cânte la fel cum făcuse şi Magpie. Dar nu reuşea să cânte melodiile ciudate ale fetei Ponca, care semănau cu tânguirile coioţilor, aşa că eforturile ei erau acoperite de ţipetele lui William. Gândindu-se că îi lipsea spaţiul deschis al preriei, Caroline îl plimba toată ziua, dându-şi tot mai mult seama cât de diferite trebuie să fi fost pentru copil zgomotele şi mirosurile şi priveliştile de aici şi cât de greu de respirat era acest aer murdar pentru plămânii lui micuţi. Şi-a dat seama că aceasta nu era casa lui. Nu mai mult decât era a ei. Dar, spre deosebire de ea, William avusese un cămin al lui. Ar trebui să-l ducă înapoi. Acest gând a lovit-o ca o palmă. Chiar dacă era al lui Corin, chiar dacă ar fi trebuit să fie al ei, el aparţinea regiunii Woodward. Când a realizat acest lucru, a rămas înţepenită, pierzând orice contact cu realitatea, în timp ce pietonii treceau pe lângă ea ca o apă curgătoare. Dar cum ar putea să facă asta? Cum ar putea să explice – cum ar putea fi iertată? Parcă vedea durerea şi reproşul din ochii lui Hutch, furia şi frica din ochii lui Magpie. O ajutaseră şi o încurajaseră de atâtea ori şi iată cum le răsplătise ea încrederea pe care o avuseseră în ea – era o infractoare, o nenorocită demnă de tot dispreţul. Era imposibil. Nu putea să mai dea ochii cu ei. Nu mai *era* cale de întoarcere.

Şi atunci l-a văzut pe Joe în colţul străzii, venind spre ea, pe faţă citindu-i-se o furie oarbă. Părul lui negru îi flutura pe spate, în timp ce se îndrepta spre ea, cu cuţitul în mână, gata s-o ucidă. Lui Caroline i-a îngheţat sângele în vine şi a încremenit, în timp ce bărbatul acela a trecut pe lângă ea, părul negru fiind de fapt o eşarfă, cuţitul, o bucată de hârtie făcută sul, iar faţa nu semăna deloc cu a lui Joe, ci aparţinea unui individ brunet, cu o înfăţişare de mexican, care se pare că era în întârziere şi se grăbea să ajungă unde avea treabă. Neputându-şi controla tremurul care o apucase, Caroline s-a aşezat pe o bancă din apropiere, zumzetul oraşului pierzându-şi dintr-odată intensitatea, în timp ce în cap i s-a auzit o bufnitură înăbuşită, stranie. La marginea câmpului ei vizual au început să se rotească nişte pete negre şi când a închis ochii ca să scape de ele au devenit de un alb strălucitor şi au continuat să danseze. În depărtare s-a auzit sirena unui vapor de pasageri care aluneca plin de graţie spre docuri. Puternicul sunet s-a auzit peste tot în jur şi a readus-o pe Caroline la realitate şi la ţipetele lui William. Înghiţind în sec, i-a mângâiat obrazul, a scos nişte sunete dezarticulate menite să-l liniştească şi apoi s-a ridicat, întorcându-se să-şi arunce ochii spre sud, spre docuri, spre vapoare, spre mare. Cinci ore mai târziu era la bordul unui vapor, cu destinaţia Southampton.

Joe trecuse într-adevăr prin New York, dar nu chiar în acea zi. Ajunsese aici, împreună cu Hutch, la două zile după ce vaporul pe care se îmbarcase Caroline ridicase ancora. Au mers direct la casa doamnei Massey, mama lui Corin, care rămăsese de două ori văduvă, ignorând privirile pe care hainele lor de ţară şi sângele de indian al lui Joe le provocaseră. Nu se mai ştia nimic de Caroline şi de William după ce fuseseră văzuţi luând micul dejun la hotel, în dimineaţa următoare plecării lui Caroline din Woodward. Şeful Băncii Gerlach confirmase că nu existaseră tranzacţii în contul doamnei Massey de la ultima plată a salariilor. Vestea s-a răspândit repede pe la toate fermele din regiune şi, din vorbă în vorbă, oricine trecea prin zonă era întrebat dacă o văzuse. Şi deşi funcţionarul din gară jura că nicio femeie cu părul blond şi un copil în braţe nu a cumpărat de la el niciun bilet, pentru niciun tren, în acea zi, sau chiar în acea săptămână, Hutch s-a luat după o bănuială de-a lui şi a plecat cu Joe la New York, făcând tot felul de cercetări, lipsite de orice rezultat, de altfel, căutând în fiecare staţie o doamnă Massey.

Doamna Massey, mama lui Corin, n-avea nicio veste de la nora ei şi s-a simţit groaznic de tulburată când a aflat că aceasta a dispărut, luând cu ea un copil mic. A reuşit totuşi să le dea acestor bărbaţi numele de fată al lui Caroline şi vechea ei adresă, dar cercetările pe care le-au făcut în oraş, căutând-o pe domnişoara Fitzpatrick, au fost la fel de lipsite de orice rezultat. Şi-au reînceput cercetările, încercând

cu numele de Fitzpatrick în locul celui de Massey, dar într-un final n-au mai avut ce face şi s-au întors la fermă, unde Magpie căzuse într-o transă, smulgându-şi părul din cap şi făcându-şi lungi tăieturi pe braţe cu o lamă care făcea ca din degetele ei mici să curgă şiroaie de sânge aprins la culoare. Joe şi-a lăsat soţia să jelească astfel. El era deja indiferent, pentru că furia i se evaporase şi inima îi era pustie fără fiul său. Oamenii au pus mână de la mână şi au strâns o sumă de bani ca să plătească pe cineva din Pinkerton timp de o lună, dar această perioadă nu i-a ajuns detectivului decât să verifice din nou aceeaşi pistă pe care o verificaseră Joe şi Hutch, terminându-şi misiunea fără să fie în stare să spună măcar dacă William şi Caroline au fost răpiţi sau au fugit. Hutch stătea treaz noapte de noapte, confuz şi suspicios în acelaşi timp. Era îngrijorat pentru Caroline şi pentru fermă, care, nemaiavând stăpân, nu mai avea, nici ea, vreun viitor.

Fiindu-i tot mai frică de sosirea ei, cu fiecare milă pe care o parcurgea, Caroline a luat trenul de la Southampton la Londra şi, după ce a ajuns, a găsit un hotel pe care şi-l putea permite după ce teancul de dolari scoşi de la Banca Gerlach, care se micşora văzând cu ochii, a fost convertit în lire sterline. William se făcuse destul de greu şi ţipetele sale îi făceau urechile să se retragă, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă în interiorul craniului, ca să se protejeze. În timpul zilelor şi nopţilor lungi în care au traversat oceanul s-a simţit rău, bolnavă, fiind mereu distrasă de o bătaie pe care o simţea în tâmple şi din cauza căreia îi era tot mai greu să gândească limpede. William plângea ore în şir, fără oprire. Deşi Caroline îşi spunea că şi el se simte probabil la fel de rău ca ea, având aceeaşi durere de cap, nu putea să alunge gândul că băieţelul ştia cumva că este dus departe, tot mai departe de casă, şi că ţipetele erau rezultatul furiei pe care o simţea faţă de ea, pentru că-i făcea una ca asta. De fiecare dată când se uita la el, îi citea o acuzaţie pe chip. N-a mai încercat să-l liniştească, să-i cânte sau să-l ţină în braţe, lăsându-l în schimb să plângă în căruciorul care devenise deja neîncăpător pentru el, iar ea rămânea să zacă în pat, în suferinţă, întoarsă cu faţa la peretele cabinei.

Aflată acum într-un oraş necunoscut, atât de obosită şi de ameţită, încât abia se mai ţinea pe picioare, Caroline a ridicat copilul mai bine în braţe şi l-a sprijinit de biroul de marmură de la recepţia hotelului.

— Am nevoie de o bonă, a anunţat, cu o uşoară panică în voce. Cea pe care-o aveam a căzut la pat din cauza febrei.

Bărbatul de la recepţie, înalt şi slab, cu păr îngrijit şi cu hainele impecabile, şi-a înclinat capul spre ea, condescendent, arătându-se surprins de accentul ei. Ştia că e epuizată şi măcinată de griji, că William mirosea urât, dar toate aceste lucruri o făceau să se ţină şi mai tare în faţa recepţionerului.

— Foarte bine, doamnă, voi încerca să găsesc o bonă, i-a spus el cu voce joasă.

Caroline a încuviinţat şi a urcat în camera ei. I-a făcut o baie lui William în vasul de porţelan al lavoarului, încercând să nu distrugă prosoapele cu murdăria de la fundul şi de pe picioarele lui. William s-a oprit din plâns când a început să-l spele, scoţând nişte scâncete slabe de mulţumire şi dând din picioruşe în apă. Dregându-şi glasul răguşit, Caroline i-a cântat până l-a luat somnul. După atâta plâns şi ţipete, liniştea care s-a aşternut era ţiuitoare. Îl ţinea strâns la piept, încă fredonând, nemaifiind conştientă de nimic în afară de căldura trupului copilului, de greutatea lui reconfortantă. Nu mai era apă ca să se spele şi ea, aşa că l-a pus pe William pe pat, ca să doarmă în continuare, în timp ce ea s-a plimbat în van pe culoarele hotelului în căutarea unei cameriste care să arunce apa murdară şi pe care s-o întrebe dacă era posibil să facă şi ea o baie fierbinte.

În cele din urmă, în cameră a intrat o femeie, anunţându-şi sosirea cu o bătaie timidă în uşă. Era grăsuţă şi roşie la faţă, cu părul creţ şi blond şi cu nişte pete negre pe haine, dar faţa blândă şi ochii inteligenţi i s-au luminat când l-a zărit pe William. S-a prezentat ca fiind doamna Cox.

— El e băieţelul care are nevoie de o bonă? a întrebat.

Caroline a încuviinţat şi a făcut câţiva paşi ca să-l ia din pat.

— Cam pe unde poţi fi găsită prin hotel? în caz că eu sau copilul avem nevoie de tine? a întrebat-o Caroline.

— Eu nu lucrez la hotel, doamnă, deşi sunt chemată de multe ori să am grijă de copiii mici ai oaspeţilor, când aceştia se află în nişte situaţii mai neobişnuite, cum este şi cazul dumneavoastră… Eu locuiesc cu soţul meu şi cu copiii noştri destul de aproape de aici, pe Roe Street. Dacă veţi avea nevoie de mine, doamna Strachen, de jos, ştie unde să mă găsească. Cam cât timp aţi vrea să am grijă de el, doamnă?

— Eu… nu ştiu. Nu sunt sigură, încă. Vreo două zile, poate. Sau puţin mai mult. Nu sunt sigură. Caroline şovăia. Doamnei Cox păreau să i se fi înecat toate corăbiile, dar, când Caroline a plătit-o în avans, a început să zâmbească din nou, săltând veselă copilul pe-un şold. Băieţelul părea destul de speriat când a plecat cu ea, nu mult după aceea. După ce William a dispărut din faţa ochilor ei, lui Caroline i s-a strâns inima, dar apoi a copleşit-o o oboseală toropitoare. S-a culcat în hainele ei murdare şi, cu stomacul chiorăind de foame, a adormit imediat.

A doua zi, purtând cele mai curate şi mai puţin şifonate haine pe care reuşise să le găsească în geantă, Caroline i-a dat unui birjar foaia de hârtie pe care Bathilda scrisese o adresă din Knightsbridge şi l-a lăsat s-o ducă acolo cu toată resemnarea tăcută a unei persoane care

mergea cu demnitate la eşafod. Casa la care îi ajuns avea patru etaje, era construită dintr-o piatră gri-deschis şi aşezată într-un şir strict de case identice, toate având o uşă roşie şi frumoasă. Caroline a întins mâna ca să sune la uşă. Şi-a simţit braţul la fel de greu şi de înţepenit ca un drug de fier şi, când degetul ei s-a apropiat de ţinta lui, a început să tremure din cauza efortului făcut. Dar a sunat totuşi şi i-a spus numele său menajerei bătrâne, care a poftit-o într-un antreu întunecos.

— Aşteptaţi aici, vă rog, i-a spus menajera şi a luat-o înainte pe coridor, fără să se grăbească deloc.

Caroline a rămas nemişcată ca o statuie. Şi-a răscolit mintea, dar n-a găsit niciun gând. Nimic, în afara unui spaţiu răsunător, scobit ca o coajă de nucă spartă şi aruncată. „O, Corin!” Numele lui a apărut brusc în acel spaţiu, ca un fulger. Ameţită, Caroline a dat din cap şi golul s-a reîntors.

Bathilda se îngrăşase şi părul de la tâmple era de un alb mai strălucitor, dar, în afara de asta, cei doi ani care trecuseră de când se văzuseră ultima oară nu o schimbaseră foarte tare. Stătea pe o canapea tapisată cu brocart, cu o ceaşcă de ceai în mână şi se holba la nepoata ei, parcă nevenindu-i să creadă că ea este.

— Doamne Dumnezeule, Caroline! Dacă n-ai fi fost anunţată, nu te-aş fi recunoscut în veci! a exclamat în cele din urmă, privind-o condescendent şi adoptând vechea şi familiara sa răceală.

— Mătuşă Bathilda, a spus Caroline cu voce înceată, aproape ştearsă.

— Părul tău e sălbatic. Şi eşti aşa de arsă de soare! E un dezastru! Nu ţi se potriveşte deloc.

Caroline a primit această critică fără să clipească, fără să spună aproape nimic, în timp ce Bathilda şi-a băut ceaiul. Îşi asculta bătăile inimii, grele şi încete, la fel ca atunci când îl aduseseră pe Corin acasă, după vânătoarea de coioţi. Asta era un alt fel de moarte, dar tot o moarte, la urma urmei.

— Ei bine, cărui fapt îi datorez această onoare? Unde e văcarul acela, care era soţul tău? Nu-ţi ţine companie în această expediţie în străinătate?

— Corin e mort. Era prima dată când rostea aceste cuvinte.

Prima dată când era nevoită să le spună. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Bathilda a luat act de această veste, iar după câteva clipe a părut să se îmblânzească.

— Vino şi stai jos, copilă! O să cer să ni se mai aducă nişte ceai, a spus, pe un ton mai calm.

Bathilda s-a impus imediat în faţa lui Caroline şi părea foarte încântată, mai ales acum, că tânăra femeie era supusă, zdrobită şi nu mai era deloc sfidătoare. În acea după-amiază, Caroline s-a întors la

hotel ca să-şi ia lucrurile şi s-a mutat în oraş, într-un dormitor liber din acea casă gri-deschis, cu uşa ei roşie atât de frumoasă. A fost prezentată proprietarei casei, care era verişoara prin alianţă a Bathildei. O chema doamna Dalgleish, era slabă şi uscată şi avea o înfăţişare severă şi nişte buze foarte subţiri.

— Unde e Sara? a întrebat Caroline plină de speranţă.

Bathilda i-a răspuns cu un mormăit:

— Prostuţa de ea s-a căsătorit cu un băcan. A plecat anul trecut.

Inima lui Caroline a început să doară şi mai tare.

— Îl iubea? a întrebat, căzută pe gânduri. Era fericită?

— Nu ştiu ce să-ţi spun. În fine, să ne întoarcem la problemele noastre!

Bathilda a dus-o pe Caroline la bancă şi a aranjat ca banii acesteia să fie transferaţi de la banca în care îi depuseseră părinţii ei în New York într-un cont din Anglia. Apoi a mers cu ea la cumpărături, crezând povestea pe care i-o spusese, anume că toate hainele ei fuseseră distruse la fermă. Au vizitat un salon de coafură unde vârfurile distruse şi şuviţele rebele ale părului lui Caroline au fost tunse, îmblânzite şi încreţite cu multă grijă. A mers la un spiţer care i-a aplicat loţiune Sulpholine înţepătoare pe faţă şi pe mâini, ca să-i scoată bronzul din piele. Unghiile i-au fost tăiate şi lăcuite, iar bătăturile i-au fost scoase cu piatră ponce. Şi, pentru prima dată după mai mult de un an, mica siluetă a lui Caroline a fost înfăşurată din nou într-un corset strâmt.

— Eşti prea slabă, i-a spus Bathilda, evaluând produsul final al procesului de înfrumuseţare. N-aţi avut de mâncare acolo, în sălbăticie? Caroline se gândea ce să-i răspundă, însă Bathilda a continuat. În fine, eşti aproape gata să ieşi în lume. Va trebui să te recăsătoreşti, desigur. Două văduve în aceeaşi casă sunt deja mai mult decât suficient. Ştiu şi bărbatul potrivit pentru tine, e chiar acum în oraş, ca să cunoască tinere fete. Un baron, dacă-ţi e pe plac, care are mult pământ, dar nu prea are bani şi care are nevoie de un moştenitor. Te va face o *lady*… vei intra în rândurile aristocraţiei, la doar câteva luni după ce-ai fost nevasta unui fermier! Ce frumos ar fi! a exclamat Bathilda, întinzându-şi mâinile spre umerii lui Caroline, pe care i-a tras puţin în spate, îndreptându-i. Dar, deşi nu mai e atât de tânăr cum a fost odată, se ştie că preferă tinerelele pline de prospeţime… nu văduvele obosite ale unor fermieri dintr-un fund de lume. Ar fi foarte bine dacă n-am pomeni nimănui de prima ta căsătorie nefericită. Poţi să faci asta? Există vreo dovadă? E ceva ce nu mi-ai spus? a întrebat, ţintuind-o pe Caroline cu ochii ei albaştri severi.

Caroline a respirat adânc. Cuvintele îi stăteau pe limbă şi inima îi bătea nebuneşte, dar ştia că dac-ar fi spus c-a adus cu ea un copil,

viaţa asta nouă pe care i-o construia Bathilda s-ar fi destrămat ca o iluzie şi ar fi fost obligată să rămână în schimb în acest prezent chinuitor, fără a avea şansa de a mai ajunge vreodată într-un viitor suportabil. Ar trebui să rămână cu Bathilda sau singură, pentru totdeauna. Nicio variantă nu îi surâdea. Caroline ştia care era răspunsul aşteptat de la ea şi pe acesta l-a dat. Muşcându-şi limba ca s-o facă să tacă, a răspuns negativ. Dar când a ridicat mâna-stângă şi şi-a scos verigheta, aceasta i-a lăsat pe piele o urmă albă, perfectă. A strâns verigheta în pumn şi mai târziu a băgat-o în săculeţul cu căptuşeală de satin, lângă fotografia ei şi a lui William.

Urma albă a început să dispară curând, ascunsă de mănuşile delicate de satin, până când a devenit cu totul invizibilă. În săptămâna următoare, Caroline l-a întâlnit pe lordul Calcott la o recepţie la care a dus-o Bathilda, ea rămânând ascultătoare, rezervată şi aproape mută în timp ce dansau, el vorbind şi privind-o la un moment dat cu dorinţă, dar privirea lui a lăsat-o rece. Era suplu, nu foarte înalt, avea aproximativ patruzeci şi cinci de ani şi şchiopăta uşor. Părul şi mustaţa îi erau puţin cărunte, iar unghiile, foarte îngrijite. Atunci când o ţinea de mijloc în timpul valsului, mâinile lui lăsau nişte pete umede pe rochia ei de mătase. S-au mai întâlnit de două ori, la un bal şi la o serată, în nişte camere supraîncălzite, împotriva frigului de toamnă târzie. În timp ce dansau, i-a pus câteva întrebări despre familia ei, despre ce îi plăcea să facă, întrebând-o de asemenea ce părerea avea despre Londra şi bucătăria englezească. A discutat apoi cu Bathilda, întrebând-o care era firea lui Caroline, de ce nu prea vorbea şi care era venitul ei. După o asemenea seară a acceptat cererea lui în căsătorie cu o înclinare a capului şi cu un zâmbet efemer ca un soare de iarnă. A dus-o la Knightsbridge într-o caleaşcă neagră şi frumoasă, trasă de patru cai, şi sărutul lui de noaptea bună i-a trecut de pe obraz pe gură, în timp ce mâinile îi tremurau de dorinţă.

— Fată dragă, a şoptit răguşit, ridicându-i poalele şi îngenunchind între picioarele ei, pregătindu-se să îintre în ea, atât de brusc, încât aproape s-a sufocat din cauza şocului. „Vezi?” îşi striga ea gândul înfricoşat, în tăcere, spre acel loc în care plecase Corin, indiferent care ar fi fost acesta: „Vezi ce s-a-ntâmplat dacă m-ai părăsit?”

Caroline şi-a petrecut Crăciunul anului 1904 cu Bathilda şi cu doamna Dalgleish şi a aranjat lucrurile astfel încât să se mărite cu Henry Calcott cât mai târziu, în luna februarie a anului care venea. De data aceasta, însă, logodna a fost anunţată oficial şi o fotografie a fericitului cuplu, făcută la un bal, a fost publicată în *The Tatler*. Pe măsură ce se apropia data nunţii, Caroline se scufunda tot mai adânc într-o stare de delăsare care o consuma, avea un gust amar în gură şi în fiecare dimineaţă o încerca o senzaţie de rău, care o făcea să

tânjească după acea cafea tare de la fermă, pe care Bathilda şi verişoara ei o considerau prea vulgară pentru a fi ţinută în casă. Bathilda urmărea toate aceste transformări cu o privire aspră.

— Se pare că nunta o să pice la ţanc, a remarcat ea într-o dimineaţă, în timp ce Caroline zăcea în pat, prea ameţită şi prea slăbită ca să se poată ridica.

Când a descoperit cauza stării sale, Caroline a fost uluită.

— Dar… dar eu… a fost tot ce a reuşit să-i răspundă mătuşii sale, care o privea de sus în timp ce cerea o supă de carne pentru ea, pe care Caroline nu putea nici măcar s-o privească fără să i se facă rău. Rămânea nemişcată ore în şir şi se gândea şi se gândea şi încerca să nu vadă implicaţiile clare ale sarcinii ei, căci era la fel de slabă cum fusese şi-n Oklahoma, dacă nu cumva şi mai slabă, şi la fel de nefericită, dacă nu cumva şi mai nefericită. Singurul lucru diferit era bărbatul cu care se culca.

Lui Caroline nu i-a plăcut deloc conacul Storton. Era mare, dar lipsit de orice rafinament. Ferestrele erau prea austere ca să fie frumoase, piatra, prea gri ca să fie primitoare. Aleea de acces era năpădită de nişte păpădii mari şi de pir, vopseaua de pe uşă era cojită, iar din hornul şemineului lipseau mai multe cărămizi. Era mare nevoie de banii săi, şi-a dat seama Caroline. Personalul casei s-a aliniat rapid, ca şi cum ar fi fost gata să dea o nouă strălucire acestei case dărăpănate. Menajera, majordomul, bucătarul, fata în casă, camerista, servitoarea de la bucătărie, grăjdarul. Caroline a păşit pe treptele trăsurii şi s-a luptat să n-o pufnească plânsul când şi-a amintit de oamenii murdari şi neîngrijiţi care s-au aliniat pentru a-i fi prezentaţi în casa în care a locuit în prima ei căsnicie. „Şi tu i-ai părăsit!” s-a acuzat singură. „I-ai părăsit fără să le spui măcar un cuvânt!” A zâmbit şi i-a salutat pe fiecare, în timp ce Henry îi prezenta, iar ei făceau o plecăciune în faţa ei sau îşi plecau capul, murmurând *lady Calcott,* cu voce joasă. Şi-a luat vechiul nume, *Caroline Massey,* şi l-a strâns tare la inima ei.

Mai târziu, plimbându-se pe domeniul întins, Caroline a început să se simtă ceva mai bine: rămăşiţele acelui viscol aflat în ea au început să se reaşeze, încet-încet, într-un fel de ordine. Peisajul de ţară tipic englezesc avea un farmec aparte, o anumită verdeaţă delicată, chiar şi la sfârşitul iernii. N-avea nimic din vacarmul străzilor de la oraş, al cailor, al căruţelor sau al oamenilor: nici vântul preriei întinse, nici urletele coioţilor, nici mile după mile de orizont nesfârşit. Nu era nici prea cald, nici prea frig. Vedea acoperişurile şi hornurile fumegânde ale caselor din sat printre copacii dezgoliţi din jurul casei şi o alina faptul că ştia că acolo, la o aruncătură de băţ, existau alte vieţi care erau trăite. Un pâlc de narcise înfrumuseţa partea cea mai îndepărtată a pajiştii, iar Caroline păşea încet printre ele, culcându-le la pământ

cu marginea de jos a rochiei şi apoi eliberându-le. Se gândea la vidul minţii ei, la sentimentul de goliciune de care nu putea să scape, dar îşi îngăduia totuşi să-şi imagineze, pentru câteva clipe măcar, că era în siguranţă şi că putea să suporte orice.

Henry Calcott era un om foarte robust şi, în primele săptămâni ale noi lor vieţii de oameni căsătoriţi, Caroline a fost nevoită să suporte seară de seară atenţiile sale conjugale. Era pasivă şi îşi întorcea faţa în altă parte, uimită de cât de diferit putea fi acest fel de a face dragoste cu o persoană pentru care nu simţea nimic. Cu mintea şi cu simţurile amorţite, neanimate de nicio pasiune, Caroline observa sunetele umede produse de întâlnirea corpurilor lor: mirosul carnal, puţin fetid, felul în care soţul ei gâfâia şi privirea lui când ajungea la punctul culminant. Încerca să-şi compună o anumită neutralitate a feţei, ca nu cumva dezgustul să iasă la suprafaţă.

La conacul Storton au fost aduşi nişte muncitori care au început să cureţe domeniul şi să repare casa atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru.

— Te superi dacă plec la oraş? N-o să te deranjeze muncitorii? a întrebat-o Henry la micul dejun, la trei săptămâni de la sosirea ei la conac.

— Bineînţeles că n-o să mă deranjeze, i-a răspuns ea calmă.

— Eşti mai mult decât bine-venită, dacă vrei să vii în oraş cu mine…

— Nu, nu, e-n regulă, poţi să mergi singur! Prefer să rămân aici şi să mă obişnuiesc cu… casa şi…

— Foarte bine, foarte bine! Cred că voi lipsi doar o săptămână. Trebuie să mă ocup de nişte afaceri, a spus Henry şi a zâmbit, reîntorcându-se la ziarele de dimineaţă.

Caroline s-a întors să se uite pe fereastră, la ziua care se întuneca. „Nişte afaceri”, a repetat pentru sine. La Londra, la un bal, o fată cu faţa ascuţită şi părul de culoarea platinei îi şoptise că Henry Calcott iubea jocul de poker, chiar dacă pierdea aproape întotdeauna. Lui Caroline nu-i păsa, atâta timp cât acest obicei al lui îl făcea să plece la Londra la fiecare câteva săptămâni şi s-o lase singură acasă.

În ziua care a urmat după plecarea lui a plouat încontinuu, iar casa părea înconjurată de o cortină de apă. De la fereastră se vedea doar un verde şters, gri şi maro şi o mocirlă de ţară care înceţoşa ferestrele. Caroline s-a aşezat aproape de foc, în salon, citind un roman siropos, scris de o femeie pe nume Elinor Glyn. Ochii săi treceau în fugă peste rânduri, iar gândurile îi erau la copilul din pântecele ei: de ce nu putea să spună ce simţea în privinţa lui, când ar trebui să-i dea vestea lui Henry şi de ce n-a făcut-o încă. Ultimul răspuns, cel puţin, îl ştia, pentru că era insuportabil de amar: urma să-i dea lui Henry Calcott veştile după care tânjise atât de mult, fără niciun rezultat, însă, să i le

dea lui Corin. Fata în casă, o fată timidă pe nume Estelle, i-a întrerupt reveria cu o bătaie timidă în uşă.

— Mă iertaţi că vă deranjez, doamnă, dar e o femeie aici care ar vrea să vă vadă, a anunţat-o Estelle cu voce firavă.

— O femeie? Ce femeie?

— N-a vrut să spună ce problemă are, dar mi-a spus numele ei, e doamna Cox. Să-i dau voie să între?

Caroline a încremenit. A făcut o pauză lungă, în care putea să audă sunetul paşilor care se apropiau.

— Nu! Caroline a reuşit în cele din urmă să se ridice, brusc, însă mult prea târziu, de vreme ce doamna Cox a trecut de Estelle şi a apărut în faţa lui Caroline, udă din cap până-n picioare din cauza apei de ploaie care-i curgea din tivul rochiei pe covorul persan. O privea pe Caroline foarte hotărât, gata să-i spună ce avea de spus.

— Asta e tot, Estelle, mulţumesc! a şoptit Caroline.

Doamna Cox părea foarte mare, dar după ce şi-a dat jos pelerina de ploaie s-a văzut foarte clar de ce. William dormea, aşezat în siguranţă într-un loc călduţ şi uscat, sub haină, într-un săculeţ pe care femeia îl făcuse dintr-o bucată de pânză tare de bumbac.

— Nu ştiu ce gânduri aveaţi în această privinţă! a spus doamna Cox, atunci când imposibilitatea unei reacţii din partea lui Caroline a devenit evidentă. Să lăsaţi copilul cu mine atâtea săptămâni… Nu ştiu ce-aţi crezut c-o să rezolvaţi cu asta!

— Eu… Dar Caroline nu avea niciun răspuns pe care ar fi putut să îl dea.

Grijulia ei neutralitate, faptul că-şi acceptase resemnată soarta îl scoseseră din scenă cu totul pe William. Se rupsese de toate gândurile legate de el, de toată responsabilitatea pe care o simţise pentru el. Faptul că-l vedea din nou, acum, în timp ce se trezea din cauza luminii şi a aerului rece care-l înconjurau, a fost ca o lovitură în stomac, un ghimpe dur al dragostei pline de vinovăţie şi de frică.

— Cum m-ai găsit? a fost singura întrebare pe care a reuşit s-o pună.

— N-a fost chiar atât de greu, nu cu atâtea ştiri despre nunta dumneavoastră publicate în toate ziarele. Am mai aşteptat puţin, crezând că vreţi să lăsaţi copilul în siguranţă şi în linişte, până ce vă căsătoriţi, dar apoi mi-am dat seama că n-o să vă mai întoarceţi deloc după el! Nu v-aţi mai fi întors după el, nu-i aşa? După un băieţel atât de bun şi atât de sănătos… Nu ştiu ce-aţi avut de gând să faceţi! a repetat doamna Cox, cu voce tot mai slabă.

Şi-a scos o batistă din buzunar şi a început să-şi şteargă ochii.

— Şi acum am cheltuit şi o groază de bani ca să-l aduc aici cu trenul şi m-am chinuit să merg cu el prin ploaia asta nenorocită, ca să nu răcească şi să moară…

— Pot să-ţi dau bani. Pentru tren şi… pentru timpul în care ai avut grijă de el. Poţi să-ţi dau chiar şi mai mult de-atât, uite! Caroline s-a repezit spre dulap, a luat o pungă cu monede şi i-a arătat-o femeii. Vrei să-l păstrezi? a întrebat brusc, cu o voce care tremura de frică.

Doamna Cox a privit-o fără să-i vină să creadă.

— *Să-l păstrez?* Ce vreţi să spuneţi? Nu conduc o fermă de copii, sper că ştiţi asta! Dumneavoastră sunteţi mama lui şi orice copil trebuie să stea cu mama lui! Şi uitaţi-vă la viaţa pe care ar avea-o aici! A făcut un gest larg. Am destule guri de hrănit şi de adăpostit, nu mai am nevoie de încă una!

Femeia părea indignată. Caroline nu putea face altceva decât să stea şi să privească cu disperare cum doamna Cox începe să desfacă nodul care ţinea săculeţul legat de umerii ei.

— Luaţi-l! Vi l-am adus înapoi. E teafăr şi sănătos. Toate lucruşoarele lui sunt în legătura asta, toate cu excepţia căruciorului, în care nu mai încape şi pe care oricum n-aş fi putut să-l car pân-aici. Sper… sper că-l veţi iubi, doamnă! E un băieţel bun şi merită să se bucure de dragostea unei mame…

L-a pus pe William pe o pernuţă de mătase aflată pe un fotoliu mare. Copilul îşi ridica mâinile spre ea şi zâmbea.

— Nu, dragul meu, vei rămâne aici, alături de mama ta cea adevărată, i-a spus ea şi ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

Acum, când venise vremea să-l părăsească, doamna Cox ezita. Îşi plimba privirea de la William la Caroline şi invers, iar apoi faţa i s-a schimonosit de durere şi şi-a înfundat mâinile în pliurile rochiei.

— Să aveţi mare grijă de băiatul dumneavoastră, lady Calcott! a spus ea şi s-a grăbit să iasă.

William a rămas tăcut un timp, uitându-se la obiectele necunoscute din încăpere, apoi a început să plângă.

Înnebunită de graba de a-l ascunde, Caroline l-a ridicat repede şi a urcat, pe scara din spate, în dormitorul ei. L-a aşezat pe pat şi a făcut un pas înapoi, ducându-şi mâinile la cap, încercând să-şi limpezească gândurile şi să-şi liniştească inima care bătea mult prea tare pentru pieptul ei. Respira scurt şi repede, panicată. Grăbită, a găsit un inel gingival în sacoşa în care se aflau lucrurile lui William şi i l-a dat ca să-l facă să nu mai plângă. Copilul s-a potolit şi a început să studieze obiectul familiar şi să-l mişte, scoţând nişte sunete melodioase care-i plăceau. Treptat, Caroline s-a calmat. Crescuse atât de mult! Împlinise totuşi un an şi jumătate. Pielea îi era mai închisă şi părul i se subţiase. Începeau să i se vadă pomeţii înalţi şi oblici şi sprâncenele drepte ale tribului Ponca. Cum a putut să creadă vreodată că era copilul lui Corin? William era indian din cap până-n picioare, iar acest lucru ar fi fost evident chiar şi dacă n-ar fi ajuns să realizeze că neputinţa a-i face un copil lui Corin avea de-a face mai mult cu Corin decât cu ea. Ceea

ce însemna că ea furase copilul lui Joe şi al lui Magpie. Enormitatea acestei crime cumplite a lovit-o ca o secure şi a căzut la podea, băgându-şi pumnul în gură ca să înăbuşe suspinele incontrolabile care îi urcau din capul pieptului şi care aproape o sugrumau. Acum nu mai putea face nimic ca să îndrepte lucrurile. Nu putea s-o mai ajute cu nimic pe Magpie, pe buna şi grijulia Magpie, care îi fusese întotdeauna o prietenă fidelă şi care murea poate de dorul copilul ei, aflat acum la mii de mile de ea. Mii de mile pe care nici ea, nici William nu le vor mai parcurge niciodată. Era o altă lume, într-o altă viaţă. Aducându-l aici, parcursese o cale pe care nu se mai putea întoarce, în acele clipe, Caroline nu ştia cum va reuşi să trăiască cu ceea ce făcuse. Stătea prăbuşită pe covor şi îşi dorea să moară.

O jumătate de oră mai târziu, slujnicele şi menajera, doamna Priddy, au văzut-o încercând să traverseze pajiştea plină de apă, cărând ceva greu, care arăta ca o sacoşă de pânză. Au strigat-o şi s-au întrebat dacă n-ar fi bine s-o ajungă din urmă, ca să se asigure că se simte bine, dar, dacă lady Calcott le auzea cumva, nu dădea niciun semn c-ar fi dispusă să se oprească din dramul ei. A dispărut împreună cu povara ei printre copacii din fundul grădinii şi, când a apărut din nou la uşa vestibulului, palidă şi tremurând, nu o mai avea.

— Ce zi v-aţi ales pentru plimbare, lady Calcott! a exclamat doamna Priddy, desfăcându-i şireturile cizmelor murdare, în timp ce servitoarele căutau nişte prosoape curate.

De fapt, nu fusese o zi foarte urâtă, sub acei nori englezeşti îmbibaţi de apă, şi în mod sigur nu atât de rece, încât să provoace frisoanele care chinuiau trupul fragil al noii stăpâne.

— Haideţi să urcăm în camera dumneavoastră! Cass o să vă aducă nişte ceai fierbinte, nu-i aşa, Cass? a întrebat-o doamna Priddy pe cameristă, o fată de cincisprezece ani, care o fixa pe Caroline cu ochii ei mari şi verzi. Dacă vreunul dintre cei care lucrau în casă s-ar fi gândit puţin mai mult la scurta vizită a doamnei Cox, la plimbarea lui Caroline prin ploaie sau la faţa de pernă care lipsea din pat, ar fi ştiut că nu trebuie să spună nimic despre asta. Toţi ştiau acest lucru, cu excepţia acestei Cass Evans, care a început să-i şoptească nişte lucruri Estellei, mai târziu, în acea noapte, sus, în camera cea mică pe care o împărţeau la mansardă.

Câteva zile, Caroline a rămas ţintuită la pat. Zăcea într-o stare de angoasă şi de tristeţe, care s-a adâncit atunci când şi-a băgat mâna sub pernă şi a găsit acolo inelul gingival al lui William. Cel pe care ea însăşi i-l dăduse, ca să-l facă să se oprească din plâns, cel pe care ea şi Corin i-l făcuseră cadou la naştere. Mângâia fildeşul neted şi scutura încet clopoţelul de argint. Ştia că trebuie să scape de el. Nu trebuia să mai păstreze nimic care să o lege de acel copil, de niciun copil, de

altfel. Dar nu se îndura s-o facă, de parcă o mică urmă a lui William, a lui Magpie, a vieţii şi a iubirii ar fi rămas prinsă în acel unic şi preţios talisman pe care ea îl strângea atât de tare în pumni şi pe care-l ţinea aproape de inimă. Atunci când lordul Calcott s-a întors de la Londra cu portofelul gol, ea i-a dat în sfârşit veştile legate de condiţia sa delicată, cu o faţă lipsită de orice expresie şi cu o atitudine plină de calm.

Familia de spoitori nu s-a mutat, aşa cum a presupus Caroline că va face, aşa cum se rugase ea să facă. În schimb, câteva zile mai târziu, au apărut cu William la uşă, ca să întrebe politicos dacă nu cumva cineva de prin casă ştia al cui era acel copil, căci toate întrebările pe care le puseseră prin sat nu primiseră niciun răspuns. Caroline i-a văzut venind pe alee, de la fereastra salonului. În piept inima i s-a făcut mică şi i s-a umplut de groază – la fel ca atunci când Corin îi spusese că va avea vecini indieni – şi a sărit repede, gata să fugă, înainte să realizeze că n-are unde să se ducă. A aşteptat ca majordomul să deschidă uşa, a auzit nişte cuvinte înăbuşite, apoi apropierea unor paşi şi o bătaie uşoară în uşă.

— Da? a răspuns cu voce tremurândă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, lady Calcott, dar domnul Dinsdale şi soţia lui au găsit un copil în pădure şi ne-ntreabă dacă nu cumva ştim al cui e sau ce-ar putea să facă cu el?

Majordomul, domnul March, părea confuz, de parcă eticheta care privea copiii pierduţi era ceva nou pentru el.

— Şi ce legătură aş *putea* avea eu cu asta? a întrebat ea rece.

— Da, lady Calcott, i-a răspuns domnul March, la fel de rece, făcând o cât mai mică plecăciune în timp ce se retrăgea.

Prin urmare, cei doi soţi Dinsdale au plecat, luându-l pe William cu ei şi privind din când în când în urmă, ca şi cum ar fi fost tulburaţi de faptul că au fost daţi afară. Caroline i-a privit îndepărtându-se, cu o senzaţie crescândă de nelinişte şi cu valuri de sânge care i s-au ridicat la cap, ameţind-o. A legat această senzaţie de modul în care domnul March se referise la ei: „domnul Dinsdale şi soţia lui”. Ca şi cum i-ar fi cunoscut.

— Cei din familia Dinsdale? A, deci i-ai cunoscut pe tinerii noştri nomazi! a exclamat Henry, când Caroline l-a întrebat despre spoitori.

Caroline a lăsat cuţitul şi furculiţa jos, fiindcă i se pusese un nod în gât şi nu mai putea să-nghită nimic.

— Nişte oameni inofensivi. Ştiu c-ar putea să pară ceva ieşit din comun, dar le-am dat voie să rămână pe o parte a pământului meu.

— Poftim? Ce te-a determinat să faci aşa ceva? s-a mirat Caroline.

— Robbie Dinsdale mi-a salvat viaţa în Africa, draga mea, la Spion Kop, acum câţiva ani. Dacă n-ar fi fost el, acum n-aş mai fi aici! a spus

Henry, ducându-şi la gură o furculiţă uriaşă, plină cu cartofi gratinaţi. O picătură de sos fierbinte i s-a prelins pe bărbie, iar Caroline a simţit nevoia să-şi întoarcă privirea în altă parte.

— Dar… sunt *ţigani!* Sunt hoţi şi… probabil şi mai rău! Nu *putem* să-i avem ca vecini!

— Draga mea, mă tem că *nu pot* să accept asemenea vorbe! Soldatul Dinsdale a rămas cu mine în tranşee când am fost împuşcat şi mi-a apărat trupul căzut la pământ de gloanţele a zeci de trăgători buri, până ce Twin Peaks a fost cucerit şi ticăloşii au început să dea înapoi. Henry îşi mişca cuţitul prin aer, plin de bravură. El însuşi a fost rănit, fiind pe jumătate mort de sete, dar a rămas alături de mine, deşi ar fi putut să fugă. Din oamenii mei mai rămăseseră doar nişte resturi însângerate, ca o scenă din iad. Războiul l-a schimbat, totuşi… A fost lăsat la vatră în cele din urmă, din motive medicale, deşi niciodată n-au reuşit să stabilească exact de ce nu se simţea bine. Şi-a pierdut minţile acolo, aş spune eu. Într-o bună zi, a început să nu mai vorbească, să nu mai mănânce şi nu se mai ridica din patul de cazarmă, indiferent cine i-ar fi ordonat. A trebuit să pun o vorbă bună pentru el. Acum şi-a mai revenit, dar nu mai e acelaşi om. A fost ucenic la un fierar, aici, în sat, dar asta n-a durat foarte mult. N-a avut cu ce să-şi plătească chiria, a fost dat afară din casa în care stătea şi-n cele din urmă a ajuns în stradă şi a pornit la drum. I-am spus că poate să rămână aici atâta timp cât n-o să-mi facă necazuri şi până acum nu m-a deranjat cu nimic. Aşa c-o să rămână aici!

Henry şi-a şters sosul de pe mustaţă cu un şerveţel alb şi pufos. Caroline se uita în farfurie, având nişte mişcări extrem de încordate.

— A pornit la drum, ai zis? Deci mai pleacă prin ţară, nu rămân tot timpul aici? Vocea sa abia dacă depăşea nivelul unei şoapte.

— Petrec mult timp aici. Sunt aproape de amândouă familiile lor şi Dinsdale poate să găsească de lucru prin împrejurimi, fiindcă oamenii îl cunosc bine. Repară obiecte de metal şi alte lucruri de felul acesta. Mă tem deci că va trebui să te obişnuieşti cu ei, draga mea. Nu te vor deranja şi, dacă eviţi zona în care se află, nici măcar nu vei fi nevoită să-i întâlneşti, a concluzionat Henry şi Caroline a ştiut că nu mai e nimic de discutat. A închis ochii, dar putea să le simtă în continuare prezenţa. Simţea că erau acolo – sau mai degrabă că William era acolo, la nici măcar două sute de metri de locul în care ea îşi lua acum cina. Ştia că dacă va rămâne acolo, reamintindu-i mereu ce a făcut, remuşcările o vor tortura şi o vor devora încet. Se ruga ca ei să dea altcuiva copilul sau să se mute, luând cu ei obiectul vinei şi angoasei sale.

Caroline a plâns când i s-a născut copilul. O fetiţă mică, atât de mică şi de bine proporţională, încât părea că nu era deloc reală, ci mai

degrabă obţinută printr-o vrajă. Dragostea imensă şi devoratoare pe care Caroline o simţea pentru fiica ei nu făcea decât să-i arate cât de mare era cu adevărat răul pe care i-l făcuse lui Magpie. Simplul *gând* că ar putea fi despărţită de copilul ei o durea enorm. Caroline plângea deci încontinuu, plină de dragoste şi de ură de sine, şi nimic din ceea ce i se spunea nu părea să o consoleze. Henry o mângâia pe cap, fără să înţeleagă exact ce se-ntâmplă şi fără să reuşească să-şi ascundă dezamăgirea că i se născuse o fiică, şi nu un fiu. Estelle şi doamna Priddy îi tot spuneau lui Caroline că fetiţa era foarte frumoasă şi că se descurca de minune, dar asta o făcea din nou să plângă, fapt pe care ele îl puneau pe seama epuizării. Noaptea era bântuită de vise în care o vedea pe Magpie cu inima în flăcări, cu ochii arzând de febră, pierzându-şi puterile, slăbind, murind de tristeţe. Când se trezea, greutatea crimei sale părea să-i spintece capul. Fetiţa era îmbrăcată în hăinuţe din dantelă albă şi fusese botezată Evangeline. Timp de patru luni, Caroline a iubit-o, ajungând să nu mai fie interesată de nimic altceva, dar micuţa a murit într-o noapte, în leagănul ei, fără ca vreunul dintre cei trei doctori pe care i-au consultat să le poată spune cauza. A părăsit viaţa ca o lumânare care se stinge şi Caroline a fost dărâmată. Slaba voinţă de a mai trăi care îi rămăsese după ce îl pierduse pe Corin a părăsit-o acum cu totul, ca sângele care se scurgea dintr-o rană, şi nu mai exista nimic cu care s-o oprească.

Câteva luni mai târziu, într-o zi de marţi, Caroline a coborât în bucătărie şi le-a găsit pe doamna Priddy şi pe Cass Evans pregătind un coş cu legume adunate din grădină, cu care voiau să-l plătească pe Robbie Dinsdale. Acesta nu se vedea, fiind în oficiul de lângă bucătărie şi ascuţind cuţitele pe o roată de piatră pe care o învârtea cu piciorul, trimiţând scântei care zburau şi umpleau aerul din jur cu scâncetul ascuţit al metalului prelucrat. Caroline n-ar fi ştiut de unde vine zgomotul dacă n-ar fi observat o anumită vină în ochii doamnei Priddy, dacă aceasta nu s-ar fi oprit brusc din ceea ce făcea, tresărind speriată atunci când stăpâna a intrat în cameră. Cass şi-a dus repede o mână tremurândă la gură. Cu toţii ştiau ce simţea lady Calcott pentru cei din familia Dinsdale, deşi nu ştiau de ce. Caroline a mers în oficiu şi l-a întrerupt pe Dinsdale, care o privea cu nişte ochi blânzi şi aurii. Încet-încet, roata s-a oprit. Dinsdale purta nişte haine de lucru, iar părul îi era lung şi unsuros, legat la spate cu un şnur. Chipul lui era chiar plăcut, la fel de proaspăt şi de inocent ca al unui băieţel, dar, într-un fel ciudat, asta o scotea şi mai tare din sărite. Durerile prin care trecuse transformaseră inima lui Caroline în piatră. Se simţea pedepsită, obligată de soartă să sufere aceeaşi durere pe care i-o provocase lui Magpie, dar durerea ei era atât de mare, încât nu putea să accepte acest lucru, pur şi simplu *nu putea.* Lupta cu remuşcările şi o ură feroce îi curgeau prin vene.

— Ieşi *afară*! a ţipat, cu vocea tremurând de furie. Ieşi *afară* din această casă!

Dinsdale a sărit de pe scaun şi a ieşit repede. Caroline s-a întors să vorbească cu menajera şi cu servitoarea.

— Ce-nseamnă asta? Cred c-am fost destul de clară în privinţa sentimentelor pe care le am faţă de acest om!

— Domnul Dinsdale ne-a ascuţit întotdeauna cuţitele, lady Calcott… N-am crezut c-o să fie vreo problemă… a încercat doamna Priddy să-i explice.

— Nu-mi pasă! Nu-l vreau în casă, nici altundeva în apropierea ei! Şi ce-i asta? a întrebat ea, arătând spre coşul cu legume. Mai şi furaţi din grădină?

În faţa acestei acuzaţii, doamna Priddy s-a ridicat, încruntându-se.

— Lucrez aici de mai bine de treizeci de ani şi niciodată n-am fost acuzată de un asemenea lucru. Legumele din grădină care au prisosit au fost întotdeauna folosite pentru a plăti munca oamenilor din împrejurimi, atunci când a fost cazul.

— Ei bine, de acum înainte n-o să se mai întâmple asta! Cel puţin, nu în ceea ce-l priveşte pe acest om! E destul de clar ceea ce spun? a mai întrebat Caroline plină de furie. Făcea tot posibilul să-şi controleze vocea care îi tremura, schimbându-şi mereu intensitatea, ameninţând să se transforme într-un urlet.

— Mai au şi alte guri de hrănit! a spus Cass Evans, cu voce piţigăiată.

— Taci, copilă! i-a spus doamna Priddy în şoaptă.

— Poftim? a întrebat Caroline. O privea fix pe această fată cu ochi verzi, cuprinsă de o frică teribilă. *Poftim?* a întrebat din nou, dar Cass a clătinat imediat din cap şi n-a mai zis nimic.

Doar intervenţia lordului Calcott a făcut ca doamna Priddy să nu-şi piardă slujba. Nu înţelegea ce avea soţia sa cu familia Dinsdale şi nici măcar nu încerca să înţeleagă. I-a închis doar gura şi apoi a plecat la Londra, ca să nu fie nevoit să-i suporte crizele de nervi. Personalul casei a început să se ţină departe de Caroline, cu toţii ajungând să se teamă de furiile ei imprevizibile ce alternau cu crizele de plâns. Într-o noapte, târziu, după ce s-a retras la culcare, Caroline s-a ridicat şi a coborât la bucătărie să caute nişte săruri cu care să-şi calmeze durerea de stomac. A mers tiptil, în papucii ei de casă care nu făceau aproape niciun zgomot şi s-a oprit lângă oficiu, auzindu-le pe fetele care spălau încă vasele de la cină vorbind cu băiatul de la grajduri, Davey Hook.

— Păi şi ce alt motiv ar avea să fie aşa de pornită împotriva lor?

Accentul ţărănesc al lui Cass era uşor de recunoscut.

— Fiindcă e bogătaşă – toţi sunt aşa! Cu nasu' pe sus, a spus Davey.

— Cred că şi-a cam pierdut minţile atunci când a murit Evangeline, sărăcuţa, a spus Estelle.

— Dacă vă spun c-am auzit cu urechile melc! Femeia care a venit de la gară avea ceva ascuns sub haină, iar pe urmă am auzit un plânset de copil, sus, în camera stăpânei. Sunt sigură! Şi pe urmă, dintr-odată, Robbie Dinsdale găseşte un copil în pădure, iar noi am văzut-o mergând spre pădure, cărând ceva. Am văzut-o!

— Dar n-ai văzut ce căra, nu-i aşa?

— Păi ce altceva să fi fost?

— Ar fi putut să fie orice altceva, Cass Evans! a exclamat Estelle. De ce-ar duce stăpâna un copil în pădure şi l-ar lăsa acolo?

— Chiar tu ai spus că şi-a pierdut minţile! i-a replicat Cass.

— Ziceam că şi-a pierdut minţile de când a murit fetiţa.

— Poate că era al ei. Poate că e copilul ei, făcut cu alt bărbat! Şi trebuia să-l ţină ascuns de stăpân – ce ziceţi de asta? i-a provocat Cass.

— Tu ţi-ai pierdut minţile, Cass Evans, nu stăpâna! Bogaţii nu-şi aruncă copiii pe-afară ca fiicele de fermier! a râs Davey. Şi, pe deasupra, ai văzut şi tu copilul pe care-l au cei din familia Dinsdale – e brunet ca un maur! Nu e băiatul ei, ar fi imposibil! N-ai văzut cât e de albă? E copil de ţigan toată ziua. O fi trecut altă şatră pe-aici şi l-or fi lăsat, fiindc-or fi avut şi ei prea multe guri de hrănit şi asta e soarta lor, a spus băiatul.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri despre lady Calcott, Cass! a avertizat-o Estelle, cu mult calm. N-o să-ţi faci decât necazuri.

— Dar ştiu ce-am auzit! Şi ştiu ce-am văzut şi nu e drept! a bătut Cass din picior.

La uşa oficiului, Caroline se sufoca. Un oftat înăbuşit i-a scăpat totuşi din cauza tensiunii, nefiind destul de prudentă, iar conversaţia dinăuntru s-a încheiat abrupt.

— Şşt! a şuierat Estelle.

S-au auzit nişte paşi care se apropiau de uşă. Caroline s-a întors pe călcâie şi a urcat repede pe scări, încercând să facă cât mai puţin zgomot.

Henry Calcott nu era acasă când Cass Evans a fost concediată. Caroline a discutat cu doamna Priddy, Cass fiind trimisă în cameră să-şi strângă puţinele lucruri pe care le avea.

— Eu cunosc bine familia fetei, lady Calcott. Sunt sigură că nu e genul care să fure.

Menajera se întunecase la faţă de grijă.

— Cu toate astea, când am intrat în cameră, am găsit-o scotocindu-mi prin cutia cu bijuterii. Şi acum mi-am dat seama că-mi lipseşte un ac de argint, i-a răspuns Caroline, mirându-se de apatia pe care reuşea s-o imprime vocii ei, în timp ce pe dinăuntru tremura de emoţie.

— Ce fel de ac, lady Calcott? Poate nu e la locul lui şi se găseşte pe undeva, prin casă.

— Nu, nu e pe nicăieri prin casă! Vreau ca fata să plece din casă,

doamnă Priddy, şi asta-i tot ce mai am de spus în privinţa ei! a zis Caroline nervoasă.

Doamna Priddy se uita la ea, fără să poată face nimic. Avea o privire atât de directă, încât Caroline nu reuşea s-o înfrunte prea mult timp. S-a reîntors spre oglinda aflată deasupra căminului şi a observat că pe faţă nu i se citea nicio urmă de frică, de vină sau de nervozitate. Era palidă şi faţa îi era imobilă. Era ca o piatră.

— Pot să-i dau măcar nişte referinţe bune, lady Calcott? Ca să se angajeze în altă parte? E o fată bună, munceşte din greu…

— Fură, doamnă Priddy! Dacă-i scrii referinţe, trebuie să includ şi această informaţie în ele, i-a spus Caroline cu mult calm. În spatele ei, a observat expresia doamnei Priddy, din care se vedea limpede că n-o crede. Asta-i tot, doamnă Priddy!

— Foarte bine, lady Calcott. Bătrâna i-a răspuns rece şi s-a îndepărtat încet.

După ce uşa s-a închis în spatele ei, lui Caroline i s-au înmuiat picioarele, fiind nevoită să se ţină de cămin ca să nu cadă. Stomacul îi era foarte agitat şi avea un gust amar în gură. S-a îndreptat şi a încercat să se liniştească. După o oră şi ceva, Cass a ieşit pe uşa de la bucătărie, în lacrimi, ţipând c-a fost dată afară pe nedrept. Caroline o privea de la fereastra camerei de sus şi, când s-a întors ca să se uite înapoi la casă, Cass a întâlnit privirea precaută a lui Caroline cu o căutătură atât de plină de furie, încât o persoană mai simţitoare ar fi fost distrusă.

Lord Calcott a scos un simplu mormăit, când noua cameristă, care era grasă şi blondă, a tras perdelele din dormitor într-o dimineaţă.

— Ce s-a-ntâmplat cu cealaltă fată? Cu cea brunetă? a întrebat el alene.

— A trebuit s-o dau afară, i-a răspuns Caroline fără nicio ezitare.

El n-a mai deschis acest subiect, căci schimbarea nu-l deranja cu nimic. Îşi petrecea tot mai puţin timp acasă, cu soţia lui, pentru ca aceasta să rămână din nou însărcinată – această sarcină a apărut doar după o bună perioadă de timp. Caroline se temea că nimic n-o să mai fie la fel de minunat ca momentul în care o luase prima oară în braţe pe Evangeline, dar noile transformări ale corpului ei au adus cu ele anticiparea unei iubiri atât de puternice, încât i-a cedat din nou, întorcându-se la ea însăşi şi cântându-i încet copilului nenăscut, simţind cum acesta creşte în greutate dedesubtul vertebrelor ei, atât de aproape de ea, un nucleu de căldură şi de viaţă înăuntrul acelui înveliş mort al fiinţei ei. Dar băiatul, căci era un băiat, s-a născut cu câteva luni mai devreme şi n-a avut nicio şansă de supravieţuire. Doctorul a vrut să-l ia imediat de-acolo, cu tot cu cearceafurile însângerate, dar Caroline a cerut să-şi vadă copilul. A privit plină de mirare faţa mică şi lipsită încă de formă – mirarea că poate să mai

simtă durerea unei pierderi, că ochii ei mai pot să plângă. Dar ultimele rămăşiţe de dragoste pe care le mai avea s-au consumat în acea unică privire îndreptată spre chipul copilului mort. I-a dat acestuia ultima rămăşiţă de afecţiune din ea, apoi doctorul l-a scos afară, cu tot cu cearceafurile însângerate şi totul s-a pierdut.

Caroline şi-a revenit treptat, însă niciodată cu totul. Când a ajuns să se simtă destul de bine ca să poată primi vizita prietenilor şi a Bathildei, aceştia au constatat că e înceată şi neinteresantă, că nu prea mai vorbeşte, că mişcările îi sunt lente şi că frumuseţea ei a cam dispărut. Avea nişte scobituri în jurul ochilor şi în obraji, mâinile erau osoase ca nişte gheare de păsări şi era deja căruntă la tâmple, chiar dacă nici măcar nu se apropia de treizeci de ani. Avea o înfăţişare fantomatică, ca şi cum o parte din ea ar fi trecut într-o altă dimensiune. Oamenii clătinau din cap cu tristeţe şi se gândeau de două ori înainte să-i pună pe lady şi lord Calcott pe vreo listă de invitaţi. Rămasă singură, Caroline se plimba tot mai mult prin grădină, ca şi cum ar fi căutat ceva. Într-o zi, a luat-o prin pădure, trecând prin poiana în care se afla încă tabăra familiei Dinsdale. Aceştia învăţaseră să ocolească conacul şi nu mai merseseră niciodată acolo, să muncească în schimbul unor alimente. Prin urmare, Caroline nu avea niciun motiv să le ceară să plece, ceea ce o făcea să fie şi mai pornită împotriva lor.

A aşteptat printre copaci, uitându-se la căruţa lor cu coviltir vopsită în culori ţipătoare şi la micul cal bălţat priponit în apropiere. Casa lor arăta atât de bine pusă la punct, acolo, pe iarba verde, atât de practică, atât de autosuficientă! Caroline şi-a adus aminte de cortul lui Nor-Alb, iar asta, la fel ca oricare altă amintire a fermei, i-a produs ameţeală, căci mintea i se întuneca din nou de suferinţă. Chiar în acele momente, familia Dinsdale se întorcea din sat. Doamna Dinsdale, care avea nişte cârlionţi angelici de păr blond, ţinea un copil în braţe, în timp ce altul, un băiat robust de vreo trei ani, cu o piele mai întunecată şi dolofan, se ţinea de mâna domnului Dinsdale. Paşii acestuia păreau siguri, dar mergea încet, oprindu-se la fiecare câţiva paşi pentru ca băiatul să se lase pe vine şi să examineze ceva de pe pământ cu o curiozitate nemărginită. Caroline simţea că se sufocă. William semăna atât de bine cu Magpie, încât îi era aproape imposibil să-l privească.

I-a privit un timp. Doamna Dinsdale a culcat copilul pe care-l ducea în braţe în căruţă, apoi s-a aşezat pe trepte şi l-a strigat pe William, care a venit repede la ea, ridicându-şi mâinile ca să fie luat în braţe. Nu îl striga William, desigur. Folosea un alt nume, pe care Caroline n-a reuşit să-l audă bine, dar care părea să fie *Flag*. Privindu-i, Caroline s-a simţit sfâşiată din cauza tristeţii şi a unei invidii pe care nu ştia cum să le mai controleze. Era şi furioasă, fiindcă această familie de

pierde-vară înflorea, în timp ce ei îi fusese furată propria familie, şi încă de două ori. Se uita la William şi-l ura. Îi ura pe toţi. „Nu mai pot, nu mai suport!” îşi spunea. Preţul pe care trebuise să-l plătească fusese mult prea mare şi, deşi o parte din ea se gândea că această nedreptate trebuia să fie îndreptată într-un fel sau altul, ştia că acest lucru era imposibil. S-a aşezat în mijlocul acelor umbre şi a început să plângă, în linişte, gândindu-se la Corin, care nu putea face însă nimic ca s-o ajute.

„Şi-astfel, cu tine fi-vor blânde anotimpurile toate,
Chiar dacă vara-mbracă întregul glob
În veşmânt verde, şi chiar de sturzul cântă
Printre mănunchiuri de zăpadă, pe creanga searbădă
A unui măr cu trunchiul potopit de muşchi, iar stuful îngheţat
Al nopţii fumegă la soare; chiar de ţurţurii cad
Cu zgomot într-o transă viforoasă,
Ori de predica gerului, ocultă,
Îi atârnă într-o ghirlandă mută,
Strălucind tăcut în tăcerea Lunii.”

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopţii*

7

Urcatul scărilor îmi consumă ultimele fărâme de energie şi când ajung la uşa băii simt că mă înec, luptându-mă să respir. Înăuntru, lumina e aprinsă şi aburul se strecoară pe sub uşă. Apa curge în continuare. Încremenesc cu mâna pe clanţă şi închid ochii câteva clipe. Mi-e foarte frică: foarte frică de ce s-ar putea să văd. Mă gândesc la Eddie, care a dat la o parte părul de pe chipul lui Beth, atunci când, întorcându-se de la şcoală, a găsit-o acasă. Aş avea atâta nevoie de curajul lui, în momentele astea!

— Beth? strig, prea încet, însă. Niciun răspuns. Înghiţind în sec, mai bat de două ori şi apoi deschid uşa brusc.

Beth e în cadă, părul plutindu-i în jurul capului. Apa ameninţă să dea peste marginea căzii, scurgându-se încet pe jos. Are ochii închişi şi mă gândesc câteva clipe că am pierdut-o. E Ofelia, va coborî pe apă, îndepărtându-se de mine, plutind într-o uitare senină. Apoi însă deschide ochii, se întoarce cu faţa la mine şi mă simt dintr-o dată atât de uşurată, încât aproape mă prăbuşesc. Mă împleticesc şi mă aşez pe scaunul pe care îi sunt împăturite hainele.

— Rick? Ce s-a-ntâmplat? Unde ţi-ai lăsat hainele? mă întreabă, închizând robinetul cu degetul mare de la picior.

Le lăsasem pe hol, înainte să urc pe scări, cu tot cu pătura lui Dinny. Acum sunt îmbrăcată doar în lenjeria intimă udă şi murdară.

— Am crezut… am crezut că…

Dar nu vreau să-i spun ce am crezut. Pare un fel de trădare că m-am gândit că ar putea să-ncerce din nou asta.

— Ce? a întrebat cu o voce încordată.

— Nimic, murmur. Lumina mă deranjează şi mă face să mă retrag. Ce cauţi în baie noaptea, la ora asta?

— Păi nu ţi-am spus c-o s-aştept până te-ntorci? mi-a răspuns. Mi-era frig. Unde ai fost? m-a întrebat, ridicându-se în fund, cu părul ud care-i coboară până în dreptul sânilor. Îşi trage genunchii la piept şi îi îmbrăţişează cu braţele ude. Îi văd fiecare vertebră, fiecare umflătură a coloanei care-i coboară în apă.

— Eram cu Dinny. Am… căzut în lac.

— Ce-ai *făcut?* Şi Dinny ce căuta acolo?

— M-a auzit căzând şi m-a ajutat să ies.

— Ai căzut aşa, pur şi simplu? m-a întrebat suspicioasă.

— Am băut prea mult whisky, presupun.

— Şi ai rămas tot aşa, pur şi simplu… fără haine? Sau tot el te-a ajutat şi în privinţa asta? a întrebat caustic.

Îi arunc o privire hotărâtă. Încep să mă-nfurii – pentru că absenţa ei m-a speriat foarte tare. Pentru că m-am speriat eu însămi atât de tare.

— Cine e geloasă acum? întreb, la fel de caustic.

— Eu, nu! răspunde şi apoi îşi sprijină bărbia pe genunchi şi priveşte în altă parte. Bine, Erica, dacă vrei să ştii, e *ciudat!* Faptul că te ţii după Dinny e destul de ciudat.

— Dar de ce e atât de ciudat? Fiindcă a fost mai întâi al tău?

— Da!

O privesc fix, nevenindu-mi să cred că a recunoscut.

— Să nu te-ncurci cu el, ai înţeles? Pare incestuos! E… ceva greşit! încearcă să se explice, deschizând larg braţele. Nu mi se pare normal.

— Nu-i nimic rău în asta. Singura problemă e că nu-ţi place *ţie* ideea, asta-i tot. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Cred că e încă îndrăgostit de tine, spun, calmă, cuprinsă de o tristeţe sfâşietoare.

O privesc, aşteptând ca expresia feţei să i se schimbe, dar acest lucru nu se-ntâmplă.

— Ar trebui să plecăm, Erica. Nu-ţi dai seama? Ar trebui să plecăm de-aici şi să nu ne mai întoarcem niciodată. Ar fi de departe cel mai bun lucru pe care l-am putea face. Am putea pleca chiar mâine.

Deşi vocea ei pare tot mai încrezătoare, mă priveşte cu nişte ochi plini de disperare.

— Să nu mai umblăm prin lucrurile lui Meredith, nu de-aia am venit aici, de fapt. Cei care se ocupă cu curăţenia casei pot să facă asta! Te rog. Hai să plecăm, pur şi simplu!

— Ştiu de ce am venit aici, Beth. Am obosit să tot evit subiectul, să mă tot învârt în jurul cozii. Voiam să venim amândouă aici pentru că mă gândeam că astfel o să te ajut să te simţi mai bine. Pentru că voiam să aflu care e lucrul care te chinuie, Beth. Voiam să-l aduc la suprafaţă, să fac puţină lumină în jurul lui şi… şi să-ţi arăt că nu e chiar atât de grav. Nimic nu e chiar atât de grav văzut la lumina zilei, Beth! Nu-i spui chiar tu asta lui Eddie, atunci când are coşmaruri?

— Unele lucruri chiar *sunt,* Erica! Unele lucruri chiar sunt foarte grave! a strigat înfricoşată, cuvintele răbufnind brusc din ea. Vreau să *plec!* O să plec chiar mâine!

— Ba nu, n-o să pleci! Nu, până când nu rezolvăm situaţia asta! Orice ar fi! Nu, până când nu reuşim să trecem peste asta!

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! a ţipat cu asprime.

S-a ridicat brusc, a dat multă apă pe jos, a întins mâna după halat şi s-a îmbrăcat foarte nervoasă.

— Dacă eu vreau să plec, n-ai cum să mă opreşti!

— N-o să te duc la gară!

— O să iau un taxi!

— În ziua de Anul Nou? Aici, în provincie? Mult succes!

— Dă-o naibii de treabă, Rick! De ce faci asta? m-a întrebat, în timp ce o furie imensă i se revărsa din ochi, făcând-o să ţipe. Ecoul acestor cuvinte care s-au lovit de pereţii îmbrăcaţi în gresie s-a întors şi m-a

izbit încă o dată.

— Pentru că… pentru că i-am promis lui Eddie că voi încerca să te fac să te simţi mai bine.

— Ce?

Mă gândesc bine înainte să vorbesc din nou. Mă gândesc la ce am văzut în iaz, deasupra capului meu.

— Spune-mi, ce căuta Henry pe malul iazului? întreb încet.

— Ce? Când?

— În ziua aia, pe malul iazului. În ziua aia în care a dispărut şi în care eu eram în iaz şi înotam. Căuta ceva pe mal.

Beth a tras adânc aer în piept. Buzele i s-au albit.

— Parcă ziceai că nu-ţi mai aminteşti!

— Încep să-mi reamintesc. Fragmente. Nu chiar tot ce s-a-ntâmplat. Îmi amintesc că am sărit înapoi în iaz şi că mă uitam la Henry, care era pe mal şi căuta ceva pe jos. Şi pe urmă mi-aduc aminte că… mi-aduc aminte că sângera. Capul îi sângera.

— Taci! *Taci!* Nu vreau să vorbesc despre asta! a strigat Beth din nou, ducându-şi mâinile pe urechi şi clătinând din cap ca o nebună.

O privesc, uimită, până se opreşte, abia reuşind să mai respire. Încerc să o prind de mână, cu atenţie, dar tresare.

— Te rog doar să-mi spui ce căuta.

— Pietre, desigur, a zis ea, liniştită, înfrântă. Căuta nişte pietre cu care să arunce.

Apoi s-a retras încet, ieşind din baie, pe holul întunecat.

N-am reuşit să dorm. Încerc să-mi număr respiraţiile, să-mi număr bătăile inimii, dar când fac asta inima începe să-mi bată mai repede, ca şi cum i-ar fi frică de o astfel de cercetare. Bate tot mai accelerat, ceea ce îmi provoacă o durere de cap. Închid ochii şi strâng atât de tare din pleoape, încât nişte forme colorate răsar din întuneric şi apoi, când deschid ochii, se reped pe tavan. Luna e foarte luminoasă în seara asta şi, în timp ce-ncerc s-adorm, în timp ce orele trec, o văd navigând lipsită de orice grijă dintr-o parte a ferestrei în cealaltă.

Când mă ridic din pat, mă simt îngrozitor: greoaie şi obosită. Gâtul îmi e uscat şi am o durere de cap care nu vrea să treacă. Noaptea trecută a fost foarte geroasă. Dinny a avut dreptate când m-a avertizat ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi aşezat jos, beată şi ameţită. Acum e o ceaţă deasă afară, atât de lăptoasă, încât nu-mi dau seama care e punctul în care ceaţa ia sfârşit şi începe cerul. Adevărul e că am fugit. În ziua aia. Eu şi Beth am fugit. Îmi amintesc că am ieşit din iaz cât am putut de repede, rănindu-mi tălpile pe pietre. Îmi amintesc că am fugit împreună, căci degetele lui Beth mă strângeau tare de braţ, ca nişte mici gheare. Înapoi spre casă, ca să ne strecurăm undeva, să ne ascundem şi să stăm liniştite până când răul s-ar fi dezlănţuit. Sau mai

degrabă, până ce lucrurile care se întâmplaseră ar fi fost constatate. Nu ne-am mai întors. Sunt sigură de asta. Ultima dată când l-am văzut pe Henry, era pe marginea iazului şi se clătina. A căzut? Oare de-aia am ieşit şi am fugit atât de repede? Oare de-aia le-am spus tuturor că era în iaz, de-aia am insistat asupra acestui lucru? Dar el nu era acolo, pentru că acolo era o altă persoană. O singură persoană ar fi putut să-l mute pe Henry, să-l ducă în altă parte, pentru că ştiu că n-a avut cum să meargă el însuşi. A fost dus într-un loc secret, atât de bine ascuns, încât douăzeci şi trei de ani de căutări n-au reuşit să-l descopere. Acum, însă, eu cred că mă apropii de acel loc.

S-ar putea ca această amintire, pentru recuperarea căreia m-am zbătut atât de mult, să fie cauza durerii de cap. Nu trebuie să mă concentrez ca s-o regăsesc acum. Îmi trece din când în când prin minte, însă numai când vrea ea. Henry sângerând, Henry căzând. Mă îngrijorează faptul că n-am reuşit să mănânc nimic la micul dejun. M-am uitat la mâncare, dar mi-am amintit de Henry şi a fost limpede că n-o să mai pot mânca nimic. Nicio poftă de mâncare, nicio bucurie, niciun sentiment de încântare. Oare aşa s-a simţit Beth timp de douăzeci şi trei de ani? Acest gând m-a făcut să încremenesc. E ca şi cum ai şti că e ceva în spatele tău, ceva care te urmăreşte. O senzaţie care te înspăimântă şi încordarea constantă care o secundează. Ceva la fel de întunecat şi de permanent ca propria-ţi umbră.

Soneria de la uşă mă face să tresar. E Dinny, care poartă, măcar acum, o haină groasă, având mâinile băgate adânc în buzunare. În ciuda a tot şi a toate, obrajii îmi iau foc şi mă încearcă o senzaţie de uşurare, sau poate de teamă.

— Dinny! Bună, intră!

— Bună, Erica, voiam doar să văd dacă eşti bine după tot ce s-a-ntâmplat aseară, spune Dinny, trecând pragul, dar rămânând în uşă.

— Hai, intră, nu pot să-nchid uşa dacă rămâi acolo!

— Am cizmele murdare.

— Asta-i cea mai mică problemă a noastră, crede-mă! Îi fac un semn să între.

— Deci, cum te simţi? Mă gândeam că dacă… dacă ai înghiţit ceva apă din iaz, s-ar putea să te-mbolnăveşti.

În jurul lui pluteşte un aer ciudat, care nu era acolo înainte, o anumită sfială care-mi atrage atenţia.

— Sunt bine, serios! Mă simt ca naiba şi sunt sigură că arăt ca naiba, dar, în afară de asta, sunt bine. Zâmbesc nervoasă.

— Puteai să mori, îmi spune, pe un ton grav.

— Ştiu, ştiu! Îmi pare rău. Nu asta intenţionam, crede-mă! Aş vrea să-ţi mulţumesc că m-ai salvat – acum chiar că-ţi rămân datoare.

Când spun asta, mă priveşte intens şi ochii lui îmi cercetează faţa. Îşi scoate mâna din buzunar şi mă mângâie încet pe obraz cu degetele

lui reci. Îmi ţin respiraţia, tremurând puţin.

— Prostuţo, îmi şopteşte.

— Mulţumesc, îi răspund.

De sus se aude un zgomot. Îmi imaginez că a fost provocat de o valiză plină, care a fost trasă jos din pat. Dinny lasă rapid mâna în jos şi o bagă înapoi în buzunar.

— E Beth? întreabă.

— Da, cred că e Beth sau vreo fantomă din trecutul familiei Calcott. Cred că-şi face bagajul. Nu vrea să mai rămână aici nici măcar o zi.

Ridic din umeri, neajutorată.

— Aşadar, o să pleci?

— Eu… nu ştiu. Nu vreau să plec. Nu încă. Poate niciodată, spun, privindu-l. Deşi nu cred c-aş putea să rămân singură în această casă.

— N-o să mai rămână nimeni din familiile Dinsdale sau Calcott pe domeniul Storton. E sfârşitul unei epoci, spune Dinny, deşi nu pare să regrete foarte mult.

— O să te muţi şi tu? întreb. Inima îmi tresare puţin, încercând să se opună.

— Da, mai devreme sau mai târziu. E un loc destul de prost pentru a campa pe timp de iarnă. Am rămas aici doar de dragul lui Honey…

— Parc-ai spus c-ai rămas pentru că auziseşi de moartea lui Meredith.

— Bine, da, şi de asta! Mă gândeam că sunt şanse destul de mari ca tu şi Beth să apăreţi prin zonă.

Rămânem tăcuţi câteva clipe. Încă nu sunt atât de sigură de el încât să trec peste obstacolele care ne despart. Poate că simte şi el la fel.

— Aş vrea să-mi iau la revedere de la Beth, înainte să plecaţi, îmi spune, calm. Data trecută n-am avut această şansă, adaugă incisiv.

Dau din cap.

— E sus. Ne-am certat. Nu ştiu dac-o să vrea să coboare.

Îi studiez mâinile. Palmele sunt pătrăţoase şi pătate. Unghiile au nişte semicercuri negre sub ele. Mă gândesc la noroiul de pe malul iazului şi îl revăd în timp ce mă scotea afară. Mă gândesc la modul în care m-a ţinut un timp la el în rulotă, în timp ce tăciunii mocneau şi corpul meu era în stare de şoc. Mă gândesc la sărutul lui. Îmi doresc atât de mult să-l fac să rămână aici!

— De ce v-aţi certat?

— De ce crezi? întreb, necăjită. Nu vrea să-mi spună ce s-a-ntâmplat. Dar *trebuie* să accepte asta, Dinny, trebuie s-o facă! Asta a îmbolnăvit-o, ştiu prea bine!

Dinny oftează şi se foieşte puţin, schimbându-şi poziţia, ca şi cum ar vrea să fugă. Îşi trece mâna peste frunte, exasperat.

— Dinny, n-ai reuşit niciodată să-i spui ceea ce voiai. Dar… poţi să-mi spui mie, în schimb, îi propun.

— Erica…

— Vreau să ştiu!

— Dar dacă atunci când o să ştii, totul o să se schimbe? Dacă, măcar de data asta, eu şi sora ta avem dreptate şi e mai bine că nu-ţi aminteşti nimic? Ochii săi înflăcăraţi mă privesc fix.

— Dar *vreau* ca totul să se schimbe! Şi ce-ar putea să se schimbe, în definitiv? E sora mea. O iubesc acum şi o s-o iubesc în continuare, indiferent ce-o să facă! Sau ce-a făcut! spun, hotărâtă.

— Nu vorbesc doar de Beth.

— Dar despre cine, atunci? Despre ce? Spune-mi, indiferent ce-ar fi!

— Nu ţipa la mine, Erica, fiindcă te aud destul de bine. Vorbesc despre… despre tine şi despre mine.

Vocea sa a devenit mai calmă. Tac şi eu câteva clipe, cât îmi bate inima de două ori. Deşi aceste două bătăi sunt rapide, mi se pare că trece o veşnicie.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic… că orice aş avea de spus… orice s-ar fi întâmplat, totul se va schimba.

Îşi întoarce privirea în altă parte şi îşi încrucişează braţele.

— Înţelegi? mă întreabă.

Îmi muşc buza de jos şi îmi simt ochii arzând. Apoi o revăd pe Beth în baie, aşa cum am găsit-o aseară: deşi era în întregime acolo, îţi aluneca printre degete. Înăbuş acea mică flacără pe care Dinny tocmai a aprins-o înăuntrul meu.

— Înţeleg, dar trebuie să ştiu, îi şoptesc.

Îmi curge nasul. Mi-l şterg cu dosul mânecii. Aştept să vorbească, dar n-o face. Privirea sa se mişcă de la podea la uşă, apoi spre scări şi înapoi, nefixându-se pe nimic. Nişte crampe ale muşchilor feţei, care se încordează tot mai tare.

— Spune-mi doar atât, Dinny! Eu am fugit împreună cu Beth. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat, dar sunt sigură c-am fugit şi v-am lăsat pe tine şi pe Henry la iaz. Şi aia a fost ultima dată când l-a văzut cineva şi vreau să-mi spui ce s-a-ntâmplat!

Aproape ţip.

— Ar trebui să-ţi spună Beth.

— Beth n-o să-mi spună niciodată. Sau poate o s-o facă într-o zi. Sau poate o să-ncerce din nou să se sinucidă şi de data asta chiar să reuşească. Trebuie să scot asta din ea! ţip.

Dinny mă priveşte, şocat.

— A încercat să se sinucidă? mă întreabă. Din cauza asta?

— Da! Pentru că e deprimată. Nu e doar *nefericită,* e bolnavă, Dinny! Şi vreau să ştiu ce a adus-o în starea asta. Dacă refuzi să-mi spui, nu faci altceva decât s-o ajuţi să rămână aşa chinuită cum e. Spune-mi doar ce-ai făcut cu trupul lui! Spune-mi unde e! insist.

Sângele mi se ridică în cap ca valul unui reflux şi urechile încep să-mi vâjâie.

— Erica! strigătul lui Beth se face auzit în tot holul. Tresărim şi eu, şi Dinny ca doi copii vinovaţi. *N-o face!* strigă, coborând în fugă scările spre noi. Are ochii mari şi faţa descompusă de spaimă.

— Beth, nu voiam să-i spun, începe Dinny să se explice, ridicând o mână ca s-o împace.

— Ce? De ce nu? Doar pentru că Beth ţi-a spus să n-o faci? i-o întorc eu repede.

— Să nu spui la nimeni! *Niciodată!* strigă Beth. Abia dacă îi mai recunosc vocea. O prind de mâini şi încerc s-o fac să se uite la mine, dar privirea ei este îndreptată spre Dinny şi între ei se simte o complicitate pe care nu pot s-o suport.

— Beth! Te rog, Beth, uită-te la mine! Uite unde ai ajuns încercând să păstrezi acest secret! Te rog, Beth! E timpul să scapi de el. Orice ar fi, renunţă la asta! Te rog! De dragul lui Eddie! El are nevoie ca tu să fii fericită.

— Nu-l băga pe Eddie în asta! îmi spune, cu ochii în lacrimi.

— De ce nu? Cred că ştii că şi viaţa *lui* e afectată de toate astea! El este responsabilitatea ta. Şi trebuie să fii puternică, Beth, pentru că-i datorezi asta.

— Ce-ai putea să ştii *tu* despre asta, Erica? Ce-ai putea să ştii tu despre responsabilitate? Tu n-ai avut nici măcar o slujbă permanentă! Schimbi apartamentele la fiecare şase luni! De când ai plecat de acasă, ai trăit ca o studentă, n-ai avut nici măcar un animal de care să ai grijă, aşa că nu-mi vorbi mie despre responsabilităţile mele! ţipă Beth, îmi timp ce eu mă dau înapoi, lovită de cuvintele ei.

— Tu eşti responsabilitatea mea, spun, calmă.

— Nu. Nu sunt! îmi răspunde Beth, întorcându-mi privirea.

— Beth… intervine Dinny. Am încercat să vorbesc cu tine de când te-ai întors aici şi ştiu că nu vrei s-auzi ce am de spus, dar e important şi… cred că Erica are şi ea dreptul s-audă.

— A fost *acolo,* Dinny! Dacă nu-şi aminteşte, atunci înseamnă că n-are nevoie să-şi amintească. Putem deci s-o lăsăm în pace. Dinny, cred… cred c-ar trebui să pleci.

— Nu, nu trebuie să plece! De ce să plece? Eu l-am chemat. De fapt – traversez camera spre uşă, aşezându-mă cu spatele la ea –, nimeni nu pleacă până când nu aflu adevărul de la unul dintre voi sau de la amândoi! Serios! Adevărul. A trecut prea mult timp. Inima îmi bate cu putere.

— Ca şi cum ai putea să mă opreşti! murmură Dinny.

— Erica, nu mai pune întrebări! strigă Beth. Fă măcar asta… *nu mai pune întrebări!*

— Beth, poate c-ar fi mai bine să-i spunem pur şi simplu. N-o să mai

spună nimănui. O să ştim doar noi trei. Cred… cred că şi ea are dreptul să ştie, spune Dinny încet.

Beth îl priveşte fix, albă ca varul.

— Nu, şopteşte ea.

— Dumnezeule! Nu-nţeleg de ce-ai mai venit aici! ţipă, dând exasperat din mâini.

— Dinny, spune-mi! E singura cale prin care poţi s-o ajuţi! spun, hotărâtă.

Privirea lui Beth se plimbă de la mine la Dinny şi înapoi.

— Nu! şuieră ea.

— Vă rog! Spuneţi-mi unde e Henry!

— Opreşte-te! îmi porunceşte Beth. Tremură din tot corpul fără să se mai poată controla. Dinny strânge din dinţi, se uită peste umăr şi apoi îşi întoarce din nou privirea spre mine. Ochii lui scânteiază. Mi se pare că în sufletul lui se dă o luptă, că încă nu e decis. Îmi ţin respiraţia, uluită, pentru că nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă.

— Bine! se răsteşte, apucându-mă de umăr. Dacă tu crezi că asta e singura cale de-a o ajuta… Dar, dacă te-nşeli, când totul o să se dea peste cap, să nu-mi spui că nu te-am avertizat!

S-a enervat brusc, pare furios pe noi. Degetele lui mă rănesc. Mă dă din uşă şi o deschide larg.

— Nu! Dinny, *nu!* ţipă Beth în urma noastră, în timp ce el mă trage afară.

— Au, opreşte-te! Ce faci? Unde mergem? Din instinct, încerc să-i opun rezistenţă, încerc să mă ţin pe picioare, însă e mult mai puternic decât mine.

— Vrei să ştii ce s-a-ntâmplat cu Henry? O să-ţi arăt! Dinny rosteşte aceste cuvinte plin de năduf. Începe să-mi fie frică. Sunt atât de aproape de-a afla ce-a păţit Henry, atât de aproape, încât acest lucru mă-ngrozeşte. Dinny mă-ngrozeşte. Are atâta putere în el, în strânsoarea lui, şi o privire implacabilă!

— Dinny, *te rog…*

Mă ignoră.

— Erica! *Nu!* aud strigătul disperat al lui Beth, însă nu ne urmăreşte. Mă uit înapoi peste umăr şi o văd sprijinindu-se de tocul uşii, cu gura deformată, cu mâinile încleştate pe uşă, ca să nu cadă.

Dinny mă târăşte de-a lungul pajiştii, ieşim din grădină printre copaci şi cred că ne îndreptăm spre iaz. Îmi dau seama brusc şi devin tot mai sigură că nu vreau să merg acolo. Frica îmi înmoaie genunchii şi încep să mă zbat din nou ca să mă eliberez.

— Haide odată! îmi ordonă scurt, trăgându-mă mai tare. Ar fi putut să-mi smulgă braţul. Dar nu mergem spre iaz. Acum ne îndreptam spre vest. Mergem în tabără. Îl urmez ca o umbră care se împotriveşte împleticindu-se şi împiedicându-se în spatele lui. Inima îmi bate

nebuneşte. Dinny deschide uşa celei mai apropiate rulote, fără să se mai obosească să bată. Harry tresare, speriat, dar începe să zâmbească imediat ce ne recunoaşte. Dinny mă împinge în sus, pe scăriţă, într-o rulotă care miroase a cartofi prăjiţi, a câine şi a haine umede.

— Ce naiba e asta? Vocea îmi tremură, nu pot să respir şi sunt gata să mă prăbuşesc.

— Voiai să ştii unde e Henry. Dinny ridică mâna şi mi-l arată pe Harry. Uite-l pe Henry!

Deschid ochii mari. În minte nu mai am niciun gând, totul se evaporă. Nu ştiu cât timp am rămas în această poziţie, dar când vorbesc îmi simt gâtul foarte uscat.

— Ce? Acest cuvânt e mic şi efemer, o umbră vagă în jurul ultimei guri de aer pe care o aveam în piept. Podeaua scârţâie sub picioarele mele. Pământul s-a prăbuşit de pe axa lui şi se rostogoleşte cu mine, care-s năucă şi neajutorată. Dinny îşi lasă mâna în jos, închide ochii şi îi acoperă cu palma, înfrânt.

— Uite-l pe Henry, repetă.

— Dar… cum *ar putea* să fie el? Henry e mort! Cum ar putea el să fie Henry? Nu e *Henry.* Nu e el!

— Nu e mort. N-a murit.

Dinny îşi ia mâna de la ochi şi întreaga lui furie dispare. Mă priveşte, dar eu nu pot să mă mişc. Nu pot să mă gândesc la nimic. Harry zâmbeşte, nesigur.

— Încearcă să nu ţipi. Asta-l supără, mă avertizează Dinny calm.

Nu pot să ţip. Nu pot să fac nimic. Nu pot să respir. Tensiunea îmi tot creşte în cap. Mi-e teamă c-o să explodez. Îmi duc mâna la tâmplă, încercând să-mi ţin oasele capului laolaltă.

— Hai să mergem! Hai să ieşim, să vorbim afară! îmi şopteşte Dinny, prinzându-mă de braţ cu puţin mai multă grijă, acum.

Îmi trag mâna şi mă aplec spre Harry. Sunt extrem de speriată când îl privesc. Atât de speriată, încât mi se înmoaie genunchii. Când cad şi lovesc podeaua, se aude o bufnitură. Mi se face rău. Mi-e frig din cap până în picioare şi, în acelaşi timp, ard. Dau la o parte şuviţele rebele de pe faţa lui Harry şi îl privesc în ochi. Încerc să văd ce s-a-ntâmplat. Încerc să-l recunosc, dar nu pot. Şi n-o voi face.

— Te-nşeli! Minţi!

— Nu, nu! Hai, vino, nu putem să vorbim despre asta aici! Dinny mă ridică din nou în picioare şi mă duce afară.

Pentru a doua oară în ultimele douăsprezece ore, mă aflu în rulota lui Dinny, tremurând, uimită, şocată. Face o cafea pe reşou, într-un ibric vechi, lichidul dând puţin pe dinafară şi având o aromă delicioasă. Ia o gură din ceaşcă, apoi îmi dă şi mie să gust şi simt că renasc.

— Mie… nu-mi vine să cred. Nu-nţeleg, spun eu, mai liniştită.

Afară se trânteşte o uşă. Popeye şi Blot mârâie încet, mai mult ca un bun-venit decât ca o avertizare. Dinny stă cu o gleznă pe genunchiul celuilalt picior, în poziţia sa obişnuită. Arată supărat şi nervos. Oftează.

— Ce nu-nţelegi? E calm. Şi pare dispus să-mi explice tot, pe îndelete.

— Păi, unde a fost în toţi aceşti ani? Cum de n-a fost găsit niciodată? L-au căutat *peste tot!*

— Nimeni n-a căutat niciodată *peste tot.* Dinny face un gest de dezaprobare. A fost aici, cu noi. Cu familia mea sau cu prietenii familiei mele. Există o mulţime de tabere de rulote în sudul Angliei. Mama şi tata aveau o mulţime de prieteni cu care au putut să-l lase, prieteni care au avut grijă de el, până când a crescut. Când am ajuns şi eu pe picioarele mele şi am putut să am grijă de el, m-am ocupat eu de asta.

— Dar… l-am văzut sângerând! L-am văzut căzând în iaz!

— Şi atunci voi două aţi fugit. L-am scos din iaz şi l-am adus pe tata. Nu respira, dar tata a reuşit să-l resusciteze. Lovitura pe care o avea la cap nu era atât de gravă cum părea… În general, rănile de la cap sângerează mult. Şi-a privit bocancul şi a răsucit capătul destrămat al unui şiret între arătător şi degetul mare.

— Şi pe urmă? Nu l-aţi dus la spital? De ce n-aţi venit să căutaţi pe cineva la conac?

Douăzeci şi trei de ani din viaţă mi se rescriu în faţa ochilor, desfăşurându-se ca un fir. Abia dacă pot să mă concentrez, abia dacă pot să gândesc. Dinny nu-mi răspunde o bună perioadă de timp. Îşi sprijină bărbia în podul palmei, fiind foarte tensionat. Privirea ochilor săi mă arde.

— Eu… n-am spus ce s-a-ntâmplat. N-am putut să-i spun tatălui meu cum s-a rănit… sau cine a făcut-o. Aşa că tata… tata s-a gândit că eu i-am făcut ceva. A crezut că eu şi Henry ne-am luat la bătaie. A încercat să mă protejeze.

— Dar puteai să le spui c-a fost un accident.

— Fii serioasă, Erica! Lumea atâta aştepta – toată viaţa mea, oamenii au încercat să ne pună câte ceva în cârcă. Că suntem hoţi, că suntem criminali, că suntem nişte lepădături. Autorităţile ar fi sărit imediat, dac-ar fi avut şansa să mă ia de la mama şi de la tata. O perioadă scurtă într-o şcoală de corecţie, apoi o casă *aşa cum trebuie,* cu o familie *aşa cum trebuie…*

— N-ai cum să ştii sigur că s-ar fi întâmplat asta…

— Ba da! Ba da, ştiu! Tu nu ştii, Erica!

— Şi de ce e… aşa cum e?

— Nu de la lovitura la cap, asta-i sigur. Tata l-a dus la o veche prietenă de-a lui, Joanna, care era asistentă medicală în Marlborough.

Asta s-a-ntâmplat în aceeaşi după-amiază, înainte să se afle că lipseşte. Joanna i-a cusut rana cu câteva copci şi ne-a spus că suferise un şoc, dar că nu era nimic foarte grav. Noi ne gândeam s-aşteptăm să se trezească, ca să fim siguri că se simte bine, şi pe urmă să-l lăsăm undeva în imediata apropiere a satului şi să dispărem. Ăsta era planul nostru. Joanna a avut grijă de el în primele câteva zile. A rămas adormit timp de două zile fix şi… apoi s-a trezit.

— Puteaţi să-l aduceţi înapoi, atunci. Puteaţi să-l lăsaţi într-un loc în care ar fi putut să fie găsit, aşa cum ai spus. De ce n-aţi făcut asta?

— Pentru că în perioada aia toată lumea îl căuta înnebunită. Eram supravegheaţi. Nu puteam face nicio mişcare fără ca vreun poliţist să noteze ce făceam. Atunci când ar fi fost găsit, Henry le-ar fi spus că noi am fost cei care l-au luat, mai mult ca sigur. Dar, iniţial, noi ne gândeam că vom reuşi totuşi să dispărem. Când ne-am dat însă seama că nu aveam nicio şansă să-l ducem înapoi fără să fim văzuţi, era deja prea târziu. Şi nu se simţea bine, când s-a trezit. Oricine ar fi putut să-şi dea seama de asta. Tata m-a dus să-l văd, fiindcă, dintre noi toţi, eu îl cunoşteam cel mai bine. „Spune-mi ce crezi despre el”, mi-a spus tata. Nu ştiam ce vrea să zică, până nu l-am văzut pe Henry şi n-am vorbit cu el. Stătea în patul pe care Joanna îl avea liber, ţinând în mână un pahar cu suc de portocale de parcă n-ar fi ştiut ce să facă cu el. Aş fi preferat să fiu oriunde altundeva în lume, dar nu acolo, cu el. Dinny îşi trece degetele prin păr. Am încercat să vorbesc cu el, aşa cum îmi spusese tata să fac. Henry nu mai era însă acelaşi. Deşi era treaz, era… undeva, departe. Era confuz.

— Dar de ce? spuneai că nu s-a lovit chiar atât de rău la cap.

— Nu s-a lovit. Problema era că stătuse mult timp fără să respire, până să ajungă tata la el.

Dinny pare foarte obosit, copleşit de amintiri. Mi se face puţin milă de el, dar încă nu pot să mă las cuprinsă de ea. Sunt mult prea multe alte lucruri pe care trebuie să le simt.

Mi-am terminat de băut cafeaua înainte să reîncep să vorbesc. Nu am sesizat liniştea care se lăsase în jur. Dinny mă priveşte, lovindu-şi nervos glezna cu un deget, aşteptând. Aşteptându-mi reacţia, presupun. În ochi are o licărire defensivă.

— N-a fost deloc uşor, ştii asta? Nici pentru părinţii lui, nici pentru familia noastră.

— Crezi că mie mi-a fost uşor? Sau familiei *mele!* Am fost nevoit să-l văd aproape în fiecare zi de-atunci şi să mă-ntreb mereu cum ar fi stat lucrurile dac-aş fi încercat şi eu să-l resuscitez, puţin mai repede… Dacă l-am fi dus la spital…

— Dar n-aţi spus niciodată nimic! L-aţi ţinut la voi…

— Nu l-am ţinut. Am avut grijă de el…

— L-aţi ţinut şi i-aţi lăsat familia, i-aţi lăsat *părinţii* să creadă că e

mort! Ne-aţi făcut pe mine şi pe Beth să credem că e mort.

— Nu, habar n-aveam ce credeaţi tu şi Beth că s-a-ntâmplat! De unde aş fi putut să ştiu? Aţi *fugit,* mai ştii? Aţi fugit şi n-aţi vrut să mai ştiţi nimic de povestea asta! Nici măcar n-aţi mai trecut să-ntrebaţi ce s-a-ntâmplat! L-aţi lăsat cu mine, iar eu… noi… am făcut ceea ce am crezut că e mai bine.

Nu am nimic de adăugat la asta.

— Eu aveam opt ani!

— Şi eu aveam doisprezece, tot un copil eram şi eu, dar a trebuit să-i las pe părinţii mei să creadă că aproape am omorât un alt băiat! Că l-am făcut *să-şi piardă minţile!* Sau cel puţin asta credeam că trebuie să fac. Credeam că asta-i cea mai bună soluţie. Când mi-am dat seama că voi două n-o să vă mai întoarceţi, era deja prea târziu ca să mai pot schimba ceva. Cât de uşor crezi c-a fost?

Simt cum îmi creşte tensiunea când spune asta. „A trebuit să-i las să creadă…” O amintire încerca să-şi facă loc prin dezordinea din mintea mea. Îl văd pe Henry aplecându-se, căutând ceva pe jos şi adunând patru sau cinci pietre. Apa îmi intră în ochi şi într-o ureche care începe să zumzăie şi să deformeze sunetele, denaturând vocile celor din jur. Henry, batjocoritor, poreclindu-l în toate felurile pe Dinny. Strigătele insistente ale lui Beth: „Termină! Pleacă! Henry, potoleşte-te!” Şi Henry, la rândul lui: „Ţiganule! Împuţitule! Cioară râioasă! Hoţule! Vagabondule!” Fiecare cuvânt era însoţit de o piatră, aruncată din umăr cu acea mişcare pe care băieţii, spre deosebire de fete, o învaţă la şcoală. Acea aruncare prin care o minge de crichet e trimisă de la marginea terenului drept la ţintă. Mi-l amintesc pe Dinny plângând după ce fusese atins de o piatră care îl lovise în umăr şi-l făcuse să sară ca ars. *Îmi amintesc ce s-a întâmplat.* Mi-o reamintesc de asemenea pe Beth, aşa cum rămăsese în cadrul uşii, chiar acum, cu ţipătul ei care ne-a urmat, cu acea groază întipărită pe faţă. *Nu!*

— Trebuie să plec, şoptesc, cu vocea gâtuită.

— Erica, aşteaptă…

— Nu. Trebuie să plec!

Mă simt bolnavă. S-au adunat prea multe lucruri în mine, ceva trebuie să iasă. Mă grăbesc înapoi spre casă, alergând cât pot de repede. Când ajung în baia îngheţată de jos, mă prăbuşesc şi vomit. Acolo, cu gâtul arzând şi cu toate mirosurile urâte care mă înconjoară, încep să mă simt într-un fel mai bine. Mă simt pedepsită pe bună dreptate. Simt că are loc un fel de rejudecare a lucrurilor. Acum ştiu ce a torturat-o pe Beth de-a lungul acestor ani. Acum ştiu de ce s-a pedepsit pe sine în halul acesta, de ce a căutat o asemenea ispăşire. Îmi dau cu apă rece pe faţă, încercând să respir, încercând să găsesc puterea de-a mă ridica la suprafaţă. Sunt îngheţată de frică – cred că ştiu ce fel de ispăşire ar putea căuta acum.

— Beth! strig, începând să tuşesc din cauza durerii din gât. Beth, unde eşti, trebuie să-ţi spun ceva!

Cu picioarele tremurând, intru şi ies în grabă din toate camerele de jos, inima bătându-mi atât de repede, încât mintea mi se limpezeşte brusc.

— Beth!

Urc repede scările, merg în primul rând la baie şi apoi, de-a lungul coridorului, spre camera lui Beth. Uşa e închisă şi mă arunc cu toate forţele în ea. Înăuntru, draperiile sunt trase, fiind aproape întuneric. Şi lucrul de care mi-a fost cel mai frică, de care m-am temut cu adevărat e acolo, în faţa mea. Nu mai văd nimic altceva şi un hău se cască în mine.

— *Nu!* strig, intrând în camera întunecată.

Sora mea e întinsă pe jos şi nu-i văd faţa, fiindcă are capul întors în cealaltă parte. Ţine strâns în mâinile ei fragile o foarfecă cu lame lungi şi în jurul ei se întinde o pată întunecată.

— Beth, nu! şoptesc şi simt că nu mai am aer în plămâni, nici sânge în vene.

Cad în genunchi şi o strâng la piept. E atât de slabă, atât de lipsită de orice greutate. Câteva clipe sunt năucită de durere, însă ea îşi întoarce faţa spre mine şi ochii i se deschid şi mă privesc. Izbucnesc într-un râs isteric din cauza marii uşurări pe care o simt.

— Erica? Vocea ei abia se aude.

— Of, Beth! Ce-ai făcut?

Îi dau la o parte şuviţele de păr de pe faţă şi îmi dau seama. L-a tăiat pe tot, şi-a tăiat tot părul. Pata neagră de pe podea e de fapt părul ei tăiat. Fără el, arată ca o fetiţă. Atât de vulnerabilă.

— Părul tău! ţip eu, însă apoi râd din nou şi îi sărut faţa. Nu s-a tăiat, nu sângerează.

— N-am putut s-o fac. Am vrut, dar… Eddie…

— Nu *ai vrut* s-o faci! Nu *vrei* s-o faci! Ştiu că nu vrei cu adevărat asta, îi spun. O iau în braţe şi o legăn încet.

— Am vrut! Am vrut cu adevărat s-o fac! plânge ea furioasă şi cred că s-ar ridica de lângă mine, dac-ar avea destulă putere. De ce l-ai făcut să-ţi spună? De ce n-ai vrut să m-asculţi pe mine?

— Pentru că trebuia să se-ntâmple. Ascultă-mă, Beth… m-asculţi? E foarte important.

Mă uit în jur şi îmi observ reflecţia în oglinda măsuţei de toaletă. Am o înfăţişare cenuşie, fantomatică. Dar pot să descopăr în ochii mei adevărul, care aşteaptă să fie spus. Respir adânc.

— Beth, Henry nu e mort. *Harry* e Henry! E-adevărat! Dinny mi-a spus întreaga poveste… n-a murit. L-au dus doar la o prietenă a lor, ca să-i dea un prim-ajutor şi pe urmă l-au tot mutat de colo-colo, prin diferite tabere, ani şi ani de-a rândul. De-aia niciuna dintre cercetările

organizate n-a avut succes.

— Ce? şopteşte. Mă priveşte ca pe un şarpe, aşteptând următoarea muşcătură.

— Harry, acel Harry cu care s-a jucat fiul tău în vacanţa de Crăciun e *vărul nostru Henry*.

Vreau atât de mult s-o eliberez, vreau s-o fac să se simtă mai bine! În liniştea care s-a aşternut în încăpere pot să-i aud respiraţia. Fluctuaţia aerului expirat de trupul ei.

— Nu-i adevărat, spune.

— Ba e adevărat, Beth. E adevărat. Eu cred că aşa este. Dinny n-a vrut să spună nimănui ce s-a-ntâmplat, aşa că Mickey a crezut că *Dinny* a făcut-o şi, cum nu voiau să-l piardă, în caz că s-ar fi aflat…

— Nu, nu, *nu!* Nimic nu e adevărat! Eu l-am omorât! Eu l-am *omorât,* Rick… Vocea ei se sparge şi se transformă într-un plânset, apoi descreşte şi devine foarte limpede. Eu l-am ucis! O spune mult mai liniştită, ca şi cum s-ar simţi uşurată că poate să rostească aceste cuvinte.

— Nu, n-ai făcut-o tu! insist eu.

— Dar… eu am aruncat acea piatră care… era prea mare! N-ar fi trebuit s-o arunc! Nici măcar Henry n-ar fi aruncat cu o piatră atât de mare. Dar eram atât de nervoasă! Eram *atât* de nervoasă, încât nu-mi doream altceva decât să-l fac *să tacă* odată! Am aruncat-o atât de sus…

Acum îmi dau seama. În sfârşit, în sfârşit! Ca şi cum ar fi fost tot timpul în faţa ochilor mei. Fetele nu ştiu să arunce cum trebuie. A aruncat din tot corpul, i-a dat drumul prea devreme şi a trimis-o prea sus. N-am reuşit s-o urmărim cu privirea din cauza cerului incandescent de vară. Henry râdea deja de ea, râdea de stângăcia acelei aruncări. Râdea în clipa în care piatra a coborât, i-a lovit capul, scoţând un sunet atât de ciudat. Puternic şi ciudat. Cu toţii am sesizat imediat ciudăţenia acelui sunet, deşi nu-l mai auzisem înainte. Sunetul cărnii care se rupe, sunetul unei lovituri care a ajuns la os. Din cauza acelui sunet mi-a fost rău adineauri. Ca şi cum l-aş fi auzit abia acum pentru prima oară şi mi-ar fi întors stomacul pe dos. Şi pe urmă tot sângele din jur şi privirea lui sticloasă şi eu ieşind rapid din apă şi fuga noastră. Îmi amintesc totul, acum. În sfârşit!

— Nu l-am omorât eu? mă întreabă în cele din urmă Beth, privindu-mă cu intensitate, cercetându-mă ca să afle adevărul.

Îi răspund negativ, făcându-i un semn din cap.

— Nu. Nu l-ai omorât tu.

Pe faţă i se citeşte uşurarea, încet, atât de încet, ca şi cum n-ar îndrăzni încă să creadă. O ţin strâns şi-mi dau seama când începe să plângă.

Mai târziu, mă reîntorc în tabără. E la începutul după-amiezii, când soarele începe să răzbată prin ceaţă şi începe să se vadă cerul – nişte fâşii subţiri şi orbitoare. Simt cum ceva din mine vrea să iasă afară, cum ceva din mine se ridică la suprafaţă. Am plecat la drum într-o stare destul de confuză, care putea să se transforme în orice. Putea să devină bucurie. Cine ştie? Mă aşez lângă Harry, pe treptele rulotei sale. Îl întreb ce face şi, deşi nu vorbeşte, îmi arată, deschizându-şi palmele. Are un briceag mic într-o mână şi o mică bucată de lemn în cealaltă, cu câteva modele cioplite pe ea, nişte forme geometrice care se ciocnesc şi se suprapun. Mi se pare miraculos. Încerc să-l prind de braţ, dar se smuceşte, fiindcă nu-i place. Nu insist. Miraculos. Faptul că Henry s-a transformat în fiinţa asta blândă. A fost vătămat sau, mai degrabă, ceva din el a fost distrus în urma loviturii date de Beth? Duşmănia? Aroganţa copilărească, agresiunea? Toate lucrurile care îi erau proprii, toată moştenirea lui Meredith, toată ura pe care îl învăţase s-o practice. Acum e ca o tăbliţă curăţată de toată murdăria ei.

Îl las să lucreze, dar îi leg şuviţele de păr la spate, ca să-i pot vedea faţa. Mă aşez, el munceşte, iar eu îi privesc faţa. Treptat, câteva aspecte care-mi par familiare ies la suprafaţă. Unele dintre trăsăturile sale au început să se aşeze înapoi în formele care-mi erau cunoscute. Puţin aici, puţin dincolo, doar urme. Nasul ăsta îngust la bază al familiei Calcott. Nuanţa asta de albastru-cenuşiu a ochilor lui. Nu pare să fie deranjat că-l privesc. Nu pare să observe ce fac.

— Cred că te-a recunoscut, îmi spune Dinny încet, oprindu-se în faţa noastră.

Braţele îi atârnă pe lângă trup, dar are pumnii încleştaţi, ca şi cum ar fi gata de ceva. Gata să reacţioneze.

— Mai ţii minte atunci, mai demult, când l-ai văzut prima dată în pădure, iar el te-a oprit când treceai pe acolo? Cred că te recunoscuse, înţelegi?

Îl privesc, dar nu pot să-i vorbesc. Nu încă. Venele care i se văd pe braţe, nişte umflături pe sub piele, par tensionate din cauza încleştării pumnilor. A avut dreptate. Totul s-a schimbat. În partea cealaltă a taberei, Patrick iese din rulota sa şi mă salută solemn printr-o aplecare a capului.

Mă întorc s-o aduc şi pe Beth, în timp ce lumina zilei descreşte. A rămas întinsă ore în şir. Asimilând ce i-am spus. Îi spun cine e jos şi ea e de acord să-l vadă. Apoi întreaga solemnitate şi frică a celui care se îndreaptă spre eşafod. Părul ei ciopârţit fără menajamente formează nişte unghiuri ciudate şi faţa ei e împietrită, nefiresc de nemişcată. Cred că are nevoie de o voinţă foarte puternică ca s-o păstreze atât de nemişcată. În bucătărie, luminile sunt aprinse. Dinny şi Henry stau faţă în faţă la masă, joacă cărţi şi beau ceai de parcă lumea nu s-ar fi

burzuluit dintr-odată şi n-ar fi aruncat în aer tot ceea ce constituia baza vieţilor noastre, ca un câine care s-ar fi scuturat de apa murdară din blana lui. Dinny îşi ridică privirea când intrăm, însă Beth se uită doar la Henry. Se aşază la o distanţă sigură şi îl priveşte cu mare atenţie. Stau şi aştept. Henry face cărţile destul de stângaci, scăpând câteva pe masă şi reintroducându-le la loc în pachet, una câte una.

— Mă recunoaşte? întreabă Beth în şoaptă.

Vocea ei e atât de slabă, atât de precară, ca un lucru care e pe cale să se destrame. Mă aşez lângă ea şi mă pregătesc s-o prind, la nevoie.

Dinny ridică din umeri.

— N-avem de unde să ştim. Pare… că se simte destul de bine lângă tine. Lângă amândouă. De obicei, are nevoie de mai mult timp ca să se obişnuiască cu străinii, aşa că…

— Am crezut că l-am omorât. În tot acest timp, am crezut că l-am omorât…

— Chiar ai făcut-o! spune Dinny, hotărât.

Beth, şocată, îngheaţă.

— L-ai lovit, şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut cu faţa-n apă…

— Dinny! Nu… încerc să-l opresc.

— Dacă nu l-aş fi scos afară, ar fi *fost* mort! Aşa că te rog să-ţi aminteşti asta înainte de-a începe să judeci ce am făcut *eu* şi ce a făcut familia mea…

— Nimeni nu judecă pe nimeni! Eram nişte copii, habar n-aveam ce trebuia să facem. Şi da, am avut mare noroc că te-ai hotărât atât de repede, Dinny! spun.

— Mi-e greu să-l numesc tocmai noroc.

— Poţi să-l numeşti cum vrei, atunci.

Dinny trage adânc aer în piept, privindu-mă cu ochii pe jumătate închişi, iar Beth începe să plângă. Nu cu lacrimi mărunte, din cele cu care îţi plângi de milă, ci cu hohote necontrolate, urâte, care i se rup direct din inimă. Gura sa pare o gaură roşie şi adâncă. Bocete joase, ridicându-se din întunericul de dinăuntru, care devine aproape palpabil, bocete oribile, greu de suportat. Mă reaşez lângă ea şi o strâng în braţe, ca şi cum în felul ăsta aş putea s-o fac să se adune. Dinny merge la fereastră şi îşi sprijină fruntea de geam, ca şi cum n-ar vrea altceva decât să plece din acest loc. Îmi lipesc obrazul de spatele lui Beth, simţind cum fiorii care o străbat intră în mine. Henry aşază cărţile pe culori, făcând câteva coloane ordonate pe masă. Mi-e greu să-ncep să cern ce simt faţă de Dinny, faţă de secretul pe care l-a păstrat atâta timp. Mă gândesc la Henry, ascuns undeva, departe, în labirintul taberelor de rulote, pe drumurile înverzite ale Angliei, în dube şi în rulote, în caravane şi camioane, un mic pas în lateral, dar într-o cu totul altă lume, cât se poate de îndepărtată de cea a satelor curate şi îngrijite în care fusese căutat. S-au întâmplat nişte lucruri

ieşite din comun. Acum pot să-mi dau seama de asta.

Ne despărţim un pic mai târziu, fiecare cu responsabilitatea lui. Dinny dispare în noapte cu Henry, eu urc scările cu Beth. A plâns mult, dar acum s-a liniştit. Cred că mintea ei se rescrie pe ea însăşi, la fel cum şi mintea mea a trebuit s-o facă, dar pentru asta are nevoie de timp. Sper că timpul e singurul lucru de care are nevoie. Faţa sa pare proaspătă. Nu doar roşie, nu doar curată, ci proaspătă, ca şi cum ar fi nou-născută, ca şi cum abia acum ar trebui formată, abia acum ar trebui modelată de viaţă. Are delicateţea unui copil. Sper să văd că dispare ceva de pe ea, ceva din grija aceea prea mare, ceva din umbra şi frica pe care le găzduia. Deocamdată e prea devreme ca să pot spune asta. O învelesc bine, până sub bărbie, cum ar face o mamă, iar ea surâde, pe jumătate ironic.

— Erica… spune, oftând puţin. De cât timp eşti îndrăgostită de Dinny?

— Ce?

Ridic din umeri, pregătindu-mă să plec, dar îmi dau seama prea târziu că am ales tocmai unul dintre gesturile lui Dinny.

— N-are rost să negi. Ţi se citeşte pe faţă.

— Trebuie să dormi. A fost o zi grea.

— De cât timp? insistă, prinzându-mă de mână în timp ce încerc să mă îndepărtez. O privesc. În lumina asta, nu reuşesc să-mi dau seama care e expresia ochilor săi. Nu pot s-o mint, dar nici nu pot să-i răspund.

— Nu ştiu, spun, scurt. Nu ştiu dacă sunt îndrăgostită de el. Mă îndrept spre uşă, ţeapănă, simţindu-mă trădată de fiecare linie a corpului, de fiecare mişcare pe care o fac.

— Erica!

— Ce?

— Mi-a… mi-a părut bine când mi-ai spus că nu-ţi aminteşti ce s-a-ntâmplat. Nu voiam să-ţi aminteşti, pentru că mi-era atât de ruşine. Nu atât pentru c-am aruncat cu piatra în el, ci pentru că am fugit. Pentru că l-am lăsat acolo, pentru că nu le-am spus nimic mamei şi tatei. Nu ştiu de ce am făcut asta! N-am ştiut niciodată!

— Nu era…

— Era un lucru care ar fi trebuit decis într-o clipă. La concluzia asta am ajuns după ce am mai înaintat în vârstă. O decizie luată într-o clipă, pe care, odată ce ai luat-o, nu mai ai cum s-o schimbi. Fie faci faţă unei asemenea greşeli, fie fugi şi te ascunzi de ea. Eu am fugit. Am dat greş!

— N-ai dat greş, Beth!

— Ba da, am dat greş! Tu oricum ai făcut întotdeauna ce am făcut *eu.* Eu eram liderul grupului, eu eram cea mai mare. Dac-aş fi vorbit imediat, probabil că el ar mai trăi încă.

— Dar trăieşte!

— Ar fi putut să trăiască *normal!* Să nu fie atât de afectat…

— Beth, n-are rost să discutăm despre asta! Trăieşte! Nimic nu mai poate fi schimbat acum. Te rog să nu te mai chinui singură. Erai un copil.

— Când mă gândesc la Mary şi la Clifford…

Ochii i se umplu din nou de lacrimi, care încep să curgă şiroaie. Nu ştiu ce aş putea să-i răspund. Clifford şi Mary… Vieţile lor au fost distruse încă mai mult decât vieţile noastre. În timp ce mă gândesc la ei, ceva ca un văl se aşază în jurul inimii mele.

Mă trezesc în acea beznă de dinaintea răsăritului care parcă nu se mai risipeşte şi cobor tiptil în bucătărie. Mă încearcă o senzaţie stranie, sunt în acelaşi timp epuizată şi plină de energie, îmi fac o cafea tare, pe care o beau cât e prea fierbinte. Deşi am şosete, răceala duşumelei îmi amorţeşte picioarele. Ceasul mic de pe cuptorul cu microunde arată ora şapte şi jumătate. În casă e linişte, auzindu-se doar trosnetele focului care e pe cale să piardă bătălia pe care o poartă. Iau ziarul de ieri, îl privesc absentă şi nu reuşesc să dezleg cuvintele încrucişate. Cofeina îmi agită creierul, dar nu m-ajută să gândesc. Cum am putea să nu le spunem părinţilor lui Henry că el trăieşte? Cum am putea să nu facem asta? N-avem cum să n-o facem. Dar ei vor vrea să ştie ce s-a-ntâmplat. Chiar şi Mary, care e atât de liniştită, va dori să ştie ce s-a-ntâmplat. Şi Clifford va vrea *dreptate.* Dreptate, aşa cum o va vedea el. Va vrea să-i acuze pe cei din familia Dinsdale de răpire, fiindcă nu au permis tratamentul medical al fiului lor. Probabil ne va acuza de ceva şi pe mine şi pe Beth, deşi în cazul nostru îi va fi ceva mai greu. De rănire corporală gravă, poate. De obstrucţionarea cursului firesc al justiţiei. Nu ştiu ce acuzaţii pot fi formulate împotriva unor copii. Dar pot să-l văd limpede, ţinându-ne pe toţi trei în dinţi, tremurând şi tremurând. Aşadar, cum am putea să le spunem?

Afară, cerul începe să se lumineze. La ora zece îşi face apariţia şi Beth, îmbrăcată de oraş. Rămâne în uşă, cu geanta pe umăr.

— Cum te simţi? o întreb.

— Sunt… bine. Trebuie să plec. Maxwell mi-l aduce pe Eddie, mâine după prânz, şi încă n-am nimic pregătit şi… trebuie să trec pe la coafor înainte să ajungă. O să rămână cu mine până miercuri, când se reîntoarce la şcoală.

— Bine. Credeam… credeam c-o să vorbim despre ce s-a-ntâmplat, despre Henry…

Refuză, făcând un semn din cap.

— Încă nu sunt pregătită să vorbesc despre asta. Nu încă. Mă simt însă mai bine.

— Bine, bine. Mă bucur, Beth! Sincer mă bucur! Nu-mi doresc nimic altceva decât să reuşeşti să laşi toate astea în urma ta.

— Asta vreau şi eu. Pare mai deschisă, mai radioasă: zâmbeşte, gata de plecare, luându-şi geanta cu uşurare.

— Doar că… nu ştiu ce ar trebui să facem în privinţa lui Clifford şi a lui Mary. Dacă ar trebui să le spunem sau nu… spun eu.

Beth se posomorăşte. Cred că e gând la gând cu mine, doar că eu sunt cu câteva ore înaintea ei. Îşi umezeşte buzele, repede, agitată.

— Acum trebuie să plec. Dar, serios, Rick, nu cred că eu sunt cea care ar trebui să decidă ce se va-ntâmpla de acum înainte. N-am dreptul să fac asta. Nu vreau să am acest drept. I-am făcut deja destule. Şi lor, la fel. Nu-mi trece prin cap nicio idee grozavă în privinţa asta.

Câteva mici umbre reapar pe faţa ei.

— Nu-ţi face griji, Beth! O să mă descurc eu.

Par atât de sigură pe mine, de data asta. Îmi zâmbeşte, un zâmbet diafan şi minunat ca aripile noi ale unui fluture. Apoi vine spre mine şi mă îmbrăţişează.

— Mulţumesc, Erica! Îţi datorez atât de multe!

— Nu-mi datorezi nimic! Eşti sora mea.

Mă strânge în braţe cu toată forţa trupului ei ca o salcie.

Afară e lapoviţă, iar cerul e de un gri monoton. În timp ce ne-ndreptăm spre maşină şi pornesc motorul, din spatele copacilor apare Dinny, care bate în geam.

— Speram să te prind. Mă gândeam eu c-o să pleci în această dimineaţă, îi spune lui Beth. Cea mai mică urmă a unei posibile mustrări e suficientă ca s-o facă să se încrunte puţin.

— Beth trebuie să prindă trenul, îi spun.

Îşi întoarce privirea spre mine şi încuviinţează.

— Uite, Beth, voiam doar să-ţi spun… voiam doar… când spuneam aseară că tu l-ai omorât, n-am vrut să spun chiar asta… c-ai făcut-o deliberat sau ceva de genul ăsta, îi spune el. Obişnuiam să-mi întreb părinţii de ce era Henry atât de ticălos. De ce era atât de bătăuş, o jigodie atât de rea… Ei îmi spuneau mereu şi mereu că atunci când un copil se comportă aşa înseamnă că e nefericit. Că, din vreun motiv sau altul, e plin de frică şi de furie şi se descarcă pe ceilalţi. Atunci nu i-am crezut, normal. Mă gândeam că el face lucrurile pe care le făcea doar pentru că e un om rău, dar acum ştiu că nu e adevărat. Henry nu era deloc fericit atunci, dar acum este. E cea mai fericită şi cea mai liniştită persoană pe care o ştiu. Eu voiam doar… să-ţi spun c-ar trebui să te mai gândeşti la asta.

Dinny oftează, frământându-şi bărbia şi se îndepărtează de maşină.

— Mulţumesc, îi spune Beth. Încă nu poate să-l privească în ochi, dar încearcă. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Pentru că n-ai spus

nimănui ce s-a-ntâmplat.

— N-am făcut niciodată nimic care să te rănească, Beth, răspunde el liniştit.

Degetele mele, pe care le ţin pe volan, sunt albe. Beth încuviinţează, cu privirea pierdută.

— O să te mai întorci vreodată aici? o întreabă.

— Poate. Cred că da. Cândva în viitor.

— Atunci, la revedere, Beth! spune Dinny cu un zâmbet trist.

— La revedere, Dinny! spune ea liniştită.

Loveşte capota maşinii cu podul palmei, iar eu pornesc, supusă. Îl văd în oglinda retrovizoare cum stă cu mâinile în buzunare, cu ochii lui întunecaţi, cu faţa lui întunecată. Rămâne acolo până ce dispărem cu totul din vedere.

Astăzi e sâmbătă, trei ianuarie. Cei mai mulţi oameni se vor întoarce luni la muncă. Îl voi suna pe avocatul familiei Calcott, un domn Dawlish din Marlborough, ca să-l anunţ că poate să scoată casa la vânzare. Trebuie să iau nişte decizii, acum, că pot să mă gândesc din nou la viitor. Nu-mi mai lipseşte nimic, nu mai există fisuri, nu mai există scuze pentru a rămâne pe margine. Mă simt liniştită, în timp ce fac câţiva paşi în jurul casei. Nu vreau s-aud radioul, n-am nevoie de compania televizorului. Nu fredonez nicio melodie, încerc să nu mă izbesc de nimic: păşesc uşor pe pământ. Vreau să aud sunându-mi în cap dangătul clar, de clopoţel, al adevărurilor pe care le ştiu. Aş putea să las totul baltă, să las aici acest brad uriaş cu tot cu vâscul pe care l-am aurit. Pot să rămână aici, adunând praf şi pânze de păianjeni, până când persoana care va conduce licitaţia va veni şi va pleca, ducând cu ea toate lucrurile bune, iar oamenii care se ocupă de curăţenia casei vor lua tot restul. Relicvele acestui Crăciun ciudat şi îngrozitor pe care l-am petrecut aici. Dar nu pot să suport acest gând. Aceste fărâme ale vieţii noastre ar trebui lăsate pe loc, ca acel cotor de măr al lui Meredith în cutia din salon. Aruncat şi respingător.

Hărnicia e bună, pentru că nu permite ca gândurile să mă copleşească. Voi păstra trei lucruri: mapa lui Caroline, cu toate scrisorile pe care le conţine, fotografia făcută în New York şi inelul de fildeş al lui Flag. Restul poate să dispară. Iau globurile şi beteala de pe brad. Arunc ultimele resturi de mâncare rămase de la Crăciun, de prin frigider şi din cămară, aruncând pe pajişte tot ceea ce poate fi mâncat de păsări sau de vulpi. Găsesc un cleşte într-un sertar din bucătărie, urc scările spre locul în care bradul e fixat de balustradă şi tai firul.

— Păzea! strig în holul pustiu. Copacul se înclină încet într-o parte, apoi cade la podea ca un câine bătrân. Un clinchet mă face să-mi dau seama că nu găsisem toate globurile. De pe crengi cad ace uscate, care se aştern pe jos. Scoţând un oftat, iau un făraş şi o mătură şi încep să

le adun. Nu pot să m-abţin să nu-mi imaginez o viaţă alături de Dinny, gândindu-mă c-aş putea rămâne cu el. Să dorm pe o banchetă îngustă în spatele ambulanţei lui, să gătesc micul dejun pe micul lui reşou, să muncesc, poate, în fiecare oraş în care am ajunge. Contracte pe termen scurt, cu asigurare în caz de boală. Să predau. Ca şi cum cineva ar angaja o suplinitoare care nu are o adresă stabilă. Să dormim unul lângă celălalt în fiecare noapte, să-i ascult bătăile inimii, să mă trezesc la atingerea lui.

Se aude o bătaie în uşă şi vocea lui Dinny mă face să mă reîntorc la realitate.

— E un moment prost? Îi văd capul apărând de după uşa de la intrare.

— Nu, e un moment perfect, de fapt! Poţi să m-ajuţi să scot bradul afară. Zâmbesc, ridicându-mă în picioare. Am început să tremur puţin. Am stat prea mult în genunchi. Şi nu pentru o cauză foarte nobilă, îi spun.

— A nu? Şi care ar fi acea cauză nobilă? mă întreabă Dinny, cu un zâmbet şiret, care mă pune în gardă.

— Păi, rugăciunea, desigur, îi răspund, cu toată sinceritatea, iar el chicoteşte.

Îmi dă un plic.

— Uite! E o felicitare de mulţumire trimisă de Honey. Pentru că ne-ai ajutat în noaptea aceea şi pentru flori.

Scoate un elastic din buzunar şi îl ţine în dinţi în timp ce îşi adună părul, luându-şi şuviţele din faţă şi legându-le la spate.

— A, chiar nu era nevoie!

— Ei bine, după ce-ai plecat, acum câteva zile, şi-a dat seama c-a uitat să-ţi mulţumească. Şi acum, când s-a mai calmat, cred că-şi dă seama cât de afurisită a fost în ultimele săptămâni.

— A avut motive, presupun. Nu i-a fost foarte uşor în această perioadă.

— Şi-a făcut cu mâna ei, până la urmă. Dar se pare că acum totul merge bine.

— Hai, apucă şi tu de o creangă!

Deschid larg ambele părţi ale uşii din faţă, tragem bradul de cele mai joase crengi şi-l târâm după noi pe jos. În urma lui rămâne o urmă verde.

— Poate că n-ar fi trebuit să te-apuci să mături decât după ce-am fi scos bradul din casă? îmi atrage atenţia Dinny.

— Da, cred c-ar fi fost mai înţelept.

Lăsăm copacul pe alee şi ne scuturăm de acele care ne-au rămas pe mâneci. Apa picură din toate lucrurile din jur, care sunt îmbibate. Pe trunchiurile copacilor se zăresc nişte pete întunecate, ca o sudoare din cauza febrei. Ciorile croncănesc prin grădină. Strigătele lor

dezarticulate lovesc casa şi se reîntorc ca nişte ecouri metalice. Le simt privindu-ne parcă cu ochii lor mici şi rotunzi, ca nişte mărgele de metal. Inima mea e cel mai rapid lucru de pe întinsul câtorva mile în jur. Gândurile mele sunt cele mai zgomotoase. Îl privesc pe Dinny şi devin brusc mai timidă. Nu pot să numesc acest ceva care există între noi, nu pot să-mi dau încă seama cu exactitate cum arată.

— Vino la cină, diseară! îi propun.

— O să vin, mulţumesc de invitaţie! îmi răspunde.

Am pregătit o masă cu ultimele resturi din tot ce mai era comestibil prin cămară, prin frigider, prin congelator. E ultima oară când fac asta. Voi arunca tot ce mai rămâne. Cutiile vechi de lapte praf, mâncarea pentru câini, borcanele cu melasă, cu capace ruginite, şi pe cele cu beşamel gata făcut. Casa va trece de la statutul de casă locuită la cel de casă pustie, devenind dintr-un cămin, o simplă proprietate. Din clipă în clipă. I-am spus că poate să-l aducă şi pe Harry, dacă vrea. Aşa mi se pare că e bine. Simt că trebuie să-i port şi eu de grijă într-o anumită măsură, să-l ajut. Dar Dinny a simţit acest lucru şi a fost destul de nemulţumit, aşa c-a venit singur. O bufniţă roşiatică ţipă în copacii din spatele lui, anunţându-l. E o noapte liniştită, rece şi umedă ca o piatră de pe malul unui râu.

— Beth părea că se simte puţin mai bine când a plecat, spun, deschizând o sticlă de vin şi turnând în două pahare mari. Vreau să-ţi mulţumesc pentru c-ai spus… pentru ceea ce ai spus… despre Henry, că e fericit.

— Dar e adevărat, spune Dinny, luând o gură de vin care îi umezeşte buza de jos, învineţind-o.

El a ştiut, în tot acest timp. În tot acest timp, în toţi aceşti ani. N-are de unde să ştie, prin urmare, cum mă simt acum, privind în jos şi văzând că n-am avut nimic solid sub picioare.

— Ce-ai gătit aici, până la urmă? mă întreabă, întorcând pe toate părţile mâncarea din farfurie.

— Pui provensal. Şi alea sunt găluşte de brânză. Salată de fasole amestecată cu spanac de la conservă. De ce-ntrebi? E vreo problemă?

— Nu, nicio problemă, mă asigură, îmi zâmbeşte şi începe să mănânce vitejeşte. Eu încep cu găluştele, care au consistenţa plastilinei.

— Au un gust oribil! Îmi pare rău! Niciodată n-am fost un bucătar prea bun, recunosc.

— Puiul nu e deloc rău, spune Dinny, amabil.

Suntem atât de neobişnuiţi cu toate astea! Cu faptul că stăm şi mâncăm împreună. Cu această mică discuţie. Cu faptul că am putea fi împreună, în această lume nouă. Între noi se lasă tăcerea.

— Mama mi-a spus că erai îndrăgostit de Beth, pe vremea aia. De aceea n-ai spus niciodată ce s-a-ntâmplat cu adevărat? Ca s-o protejezi

pe Beth?

Dinny mestecă încet şi înghite.

— Aveam *doisprezece ani,* Erica. Dar nu voiam s-o pârăsc, aşa e.

— Încă o iubeşti?

N-aş vrea să ştiu, dar trebuie să-ntreb.

— Nu mai e aceeaşi persoană, acum.

Priveşte în jos şi se încruntă.

— Dar eu? Eu sunt la fel?

— Cam la fel, zâmbeşte Dinny. La fel de tenace ca întotdeauna.

— N-o fac intenţionat, spun. Caut doar să fac ce trebuie. Vreau doar… vreau ca totul să fie bine.

— Întotdeauna ai făcut asta. Dar viaţa nu e chiar atât de simplă.

— Nu, nu e.

— O să te-ntorci la Londra?

— Nu cred. Nu, n-o să mă-ntorc. Încă nu ştiu încotro o s-o iau. Îl privesc cu atenţie când spun aceste lucruri şi nu pot să ascund acea întrebare care mi se citeşte în ochi. El mă priveşte, hotărât, dar fără să-mi dea vreun răspuns.

— Clifford ne va face probleme, spun eu în cele din urmă. Dacă le spunem. Ştiu că aşa va fi. Nu sunt însă sigură că voi putea să trăiesc ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ştiind ceea ce ştiu şi lăsându-l pe el şi pe Mary să creadă în continuare că Henry e mort, spun.

— Oricum nu l-ar recunoaşte acum, Erica, spune Dinny serios. Nu mai e fiul lor.

— Bineînţeles că e fiul lor. Cum ar putea să fie altcineva?

— A stat cu mine atâta timp. Am crescut cu el. M-am surprins pe mine însumi schimbându-mă, dar Harry a rămas mereu la fel. Ca şi cum timpul ar fi îngheţat în ziua aia în care a fost lovit de piatră. Dacă e s-o luăm aşa, atunci e fratele meu. Acum face parte din familia *mea!*

— Cu toţii facem parte dintr-o singură familie, îţi aminteşti? În destul de multe feluri, se pare. Ei ar putea să te-ajute să ai grijă de el… sau eu aş putea să fac asta. Să te ajut să-l întreţii… financiar, sau… E *fiul* lor, Dinny! Şi n-a murit!

— A murit. Fiul lor a murit! Harry nu e Henry. Ei i-ar lua toate lucrurile cu care s-a obişnuit.

— Dar au totuşi dreptul să ştie de existenţa lui. Sunt nemulţumită că nu pot să mint în această privinţă.

— Şi, ce? Ţi-l imaginezi pe Harry trăind cu ei, prins într-o viaţă convenţională sau în vreun azil, unde o să-l viziteze din când în când şi unde o să rămână culcat în faţa unui televizor pentru tot restul vieţii sale?

— N-o să se întâmple asta!

— De unde ştii?

— Voiam doar… Nici nu pot să-mi imaginez cum trebuie să se fi

simţit ei în această perioadă.

Rămânem tăcuţi un timp destul de lung.

— N-o să fac nimic fără acordul tău, îi spun.

— Eu ţi-am zis deja ce cred. N-o să le facă niciun bine să-l vadă acum aşa cum e. Iar noi n-avem nevoie de niciun ajutor.

Dă din cap şi pare destul de trist. Nu pot să suport acest gând, că-l întristez pe Dinny. Întind mâna spre el şi degetele noastre se împletesc.

— Ceea ce ai făcut pentru noi, în special pentru Beth, luând vina ei asupra ta, e… enorm, Dinny. Ai făcut un lucru mare, spun încet. Mulţumesc!

— Rămâi? îl întreb, spre sfârşitul serii. Nu răspunde, dar se ridică şi mă aşteaptă să-l conduc. Nu-l voi duce în camera lui Meredith. Aleg o cameră pentru oaspeţi de la etaj, din mansarda casei, unde cearceafurile sunt reci din cauza lungii absenţe a trupurilor umane şi parchetul scârţâie sub paşii noştri. Liniştea din jur ne reduce la tăcere şi, în timp ce ne dezbrăcăm, noaptea de dincolo de fereastra neacoperită ne scaldă într-o culoare gri-argintie. Pielea îmi reînvie în locurile în care mă atinge, iar micile fire de păr de pe corp mi se electrizează. Are o înfăţişare atât de întunecată în această lumină monocromă, faţa sa fiind o umbră adâncă pe care nu pot s-o desluşesc. Îl sărut, îi strivesc buzele cu buzele mele, vreau să fie cu totul al meu. Vreau să nu mai existe nicio distanţă între noi, să nu mai existe nicio părticică a corpului meu care să nu-l atingă pe-al lui. Vreau să mă înfăşor în jurul lui ca o iederă, ca o frânghie, care să ne lege laolaltă. N-are tatuaje, nici cercei, nici cicatrici. E întreg, perfect, îi simt asprimea palmelor pe spate. Îmi trece o mână prin păr şi îmi dă puţin capul pe spate.

Închid ochii şi-l privesc cu corpul; urmăresc mişcările atât de sigure ale mâinilor sale, suflul cald al respiraţiei sale, greutatea sa care mă apasă. Îi scot coatele de sub el. Vreau să mă acopere, să mă zdrobească. Acum nu mai am nicio reţinere în privinţa lui, nicio ezitare, niciun gând. O încruntare diferită îi apare acum pe chip, în timp ce-mi pune mâinile sub şolduri, mă ridică, mă potriveşte pe trupul lui şi împinge cu forţă. Vreau să-mi impregnez mintea cu această stare, să-l păstrez aici, lângă mine, în această cameră, să-i păstrez gustul pe limbă şi să fac cadenţa dintre fiecare două secunde să dureze, pentru totdeauna. Nu vreau nimic altceva.

— Aş putea să rămân cu tine, îi spun după aceea. Ochii îmi sunt închişi, încrezători. Aş putea să rămân şi să te ajut să ai grijă de Harry. Aş putea să-mi găsesc de lucru oriunde. N-o să mai trebuiască să-l susţii singur. Aş putea să te ajut. Aş putea să rămân cu tine.

— Şi să călătoreşti tot timpul şi să trăieşti aşa cum trăim noi?

— De ce nu? În definitiv, acum nu mai am unde sta.

— Eşti departe de a nu mai avea unde sta. Nu ştii ce vorbeşti.

Degetele lui îmi cuprind umărul şi îmi simt mirosul pe ele. Mă cuibăresc la pieptul lui. Dedesubtul obrazului meu, pielea îi e fierbinte şi uscată.

— Ba ştiu. Nu vreau să mă-ntorc la Londra şi nu pot să rămân aici. Sunt la dispoziţia ta, spun şi absurditatea acestei declaraţii mă face să chicotesc.

Dar Dinny nu râde. În trupul lui se simte o încordare crescândă, care mă nelinişteşte.

— Nu vreau să spun… nu-ncerc să mă bag în viaţa ta sau ceva de genul ăsta, adaug în grabă. Dacă şi-ar dori să plece, n-aş putea să-l reţin oricât aş vrea. Oftează şi se întoarce, sărutându-mă pe păr.

— N-ar fi chiar atât de rău dacă te-ai băga în viaţa mea, căţeluşule, zâmbeşte. Hai să dormim! Putem să ne gândim la asta şi mâine.

A spus toate astea atât de calm, atât de liniştit, încât am reuşit să-i descifrez cuvintele stând cu urechea pe pieptul lui. Adânc şi ferm. Rămân trează suficient de mult timp ca să-i aud respiraţia tot mai adâncă, apoi încetinind şi devenind în cele din urmă constantă. Pe urmă adorm.

Când mă trezesc, sunt singură. Cerul e apăsător, are o culoare albă opacă şi o burniţă fină se cerne printre crengile copacilor. O pasăre stă pe o creangă goală, lângă fereastră, cu penele înfoiate din cauza vremii reci. Brusc, mi se face un dor nebun de vară. De căldură, de pământul uscat şi de cerul deschis. Îmi trec mâna de-a lungul acelei părţi a patului pe care a stat Dinny atunci când am adormit. Cearceafurile nu mai sunt calde. Nu există nicio adâncitură în pernă, nicio urmă a capului său. Aş putea să-mi imaginez că e aici, cu mine, dar n-o fac. N-o fac. N-o să cobor repede. N-o să-mi fie frică. O să mă îmbrac şi o să mănânc nişte cereale la micul dejun, cu laptele pe care-l mai am. Astăzi, fie merg la cumpărături, fie plec! Mă-ntreb care dintre cele două variante se va împlini.

Alunec peste pajiştea plină de apă, cu bocancii uzi, de care se lipesc frunze moarte. Astăzi îmi simt mintea limpede, sunt conştientă de ceea ce vreau. Poate nu e momentul potrivit, fiindcă n-am luat încă deciziile pe care ar fi trebuit să le iau, dar poate că sunt în sfârşit pregătită pentru ele, poate într-acolo mă conduce această stare. Car o cutie cu lucruri pentru Harry. Le-am găsit în câteva lăzi de prin pivniţă şi, după ce le-am pus deoparte ca să le arunc la gunoi, mi-am dat seama că s-ar putea să-i placă. Un radio stricat, marca Sony, nişte lanterne vechi, baterii, becuri şi câteva obiecte mici de metal, a căror provenienţă îmi e necunoscută. Obiectele zăngănesc, lovindu-se de pereţii cutiei de carton pe care o ţin sub braţ. Spatele mă doare încă din cauza greutăţii lui Dinny pe bazinul meu. Tremur, încercând să-mi

aduc cât mai aproape această amintire fizică.

Rămân un timp în mijlocul taberei, în timp ce ploaia începe să înmoaie cutia pe care o ţin în braţe. Acum nu mai sunt rulote aici, nici câini, nici rotocoale de fum. Totul e părăsit, iar eu am rămas în urmă singură, într-o tabără goală plină de nămolul produs de picioarele şi de roţile care au trecut pe aici, iar eu mă simt murdară din cauza lui. Pentru că l-am avut şi l-am pierdut. Acest văr al meu pierdut de atâta timp, eroul meu din copilărie. Dinny al meu. O linişte perfectă. Nemişcare. Nicio adiere de vânt. Aud o maşină care trece în viteză pe străduţa din sat, cu cauciucurile scârţâind din cauza apei care e peste tot. N-am numărul lui de telefon, nici adresa lui de e-mail, niciun indiciu în privinţa direcţiei în care a plecat. Mă învârt alene în cerc, gândindu-mă că poate e ceva în spatele meu, ceva care mă aşteaptă, sau poate cineva.

Moştenirea

1911

Ultimul copil al lui Caroline s-a născut în 1911, mult după ce ocupanţii conacului Storton îşi pierduseră speranţa că vor mai avea vreun moştenitor Calcott. Au mai fost şi alte sarcini, două la număr, amândouă îndelung concepute, dar corpul lui Caroline a respins copiii şi aceştia s-au pierdut chiar înainte de a exista cu adevărat. Fetiţa s-a născut în august. Fusese o vară lungă şi călduroasă, nimeni nu-şi mai amintea de o astfel de vară, iar Caroline asuda, foindu-se în grădină, unde stătea întinsă la umbră, cu burta la gură. Căldura era atât de mare, încât atunci când se afla la limita dintre vis şi realitate îşi imagina că este din nou la Woodward, stând la intrare şi privind în curte, aşteptându-l pe Corin să se întoarcă acasă călare. În astfel de momente, dacă se apropia vreo servitoare sau soţul ei, îi privea o vreme confuză, până când îşi amintea cine erau şi unde se afla. Grădina era pârjolită şi maronie.

Un băiat din sat, Tommy Westenfell, se înecase în iaz. I se prinseseră picioarele în buruienile de pe fund şi fusese găsit câteva ore mai târziu, de tatăl lui înnebunit: palid, nemişcat şi parcă adormit. Doamna Priddy, care o luase pe un drum greşit când se întorsese de la măcelar cu o pulpă întreagă de miel, era nevoită să stea trei zile în pat, cu pielea plină de pete roşii. Estelle şi Liz, care o înlocuise pe neaşteptate pe Cass, au muncit mult în locul ei, cu transpiraţia curgându-le pe sub uniforme. Peste tot era un miros de pământ pârjolit, de transpiraţie şi de aer uscat, fierbinte. Dalele de piatră de pe terasă o frigeau pe Caroline la picioare, prin tălpile papucilor. Henry Calcott, care se simţea la acea vreme stingher în preajma soţiei sale, a rămas acasă suficient de mult pentru a-şi vedea copilul născut sănătos, după care a părăsit Wiltshire-ul, pentru a sta cu nişte prieteni pe malul mării, în Bournemouth.

Travaliul a fost lung şi dureros, iar Caroline a ajuns să delireze spre final. Doctorul o hidrata forţat, printr-un tub pe care i-l introdusese în gât, iar ea îl privea cu groază din pat, neînţelegând ce se petrece. Liz şi Estelle au avut grijă de copil în primele zile, făcând cu schimbul la capul stăpânei lor pe care o tot schimbau cu haine curate, pentru a o răcori. După mult timp, Caroline şi-a revenit, dar, când i-au adus copilul, l-a privit nepăsătoare, şi-a întors faţa şi a refuzat să-l alăpteze. A fost găsită o doică în oraş, iar Caroline, care voia să se asigure că fata va trăi până când va îndrăzni ea s-o iubească, a descoperit, pe măsură ce treceau lunile şi anii, că era deja prea târziu. Fetiţa nu părea să-i aparţină, iar ea nu putea s-o iubească. Copilul împlinise deja

doi ani înainte să i se dea un nume. Estelle, Liz şi doica i-au spus Augusta, dar, într-o zi, Caroline s-a uitat calmă în leagănul copilului şi a hotărât că se va numi Meredith, după bunica ei.

Meredith a fost un copil singuratic. Nu avea niciun frate cu care să se joace şi i se interzisese să se joace cu vreunul dintre copiii din sat, pe care-i vedea hoinărind pe pajiştile din jurul conacului. Familia era în declin pe-atunci, iar satul Barrow Storton era un loc trist şi prăfuit, de unde cei mai mulţi bărbaţi tineri plecaseră şi muriseră în luptă pe continent. Henry Calcott stătea mai mult la oraş, unde jocurile de noroc îi mâncau atâţia bani, încât parte din personalul de la conac, inclusiv Liz şi spălătoreasă, au fost concediaţi, rămânând să se ocupe de toată casa, cât de bine se putea, doar doamna Priddy şi un singur ajutor, Estelle. Doamna Priddy era blândă cu Meredith, o lăsa să mănânce prăjituri şi să ţină un iepuraş într-o cuşcă, lângă uşa de la bucătărie, pe care îl hrănea cu morcovi şi frunze de salată. Un profesor venea cinci zile pe săptămână s-o înveţe pe Meredith literatură, muzică, lucru manual şi conduită. Meredith ura şi lecţiile, şi pe profesor, şi evada în grădină cât de repede putea.

Dar Meredith tânjea după mama ei. Pe vremea aceea, Caroline era o creatură de pe altă lume, stătea ore întregi la fereastră sau afară, pe pajişte, într-o rochie albă, holbându-se în depărtare şi privind la cine ştie la ce. Când Meredith încerca s-o îmbrăţişeze, o tolera câteva momente, după care-i desfăcea braţele cu un zâmbet blând, spunându-i vag să meargă să se joace. Doamna Priddy o sfătuise să nu-şi obosească mama, iar Meredith asculta această povaţă de parcă ar fi fost sfântă, temându-se că era în vreun fel responsabilă de apatia mamei sale. Aşa că se ţinea la distanţă, gândindu-se că dacă va face asta poate că mama ei nu va mai fi atât de obosită, se va ridica, va zâmbi şi o va iubi mai mult. Se juca singură, privind porumbeii de pe acoperiş cum se giugiuleau şi-şi făceau plecăciuni. Urmărea ouăle de broască din iazul ornamental, cărora le creştea coadă şi se transformau în mormoloci. Observa pisicile din bucătărie care-i vânau pe nefericiţii şoricei şi apoi îi devorau, ronţăindu-i cu repeziciune şi superficial. Şi urmărea familia Dinsdale din luminişul din pădure. Îi observa de câte ori avea ocazia, dar întotdeauna era prea timidă ca să se lase observată.

Familia Dinsdale avea trei copii: un bebeluş pe care mama îl ţinea legat în spate, o fetiţă mică care avea părul blond ca al mamei ei şi care era cu câţiva ani mai mare decât Meredith, şi un băiat, brunet, care arăta ciudat şi căruia Meredith nu-i putea ghici vârsta; băiatul stătea mereu pe lângă tatăl lui şi se juca cu sora lui, râzând când o tachina. Mama lor era drăguţă şi zâmbea tot timpul, râdea de năzdrăvăniile lor şi îi îmbrăţişa. Tatăl lor era mai serios, aşa cum ştia

Meredith că trebuie să fie un tată, dar şi el zâmbea des, îşi îmbrăţişa băiatul şi o ridica pe fetiţă sus, pe umerii lui. Meredith nu şi-l putea imagina pe tatăl ei făcând asta cu ea – numai gândul o stânjenea. Aşa că urmărea fascinată această familie şi, chiar dacă ei păreau bucuroşi şi luminoşi, ea se întorcea din vizitele ei clandestine înlăcrimată şi tristă, dar nu era conştientă că-i urmărea pentru că-i invidia şi pentru că tânjea după mama ei şi după îmbrăţişări.

Într-o zi, a făcut o greşeală. Mama ei era pe pajişte, pe scaunul ei din răchită, cu o cană de limonadă neatinsă alături, pe masă, pe care o bâzâiau muştele însetate, aşezându-se pe şervetul de pânză cu care era acoperită. Meredith a ieşit din pădure şi a fost uimită când a zărit-o acolo, dar şi-a scuturat imediat hainele şi şi-a aranjat părul după urechi. Mama ei nu a privit-o în timp ce se apropia, dar când a ajuns în faţa ei i-a zâmbit vag:

— Unde ai fost astăzi, copilă? a întrebat-o, cu o voce care părea să vină de foarte departe. Meredith s-a dus direct la ea şi i-a luat mâna, de probă.

— Am fost în pădure. Am explorat, i-a spus. Să-ţi torn nişte limonadă?

— Şi ce-ai descoperit în pădure? a întrebat-o mama ei, ignorând propunerea cu limonada.

— I-am văzut pe cei din familia Dinsdale, a spus Meredith şi apoi şi-a acoperit gura cu mâna. Doamna Priddy o avertizase să nu-i menţioneze pe cei din familia Dinsdale mamei ei, chiar dacă habar nu avea de ce.

— Ce-ai făcut? Ştii că lucrul ăsta este interzis! Sper că n-ai vorbit cu oamenii ăia!

— Nu, mamă, i-a răspuns Meredith, încet.

Mama ei s-a aşezat din nou pe scaun, muşcându-şi buzele până n-a mai rămas decât o linie gălbuie din ele. Meredith a înmărmurit.

— Mama, dar *de ce* nu mă pot juca cu ei? Îi zvâcnea inima în piept din cauza propriei nechibzuinţe.

— Pentru că sunt nişte gunoaie! Ţigani, spoitori şmecheri! Sunt hoţi şi mincinoşi şi nu sunt bine-veniţi aici! Iar tu *nu trebuie* să te apropii de ei! *Niciodată!* Înţelegi?

Caroline s-a aplecat spre ea, stând pe scaun ca un birjar cu biciul, şi a strâns-o pe Meredith atât de tare de mâini, încât au început s-o doară.

— Da, mama, a şoptit Meredith.

„Nu sunt bine-veniţi aici.” Meredith a învăţat vorbele astea pe de rost. Când i-a mai urmărit, invidia a pus cu totul stăpânire pe ea şi, în loc să-şi dorească să se joace cu ei, să împărtăşească cu ei existenţa lor fericită, a început să-şi dorească ca nici ei să nu mai fie atât de fericiţi. Îi privea în fiecare zi şi cu fiecare zi îi suporta tot mai puţin şi se

simţea tot mai tristă, aşa că a ajuns să creadă că familia Dinsdale era cea care o făcea să se simtă tristă. Şi pe ea, şi pe mama ei. Credea că dacă i-ar putea face să dispară, mama ei ar fi mulţumită. Cu siguranţă, va fi mulţumită.

Într-o zi fierbinte din vara anului 1918, Meredith i-a auzit pe copiii familiei Dinsdale jucându-se la iazul artificial. S-a apropiat de ei, prin umbra punctată dintre copaci, apoi s-a ascuns lângă trunchiul neted al unui fag şi i-a urmărit cum săreau în apă şi ieşeau pe mal. Părea foarte distractiv, deşi Meredith nu înotase niciodată, aşa că nu putea fi sigură. Totuşi, îşi dorea să fi încercat măcar. O mânca pielea din cauza căldurii, iar gândul acelei ape limpezi şi reci pe pielea ei o tenta atât de tare, încât se simţea vulnerabilă. Copiii plesneau apa şi făceau să sară stropi cristalini, iar Meredith a remarcat cât de uscată îi era gura. Pielea băiatului era mult mai închisă la culoare decât a surorii lui. Era de culoarea alunelor, iar părul era negru ca abanosul. O sâcâia pe fată şi o băga cu capul sub apă, dar Meredith a observat că o urmărea în secret şi se asigura că fata râdea în continuare înainte s-o cufunde din nou în apă.

S-a aplecat ca să vadă mai bine şi apoi a înmărmurit. Copiii familiei Dinsdale o observaseră. Mai întâi băiatul, care a ieşit din apă şi stătea pe mal şi apa îi curgea din pantalonii scurţi, apoi fata, care s-a bălăcit în cerc ca să descopere la ce se uita fratele ei.

— Salut! i-a spus băiatul atât de firesc şi de prietenos, încât Meredith a simţit că-i sare inima din piept. Cine eşti tu?

Meredith era uluită că nu ştia, când ea îi cunoştea *pe ei* atât de bine. Era revoltată că ei nu ştiau cine era ea. Stătea nemişcată, cu respiraţia întretăiată, neştiind dacă să stea sau să fugă.

— Meredith, a şoptit, după o tăcere prelungă şi stânjenitoare.

— Eu sunt Maria! a strigat fata din apă, dând din mâini.

— Iar eu sunt Flag. Vrei să intri să înoţi? Este foarte sigur, i-a spus băiatul. Şi-a pus mâinile în şolduri şi a examinat-o cu capul lăsat într-o parte. Pielea lui umedă strălucea şi lumina din apă i se reflecta în ochi. Meredith era prea timidă pentru a-i răspunde. I se părea că este frumos şi nu ştia ce să răspundă.

— Ce fel de nume este *Flag?* a întrebat cu aroganţă, în ciuda sentimentelor care-o încercau.

— Numele meu, a spus el, ridicând din umeri. Locuieşti în casa mare?

— Da, a răspuns, dar cuvintele încă se împotriveau să iasă.

— Bine, a continuat Flag, după o scurtă pauză, vrei să înoţi cu noi sau nu?

Meredith simţea că-i arde faţa şi şi-a dus mâinile la obraji ca să-i ascundă. Nu avea voie să înoate. Nu înotase niciodată – dar tentaţia era prea mare şi s-a gândit că oricum n-avea cine să afle.

— Dar eu… nu ştiu să înot, a fost nevoită să recunoască.

— Bălăceşte-te, atunci! Te prind eu dacă te scufunzi, a ridicat Flag din umeri.

Meredith nu mai auzise în viaţa ei cuvântul *bălăcit,* dar a crezut c-a înţeles. Cu degetele tremurându-i de entuziasmul lucrului nepermis, s-a aşezat pe pământul crăpat, şi-a scos papucii şi s-a îndreptat către marginea apei. De fapt, nu era *chiar* neascultătoare, şi-a spus. Nu-i interzisese nimeni niciodată să se bălăcească.

S-a târât pe malul abrupt şi a oftat de spaimă când şi-a băgat picioarele în apă.

— Ce rece e! a protestat, grăbindu-se să se caţere înapoi.

Maria a chicotit.

— Este rece doar la-nceput, când intri, dar pe urmă e perfectă! i-a spus.

Meredith a înaintat şi apa i-a ajuns până la glezne. O muşca atât de tare, încât o durea până la oase şi i se făcuse pielea de găină. Cu un strigăt, Flag a alergat şi a sărit exact în mijlocul apei, cu genunchii îndoiţi şi braţele în jurul lor. Apa împroşcată a înghiţit-o pe Maria şi i-a udat marginea rochiei lui Meredith.

— Uite ce-ai făcut! a ţipat ea, speriată că doamna Priddy sau mama ei vor observa şi se va da de gol.

— Flag! Nu! i-a spus Maria voioasă, în timp ce a ieşit la suprafaţă, scuipând.

— O să se usuce imediat, i-a spus Flag nepăsător. Avea părul lipit de gât, lucios ca blana de vidră.

Meredith s-a căţărat pe mal, îmbufnată, s-a aşezat şi a început să-şi studieze picioarele, care au devenit din roz albe după ce le-a udat.

— Flag, te rog să-ţi ceri scuze! i-a ordonat Maria.

— Îmi pare rău că ţi-am udat rochia, Meredith, i-a spus Flag, dându-şi ochii peste cap către sora lui. Dar Meredith nu i-a răspuns. A mai stat o vreme şi i-a privit-cum înoată. Dar prezenţa ei posacă părea să le strice buna-dispoziţie şi în curând au ieşit şi s-au îmbrăcat.

— Vrei să vii să bei un ceai? a întrebat-o Maria, iar zâmbetul ei a fost mai puţin prietenos ca mai înainte. Flag era pe picior de plecare. Îi curgea apă din păr şi-i uda cămaşa, care i se lipea de piele. Meredith a încercat să se uite la el, dar era prea furioasă şi n-a reuşit.

A scuturat din cap.

— N-am voie, i-a răspuns.

— Haide, atunci, Maria! a spus Flag destul de nerăbdător.

— La revedere! i-a spus Maria, ridicând din umeri şi făcându-i semn cu mâna.

A durat cam două ore până când bumbacul gros al rochiei s-a uscat de tot şi, în timpul ăsta, Meredith a stat la marginea grădinii, acolo unde numai grădinarul o putea vedea. Era foarte bătrân şi nu băga de

seamă nimic, în afară de bulbii lui. S-a gândit la bălăcitul ei, la faptul că Maria a invitat-o la ceai, la părul strălucitor al lui Flag şi fiecare dintre aceste lucruri îi dădea un sentiment de entuziasm aproape la extrema sentimentului pe care-l avusese înainte. O făceau să zburde şi să zâmbească bucuroasă. Şi-a imaginat cum ar fi să meargă la ceai şi să vadă cum e în căruţa cu coviltir, căruţa pe care o privise de atâtea ori dintre copaci, şi s-o cunoască pe mama lor blondă şi iubitoare, care-i lua în braţe şi le zâmbea tot timpul. „Încântată, doamnă Dinsdale!” Repeta această propoziţie în şoaptă, la adăpostul serei. Dar aici nu mai încăpea discuţie că ar fi fost o uriaşă nesupunere. La fel cum fusese şi faptul că vorbise cu Flag şi Maria, chiar dacă putea avea ceva argumente în privinţa bălăcitului. Dar gândul la ce s-ar putea întâmpla, dacă ar afla mama ei, a demoralizat-o din nou, iar când a fost chemată la ceai, şi-a propus să fie tăcută şi plictisită şi să nu dezvăluie nimic.

Meredith a fost tulburată zile întregi de gânduri şi a visat cu ochii deschişi la familia Dinsdale. Întâlnise atât de rar alţi copii – doar în vizite la veri sau pe copiii musafirilor, care stăteau atât de puţin, încât nu apuca să-i cunoască cu adevărat. Ştia c-ar fi trebuit să-i dispreţuiască pe spoitori, aşa cum ştia toate lucrurile pe care i le spusese mama sa despre ei, dar, cu toate că tânjea mai mult decât orice să-i facă pe plac mamei ei şi s-o vadă fericită, ideea de-a avea prieteni era irezistibilă. O săptămână mai târziu, se juca la umbra grilajului porţilor înalte, când i-a zărit pe Flag şi pe Maria mergând pe pajişte către sat. N-ar fi văzut-o, dacă nu le-ar fi atras atenţia. O secundă rămăsese înmărmurită, sfâşiată între dorinţa de a le vorbi din nou şi faptul că ştia că n-ar trebui s-o tacă – cel puţin nu de la poartă, care era vizibilă din casă, dacă se afla cineva la vreo fereastră din aripa estică. Disperată, a ajuns la un compromis şi a început să cânte tare primul cântec care i-a venit în minte şi pe care-l auzise fredonat de Estelle, când întindea rufele afară, la uscat.

— „Mi-ar plăcea să-l văd pe împărat ţinând un crin în mână!” a început să zbiere, nemelodios, ţopăind în umbra barelor de metal.

Flag şi Maria s-au întors, au văzut-o şi s-au apropiat de porţi.

— Bună din nou, a salutat-o Maria. Ce faci?

— Nimic, i-a răspuns Meredith cu inima bubuindu-i în piept. Voi ce faceţi?

— Mergem în sat să cumpărăm pâine şi Bovril pentru ceai. Vrei să vii cu noi? Dacă reuşim să cumpărăm o pâine ruptă, ne mai rămâne mărunţiş pentru ceva dulce, a zâmbit Maria.

— Nu neapărat, i-a întors-o Flag. Dacă ne rămâne rest, trebuie să cumpărăm unt.

— Dar restul n-ajunge niciodată şi pentru unt! l-a pus Maria la punct.

— Trebuie să mergeţi siguri la cumpărături? a întrebat Meredith uluită.

— Bineînţeles, prostuţo! Cine altcineva să meargă?

— Presupun că *tu* ai servitori care merg şi *îţi* cumpără ceaiul, nu-i aşa? a întrebat Flag destul de ironic.

Meredith şi-a muşcat buza şi o roşeaţă ciudată i-a încălzit faţa. Ea fusese foarte rar în sat. Le însoţise de câteva ori pe doamna Priddy sau pe Estelle, care aveau vreo treabă, dar numai când tatăl ei nu era acasă, iar mama ei era culcată şi era sigură că n-ar fi avut cum să afle.

— Vrei să vii?

— N-am voie, le-a răspuns Meredith tristă. Acum obrajii îi ardeau şi mai tare, iar Flag şi-a înclinat capul şi i-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Se pare că n-ai voie să faci destul de multe lucruri, a remarcat.

— Taci! Nu-i vina *ei!* i-a atras atenţia Maria.

— Haide, te provoc! Sau poate că ţi-e frică? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

Meredith l-a privit defensivă.

— Nu-mi e! Doar că…

A şovăit. Era adevărat, îi *era frică.* Îi era frică să nu fie descoperită, îi era frică de mama ei, care se înfuria foarte repede. Dar ar fi atât de uşor să se strecoare şi să se întoarcă fără ca nimeni să observe! Purtarea ei obraznică putea fi descoperită doar printr-un mare ghinion.

— Eşti o laşă, papă-lapte! i-a cântat încet Flag.

— Nu-l asculta *pe el,* a sfătuit-o Maria. Băieţii sunt *proşti.*

Dar Meredith îl asculta şi-şi dorea să-l impresioneze pe acest băiat cu ochii negri şi îşi dorea să fie prietenă cu sora lui şi îşi dorea să fie şi ea liberă aşa cum erau ei, să vină şi să plece când avea chef, să cumpere dulciuri şi pâine din sat. Porţile conacului Storton păreau să se înalţe deasupra capului ei, tot mai sus şi mai impozante. Cu inima cât un purice, a ajuns la zăvor, l-a tras, a deschis puţin poarta şi s-a strecurat afară pe pajişte.

Flag mergea înainte, cu paşi mari, lăsându-le pe Maria şi pe Meredith să meargă una lângă alta, culegând flori sălbatice şi punându-şi una alteia întrebări – cum este să trăieşti într-o caravană, cum este să trăieşti într-un conac, câţi servitori aveau şi cum se numeau, de ce Meredith nu mergea la şcoală, cum era la şcoală şi ce făceau acolo? În sat, s-au oprit la poarta unui fierar care punea o potcoavă încinsă calului unui fermier. Nori de fum înţepător i-au înconjurat, dar calul nici măcar n-a clipit.

— Dar nu-l doare? a întrebat Meredith.

— Bineînţeles că nu. Nu-l doare mai tare decât te doare pe tine când te tunzi, i-a spus Flag, ridicând din umeri.

— Hei, voi, daţi-i drumul de aici, staţi şi beliţi ochii în loc să vă vedeţi de treabă! le-a spus fierarul, care era bătrân şi cărunt şi s-a uitat urât la ei, aşa că şi-au continuat drumul către băcănie. Au cumpărat o pâine ruptă şi un borcan de Bovril şi, chiar dacă nu mai aveau bani decât pentru doi şoricei de zahăr, doamna din spatele tejghelei i-a zâmbit lui Meredith şi i-a dat şi ei unul.

— Nu vă vedem prea des prin sat, domnişoară Meredith, i-a spus doamna, iar lui Meredith i s-a tăiat respiraţia. Cum de ştia femeia cine era? Şi care îi va spune doamnei Priddy? S-a albit la faţă şi lacrimi de panică i-au umplut de îndată ochii.

— Stai liniştită! Nu trebuie să te sperii aşa! O să-ţi păstrez secretul cu sfinţenie! a liniştit-o femeia.

— Mulţumim, doamnă Carter! i-a spus Maria vioaie şi apoi au ieşit să mănânce bunătăţile.

— De ce n-ai voie să vii în sat? Nu ţi se poate întâmpla nimic rău, a întrebat Flag când s-au oprit la iaz, ca să privească răţuştele care înotau în cerc. S-au aşezat pe iarbă, iar Meredith îşi ronţăia şoricelul, hotărâtă să-l termine ultima. Primea dulciuri foarte rar.

— Mama spune că nu se cuvine, i-a răspuns Meredith.

— Ce-nseamnă că se cuvine? a întrebat Maria, lingându-şi degetele cu poftă.

Meredith a ridicat din umeri.

— Înseamnă că ea e prea bună ca să se amestece cu gloata. Cu cei de teapa noastră, a spus Flag, părând uşor amuzat.

Fetele s-au gândit puţin la asta, în tăcere.

— Şi… ce s-ar întâmpla dacă mama ta ar afla c-ai fost aici cu noi? a întrebat dintr-odată Maria.

— Aş fi… mustrată, a răspuns Meredith, nesigură. De fapt, n-avea nici cea mai mică idee ce s-ar fi putut întâmpla. Fusese mustrată doar pentru faptul că se uitase la familia Dinsdale. Ce s-ar fi întâmplat acum, că s-a furişat afară din grădină şi a mers în sat cu ei, că a vorbit o grămadă cu ei, că a fost văzută într-o băcănie de o doamnă care-i ştia numele şi că totul a fost minunat? Cu un nod în gât, a înghiţit ultima bucăţică din şoricel, care nu mai era deloc dulce.

— Ar trebui să mă-ntorc, a spus agitată, ridicându-se de grabă în picioare.

De parcă ar fi simţit că i s-a schimbat starea de spirit, fraţii Dinsdale s-au ridicat şi ei în picioare fără să protesteze şi şi-au continuat cu toţii drumul pe pajişte.

În dreptul porţilor, Meredith s-a băgat înăuntru cât de repede a putut şi le-a închis, fără să îndrăznească să se uite spre casă, să vadă dacă a fost observată. Inima îi bătea cu repeziciune şi abia după ce a închis poarta a început să se simtă mai în siguranţă. S-a ţinut de barele de metal cât timp şi-a tras sufletul.

— Eşti într-adevăr o fiinţă ciudată, a spus Flag cu un zâmbet neîncrezător.

— Vino mâine la ceai la noi, a invitat-o Maria. Mama a zis că nu-i nicio problemă, am întrebat-o deja.

— Mulţumesc, dar… nu ştiu, a spus Meredith. Se simţea epuizată după aventura ei şi nu se putea gândi la nimic altceva, decât să se îndepărteze de porţi fără să fie văzută vorbind cu ei.

Fraţii Dinsdale au plecat, iar Meredith şi-a proptit capul între bare şi i-a urmărit cum se îndepărtau, lipindu-şi pielea de metalul rece. Flag a luat o turiţă din gardul viu şi i-a pus-o surorii sale pe bluză, la spate, iar fata blondă s-a răsucit, încercând s-o apuce. După ce au dispărut din raza ei vizuală, Meredith s-a întors şi a zărit-o pe mama ei stând şi privind-o de la fereastra de pe coridorul de la etaj. Dincolo de geam se conturau figura palidă şi ochii holbaţi. Părea o nălucă, îngheţată pentru totdeauna în suferinţă.

Meredith a simţit că i se opreşte inima şi o clipă s-a gândit disperată s-o rupă la fugă în cel mai îndepărtat colţ al grădinii. Dar n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, şi-a dat ea seama într-un moment de luciditate. A simţit dintr-odată nevoia să urineze şi i-a trecut un gând oribil prin cap, să facă pipi pe ea. A înaintat încet către casă, picioarele tremurându-i, a urcat scările şi s-a îndreptat spre locul unde se afla mama sa.

— Cum ai îndrăznit? a şoptit Caroline. Meredith a lăsat capul în jos. Tăcerea ei părea s-o înfurie şi mai tare pe mama ei. *Cum ai îndrăznit?!* a strigat ea atât de tare şi cu atât de multă cruzime, încât Meredith a tresărit şi a început să plângă. Răspunde-mi, unde ai fost cu ei? Ce ai făcut?

Doamna Priddy a apărut pe coridor, ieşind dintr-o cameră, şi s-a grăbit să se posteze protector în spatele lui Meredith.

— Lady Calcott! S-a-ntâmplat ceva? a întrebat-o servitoarea cât mai umil.

Caroline a ignorat-o. S-a aplecat, a apucat-o pe Meredith de umeri şi a scuturat-o cu violenţă.

— *Răspunde-mi!* Cum ai *îndrăznit* să nu m-asculţi, copilă? a urlat, iar figura ei suptă era transfigurată de mânie.

Meredith a început să plângă şi mai tare, cu sughiţuri, iar lacrimi de spaimă curată îi curgeau pe obraji. Îndreptându-se, Caroline a oftat, ceea ce i-a dilatat nările albe. Şi-a măsurat scurt fiica şi apoi a plesnit-o pe neaşteptate peste faţă.

— Lady Calcott, e de ajuns! a rostit doamna Priddy pe nerăsuflate. Meredith a încremenit în urma şocului, cu ochii fixaţi pe fusta mamei sale şi neîndrăznind să se mişte de-acolo. Caroline a apucat-o de braţ şi a târât-o cu răutate în camera ei, împingând-o atât de tare înăuntru, încât Meredith s-a împiedicat.

— Vei sta acolo fără să mai ieşi afară până când îţi vei învăţa lecţia! i-a spus Caroline cu răceală. Meredith şi-a şters nasul şi şi-a simţit faţa pulsând acolo unde o lovise mama. Eşti un copil rău! Nicio mamă nu te-ar putea iubi vreodată! i-a spus Caroline şi ultimul lucru pe care l-a văzut Meredith înainte de a se închide uşa a fost expresia uluită de pe chipul doamnei Priddy.

Meredith a fost ţinută încuiată în cameră o săptămână întreagă. Servitorilor li se dăduse ordin să nu-i dea decât pâine şi apă, dar, după ce Caroline se retrăgea, Estelle şi doamna Priddy îi duceau biscuiţi, turte şi sandviciuri cu şuncă. O pieptănau şi îi spuneau poveşti amuzante şi o dădeau cu cremă de arnică pe buzele care i se umflaseră din cauza loviturii, dar Meredith rămânea tăcută şi închisă în ea, iar ele schimbau priviri îngrijorate pe deasupra capului său. „Nicio mamă nu te-ar putea iubi vreodată!” Lui Meredith, această afirmaţie i-a stăruit în amintire mult timp, dar a refuzat s-o creadă. A ajuns la concluzia că o va *face* pe mama ei s-o iubească. Îi va dovedi că n-a fost rea, se va strădui să fie bună şi ascultătoare şi cuviincioasă în tot ce va face şi în acest fel îi va câştiga inima mamei sale. Şi îi va evita pe spoitori. Din cauza lor, mama ei n-o putea iubi. „Nu sunt bine-veniţi aici.” Stătea întinsă pe pat şi simţea cum o cuprinde din nou vechea ură faţă de familia Dinsdale, vechiul ei resentiment, care-i otrăvea inima uşor, ca o mantie întunecată.

Epilog

Primăvara pare în sfârşit pregătită să învingă. Suntem în perioada noroioasă a narciselor galbene, de-a lungul săptămânii trecute vântul şi ploaia au despuiat copacii înfloriţi, iar petalele au rămas la marginea drumului, să putrezească în grămezi roz şi maronii. Acum au apărut crăpături mici pe pajişte şi puii de vrăbii acoperiţi de puf se aliniază pe gard cu gurile galbene larg deschise. Dacă n-ar exista păsărelele astea absurd de mici, care stau una lângă alta ca mărgelele pe-un fir de aţă, mi-aş lua o pisică. Ultimul chiriaş îşi parca motocicletele pe iarbă şi îşi îngrămădea sculele cu care meşterea la ele tot acolo şi din cauza asta nu mai este aşa de multă iarbă, dar cred c-o să crească din nou. În sfârşit, soarele emană căldură. Stau afară la lumina lui, cu faţa ridicată spre el ca o margaretă şi în sfârşit simt că vine primăvara.

Până la urmă, a fost o uşurare că toate deciziile au fost luate în numele meu. Luate de Dinny. Ce le puteam spune lui Clifford şi lui Mary? Că Henry trăieşte, dar nu este zdravăn? Şi că, deşi l-am văzut de nenumărate ori în vacanţa de Crăciun, acum nu mai ştiu unde este? Şi de ce aş încerca să stau la conac, dacă au plecat toţi? Beth, Dinny, Harry. Henry. Dar nu m-am dus departe. Cred că asta a fost o decizie pe care o luasem deja. Nu mai încăpea în discuţie să mă-ntorc la Londra – ar fi fost ca şi cum m-aş fi întors de unde am plecat. La marginea satului Barrow Storton era o casă ţărănească de închiriat. Nici prea cochetă, nici prea veche, numai bună. O casă din anii ’50, cu două încăperi sus şi două jos, într-un şir de case identice. Este în partea cealaltă a satului faţă de conac. Văd tot satul în vale şi un colţ al conacului este vizibil printre copaci. Tot mai puţin acum, că stau să înverzească. Dealurile se rostogolesc la vale, unindu-se cu marea la orizont.

Traiul aici mă face să mă simt împăcată. De parcă aş ţine de aceste locuri. Nici nu-mi trece prin cap c-aş putea face altceva, să mă-ndrept către altceva sau să mă schimb. Nici măcar nu mai aştept. Mi-am făcut un scop din a nu aştepta. Predau în Devizes şi mă plimb mult. Îl invit pe George Hathaway la ceai şi la biscuiţi. Uneori, îmi lipsesc oamenii cu care obişnuiam să mă întâlnesc la Londra – nu neapărat anumiţi oameni, ci faptul de a avea multe chipuri în jurul meu. Iluzia că nu eşti singur, că ai companie. Aici am tendinţa de a observa chipurile pe care le văd tot timpul. Oamenii nu mai fac parte din mulţime, aşa cum făceau odată. M-am împrietenit cu vecinii mei, Susan şi Paul, şi uneori mai am grijă pe gratis de fetiţele lor, pentru că poartă pantaloni peticiţi, mult prea mici pentru ele şi nu iau lecţii de balet, judo sau călărie. N-au trambulină în curtea interioară. Când m-am oferit,

expresia de pe chipul lui Susan a trecut de la suspiciune, la bucurie neîncrezătoare. Fetele sunt foarte cuminţi şi de cele mai multe ori fac ceea ce li se spune. Le iau în plimbări pe dealuri sau de-a lungul râului, facem prăjituri din cereale şi ciocolată caldă, în timp ce Paul şi Susan merg în bar, la cinema, la cumpărături sau în pat.

Honey ştie că sunt aici, la fel şi Mo. Am fost s-o văd pe Haydee şi le-am spus unde stau şi m-au vizitat amândouă de-atunci. Am curăţat rugina de pe clopoţelul de argint de la inelul gingival al lui Flag, l-am făcut să lucească şi i l-am prins lui Haydee de pătuţ. L-a luat cu o mână grăsuţă şi l-a băgat imediat în gură. „A fost al stră-străbunicului tău”, i-am şoptit. Mi-am notat adresa şi i-am spus lui Honey s-o ţină, în caz că i-o cere cineva. M-a privit serioasă drept în ochi, apoi a ridicat dintr-o sprânceană. Dar n-a spus nimic. Merge din nou la şcoală acum, iar Mo trece pe la mine, cu Haydee în cărucior. Vine pe jos din West Hatch şi spune că aerul curat şi mişcarea sunt singurele lucruri care îl fac pe bebeluş să doarmă. Apoi o revigorez cu un ceai, cel de-al doilea scop al plimbării sale. Mo merge legănat, fiindcă o doare spatele, iar de obicei, când ajunge la mine, este înfierbântată şi se trage de tricou ca să şi-l dezlipească de pe sâni. Dar o iubeşte pe Haydee. În timp ce-i fac ceai, îi aranjează păturica copilului şi nu se poate abţine să nu zâmbească.

Am înrămat fotografia cu Caroline şi copilul său, o ţin pe pervaz. Nu m-a lăsat sufletul să i-o dau mamei. Sunt încă mândră că i-am descoperit identitatea copilului. Că am descoperit ruptura dintre familia mea şi a lui Dinny. Mama a fost uimită când i-am spus povestea. N-o pot demonstra în totalitate, dar ştiu că este adevărată. M-am hotărât să-mi placă faptul că nu-i pot da de capăt de tot, că nu pot umple toate golurile – de ce şi-a ascuns Caroline prima căsnicie, de ce şi-a ascuns copilul? Unde fusese Flag înainte să apară la conac şi să ajungă în braţele ocrotitoare ale familiei Dinsdale? Unele lucruri s-au pierdut în trecut – probabil că de aceea este trecutul atât de misterios şi ne fascinează. Acum nu se va mai pierde atât de mult – prea multe informaţii sunt înregistrate, notate, stocate într-un computer, undeva. În vremurile astea ar fi mai uşor să nu fii fascinat. Este mai greu să ţii un secret, dar, cu toate astea, unele lucruri mai pot fi tăinuite. Harry este dovada vie. Descopăr că nu mă deranjează atât de mult jumătăţile de adevăr dacă secretul îmi aparţine şi mie, dacă nu sunt exclusă.

Conacul a fost vândut la licitaţie, pentru o sumă care o jumătate de oră mi-a provocat ameţeli, gândindu-mă unde aş fi putut merge şi ce aş fi putut face cu o asemenea sumă. Clifford a venit la licitaţie, dar m-am ascuns de el în spatele sălii de conferinţe a hotelului Marlborough, în timp ce preţurile aruncate de colo-colo creşteau tot mai mult. Îi simţeam neliniştea doar privindu-i ceafa: avea gâtul

înţepenit. Mi-a părut rău pentru el. Mă gândesc că poate spera că nu va mai veni nimeni, că nu va mai dori nimeni să-l cumpere, că ar fi putut să pună mâna pe el la preţul unui duplex din Hertfordshire şi apoi să le spună tuturor că l-a moştenit de drept. Dar au venit o mulţime de oameni şi l-a cumpărat un dezvoltator. A fost transformat în apartamente de lux, aşa cum sugerase Maxwell, pentru că zona este destul de aproape de Londra şi se poate face naveta în oraş – de la Pewsey la Londra şi înapoi, zi de zi. Nu-mi pot imagina cum va arăta în interior, când va fi terminată. Ce va fi micul meu dormitor? O bucătărie cu blat negru de granit? O baie cu gresie şi faianţă? Nu mi-o pot imagina şi aproape că sunt tentată să merg la prezentarea apartamentelor, când vor fi terminate. Dar sunt doar tentată. Nu cred că voi merge. Nu vreau să-mi distrug amintirile.

Mă gândesc mult la Caroline şi la Meredith. Mă gândesc la ce-a spus Dinny, că oamenii care intimidează şi urăsc, care sunt reci şi agresivi nu sunt oameni fericiţi. Se comportă aşa pentru că sunt nefericiţi. Mi-este greu s-o compătimesc pe Meredith când am astfel de amintiri cu ea, dar acum, că e moartă, pot încerca. Viaţa ei a fost plină de dezamăgiri – singura ei străduinţă, de a se elibera de o familie lipsită de dragoste, s-a sfârşit imediat ce-a început. Ar trebui să-mi fie şi mai greu s-o compătimesc pe Caroline, pe care nici măcar n-am cunoscut-o prea bine şi care a ales să-şi abandoneze un copil, iar pe celălalt să-l crească fără dragoste. Ar fi uşor să trag concluzia că pur şi simplu nu putea să iubească. Nu era capabilă. Că era mult prea rece pentru a fi cu adevărat umană, că se născuse imperfectă. Apoi am găsit ultima scrisoare pe care o scrisese înainte să moară şi acum înţeleg mai bine.

A stat nedescoperită săptămâni în şir în mapa de scris, după ce am părăsit conacul. Pentru că n-o trimisese niciodată şi nici n-o scosese din mapă. A fost acolo tot timpul, sub copertă, cu foaia liniată dedesubt. Scrisul ei asemenea unui păienjeniş se rostogoleşte pe pagină de parcă s-ar descâlci. Data este 1983. Fără o zi sau o lună specificată, probabil că mai mult de-atât nu putea. Avea deja peste o sută de ani atunci şi simţea că o părăsesc puterile. Ştia că e pe moarte. Poate că de asta a scris această scrisoare. Poate că din acest motiv a uitat, pentru o vreme, că nu avea cum s-o trimită, că n-o va citi nimeni până la mine, mai mult de un sfert de secol mai târziu.

Dragul meu Corin,

A trecut atât de mult timp de când te-am pierdut, încât nu pot număra anii. Acum sunt bătrână – atât de bătrână, încât şi eu îmi aştept moartea. Am aşteptat să mor încă de când am fost despărţiţi, dragostea mea. Este straniu cum aceşti ani mulţi pe care i-am petrecut aici, în Anglia, par uneori c-au trecut ca prin ceaţă. Nu-mi pot aminti ce am putut face pentru

a umple atât de mult timp. De fapt, nu prea îmi amintesc nimic din el. Dar îmi amintesc fiecare secundă pe care am petrecut-o cu tine, dragostea mea. Fiecare clipă preţioasă în care ţi-am fost soţie şi în care am fost împreună. Ah, de ce ai murit? De ce te-ai urcat pe cal în acea zi? Am retrăit asta de atât de multe ori! Te văd urcându-te pe cal şi încerc să schimb amintirea. Încerc să mă conving că am alergat după tine, că ţi-am spus să nu pleci, să nu mă părăseşti. Atunci n-ai fi căzut şi n-ai fi murit şi eu n-ar fi trebuit să-mi petrec singură toţi anii ăştia întunecaţi şi nesfârşiţi. Uneori sunt atât de convinsă c-am alergat după tine, că te-am oprit, încât, dacă realizez că nu mai eşti, gândul aproape mă şochează. Mă doare îngrozitor, dar o iau de la capăt, iar şi iar.

Am făcut un lucru îngrozitor, Corin. Un lucru de neiertat. Am fugit de el, dar n-am mai putut să schimb situaţia şi vina m-a urmărit toţi anii, de-atunci încoace. Singura mea consolare a fost faptul că nu mi-am iertat-o niciodată şi mă-ntreb dacă viaţa asta pe care am îndurat-o a fost o pedeapsă suficientă. Dar nu cred, nu există o pedeapsă îndeajuns de mare pentru ceea ce am făcut eu. Sper ca tu să nu afli de acest lucru, pentru că dacă l-ai afla nu m-ai mai iubi, iar eu n-aş putea suporta una ca asta. Mă rog să nu existe Dumnezeu, să nu existe nici Rai, nici Iad, ca tu să nu fi avut de unde să te fi uitat în jos şi să fi văzut crimele pe care le-am comis. Şi nu mă pot alătura ţie în Rai, dacă eşti acolo. Când voi muri, sufletul meu va ajunge cu siguranţă în Iad. Dar cum ai fi putut tu să nu ajungi în Rai, dragostea mea? Erai deja un înger, încă de pe pământ. Cu tine a fost singura dată din viaţa mea când am fost fericită, când m-am bucurat că sunt vie, iar tot ce s-a-ntâmplat de-atunci n-a fost nimic mai mult decât praf în vânt. De când zaci sub goliciunea preriei? Au trecut miliarde de ani de când nu te-am văzut. Întreaga lume ar fi putut să dispară şi să se ivească din nou în timpul nesfârşit de când ne-am atins ultima oară.

Îmi doresc să te mai pot vedea o singură dată înainte să mor. O parte din mine crede că se va face dreptate – că dacă lumea asta este un loc bun, atunci mi se va da dreptul să te mai strâng în braţe pentru o secundă, în schimbul faptului că te-am pierdut, indiferent ce am făcut în nebunia durerii, indiferent cât de tare mi-am sporit greşelile sau cât de tare le-am înrăutăţit de-atunci încoace. M-aş lăsa bucuroasă pradă unei eternităţi de chinuri, doar ca să te mai văd o singură dată. Dar e imposibil. O să mor şi o să fiu dată uitării, aşa cum ai murit şi tu. Dar eu nu te-am uitat niciodată, Corin al meu, soţul meu. Am făcut de toate, dar nu te-am uitat niciodată şi te-am iubit mereu.

Caroline

Am citit şi recitit această scrisoare în săptămânile după ce am găsit-o, până când am învăţat-o pe de rost şi fiecare cuvânt mi-a frânt puţin inima. Intensitatea regretului şi amărăciunii putea întuneca până şi o

zi însorită. Când simt că pune stăpânire pe mine, când mi se pare c-am absorbit prea mult din ea, mă gândesc la Beth. Vinovăţia ei n-o va mai urmări de-acum înainte. Nu va mai lăsa regretul s-o macine pentru totdeauna. Lanţul a fost rupt, iar eu am ajutat la ruperea lui. Îmi amintesc asta şi-i dau voie acestui gând să mă înveselească, să mă umple de speranţă. Nu voi şti niciodată ce a făcut Caroline. De ce şi-a luat copilul şi a fugit în Anglia, de ce l-a abandonat. Totuşi, am observat un lucru în urma lecturilor repetate ale acestei scrisori: nu-l menţionează pe fiul ei. Dacă copilul era al ei şi tatăl lui fusese Corin, de ce nu-l menţionează? De ce nu-i spune lui Corin despre acest fiu? Încerc să-mi explic de ce l-a abandonat. Poate că asta e crima pe care speră ca el să n-o fi văzut, dar care cu siguranţă s-a întâmplat înainte de fuga ei din America. Iar abandonul acesta pare inexplicabil, aproape incredibil, dacă te gândeşti la iubirea pe care i-a purtat-o tatălui copilului. Îmi amintesc de tânăra brunetă de la petrecerea din acea vară – fata căreia Caroline i-a spus Magpie. Părul ei era la fel de negru ca al lui Dinny. Nu voi şti niciodată cu siguranţă, dar omisiunea asta din scrisoare trimite într-adevăr cu gândul la o crimă şi mă face să mă-ndoiesc de afirmaţia că suntem rude, pe care i-am făcut-o lui Dinny.

Beth a venit să stea la mine, acum câteva săptămâni. Cred că şi-ar dori să mă fi stabilit într-un alt sat, dar pare să se obişnuiască cu ideea. Nu mai evită acest loc.

— Nu te deranjează să vezi casa acolo? m-a întrebat.

Expresiile se schimbă încontinuu pe chipul ei în ultimul timp. Se ivesc şi se sparg ca baloanele de săpun. Ceva ce înainte îi ţinea trăsăturile încleştate pare să fi dispărut.

Cât despre mine, e posibil să mă stabilesc în altă parte cândva, mai devreme sau mai târziu. Nu aştept, dar trebuie să fiu acolo unde să mă poată găsi. Chiar data următoare când se va întâmpla asta. Şi, până la urmă, are motive întemeiate să se întoarcă aici. Îl cheamă mai multe aici decât eu şi dorinţa mea. O mamă, o soră, o nepoată. Cred că Honey mi-ar spune dacă s-ar întoarce.

Fericirea c-o văd pe Beth însănătoşindu-se mă cuprinde de câte ori o privesc. Nu este o vindecare miraculoasă, bineînţeles, dar este mai bine. Acum poate să împartă cu Dinny povara remuşcărilor pentru ceea ce s-a întâmplat, nu mai trebuie să se considere singura vinovată de soarta lui Henry Calcott. Adevărul, binele şi răul sunt mai difuze acum. N-a luat o viaţă, doar i-a schimbat cursul. Există chiar şi o marjă de eroare, există nuanţe de gri şi nu se poate spune clar dacă schimbarea a fost spre bine sau spre rău. Aşa că nu e vorba despre o vindecare miraculoasă, dar acum vorbeşte cu mine despre asta – vorbeşte despre ce s-a-ntâmplat şi, pentru că s-a întors şi şi-a privit trecutul în faţă, acum nu o mai roade atât de tare. Eu văd

îmbunătăţirea, la fel şi Eddie, chiar dacă nu m-a-ntrebat nimic despre asta. Cred că nu-i pasă ce anume s-a schimbat, se bucură doar că s-a întâmplat.

Îţi trebuie ceva timp să vezi pe cineva altfel, când pentru mult timp te-ai obişnuit să-l vezi într-un anumit fel sau să nu-l vezi deloc. Eu l-am văzut în continuare pe Harry când Dinny mi-a spus să-l văd pe Henry. Şi îl văd în continuare pe Dinny aşa cum l-am văzut întotdeauna, aşa cum l-am iubit întotdeauna. Îmi tot spun că are nevoie de timp ca să mă perceapă altfel, să mă vadă aşa cum sunt acum, nu ca pe un copil, o povară, sora mai mică a lui Beth sau cum m-o fi văzând el. Poate că încă n-a venit timpul, dar cred că va veni. A avut loc o dispută legală aprinsă în privinţa locului de campare al familiei Dinsdale. Dezvoltatorul nu-şi dorea un grup de nomazi parcaţi în grădinile comunale ale noilor sale apartamente. Până la urmă, acea bucată de pământ, împreună cu restul pădurii şi pajiştii, i-au fost vândute unui fermier al cărui pământ se unea cu ele şi care cunoştea familia Dinsdale de ani întregi. Aşa că bucata de teren este tot acolo şi îi aşteaptă. Îl aşteaptă pe el. Un loc minunat pentru tabără, vara, plin de verdeaţă şi ocrotitor, acum liniştit.

Sper să vină o vară călduroasă. Cu o vreme în care să te coci, o scuză pentru stilul pasiv de viaţă pe care l-am adoptat. O vreme care s-o umple pe Honey de pistrui, o vreme de făcut îngheţată de lămâie pe băţ cu fetele lui Susan şi Paul, o vreme care să-i înnegrească pielea lui Dinny. O vreme de furişat la iazul artificial, de bălăcit, de înotat şi de alungat fantomele. Astăzi am primit un colet mic prin poştă. Înăuntru este o bucată de scoarţă de copac, cu desene pe ea. Nu pot distinge nimic din desene, cu excepţia numelui de la final – HARRY – cu litere încovoiate, pătrăţoase, aproape ilizibile. O iau ca pe o declaraţie a celui care este acum, a celui care vrea să fie. Şi un mesaj fără vorbe din partea lui Dinny, care le-a împachetat şi le-a pus la poştă. Că ştie unde sunt şi că se gândeşte la mine. Pentru moment, descopăr că sunt fericită şi cu atât.

Mulţumiri

Dragostea şi mulţumirile mele lui Alison şi Charlotte Webb pentru lectura, observaţiile şi entuziasmul lor neţărmurit de-a lungul anilor; şi lui John Webb, care n-a sugerat niciodată c-ar trebui să-mi găsesc o slujbă obişnuită!

Mulţumiri echipei World Watchers din Newbury pentru sprijin, comentarii şi tort.

În sfârşit, mulţumirile mele pentru Edward Smith şi membrii youwriteon.com, care au citit cartea, au scris despre ea şi au recomandat-o; şi lui Sara şi Natalie de la Orion, care s-au ocupat de ea mai departe.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Roman publicat în treisprezece țări:
S.U.A., Italia, China, Franța, Norvegia, Grecia, Spania, Germania, Polonia, Portugalia etc.

Într-o zi mohorâtă a anului 1905, lady Caroline Calcott dispare în pădure, ducând în brațe un copil abia născut. În prezent, surorile Erica și Beth Calcott, strănepoatele lui lady Caroline, se întorc la moșie pentru a-și lua în primire proprietatea, cu haloul ei de secrete. Așa începe o saga de familie în care se intersectează povești captivante de iubire și de ură, într-un ținut sălbatic, de o frumusețe obsedantă. Cititorul va fi purtat din înalta societate a New York-ului de început de secol XX până în preria nemărginită a Vestului Sălbatic, urmărind destinele unor personaje cu adevărat pasionale.

Vocea editorului Glisând între povestea tragică a lui lady Caroline și viața Ericăi, strănepoata care, într-o iarnă cumplită, încearcă să refacă puzzle-ul, romanul sapă adânc în tema vinovăției, a suspiciunii și a secretelor de familie. Alături de Dinny, băiatul de care e îndrăgostită din copilărie, Erica reușește să dezlege enigmele care au marcat istoria întunecată a familiei Calcott – dar a înțelege nu înseamnă a exorciza.

„O saga care are toate atuurile unui roman de succes: mister, intrigă, istorie și o casă mare și veche, plină de povești."
Amanda Ross, *Radio Times*

„Un roman despre dragoste, ură și compasiune și despre demonii trecutului, care trebuie înfruntați. O lectură palpitantă!"
South Wales Argus

www.all.ro
ISBN 978-973-724-334-5

{1} Aşa-numitele „the conversation poems”, un grup de opt poezii scrise de Samuel Taylor Coleridge între 1795 şi 1807. (N. red.)
{2} Trimitere la povestirea Alice în Ţara din Oglindă (Through the Looking Glass) de Lewis Carroll. (N. red.)
{3} *The Virginian,* roman semnat de Owen Wister şi publicat în 1902, a cărui acţiune se petrece în Vestul Sălbatic. (N. red.)
{4} „Miere”, în limba engleză. (N. tr.)
{5} Personaj din seria cărţilor *Harry Potter* de J.K. Rowling. (N. red.)
{6} The Naţional Health Service – Serviciul Naţional de Sănătate. (N. tr.)
{7} Lanţ de dealuri calcaroase din sud-estul Angliei. (N. tr.)
{8} Iris, stânjenel. (N. tr.)